

Giới thiệu Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ

Kể từ thời khắc ban đầu tôi đã biết mối quan hệ của chúng ta sẽ kết thúc như thế nào. Không đầu không đuôi. Ngay từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân bất đắc dĩ này tôi đã tự xây cho mình bức tường kiên cố để chống lại việc yêu anh.

Nhưng ngày này rồi qua tháng khác anh đối xử với tôi như thể khiến bức tường đó ngày càng lung lay và sụp đổ và Tôi Đã Yêu Anh nhưng cũng rất hận anh.

"Dương Nhất Hàm tôi hận anh" Bạch Uyển Nhi với đôi mắt dưng dưng ngấn lệ.

"..." Dương Hàm chỉ biết lặng im nghe cô nói và nhìn cô đi khỏi cánh cửa lớn.

Không phải vì anh sợ hay không muốn níu kéo cô lại mà là vì...

anh không đủ tư cách 3 năm sau *Mong mọi người ủng hộ truyện của mình #Jun

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kết hôn?

*Trong nhà hàng lớn nhất ở thành phố X

- Bạch tổng con gái của ngài đây sao? Xinh đẹp quá
- Dương tổng quá khen, có gì sau này phải nhờ Nhất Hàm chăm lo cho đứa con gái cứng đầu của tôi rồi
- Vậy bao giờ chúng ta có thể tiến hành hôn lễ cho hai đứa đây hả Bạch tổng?
- Cái gì! Kết hôn?

*3 tiếng trước

- Chào cô Bạch, đây là ghế của cô, có gì cần giúp cô có thể gọi chúng tôi_ Cô tiếp viên nở nụ cười xinh đẹp nói

Uyển Nhi gạt đầu ra hiệu đã biết rồi cúi đầu đọc sách.

- Mỹ Nhân có thể cho tôi ngồi cùng được không?_ 1 chàng trai có chiều cao khoảng gần 1m90, khuôn mặt điển trai, nhưng rất tiếc Uyển Nhi không mê trai nên mặt vẫn vô cảm đứng dậy ngồi vào ghế bên trong. Anh chàng có hơi bất ngờ nhưng sau đó cũng vô tư ngồi xuống.

Kết thúc chuyến bay dài gần 2 tiếng đồng hồ đầy sự im lặng.

(*)Cuộc hôn nhân không bắt đầu nếu anh ta không phải là Dương Nhất Hàm, cô không phải là Bạch Uyển Nhi thì có lẽ chúng ta không phải đi đến bước đường đó...

- Anh gì ơi, anh gì ơi đợi tôi chút_ Uyển Nhi hốt hải chạy theo và cố gọi hết sức.

Cảm thấy có ai gọi và đuổi theo mình Nhất Hàm liền quay lại:

- Có chuyện gì không Mỹ nhân?
- Anh lấy nhầm vali của tôi rồi_ Uyển Nhi vừa thở gấp vừa nói.

Nhất Hàm nghe thấy như vậy liền cau mày rồi cười khinh miệt:

- Cách làm quen mới đây sao? Đây là số điện thoại của tôi, có gì em cứ aloo tôi sẽ chiều chuộng em đến cùng_ Vừa nói Nhất Hàm vừa rút ra tấm danh thiếp.

Uyển Nhi nghe vậy bực mình, kéo vali về phía mình và nói:

- Ăn dưa bở nhiều quá là không tốt đâu chú ạ. Còn chú muốn phát tiết hay nâng niu chiều chuộng với ai thì ra Trần Duy Hưng mà kiếm chứ cháu không có nhu cầu.

- Chú? Mình già đến thế rồi cơ à? Cô gái em đã thành công khiến gọi lòng hứng thú của tôi_ Dương Nhất Hàm tự cười giấu cợt bản thân mình và nhìn theo bóng hình nhỏ nhắn trong dòng người qua lại và lẩm bầm nói.

*Trung tâm sân bay thành phố X

- Uyển Nhi ở đây. Trời sao dạo nay con gầy quá vậy bên đấy con không ăn uống đầy đủ à?_ Bạch phu nhân vừa thấy con gái mình về là ra ôm ngay và cần nắn.

- Mẹ à con 45kg rồi đấy gầy gì nữa mẹ muốn con lặn à?

- Uyển Nhi con về rồi thì mai đến công ty làm việc, 2 mẹ con muốn tâm sự thì tối về mà tâm sự giờ thì đi xem mắt không muộn_ là ba cô Bạch Tổng lên tiếng với giọng gấp gáp nhưng vẫn nghiêm nghị.

- Xem mắt? Aiza... Bạch Kỳ Thiên em sắp có chị dâu rồi à?_ Uyển Nhi cười tươi huyých huyých vào vai Kỳ Thiên

- Đúng hơn là anh có em rể em gái à_ Kỳ Thiên xoa đầu Uyển Nhi rồi cất bước vào trong xe.

_ Có em rể? là sao?_ Uyển Nhi chưa hết thắc mắc đã bị mẹ kéo lên xe với tâm trạng rối bời vì chưa hiểu gì

*Trong nhà hàng lớn nhất ở thành phố X

- Bạch tổng con gái của ngài đây sao? Xinh đẹp quá

- Dương tổng quá khen, có gì sau này phải nhờ Nhất Hàm chăm lo cho đứa con gái cứng đầu của tôi rồi.

- Vậy bao giờ chúng ta có thể tiến hành hôn lễ cho hai đứa đây hả Bạch tổng?

- Cái gì. Kết hôn?

- Con gái con bình tĩnh tí về nhà ba mẹ sẽ giải thích với con sau_ Mẹ cô nhẹ nhàng nhắc nhở cô

- Em gái yên lặng chút đi chứ anh là anh thấy sát khí tỏa ra đâu đây rồi đấy em gái à_ Kỳ Thiên vừa nhắc nhở lại cũng vừa trưng cái bộ mặt khiến người trước mặt muốn cho anh một cái tát hoặc một phát đấm.

- Dương tổng con trai anh đâu rồi? Không phải là không đến chứ?_ Bạch tổng cô tình đánh lạc hướng Dương tổng.

- Con đây ạ, con bị kẹt xe mong mọi người thông cảm_ Nhất Hàm một nhọc nói.

Uyển Nhi hiểu kì quay lại thì...

- Là anh, Dưa bở?

- Mỹ nhân valí?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quy tắc

"Là anh, Dưa bở?"

"Mỹ nhân valí?"

Thấy cô và anh phản ứng như vậy, ba cô thắc mắc:

"Hai đứa quen biết nhau sao?"

"Sương sương"

"Sương sương"

Cả cô và anh đều lên tiếng trả lời cùng một lúc. "Tâm đầu ý hợp" chẳng? Trên mặt của ba mẹ anh từ bất ngờ sang vui vẻ mà tủm tỉm cười. Ba anh thấy

thể liên vui về quay sang nói với ba cô:

"Bạch tổng, hai đứa chúng nó quen biết nhau thì tốt quá rồi việc bây giờ cần làm là chúng ta định ngày tổ chức hôn lễ cho hai đứa chúng nó thôi"

Ba anh vừa nói xong, bên cạnh là Dương phu nhân cũng vui vẻ gật đầu phụ họa. Cô nghe cuộc hội thoại xong mờ mịt đầu óc. Kết hôn? Kết hôn với ai, với tên thân kinh tưởng bỏ này á? Không thể nào! Cô nghĩ ngợi rồi đập tay mạnh xuống bàn tức giận đứng dậy nói to:

"Cái gì! Con phải cưới chú bán dưa bở này á?"

"Bán dưa bở?"

Dương tổng và Dương phu nhân khi nghe xong sắc mặt đều xám xịt không vui. Thấy vậy, Kỳ Thiên kéo Uyển Nhi ngồi xuống nhắc nhở cô:

"Em gái của tôi ơi, nếu em đồng ý kết hôn thì sẽ có lợi cho nhà ta, mà có lợi cho nhà ta thì ba sẽ vui mà ba sẽ vui thì cái 'bảo bối' của em, em còn lo nó không về tay em chắc?"

Cô dần dần giãn cơ mặt ra, ngồi suy nghĩ. Sau một hồi suy nghĩ thua thiệt thì cô quay sang nói nhỏ thỏa thuận với ba:

"Con đồng ý kết hôn nhưng với điều kiện là con xe Ferrari đời mới nhất sẽ là của con, còn nữa công ty con lớn nhất của tập đoàn mình bây giờ phải là do con làm chủ."

"Được"

Sau khi nghe câu nói có đứcc nhất từ trước đến nay của ba mình, Uyển Nhi quay sang cười hi hi với Dương tổng và Dương phu nhân và nhẹ nhàng nói:

"À, Nhất Hàm caca có nói với cháu là nhà anh có rất nhiều dưa bở mà cháu cũng khá thích ăn dưa bở nên cháu thường gọi anh ý như vậy cho nó đặc biệt á!"

Dương tổng và Dương phu nhân sau khi nghe xong cơ mặt cũng hòa hoãn hơn nhiều. Anh nghe cô nói vậy chỉ nhếch mép cười rồi đi về phía chỗ ngồi của mình. Hai nhà nhanh chóng thống nhất ngày tổ chức hôn lễ, rồi vui vẻ ra về. Hôn lễ của cô và anh được tổ chức vào cuối tuần sau.

Sau khi về đến nhà, cô liền nằm dài trên ghế salon mặc kệ bao ánh mắt của những người giúp việc đang nhìn mình. Cô năm nay 22 tuổi, thanh xuân còn chưa được một nửa vậy mà đã phải kết hôn? Mà lại kết hôn với người mình không yêu! Tình yêu là gì? Cô thật sự chưa biết đến cái đáp án đó. Trong những năm cô đi du học ở nước ngoài cô chỉ biết mình phải làm sao để làm tốt rồi mau chóng về nước. Chính vì vậy cô không biết rằng trái tim cô đã lạnh và tuyệt tình đến mức nào rồi.

Đang nằm dài suy nghĩ thì ba cô đi ra ném cho cô một chiếc chìa khóa và một tập hồ sơ, rồi không nói gì liền quay người đi vào thư phòng luôn. Cô cầm chiếc chìa khóa mà như muốn nảy cẳng lên, "bảo bối" đã thuộc về cô rồi, trong tập hồ sơ là giấy chuyển nhượng quyền điều hành công ty con của. Tuy chỉ là công ty con nhưng nó là công ty con lớn nhất chỉ sau Bạch thị do anh trai cô tiếp quản bây giờ mà thôi. Cô nhìn hay thứ trong tay mình mà nở một nụ cười mãn nguyện. Kết hôn? Thì sao chứ có được "Bảo bối" và cả một công ty như vậy cũng không thiệt thòi.

Thời gian 1 tuần trôi qua chẳng mấy chốc đã đến ngày diễn ra hôn lễ giữa cô và anh! tuần qua cô cực kì vất vả hết việc ổn định công ty rồi lại phải chuẩn bị hôn lễ khiến cô rất mong chờ ngày này. Người ta nhìn vào tưởng cô mong chờ đến hôn lễ vì cô yêu anh, nhưng thực tế ai biết được cô mong chờ như vậy để hết bận. Sau khi trang điểm mặc váy cưới vào, trông cô không khác gì một nữ hoàng. Váy cưới được đặt thiết kế riêng tại Pháp. Vương miện cô đeo được da công tại Anh. Chiếc giày thủy tinh như của Lọ lem được làm riêng tại Mỹ. Ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ cô.

"Uyển Nhi của tôi ơi sao cậu xinh quá vậy? Quay...quay một vòng để tớ xem nào!"

Là Tô tranh bạn thân từ năm cấp 3 của cô chạy vào phấn khích nói. Uyển Nhi cũng làm theo lời cô bạn thân của mình mà quay một vòng. Tô Tranh hớn hờ lấy điện thoại ra vừa chụp ảnh vừa nói:

"Ôi trời ơi! Cái này mà đăng lên Tik Tok thì khéo nó bùng nổ luôn mất. Không được mình phải đăng lên để cho chúng nó ghen tị chết há há."

Uyển Nhi chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm với cô bạn sống ảo của mình. Lúc này cô tiếp tân vào nhắc nhở là đã đến lúc diễn ra hôn lễ rồi cùng Tô Tranh xách váy hộ Uyển Nhi tiến vào hội trường. Sau một hồi chúc rượu, phát biểu, thề thốt thì hôn lễ kéo dài 3 tiếng cũng đã kết thúc. Uyển Nhi và Nhất Hàm một mình ngồi trong chiếc xe BMW màu trắng xám tiến về khu biệt thự nhà mình. Vì trước đó đã thỏa thuận trước Uyển Nhi và Nhất Hàm đều góp tiền vào để mua một căn biệt thự mà sẽ không ở chung nên căn nhà này đều đứng dưới tên của hai người. Sau khi vào nhà tắm rửa sạch sẽ thì cả hai đều bước vào giai đoạn ĐỘNG PHÒNG. Nếu như các cặp vợ chồng khác đến giai đoạn này đều mai mê trong quá trình nặn người thì Uyển Nhi và Nhất Hàm lại..

Trên giường hai thân ảnh đang ngồi với tư thế xếp chân bằng đối diện nhau như những các bà các mẹ ở bên Nhật đi tham gia hội uống trà. Hai người lặng im không ai nói với ai câu gì, hai cặp mắt giao nhau như muốn tóe lửa. Nhiệt độ trong phòng giảm thấp xuống hết mức có thể, không khí ngày càng nặng nề. Sau một hồi "tâm chiến" Uyển Nhi đảo tròn mắt một vòng và giữ nguyên tư thế lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng:

"Chú dưa bở! Nghe cháu nói này, cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ mang tính chất thương mại và không có tình yêu. Nên thứ 1: Ngoài những việc chung thì việc riêng của chú cháu không quản mà của cháu chú cũng không quản; Thứ 2: Chú muốn "nâng niu, chiều chuộng" ai cũng được nhưng phải kín đáo và tuyệt đối không được làm ở nhà; Thứ 3: Bạch Uyển Nhi tôi coi trọng nhất là mặt mũi nên chú làm gì thì làm nhưng nếu làm mất mặt tôi thì chú lúc đấy đừng hỏi vì sao tôi ác, chú hiểu chưa?"

Nhất Hàm nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình nói từ nãy đến giờ trong mắt đầy vẻ thích thú, cong miệng cười nói:

"Được! Với tôi, tôi chỉ muốn nói với em một điều là tôi năm nay 25 tuổi chưa già đến mức em phải gọi bằng chú. Còn nữa tôi ghét Dưa bò, nhớ chưa?"

Anh nói xong xoa xoa đầu cô, không đợi cô trả lời mà đã bước xuống giường rồi đi ra khỏi phòng. Để cô một mình trong phòng ngẩn ngơ, cánh tay cô vô thức sờ lại chỗ mà anh vừa nãy đã xoa đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ghen?

Sáng hôm sau khi Uyên Nhi tỉnh thì đã được biết là anh đã đi làm từ sớm. Uyên Nhi cũng thu dọn rồi đi làm luôn chứ không ăn sáng.

Sau một buổi sáng làm việc mệt mỏi, cô nhìn đồng hồ giờ đã là 11:00 cũng đã đến lúc ăn trưa. Lúc đầu cô định đi ăn gì đó qua loa rồi về công ty làm việc tiếp. Vì cô mới tiếp nhận công ty, phải ổn định nhân viên nên sinh ra rất nhiều việc buộc cô phải làm. Kế hoạch là vậy đấy nhưng bỗng tiếng chuông điện thoại của cô reo lên, cô nhìn vào màn hình xem ai gọi. Khi cô nhìn vào đồng hồ hiển thị trên màn hình bất giác hai hàng lông mày của cô nhíu chặt lại. Là mẹ chồng cô- Dương phu nhân, Uyên Nhi khi biết là bà gọi đến thì cô biết kế hoạch đây công mình nghỉ lúc này là đi tong rồi. Uyên Nhi điều chỉnh lại cảm xúc rồi bấm vào nút nghe điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói rất vừa nghe và êm tai của Dương phu nhân:

"Uyên Nhi! Con và Nhất Hàm thu xếp công việc rồi trưa nay về nhà ăn cơm được không?"

"Được ạ, con cũng đang có việc cần qua chỗ anh í, tầm 12 giờ có thể bọn con sẽ về đến ạ."

"Được...được, ba mẹ sẽ chờ con."

Dương phu nhân vui vẻ nói xong cũng gác máy luôn. Uyên Nhi thở dài tựa lưng vào ghế mà ngửa cổ trầm tư nghĩ rằng cuộc sống hôn nhân khổ vậy mà sao vẫn có mấy cô gái thích lấy chồng, kết hôn? Uyên Nhi ngồi dậy sau 5 phút mộng mơ suy nghĩ. Cô cầm bản hồ sơ đang đặt trên bàn đứng dậy rồi khỏi công ty.

***Trước cổng Dương thị.

Một chiếc xe Ferrari màu đỏ rực chạy đến và đỗ trước cổng công ty. Các nhân viên trong đại sảnh đều đứng lại mà bàn tán xôn xao xem nhân vật trong chiếc siêu xe kia là ai? Cửa xe bật mở, bước xuống là một cô gái với khuôn mặt trái xoan vô cùng xinh đẹp. Mái tóc xoăn trái xoan dài đến ngang vai của cô lại càng làm nổi bật nước da trắng ngần của cô hơn. Cô mặc một chiếc váy trễ vai, là mẫu thiết kế mới nhất của Dior. Cô bước vào đại sảnh trước ánh mắt ngưỡng mộ của bảo người. Cô gái đó không ai khác chính là Uyên Nhi. Uyên Nhi đến trước quầy tiếp tân, đưa cánh tay lên và tháo chiếc kính râm ra nhìn cô nàng tiếp tân đang si mê nhìn mình. Cô nhìn đồng hồ hiện tại đã là 11:25 phút rồi, cô thật sự không có thời gian ở đây để mấy em gái hưởng thụ nhan sắc này đâu. Cô gõ lên bàn tiếp tân hai cái, cô nàng tiếp tân lúc này liền giật mình phát hiện ra Uyên Nhi đang cau mày nhìn mình, cô nàng đỏ mặt thẹn thùng nhưng cũng rất nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh mà cười tươi hỏi Uyên Nhi:

"Xin lỗi, cô muốn tìm ai ạ?"

"Dương Nhất Hàm!"

Cô lạnh lùng trả lời.

Khi nghe được câu trả lời của Uyên Nhi cô nàng tiếp tân không thể không thất sắc. Dương tổng? Vị tiểu thư này muốn gặp Dương tổng? Mà còn gọi đầy đủ cả tên nữa chứ. Cô tiếp tân không ngừng thất sắc hàng loạt câu hỏi trong đầu nhưng bên ngoài vẫn tươi cười mà hỏi lại Uyên Nhi bằng câu cũ rích mà cô nàng tiếp tân nào cũng nói:

"Xin hỏi cô đã đặt lịch trước chưa ạ?"

"Chưa!"

"Dạ xin lỗi, nếu chưa thì tiểu thư xin đợi một chút, chúng tôi sẽ báo cho Dương tổng ngay ạ."

Uyên Nhi không trả lời, cô nàng tiếp tân gọi lên báo cáo với văn phòng thư ký của Nhất Hàm. Uyên Nhi buồn chán đưa mắt ngắm nhìn toàn bộ công ty. Dương thị quả là một công ty xứng đáng là công ty lớn đứng thứ hai cả nước. Tuy thành lập sau Bạch thị của nhà cô nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà đưa Dương thị đến đứng thứ hai thì Bạch Uyên Nhi cô cũng không thể coi thường Dương Nhất Hàm được. Tuy ba anh là người thành lập công ty nhưng nhờ có anh mà công ty mới thành công như vậy. Bạch thị nhờ có thâm niên lâu đời trong ngành và có anh trai cô tiếp quản tốt nên mới có thể đứng vững vị trí số một như bây giờ.

"Xin hỏi quý danh của tiểu thư ạ?"

Cô tiếp tân mỉm cười thân thiện hỏi Uyên Nhi.

"Bạch Uyên Nhi!"

Sau khi cô trả lời, cô nàng tiếp tân đang cười tươi như hoa liền tắt nụ cười đi thay vào đó là vẻ mặt không thể tin nổi, đầu dây điện thoại bên kia im lặng hồi lâu xong cũng phát ra tiếng chuông, cô tiếp tân vâng vâng...dạ dạ một hồi xong cúp máy. Cô nàng luống cuống nói:

"Thiếu phu nhân, mời đi lối này ạ, dương tổng đang đợi thiếu phu nhân bên trên ạ!"

Uyên Nhi bước vào thang máy cùng cô nàng tiếp tân. Khi đến tầng mà Nhất Hàm làm việc, cửa thang máy vừa mở ra đã thấy một anh chàng chắc là thư kí của anh đang đứng trước cửa thang máy với khuôn mặt niềm nở nói:

"Dương tổng đang trong phòng làm việc, thiếu phu nhân mời vào trong."

Uyên Nhi lạnh lùng gật đầu bước theo anh chàng thư kí. Đến trước phòng làm việc đã nghe thấy tiếng đùa cợt của một cô gái bên trong vọng ra, ý tứ trong lời nói của cô ta vô cùng không đàng hoàng.

Anh chàng thư kí nhíu mày> Không phải đã báo với boss rồi sao? Sao lại vẫn còn có gái bên trong? Anh chàng liếc mắt xem biểu hiện của Uyên Nhi ra sao thì lại vô cùng bất ngờ vì Uyên Nhi vô cùng bình tĩnh như bên trong không phải là chồng mình và bỏ nhí vậy. Cô thấy anh chàng thư kí mãi không mở cửa cho cô vào nên cô mất kiên nhẫn mà tự đẩy cửa vào luôn. Khi cô bước vào chỉ thấy cô ả ngồi trên đùi anh đang ồng ễo đùa cợt với anh. Cô nhíu mày, Nhất Hàm khi nhìn thấy cô liền tức giận nói:

"Bạch Uyên Nhi! Em làm cái gì vậy? Không biết khi vào phòng người khác phải gõ cửa à?"

Uyên Nhi nghe vậy chỉ nhếch mép cười khinh bỉ, rồi cô nhìn thẳng vào mắt anh mà nhàn nhạt mở miệng đáp:

"Có việc gấp! Mẹ anh gọi bảo về nhà ăn cơm, tôi đợi anh dưới sảnh cho anh 5 phút để thu xếp rồi xuống. Còn nữa, lần sau "chơi" chỗ nào kín đáo chút, Ô nhiễm!"

Nói xong cô vút tập hồ sơ trong tay lên bàn anh quay đi bước ra ngoài. Anh nghe xong lập tức sa sầm mặt, sát khí vây quanh mình. Anh chàng thư kí và cô ả kia đang bất ngờ chưa hết thì bây giờ khi nhìn thấy anh như vậy đều lạnh lẽo mà rút lui. Trong phòng hiện tại chỉ còn mình Nhất Hàm, lúc này ánh mắt anh dồn hết về tập hồ sơ trên bàn mà nghiền răng nói:

"Bạch Uyên Nhi! Tôi không tin rằng tôi không thể làm em GHEN!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hình phạt

***Dưới đại sảnh công ty Dương thị

Uyên Nhi sau khi bước ra khỏi phòng làm việc của anh, xuống ngồi anh nhàn uống trà ở đại sảnh. Tại sao cô vẫn có thể ở đây uống trà ư. Vậy tại sao cô phải ghen trong khi cô không yêu anh. Bảo cô phải lòng lộn đánh ghen ư. Bắn tay! Về lại phải mua nước rửa tay. Tốn tiền! Khi cô nhìn anh và cô ta như vậy trong cô chỉ có sự khinh thường. Đúng 11:40' anh và thư kí xuống đến đại sảnh công ty, cô nhìn thấy anh đứng dậy bước về phía anh lạnh lùng nói:

"Đứng giờ đây! Đi xe tôi, tôi lái"

Nói xong cô sai bước về phía "bảo bối" đồ rục của cô đang đỗ trước cổng công ty. Anh chàng thư kí đứng sau anh nhìn theo thân ảnh của cô mà há hốc mồm hận không thể hát to ba từ "BÁ ĐẠO QUÁ" Anh nghe cô nói vậy lại nhìn thấy vẻ mặt đầy sùng bái của anh chàng thư kí mặt đen lại:

"Tiền thưởng tháng này của anh bị cắt"

Trút giận xong anh bước dài về phía chiếc xe Ferrari của cô mở cửa ngồi vào ghế lái phụ. Rất nhanh chiếc xe đồ rục của cô hóng vút đi hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường. Giữa đại sảnh công ty, anh chàng thư kí với vẻ mặt oán hận đau lòng than thầm trong lòng: Vợ boss mà cứ như này chắc mình chết đói mất!

Uyên Nhi và Nhất Hàm có một buổi ăn trưa vui vẻ ở Dương Trạch. Tuy cô không yêu anh nhưng ba mẹ anh thực sự rất tốt, cô vô cùng quý trọng họ. Nhất là Dương phu nhân đối với cô vô cùng thân thiết nên chuyện mẹ chồng nàng dâu với cô chẳng to tát gì như những lời các cô bạn cô hay nói với cô. Sau khi rời Dương Trạch, về nhà Uyên Nhi và Nhất Hàm mỗi người một hòng chẳng ai quan tâm tới ai.

Một tuần, Hai tuần trôi qua. Hai tuần vừa qua Uyên Nhi chỉ đi làm rồi về nhà cuộc sống vô cùng tẻ nhạt. Còn anh thì hay đi sớm về khuya thậm chí có hôm còn không về. Cô cũng chẳng quan tâm vì anh muốn làm gì thì làm không ảnh hưởng đến cô là được. Hôm nay công ty cô có một cuộc họp quan trọng. Trước khi vào họp cô phát hiện ra rằng mình sáng nay đi làm vội quá mà quên tập tài liệu trong phòng. Cô lái xe với tốc độ tối đa trở về nhà. Khi về đến nhà cô đang bước vội lên phòng thì bà quản gia hét hải chạy ra, giọng ấp úng hỏi:

"Sao...sao thiếu phu nhân về sớm thế ạ"

Khi nghe bà quản gia hỏi vậy, hai hàng lông mày của cô hơi nhíu lại nghi hoặc đáp:

"Cháu để quên tập tài liệu trên phòng. Có vấn đề gì sao ạ"

Sắc mặt bà quản gia lúc này đã trở nên trắng bệch, cơ thể run rẩy:

"Thiếu...thiếu phu nhân không thể lên phòng ạ"

"Sao lại không thể lên"

"Thiếu...thiếu gia dắt một cô gái về nhà và đang ở trên phòng ạ"

Bà quản gia run rẩy nói với âm lượng nhỏ dần nhưng cô vẫn có thể nghe thấy rõ. Anh đã vi phạm thỏa thuận giữa anh và cô mà dắt bồ nhí về nhà, hơn nữa là đang ở trên hòng cô! Cô nhìn những ánh mắt thương hại xung quanh dành cho cô, cơn tức giận của cô lại càng tăng. Cô rút điện thoại ra gọi cho thư kí của mình. Khi đã kết nối được cô chỉ nhận nhặt mở miệng:

"Hủy cuộc họp! Tôi phải ở nhà dạy lại chồng!"

Cô nói xong liền cú luôn máy, ngoắc ngoắc tay về phía anh chàng cảnh vệ đang đứng ở trước cổng lại lạnh lùng ra lệnh:

"Đi mua cho tôi hai viên xuân dược. Cho anh 10 phút!"

Anh chàng cảnh vệ nghe cô nói vậy cũng chỉ lạnh lùng gật đầu mà không lộ ra một sắc thái biểu cảm nào khác vội vã đi thực hiện yêu cầu của cô. Cô tiếp tục mở điện thoại gọi vào dãy số quen thuộc, bên kia vang lên giọng nam trầm mang theo ý tứ đùa cợt:

"Em gái nhỏ! Ngọn gió nào làm em gọi điện cho anh thế"

Là Bạch Kỳ Thiên anh trai cô. Người anh trai từ nhỏ đến lớn có những cuộc khẩu chiến vô cùng "hoành tráng" với cô. Nhưng cô biết anh luôn là người yêu thương cô nhất, những lần anh mở miệng đùa cợt chỉ mong muốn cô nở nụ cười vui vẻ mà thôi. Nhưng hiện tại cô không có thời gian đùa cợt trẻ con với anh:

"Anh trai gửi em mấy bộ JAV!"

Bên kia điện thoại Kỳ Thiên bắt nghe hét to vào điện thoại, Uyên Nhi hải để xa điện thoại khỏi tai một chút tránh bị điếc:

"Cái gì!!!! Bạch Uyên Nhi mày dâm loạn đến mức này rồi cơ à"

"Em có việc quan trọng! Anh có gửi không. Bộ nào hay hay chút"

"Mày nghĩ anh mày là loại người gì vậy hả!!!"

"Anh trai! Em không tin anh là anh chưa xem nên đừng có giờ trò thanh niên trong sáng với em. Gửi đi!"

"Mày! Được, để anh chóng mắt lên xem cái"Việc quan trọng" của mày là việc gì!"

Tút...tút Kỳ Thiên nói xong không kiềm chế nổi cơn giận mà cú máy luôn. Rất nhanh tin nhắn đã được gửi đến kèm theo hai bộ JAV cực kì chất lượng, cô nhìn màn hình mà không khỏi tặc lưỡi một cái. Vẫn là anh trai cô đáng việc! Khóe miệng cô lúc này hiện lên một đường cong thành nụ cười vô cùng tuyệt mỹ nhưng lại khiến người nhìn hải sồn da gà:

"Ông chồng yêu quý của tôi! Tôi thật sự không tin rằng Bạch Uyên Nhi tôi lại không dạy dỗ lại được tên bán dưa bờ chết bầm nhà chú!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: 1000 cách trị tiểu tam và dạy chồng

Cô lạnh lùng quay sang nói với bà quản gia và tất cả những người giúp việc có trong ngôi biệt thự:

"Bất kể mọi người tới nay nghe thấy những gì, cứ để ngoài tai và cấm không được phép mở cửa. Mọi người đi thu xếp hai căn phòng khách cho tôi! Bà Từ mua lại và sửa soạn lại toàn bộ phòng cho cháu, cháu không muốn nhìn thấy bất cứ dấu tích gì của đôi cậu nam nữ kia!"

Mọi người nghe vậy đều hơi bất ngờ, nhất là Bà Từ. Bà tưởng cô sẽ đau lòng hoặc ghen lồng lộn lên nhưng không! Bà đã làm! Bà chỉ thấy trong cô là sự lạnh lùng, khinh thường và hoàn toàn bình tĩnh. Thắc mắc, bất ngờ là vậy nhưng bà và những người giúp việc trong nhà làm gì có tư cách chất vấn hay thắc mắc chứ? Chỉ lẳng lặng đi làm những yêu cầu mà cô đề ra mà thôi! Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong, cô cùng hai anh chàng cảnh vệ bước lên tầng. Khi đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng hoan ái, rên rỉ đầy dâm tục của người phụ nữ, tiếng thở mạnh của người đàn ông, tiếng cơ thể va chạm vào nhau không biết sau cánh cửa này là khung cảnh dâm loạn và kinh tởm đến mức nào nữa! Cô đưa tay lên tay nắm cửa mở tung cánh cửa ra, đứng tựa người vào tường nhìn hai thân thể nam nữ lỏa lồ đang không ngừng ra vào trên giường mà lạnh lùng nói:

"Làm xong chưa? Chứ tôi thấy dơ bẩn lắm rồi đó! "

Anh khi nhìn thấy cô liền dừng động tác ra vào trên cơ thể ả nhếch nhếch miệng nhàn nhạt đáp:

"Bạch Uyên Nhi! Em rốt cuộc có được dạy dỗ không vậy? Vào phòng mà không gõ cửa, đây là gia giáo mà Bạch gia đã dạy em?"

Cô nghe anh nói vậy, cả thân mình mang một mảng sát khí tức giận mở miệng nói to:

"Tên chết bầm nhà anh! Anh đóng cái phim dâm loạn ở phòng tôi! Tôi chưa tạt axit vào đôi cậu nam nữ hai người là tốt rồi! Hay anh muốn tôi thiến anh thì anh mới thấy tôi không dễ dãi? Anh muốn biết tôi được dạy dỗ những gì đúng không? Được! Tôi sẽ truyền lại cho anh! Người đầu, đi dạy dỗ lại ông chồng của tôi và cô ta thật tốt!"

Ả nghe thấy vậy mặt liền trắng bệch. Còn anh đã không còn vẻ phong lưu khi làm tình nữa mà đã mất bình tĩnh chất vấn cô:

"Bạch Uyên Nhi! Em định làm gì?"

"Giảm dân số cho đất nước! Trị tiểu tam, dạy lại chồng!"

Cô lạnh lùng trả lời rồi quay người bước đi. Trong phòng hai cảnh vệ bắt đầu lấy hai viên xuân dược ra ép ả và anh uống. Rồi lôi anh và ả sang hai căn phòng đã được chuẩn bị từ trước. Trong phòng có gì ư?

Trên màn hình tivi trong hai căn phòng đang chiếu hai đoạn phim JAV cực kì chất lượng hơn nữa nó là full HD cực kì sắc nét. Hai anh chàng cảnh vệ sau khi trời anh và ả và ném lên trên giường xong liền ra và khóa cửa lại. 30 phút trôi qua cũng đã đến lúc thuốc phát tác cả ngôi biệt thự đều vọng lên những tiếng chửi rủa, cầu xin. Cô nhàn nhã ngồi ở sofa uống trà và xem hoạt hình mặc kệ những tiếng tạp âm kia. Những người giúp việc cũng chỉ lắc đầu thảm thương hại cho hai thân phận trên phòng nhưng lại càng khâm phục Uyên Nhi hơn vì cô quá ngầu! Quá bá đạo!. Một tiếng trôi qua trên hai căn phòng vẫn phát ra những âm thanh chửi mắng và cầu xin như cũ. Bộ phim hoạt hình cũng đã kết thúc cô đứng dậy mang xách theo chiếc túi Chanel mới mua ra cổng và không quên dặn dò lại một lượt những người giúp việc:

"Tôi không ăn cơm ở nhà! Nhớ không được mở cửa, ai mở cửa hậu quả gấp đôi hai người đó!"

Toàn bộ người giúp việc gật đầu đồng thanh đáp "Vâng", cô ngồi vào trong chiếc xe "bảo bối" của mình phóng đi.

***Tại Bạch gia.

"Ba! Mẹ! Con về rồi đây!"

Bạch lão gia và Bạch phu nhân từ trong nhà đi ra đều không khỏi ngạc nhiên vì Uyên Nhi về nhà. Bạch phu nhân lo lắng hỏi:

"Sao con lại về? Bên kia ức hiếp gì con sao?"

"À không mẹ! Anh Nhất Hàm đang bận mà sự xinh đẹp của con ảnh hưởng đến công việc của anh ấy và anh cũng thấy con lâu không về thăm ba mẹ nên bảo con về đó mẹ."

Bạch phu nhân và Bạch lão gia nghe vậy cũng không hỏi gì thêm. Kỳ Thiên từ trên lầu đi xuống thấy cô em gái mình đang cười nói với Bạch phu nhân trong bếp thì mặt đen lại gần từng chữ:

"BẠCH UYÊN NHI!"

Cô nghe thấy,giật mình quay lại nhìn cái mặt đen xì xì vì tức giận của anh trai mình mà suýt nữa phì cười mà phun miếng dưa chuột trong miệng ra. Kỳ Thiên thấy vậy lạ càng tức xuống lầu cô lên phòng mình. Bạch phu nhân ở dưới bếp vẫn đang ngờ ngác không hiểu vì sao bị cướp mất đi đứa con gái bảo bối.

Trên phòng Kỳ Thiên bắt cô ngồi xuống giường còn mình thì đi đi lại lại trong phòng. Cô vừa ăn dưa chuột vừa nhìn anh đi vòng tròn. Đến vòng thứ 50 cô k

hông chịu nổi nữa mới lên tiếng:

"Anh trai của tôi ơi! Anh có gì thì hỏi chứ anh đi vòng tròn mãi thế này chắc em ngất sớm mất!"

Kỳ Thiên nghe cô nói vậy đứng trước mặt cô hậm hực hỏi:

"Mày làm cái việc tốt gì mà cần đến cái phim đó? Khai mau!"

Cô dứt nốt miếng dưa chuột cuối cùng trong tay vào miệng rồi đáp:

"Giảm dân số! Trị tiểu tam! Dạy lại chồng!"

"Trị tiểu tam? Dạy lại chồng? Nó ngoại tình?"

"Bingo! Anh đã đoán đúng nhưng rất tiếc không có phần thưởng!"

Cô tỏ vẻ ngây thơ nhún vai chìa tay ra nói. Kỳ Thiên thấy cô nói như vậy ngồi xuống bên cạnh cô giọng ôn hòa hỏi:

"Vậy là mày đánh ghen?"

Cô nghe anh nói vậy mà cười lớn:

"Bạch Kỳ Thiên! Anh bảo em ghen á? Anh bị mất nhận thức à? Em có yêu anh ta đâu mà ghen! Anh ta và bồ nhí làm việc đó trong phòng em. Em thấy dơ bẩn quá nên dọn dẹp tiện thể làm việc tốt cho đất nước luôn!"

Cô nói xong, vì thèm dưa chuột quá mà đi xuống dưới nhà ăn tiếp. Trên phòng chỉ còn mình Kỳ Thiên, anh lắc đầu nói:

"Em rề! Tự nhiên anh thấy thương chú quá khi rước về nhà cái con ma đầu này!"

Vậy là buổi tối hôm đó cô có một bữa cơm vui vẻ bên gia đình. Còn anh thì cực kì "vui vẻ" chặt vật ở trên giường trước đoạn phim JAV cực kì nóng bỏng.

Sáng hôm sau cô trở về nhà thu xếp để chuẩn bị đi làm tiện thể thả anh và ả ra luôn. Lúc anh và ả bước ra khỏi phòng chỉ kịp nhìn một bóng xe đỏ rực phóng vút đi để lại một vệt khói trắng trong không khí.

Hôm nay cô đến công ty với tâm trạng vô cùng tốt. Ký kết được xong dự án quan trọng mà bỏ giờ hôm qua cô vui vẻ nói:

"Tặng gấp đôi tiền thưởng tháng này!"

Tiếng hò hét vui mừng của toàn bộ nhân viên trong công ty làm tâm trạng cô càng tốt hơn. Cô nâng thư kí từ xa mang theo một chiếc cặp lồng đưa cho cô và nói:

"Xếp! Thuốc chị yêu cầu đây ạ!"

Cô cười gian tà đưa tay ra đón chiếc cặp lồng từ trong tay thư kí nói:

"Mọi người làm việc đi! Tôi đi thăm người bệnh."

Toàn bộ nhân viên nhìn bóng lưng cô đang cầm cặp lồng tung tăng đi mà có chung một dòng suy nghĩ: Có biến!

***Tại tập đoàn Dương thị

Bên công ty cô vui vẻ bao nhiêu thì bên công ty anh khổ sở bấy nhiêu. Cô bước vào đại sảnh thấy các nhân viên đang chạy đôn chạy đáo lo cho công việc. Cô nâng tiếp tân hôm trước thấy cô liền chạy ra niềm nở đón:

"Thiếu phu nhân! Người lại đến ạ? Dương tổng đang họp người ngồi đợi chút ạ."

"Họp ư?"

cô cười gian tà hỏi. Bỗng có anh chàng thư kí của anh đang ôm một chồng tài liệu đi ngang qua dừng lại bất ngờ nhìn cô và đương nhiên cô cũng nhìn thấy anh ta rồi. Cô mở miệng nói:

"Đưa tôi lên phòng họp!"

Anh chàng thư kí ngờ người bất ngờ chưa hết thì đã thấy cô bước lên phía trước rồi. Lên đến phòng họp, cô từ ngoài nhìn vào thấy không khí vô cùng căng thẳng. Anh ngồi trên ghế dành cho tổng tài đang dở từng tập tài liệu, những giám đốc các bộ phận xung quanh không ngừng đổ mồ hôi. Trên bàn đầy những tập hồ sơ ném ngổn ngang có thể nói bây giờ trong phòng họp được bao phủ bởi sát khí! Cô huyết sáo một cái rồi mở cửa bước vào. Cạch! Tiếng mở cửa đã thu hút rất nhiều sự chú ý, anh thư kí ở ngoài lại một lần nữa há hốc mồm vì ngạc nhiên, các giám đốc bộ phận cũng không ngoại lệ tất cả đều đang mất chữ A, òm chữ O nhìn cô. Anh dường như cảm thấy sự bất thường liền ngẩng mặt lên, cô thấy anh đã nhìn thấy mình mà chạy nhanh về

phía anh ngồi lên đùi anh hai tay vòng qua sau cổ anh mỉm cười nói:

"Chồng yêu! Em mang thuốc tới cho anh này."

Anh thấy cô như vậy nghi hoặc hỏi: "Thuốc?"

Cô mỉm cười tươi hơn đáp: Chồng! Em thấy đêm hôm qua anh vất vả quá, em sợ hôm nay anh đi làm mệt nên đã bảo mẹ sắc một ít thuốc bổ thận tráng dương, chồng có thấy em tốt không?"

Cô vừa dứt lời mọi người trong phòng đều đưa tay lên bịt miệng cười. Cô trên đùi anh nâng cao cằm mỉm cười khiêu khích. Anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn trước mặt hận không thể "dạy dỗ" cô trực tiếp ở đây luôn. Anh vòng tay xiết chặt eo cô rồi bế bổng cô lên, mặt lạnh lùng nói:

"Hủy cuộc họp! Tôi đi "dạy" lại đạo vợ chồng cho phu nhân của mọi người đây!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Người phụ nữ bí ẩn!!!

Nhất Hàm bế cô về phòng, không thương tiếc mà ném cô xuống sofa. Anh đè lên hạ thân cô, phả hơi thở nam tính nói nhỏ bên tai:

"Vợ! Không cần em lo lắng anh hứa sẽ không làm em thất vọng "

Anh cười gian tà, cô lúc này có chút hoảng hốt, mặt đã hơi biến sắc nhưng vẫn bình tĩnh đáp:

"Chú đùa bỡ! Chú mà làm gì tôi thì cả thành phố này sẽ biết chứ không lên được đồng thời video chú chặt vật đêm qua cũng lên mạng luôn đó. Tôi thật sự không ngại khi chồng mình làm người nổi tiếng đâu"

"Em..."

Anh tức nghẹn họng, tức tối nhưng không thể nói được gì đành phải nhìn con lửa đốt bên trong, mặc kệ mình đang "phát cờ khơi nghĩa". Thật sự anh sẽ có ngày bị liệt dương mất! Là anh đã quá coi thường cô hay dung túng cho cô quá mức?

Trong phòng họp ai nấy đều thất lạc nên cùng rủ nhau liều mạng đi xem boss nhà mình dạy vợ. Dẫn đầu đoàn là Trần Khải anh chàng thư kí của anh. Khi đến cửa phòng mọi người đều hết sức ấn ý cùng áp mặt vào cánh cửa nghe ngóng. Bên trong vọng ra cuộc đối thoại giữa anh và cô:

"Dương Nhất Hàm, anh làm cái quái gì thế? Đi sâu vào trong anh hiểu không hả? Đồ yếu ớt nhà anh!"

"Bạch Uyên Nhi! Em là yêu tinh! Tôi đã cố hết sức rồi em còn đòi hỏi cái gì?"

"Trời ơi! Tôi không chịu được nữa rồi anh bắn nhanh lên đi! Tôi thật sự mệt chết với anh rồi!"

"Được, đợi đó để tôi bắn cho em xem! Hừ..."

Bên ngoài từ Trần Khải cho đến giám đốc của các bộ phận đều đông loạt đổ mặt, trong đầu ai đều cùng chung có một cái suy nghĩ vô vùng là đen tối nhưng nào ngờ rằng trong phòng một nam một nữ trên tay đang cầm một chiếc máy điều khiển chơi game đời mới nhất và đang chơi con game có tên là Free Fire chứ? Cô cùng anh chơi game đến tận 12:00 trưa, cũng đã đến giờ ăn trưa. Cô và anh cùng thống nhất là sẽ cùng nhau ăn. Sau cuộc chơi game đầy nhiệt huyết với anh, cô nhận thấy anh cũng tốt, anh trong mắt cô đã thoáng thay đổi. Cô chỉ cần nói một lần là anh đã hiểu và vô cùng ấn ý cùng cô làm nên những màn thắng vẻ vang. Cô và anh đều không thích ăn đồ Tây nên cùng nhau đi ăn mấy món ăn trong nước. Ăn trưa qua loa xong anh đưa cô về công ty rồi rời đi luôn. Kể từ khi cô "dạy dỗ" lại anh, anh "ngao" hẳn. Đã không còn đi sớm về khuya nữa mà về vô cùng đúng giờ. Kì lạ là cô phát hiện ra mình và anh có rất nhiều điểm chung. Cô và anh đều rất thích tốc độ, nên lúc nào khi tan ca anh thường sang đón cô và có những màn rượt đuổi vô cùng nguy hiểm trên đường. Vì thế cảnh sát trong thành phố đều đã liệt kê chủ hai chiếc siêu xe Lamborghini và Ferrari là cô và anh vào danh sách đen. Tối đến khi về nhà cô và anh cùng ăn cơm, ăn xong lại cùng chơi game, cùng nhau làm việc. Có thể nói cuộc sống hôn nhân của hai người vô cùng yên bình và hòa thuận. Những nhân viên giúp việc, nhất là bà Từ đều rất vui mừng vì điều này. Yên bình chẳng được bao lâu khi công ty của anh trai cô và cô gặp biến động lớn. Những dự án trọng điểm sắp thuộc về tay đều bị đánh lấy mất ở phút chót. Công ty của anh cũng không hề tốt, giá cổ phiếu rớt liên tục. Anh và cô cũng vì chuyện này mà bận đến đâu tắt mặt tối. Nguyên nhân chính gây khó khăn cho công ty cô và anh đều từ một công ty mới thành lập có tên là Miên Thị gây ra., Miên Thị tuy chỉ mới thành lập được hai tháng nhưng lại đứng ở vị trí số 4 trong những công ty lớn và có vị thế vô cùng vững chắc. Anh và cô có hợp sức lại điều tra nhưng lại không thu được một chút thành quả nào. Công ty đó hoàn toàn không có một sơ hở nào có thể tấn công, anh và cô chỉ có thể biết vị chủ tịch điều hành công ty này là một cô gái có dung mạo xinh đẹp và thủ đoạn tàn nhẫn chứ không hề biết gì thêm. Sau một ngày điều tra mệt mỏi, tối đến anh và cô đang cùng nhau ăn cơm thì tiếng chuông reo lên. Bà Từ vào thông báo với cô rằng có một cô gái tự nhận là bạn thân của cô. Bạn thân? Chẳng lẽ là Tô Tranh? Cô buột bát cơm đang ăn dở xuống chạy vội ra cổng. Đứng trước cổng đúng là Tô Tranh. Cô mặc một chiếc áo phong form rộng có hơi bản, kết hợp với chiếc quần bò bên cạnh là chiếc vali. Tóc màu đen óng dài qua vai được cô nâng thả có phần hơi rối, nhìn cô nàng hiện tại vô cùng nhếch nhác. Uyên Nhi thấy Tô Tranh như vậy liền chạy vội ra lo lắng hỏi:

"Tranh Tranh cậu làm sao vậy? Ai làm cậu ra nông nổi này?"

Tô Tranh thấy cô lo lắng cho mình như vậy càng thêm tủi thân mà ôm chặt lấy cô khóc nức nở:

"Tớ...tớ không còn chỗ nào để đi nữa rồi! Họ...họ lấy nhà tớ rồi. Tớ vẫn đóng tiền nhà đầy đủ mà, người đó là người đến sau chỉ trả tiền nhà gấp đôi thôi mà có gì ghê gớm chứ?! Chẳng lẽ không có tiền cũng là lỗi của tớ sao?"

Uyển Nhi nhìn cô bạn thân trong lòng đang tủi thân mà nỉ non với mình về chuyện bất công trong cuộc sống mà không khỏi đau lòng. Bàn tay cô vỗ nhẹ lên lưng Tô Tranh an ủi:

"Thôi! Cậu nín đi, tối nay ở tạm đây một hôm mai tớ dẫn cậu đi mua nhà to gấp đôi cái ổ chuột của cậu hiện tại luôn."

Tô Tranh nghe cô nói vậy mà không khỏi bật cười nhưng vẫn chưa nín khóc. Uyển Nhi cũng kiên nhẫn mà dỗ dành cô bạn mình. không phải Uyển Nhi chưa tính đến chuyện mua nhà cho Tô Tranh mà tính cô nàng quá tự lập, không ý mình chơi với người nhà giàu mà đòi hỏi hay huênh hoang, chảnh chọe. Tô Tranh từ năm cấp ba đã tự đi làm và kiếm tiền rồi tiết kiệm để nộp học phí và thuê nhà. Cô nàng mất mẹ từ nhỏ còn ba cô nàng thì cô chưa một lần được nghe Tô Tranh nhắc đến. Mỗi lần gặp khó khăn về kinh tế cô thường hay giúp cô nàng nhưng sau 1 tháng hoặc 2 tháng Tô Tranh lại trả lại số tiền y nguyên mà cô giúp mình. "Tớ không thích ai giúp tớ quá nhiều ngay cả cậu! Tớ có thể tự kiếm tiền và tự nuôi mình được, khéo sau này tớ lại giàu hơn cậu ý lúc đó tớ sợ bản cô nương đây lại phải nuôi cậu ỉ!" Tô Tranh hay thường nói đùa với cô như vậy.

Sau khi Tô Tranh nín được cô dẫn vào trong nhà. Anh khi nhìn thấy cô dẫn Tô Tranh vào liền nhủ mày. Nhận thấy vẻ không vui của anh cô liền mở miệng giải thích:

"Tô Tranh là bạn thân tôi. Cô ấy bị chủ nhà thu hồi lại nhà nên không biết ở đâu, cô ấy ngủ tạm ở nhà chúng ta đêm nay mai tôi dẫn cô ấy đi mua nhà sau."

Anh khi nghe thấy ba từ "nhà chúng ta" trong mắt hiện lên ý cười vẻ mặt hòa hoãn hơn chút không để ý tới Tô Tranh mà chỉ vào bát com mà cô đang ăn dở trên bàn mà nói:

"Qua đây ăn com đi, tối nay nhiều việc không chơi game! Em làm việc nhanh mà đi ngủ sớm đừng thức khuya."

Nói xong anh quay lưng đi vào thư phòng. Cô quay ra mỉm cười với Tô Tranh rồi cùng cô nàng ngồi xuống vui vẻ ăn com.

Sáng hôm sau, hôm nay anh đưa cô đi làm vì "bảo bối" của cô đến kì chăm sóc lại xe. Trước khi đi cô dặn dò lại cô bạn thân Tô Tranh:

"Trong gara có chiếc xe con mini, đây là chìa khóa xe cậu muốn đi đâu thì lái tạm nhé. Chiều tớ về sớm dẫn cậu đi mua biệt thự!"

Tô Tranh mỉm cười gật đầu đón lấy chiếc chìa khóa xe từ trong tay cô và nói lời tạm biệt. Anh đưa cô đến cổng công ty, nhìn thấy cô khuất dạng sau cánh cửa mới nổ máy đi mà không biết phía sau có một chiếc siêu xe đắt tiền từ từ đi tới. Trong xe là một cô gái mặc váy bó sát liền thân màu đen làm nổi bật đường cong hoàn mỹ của cô. Chiếc gương mặt thanh tú trở nên sắc sảo và bí hiểm hơn khi cô đội một chiếc mũ rộng vành che tới nửa khuôn mặt chỉ nhìn thấy đôi môi hình trái tim vô cùng nổi bật với màu son đỏ đậm. Cô nhìn bóng hình Uyển Nhi sau cánh cửa, nhếch khóe miệng, thân đầy sát khí cay nghiệt nói:

"Bạch Uyển Nhi! Cô có tư cách gì mà sống tốt như vậy? Những thứ đó vốn thuộc về tôi cô có tư cách gì chứ? Rồi sẽ có ngày tôi sẽ đòi lại tất cả thứ thuộc về tôi và bắt các người trả giá về những việc mà các người đã gây ra với tôi!"

Cô ta nói xong phất tay ra hiệu cho người lái xe đi. Chiếc siêu xe màu đen huyền bí rất nhanh hòa vào dòng xe cộ rồi mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mẹ chồng giá đáo

Vì cô đã hứa với Tô Tranh nên hôm nay cô đã làm việc với công suất tối đa để về dẫn cô bạn nhỏ của mình đi mua "cái ổ". Khi cô vào nhà thì thấy Tô Tranh đang ngồi ở sô pha, tay cầm bịch bông ngô đang xem mấy bộ phim ngôn tình trên TV. Lúc này cô đang mặc một chiếc áo phông rộng màu hồng, mái tóc dài đã được búi cao lộ nước da trắng hồng và mịn màng cực kì dễ thương chứ không còn đáng vẻ nhếch nhác của ngày hôm qua nữa. Tô tranh khi thấy Uyển Nhi thì lập tức bỏ bịch bông ngô xuống, gương mặt hớn hở chạy về phía cô khoác tay. Cô quay sang nhìn Tô Tranh ân cần hỏi:

"Thế nào, hôm nay ở nhà chán lắm đúng không?"

Tô Tranh lắc đầu nguây nguẩy, chun chun mũi trông vô cùng đáng yêu đáp:

"Cũng không chán lắm. Sáng nay tớ còn giúp bà Từ đi mua đồ, nên cũng đã lượn lờ vài vòng, ngắm vài phong cảnh đẹp, không chán không chán"

"Ghê không, còn biết giúp người già cơ đấy! Thôi, đi thu xếp để bản cô nương đưa người đi mua biệt thự."

"Ồ...phải là Thiếu phu nhân ạ!"

"Có cần nhắc nhở thế không? Bản phu nhân khác tự biết rằng mình đã có chồng!"

Cô lờm Tô Tranh, cô nàng thấy thế lại ngửa mặt lên trời ôm bụng mà cười to hơn. Cô thật sự mất mặt quá mà. Cô không biết nhắc cô nàng này bao nhiêu lần về cách cười của cô nàng rồi, chỉ hận rên sất không thành thếp để cô bạn tính trẻ con này lại càng trẻ con hơn. Thật sự, chắc cô sinh ra là để làm giáo viên chứ không phải là CEO đâu! Đi đến đâu, gặp những ai cũng phải ra tay dạy dỗ lại mới ổn thỏa được. Cô nhìn Tô Tranh đang cười ngoặt ngoẹo mà không chịu được nữa cầm tay cô nàng kéo đi. Ngoài sân cảnh tượng hai cô gái, một người kéo còn một người thì cứ cười làm trò toàn bộ các người giúp việc trong nhà không khỏi buồn cười, nhưng cũng rất ngưỡng mộ. Chỉ có bà Từ là sắc mặt không được tốt, ánh mắt bà híp lại dõi theo hình bóng của Uyên Nhi và Tô Tranh, đôi bàn tay nắm chặt vạt áo. Bà bắt giắc thờ dài, lắc đầu đi vào bếp.

Cô dẫn Tô Tranh đi mua nhà xong thì cả hai cùng đi dạo phố. Trạng thái tinh thần của cô dạo này cực kì không tốt vì phải chịu đựng những áp lực từ công ty bao ngày qua. Cô cần phải điều dưỡng, giải tỏa lại tinh thần của mình. "Quẹt...quẹt...quẹt" cô và Tô Tranh mua sắm điên đảo tại khu mua sắm Túi sách, quần áo, mỹ phẩm hàng hiệu chỉ cần cô hoặc Tô Tranh liếc mắt đến mà ưng ý là mua luôn. Bước ra khỏi khu mua sắm không biết cô và Tô Tranh đã xách theo bao nhiêu túi đồ nữa. Sắc trời cũng đã tối muộn rồi cũng đến lúc cô phải về, nhà của Tô Tranh cũng đã được thông báo là dọn dẹp xong. Đối với cô giải tỏa tâm trạng bằng cách mua sắm chỉ là một phần, mà giải tỏa bằng Tốc Độ mới là chân lí. Cô lái chiếc Ferrari màu đỏ rực của mình với vận tốc tối đa trên con đường về nhà, Tô Tranh ngồi bên cạnh không những không hoảng sợ mà còn hét hò thưởng thức. Về đến nhà, cô và Tô Tranh mỗi người xách một đồng hồ cười đùa đi vào. Nụ cười cô bỗng tắt khi cô nhìn thấy một người phụ nữ ngoài 50 tuổi rồi nhưng trông còn rất trẻ. Ngồi đối diện với bà là anh. Anh nhìn cô với ánh mắt vô cùng nghiêm nghị, cô lúc đó thực sự là đã hóa đá luôn rồi, nụ cười cũng nhắc trên môi, ánh mắt nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế đầy hoảng loạn. Đó không phải là mẹ chồng cô sao? Sao bà lại ở đây? Chẳng lẽ mẹ chồng cô giả đảo là để khảo sát cuộc hôn nhân của con trai mình như các tình tiết trong những bộ phim thần tượng trên mạng đó chứ?

"Em đi đâu bây giờ mới về?"

Cô đang đứng hình suy nghĩ thì tiếng nói của anh làm cô giật mình mà lắp bắp trả lời:

"Em...em đưa Tranh Tranh đi mua nhà, tiện thể đi...đi mua sắm luôn"

Giọng cô nhỏ dần, mặt hơi phụng phịu mà cúi xuống sàn nhà. Nhìn dáng vẻ của cô lúc này chẳng khác gì cô vợ nhỏ trốn đi chơi bị chồng mình tra hỏi làm anh không nhịn được mà đôi vai hơi rung bật cười. Hằng ngày cô yêu tinh còn chưa hết làm gì có cái dáng vẻ ngoan ngoãn thế này cơ chứ. Chắc anh phải giữ mẹ yêu dấu ở lại để trị cô mới được. Tô Tranh thấy cảnh tượng trước mắt mà không thể tin nổi. Đây là con bạn ác ma của cô đây sao? Hay là cô đã nhầm nhầm" hàng giả" về rồi?

"Cháu là....?"

Dương phu nhân mở miệng hỏi Tô Tranh tiện thể cắt đứt luôn mạch suy nghĩ của bao người. Giọng bà đầy uy quyền rất gây áp lực cho đôi phương. Nhưng Tô Tranh lại không thấy sợ mà dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Dương phu nhân mỉm cười đáp lại:

"Cháu là Tô Tranh, bạn thân Uyên Nhi ạ. Cháu thực sự xin lỗi bác, vì cháu mà Uyên Nhi đi về muộn ạ!"

Đôi mắt của Dương phu nhân càng híp lại. Bà không ngờ rằng Tô Tranh dám nhìn thẳng vào đôi mắt mình vì thực sự nếu ánh mắt mà có thể giết người thì bà không biết bà giết được bao nhiêu người rồi nữa. Là Tô Tranh to gan lớn mật hay là do một số nguyên nhân bí ẩn khác? Khóe miệng bà khẽ cong lên, vạt chéo chân khẽ thổi tách trà nóng hổi trong tay. Từng động tác của bà vô cùng thanh tao, quý phái. Bà nhìn vào tách trà mở miệng nhàn nhạt đáp:

"Tô Tranh? Vậy tối rồi chẳng lẽ cháu muốn ở lại ăn cơm cùng bác?"

Tô Tranh hoàn toàn nhận ra được hàm ý trong lời nói của Dương phu nhân. Bà đã không nể mặt cô rồi, thì hà cớ gì cô phải mặt dày mà ở lại? Cô vội vàng xin phép rồi đi về. Tô Tranh vừa đi khuất, Dương phu nhân liền để tách trà xuống dưới bàn, đứng dậy bước nhanh về phía Uyên Nhi nở một nụ cười ấm áp, ngón tay chọc chọc vào trán cô chiều chuộng nói:

"Con gái đi về tối muộn là không tốt đâu! Mau vào rửa tay rồi ăn cơm kẻo đói bụng"

Uyên Nhi không thể tin nổi mẹ chồng đang đứng trước mặt cô hiện tại và người phụ nữ hai phút lúc trước là cùng một người. Anh thấy vẻ mặt ngờ ngác không tin nổi của cô mà phải cố nhịn cười mà bước về phía cô nắm lấy tay cô kéo xuống phòng ăn, cô vẫn vẻ mặt cứng nhắc mà mặc anh muốn làm gì thì làm, kéo đi đâu thì kéo. Đến khi anh và cô đã đi vào phòng ăn, lúc này nụ cười ấm áp trên gương mặt Dương phu nhân liền tắt thay vào đó chỉ còn lại sự lạnh lùng và uy lực của một phu nhân vốn có. Bà rút điện thoại ra kết nối với một người nào đó mà truyền một mệnh lệnh:

"Điều tra và theo dõi cho tôi một cô gái!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: 419

Uyển Nhi vô cùng ngạc nhiên vì trên bàn ăn hầu hết là những món mà cô thích ăn, còn các món còn lại chắc là anh thích. Và quan trọng là những món cô thích ăn cô chưa từng nói với bà Từ nên bà chắc chắn không hề biết. Chẳng lẽ do mẹ anh làm? Dương phu nhân bước vào vẫn thấy Uyển Nhi đứng đó nhìn chăm chăm vào bàn ăn mà mỉm cười hồi hộp:

"Uyển Nhi, con không mau ăn cơm đi nguội bây giờ. Hay là không hợp khẩu vị?"

Khỏe mắt cô hơi cay cay, cô thực sự cảm thấy mình quá may mắn vì có một người mẹ chồng như vậy. Không như các cô bạn của cô từng nói rằng mẹ chồng rất khó tính, có người còn nhẫn tâm so sánh rằng mẹ chồng chính là bà phù thủy trong thế giới thực. Cô nhìn thấy mẹ chồng trước mặt của mình mà cảm kích, yêu mến và sùng bái y như mẹ ruột của mình vậy. Cô lắc đầu phủ định câu hỏi của bà rồi ngồi xuống ăn cơm.

Ăn cơm xong cô với anh chuẩn bị về phòng thì bị Dương phu nhân gọi lại. Bà đưa cho anh và cô mỗi người một bát thuốc nhẹ nhàng nói:

"Tuần qua các con đi làm cũng mệt rồi, uống thuốc vào tầm bỏ mà có sức. Hôm nay đừng làm việc nữa, nghỉ ngơi đi sức khỏe vẫn là quan trọng nhất."

Cô và anh nhận bát thuốc trong tay bà. Mùi thuốc nồng nặc xộc lên mũi cô, vừa ngửi là thấy Đắng! Rất đắng! Nhưng nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của bà cô nào nỡ từ chối. Cô nhắm tịt mắt, hít một hơi thật sâu uống cạn hết bát thuốc. Quay sang nhìn anh, anh uống xong cũng phải nhíu mày. Dương phu nhân cầm hai chiếc bát mà cô và anh vừa uống xong quay lưng đi vào bếp trên mặt còn nở một nụ cười kì lạ hơi quái dị. Vì mẹ anh ở đây nên cô với anh phải cam chịu mà diễn vở kịch "Vợ chồng son".

Trong phòng anh và cô nằm thẳng có phần không thoải mái trên chiếc giường rộng lớn, ở giữa ngăn cách bởi một chiếc gối ôm. Anh và cô đều ngửa mặt lên trời thở dài nhưng không ai nói gì rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. "Cạch" một tiếng động nhỏ rất khó để phát hiện. Ngoài cửa Dương phu nhân nhẹ nhàng khóa cửa, cầm chùm chìa khóa trên tay và rón rén trở về phòng.

Khi đồng hồ điểm đúng 12:00 giờ. Uyển Nhi bất giác từ từ mở mắt. Toàn thân cô đầm đìa mồ hôi, cô cảm thấy trong người rất khó chịu. Cô bỏ chăn ra, nhưng trong người vẫn rạo rức như lửa đốt. Cô quay sang gọi hỏi anh:

"Nhất Hàm! Nhất Hàm! Anh có thấy nóng không?"

"Em cũng cảm thấy à?"

Tiếng anh vô cùng nặng nề trả lời cô, cô lau những giọt mồ hôi dính dính trên trán thì thảo trả lời anh:

"Anh cho giảm nhiệt độ điều hòa đi, tôi cảm thấy nóng quá!"

"Nhiệt độ đã là thấp nhất rồi!"

Cô nghe thấy vậy mà khó chịu, vứt bỏ chiếc gối ôm qua một bên, trườn qua người anh để tìm chiếc điều khiển điều hòa mà không biết mình đã vô thức chạm vào người anh. Trong cơ thể anh lúc này như có một dòng điện chạy xoẹt qua, anh túm lấy tay cô lật người đè cô dưới hạ thân mình, vén mái tóc bết dính vì mồ hôi của cô nhẹ nhàng giải thích:

"Chúng ta đã bị mẹ cho uống thuốc rồi, cách tốt nhất khiến em và tôi không khó chịu đó chính là..."

Anh chỉ nói đến vậy, nhưng cô nghe mà vô cùng hoảng hốt. Thuốc? Chẳng lẽ là bát thuốc cô vừa uống? Vậy là cô đã sập bẫy của mẹ chồng đại nhân rồi? Cô nhìn anh cố gắng không dây dưa vì nếu càng dây dưa chỉ làm tăng dục vọng của anh mà thôi. Cô mím chặt môi cắn răng nói:

"Anh bình tĩnh! Bỏ tôi ra trước đã, tôi sẽ đi ra phòng khác ngủ là được, anh đừng có làm bậy."

Anh bật cười, tiếng cười trầm ấm của anh rất mê hoặc, cô lắc lắc đầu. Không thể thế được! Hồng nhan họa thủy không thể u mê phải tỉnh táo lại!

"Sang phòng khác? Em nghĩ em có thể ra được khỏi phòng này?"

Anh bất ngờ lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô. Đúng! Làm sao mà vị đại nhân kia có thể để yên cho "lối thoát sinh mạng" của cô được chứ?! Cô đảo tròng mắt, ánh mắt cô bất ngờ lóe sáng chớp chớp ngây thơ hỏi:

"À! Không phải qua vụ đột trước anh không thể lên được nữa sao?"

Anh nghe cô nói, mặt đen xì nắm chặt tay cô đưa xuống đặt vào vật đang cương cứng của mình mà nghiêng răng nói:

"Như thế này em cảm thấy là lên được hay chưa? Bạch Uyển Nhi, chúng ta đã kết hôn hơn ba tháng rồi mà công việc vợ chồng đơn giản chúng ta cũng chưa thực hiện nhân tiện hôm nay hãy hoàn thành công việc đang dang dở nào."

Không đợi cô nói thêm câu gì, anh cúi xuống hôn cô. Nụ hôn rất cuồng nhiệt như thể muốn cô nhập vào một thể với anh. Anh đưa lưỡi tách hai hàm răng của cô ra, rồi đi sâu vào từng ngóc ngách trong khoang miệng của cô hút hết những thứ ngọt ngào của riêng cô. Đôi bàn tay của anh dần dần đã cời chiếc váy ngủ mỏng manh của cô ra. Cảnh xuân của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt anh. Thân thể cô trắng nõn nà, xương quai xanh tuyệt đẹp, bầu ngực căng tròn. Anh lưu luyến rồi bỏ môi cô. Hôn dần dần xuống cổ, rồi tới xương quai xanh, động tác rất thuần thục, anh đi đến đâu là để lại những vết

đồ đầy ám muội. Khi cô đã dần thích ứng mà coi bỏ mọi phòng bị với anh, anh từ từ coi bỏ quần áo trên người mình xuống, lộ rõ vật đang 'dựng cò khởi nghĩa' ấy mà cô tá hỏa. Nó thực sự rất to, cô vô thức khép chân lại. Anh thấy vậy liền tách đôi chân của cô ra, hôn nhẹ lên môi cô ôn nhu nói:

"Uyển Nhi, đừng sợ! Anh hứa sẽ nhẹ nhàng, em chỉ cần thả lỏng ra là được sẽ không đau đâu. Ngoan! Nghe lời anh, được không?"

Giọng nói anh như một lời nguyên mê hoặc khiến cô mùa quáng mà làm theo lời anh nói. Anh thấy cô ngoan ngoãn như vậy vuốt nhẹ mái tóc cô mà từ từ đưa vật đó đi sâu vào cơ thể cô. Cô cảm giác thân thể mình như bị xé toạc ra, cô nhú mảy, cơ thể căng cứng co lại bên tai lại truyền đến giọng nói thì thảo đầy dụ hoặc của anh:

"Thả lỏng nào! Ngoan thả lỏng..."

Cô nghe lời anh thả lỏng cơ thể. Anh bế nhẹ cô lên cho cô ở trên cơ thể anh nhẹ nhàng ra vào. Cô vòng tay ôm chặt anh, những móng tay của cô cào nhẹ trên lưng anh, cô cắn răng nhưng vẫn phát ra tiếng rên nho nhỏ. Bên tai lại truyền đến giọng nói của anh:

"Bạch Uyển Nhi! Em chính thức thuộc về tôi!"

Giọng nói của anh đầy bá đạo nhưng lại khiến cô ảm áp vô cùng. Cô mỉm cười trên vai anh thì thảo đáp lại:

"Vâng! Em là của anh, ông chồng đưa bỏ của em ạ"

Anh nghe được câu nói đó của cô, dục vọng lại tăng cao mạnh mẽ ra vào trên người cô nhưng lại không làm cô đau mà còn khiến cô có chút khoái cảm mà nhịp nhàng chuyển động theo anh. Dưới ánh trăng mờ ảo của màn đêm, hai thân thể nam nữ ân ái mây mưa trên giường tạo nên một khung cảnh, một ký ức thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Một chút ngọt ngào

Cô bị anh giẫy vò suốt cả đêm qua đến 2:00 sáng nay mới được nghỉ ngơi. Lúc này cô đang mệt mỏi say giấc trong lồng ngực rắn chắc của anh. Anh nhìn cô gái nằm trong lòng mình cong môi nở một nụ cười hiếm thấy. Đến 8:00 cô tỉnh dậy sau giấc ngủ kéo dài bảy tiếng đồng hồ và phát hiện ra mình đang nằm trong lòng của anh mà nhớ đến cuộc mây mưa kịch liệt hôm qua hai gò má đỏ ửng. Cô ngẩng đầu mong muốn tìm thêm cho mình thêm một ít không khí, lúc này mặt cô đã kề sát với mặt anh thậm chí cô có thể cảm thấy hơi thở nam tính của anh trong khi ngủ rất đều đặn. Hôm nay cô mới có dịp nhìn kĩ khuôn mặt của anh. Thực sự rất đẹp trai! Chẳng trách cô gái nào cũng mong muốn anh để mắt đến dù chỉ là chơi đùa. Hai hàng lông mày sắc bén, sống mũi cao thẳng, đôi môi tuy mỏng nhưng lại rất quyến rũ. Cặp mắt đào hoa mà thường ngày của cô rất thích của anh khi ngủ có vẻ hiền hòa hơn chứ không còn vẻ phong lưu hay cương nghị nữa. Cô si mê ngắm nhìn khuôn mặt anh, đôi tay vô thức đưa lên vuốt nhẹ hàng lông mày rồi đến đôi mắt. Anh như cảm giác có người đụng chạm đến cơ thể mình, đột ngột mở mắt kiến cô giật mình rút tay lại. Anh nhìn cô dịu dàng hỏi:

"Tỉnh rồi?"

Cô nhìn hình dáng mình trong đôi đồng tử đen nâu của anh mỉm cười gật đầu. Anh đứng dậy chỉnh trang lại trang phục bước về phía nhà tắm xả một bồn nước nóng với nhiệt độ ấm vừa phải. Anh đi ra tiến về phía cô bế thốc cô lên, hai cánh tay cô quàng qua cổ anh lấy lại thăng bằng. Hiện tại cô đang không mặc gì, sự tiếp xúc gia thịt lộ liễu như vậy không khỏi khiến cô cảm thấy xấu hổ liền vùi mặt mình vào lồng ngực của anh. Anh đặt cô vào bồn tắm rồi quay lưng đóng cửa đi ra ngoài nghe điện thoại chứ không làm gì thêm.

Cô ngồi trong bồn tắm, dưới làn nước nóng ấm vừa đủ cơ thể và tinh thần cô dần thả lỏng, thoải mái hơn nhiều. Lúc này cô mới cảm thấy sự đau nhức nhong cơ thể của mình, nhất là vùng đó và ngực. Cô thật sự tự trách mình trong lòng vì cơ thể xuống được giường. Cô tắm xong bước ra thấy anh đứng ở ban công nghe điện thoại. Dưới ánh nắng bình minh về đẹp của anh tăng thêm lực sát thương. Tim cô đập lờ lờ hai nhịp, trong lồng ngực cứ đang như đánh trống múa lân. Thật sự là... cô đã yêu người đàn ông trước mặt rồi? Anh nghe điện thoại xong, quay sang thấy cô đang thất thần nhìn mình mà vui vẻ bước đến, ả nhẹ cô ngồi xuống giường, tay cầm máy xi tóc nhẹ nhàng xi đầu cho cô. Vì cô vừa mới tắm xong nên chỉ mặc một chiếc váy ngủ hai dây mỏng manh để lộ chiếc cổ trắng ngần, trên đó vẫn còn lưu lại những dấu hôn còn đỏ ửng ám muội hôm qua. Anh nhìn cô, trong người lại nóng bừng bừng, miệng và cổ họng đều khô ran. Hơi thở anh ngày nặng nề, tiếng máy xi chọt tắt. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, thì ngay lúc đó đã có một cảm giác ấm nóng lan truyền trên môi. Cô lại bị cưỡng hôn! Nụ hôn ngày càng cuồng nhiệt đến khi cô có cảm giác như không còn không khí để thở nữa anh mới buông môi cô ra. Cô nhìn anh hậm hực, phồng má trợn trừng mắt tỏ cáo:

"Đương tống! Khả năng tự động kiểm chế của anh thật là quá kém!"

"Là khả năng câu dẫn của phu nhân quá cao"

Anh bình thần vừa lau khô tóc cho cô trả lời. Đáp lại câu trả lời bình thần có ý khen ngợi cô của anh là ánh mắt đầy khinh thường của Uyển Nhi. Sao bây giờ cô mới phát hiện ra rằng anh rất vô si nhỉ?

"Anh đã bàn giao công việc lại cho Trần Khải và Phương Kiều rồi, hôm nay anh và em sẽ hẹn hò!"

"Hẹn hò?"

"Sao? Pháp luật có cấm vợ chồng không thể hẹn hò à?"

"À...Không!"

Cô ù ù cạc cạc trả lời anh. Hẹn hò với anh ư? Cô rất mong chờ!

Sau khi cô và anh chuẩn bị xong thì cuộc hẹn hò giữa hai người chính thức bắt đầu. Vì cũng đã đến giờ ăn trưa nên cô với anh cùng đi ăn luôn. Vẫn như bao lần trước, cả hai người đều sẽ ăn qua loa mấy món trong nước. Buổi chiều cô cùng anh đều thực hiện các bước hẹn hò mà các cặp đôi vẫn thường hay làm như đi dạo phố; shopping; xem phim;... Qua từng bước anh và đều có những kỉ ức đẹp đẽ, ngọt ngào nhất. Chẳng mấy chốc trời đã chuyển sắc tối.

Trong nhà hàng mang đậm phong cách phương Tây, bản nhạc dương cầm nổi tiếng nhẹ nhàng phát làm cho không khí xung quanh cũng lắng mạn hơn. Uyên Nhi và Nhất Hàm ngồi đối diện nhau trên bàn đều bày biện những món ăn phương Tây nhìn rất ngon mắt. Anh thuần thục cắt nhỏ miếng bít tết đưa cho cô. Không khí rơi vào trạng thái im lặng, âm thanh duy nhất chỉ là tiếng dương cầm lắng mạn. Không khí thế này cũng ngọt ngào quá rồi. Cô lo lắng từ tốn ăn từng miếng thịt bò. 5 phút trôi qua mà cô chỉ ăn được mỗi ba miếng. Đang định ăn miếng thứ tư thì bàn tay cô truyền đến cảm giác ấm áp, không biết từ khi nào tay anh đã nắm chặt tay cô rồi. Cô nhìn anh, gương mặt anh lúc này rất nghiêm túc xen lẫn một chút căng thẳng. Anh háng giọng, nhìn thẳng vào mắt cô nói:

"Anh đã từng yêu qua rất nhiều cô gái nhưng chỉ có em là thực sự khiến anh yêu thật lòng. Không phải nhan sắc của em lại càng không phải em là thiên kim tiểu thư nhà họ Bạch mà chỉ đơn giản rằng em rất đặc biệt và hơn nữa em giống anh đều không thích ăn dưa bở! Cho nên vợ à, trên thế giới ngoài ông chồng dưa bở anh ra không ai yêu một mỹ nhân vali có tính cách đặc biệt đến nỗi suýt làm chồng mình bị "liệt dương" như em đâu! Nên em xem xét mà yêu thương anh hơn chút đi!"

Cô nghe anh nói vậy hận không thể lăn ra cười. sao bây giờ anh mới phát huy ra cái ưu điểm thế nô của mình nhỉ? Nhưng cô cũng rất cảm động, rất ấm áp với một chút ngọt ngào của anh. Trong lời nói của anh không đem đến sự ngọt ngào quá mức khiến người ta phải đề phòng, cũng không bá đạo khiến người ta có cảm giác thiếu chân thực mà đơn giản chỉ là ấm áp và an toàn. Khóe mắt cô hiện lên một lớp sương mỏng, sống mũi cô cay cay, tim đập loạn nhịp, dòng máu trong cơ thể dường như nóng hơn mọi khi. Cô đứng dậy ôm chầm lấy anh, cô chỉ mong thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc đẹp đẽ này mãi thôi. Có lẽ cô đã yêu anh, yêu sâu đậm là đằng khác!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Biến cố

Tối về đến nhà đã là quá muộn, mẹ chồng cô vẫn ở đây mà chưa rời đi. Bà đang ngồi uống trà và xem một bộ phim thần tượng của giới trẻ hiện nay. Khi thấy cô và anh về, bà vội đứng dậy cầm theo hai tách trà hoa nhài nóng vui vẻ mang ra cho cô và anh nhẹ nhàng quan tâm hỏi:

"Các con đi chơi có vui không? Uống một tách trà cho cơ thể thoải mái đi"

Mặt cô hơi trắng. Làm ơn đi, bát thuốc của bà hôm qua cô còn chưa quên đâu, bảo cô uống đồ bà đưa một lần nữa ư? Chắc cả đời này cô không dám lần nào nữa luôn mất. Cô lắc đầu nguây nguây cự tuyệt từ chối lòng tốt của bà. Anh bên cạnh cô phải lấy tay che miệng cười trước hành động có hơi ngốc nghếch nhưng đáng yêu của cô. Còn Dương phu nhân nhìn thấy cô như vậy trong lòng hơi hối hận. Nhưng vì ước muốn có cháu bé bao năm của bà thì bà đành phải nhẫn tâm hi sinh con dâu mà thôi. Bà thu cánh tay đang cầm tách trà ở phía cô về, mỉm cười không nói gì quay lưng đi vào nhà, cô và anh cũng nói gót theo sau.

Buổi tối trong khi cô đang ngồi trên giường check mail, cánh cửa hé hé mở ra. Hình bóng anh đang ôm gối trước cửa phòng ngó mặt vào trong cười cười hỏi cô:

"Vợ! Chúng ta cũng đã thực hiện công việc vợ chồng rồi, anh giờ có thể ngủ với em rồi chứ?"

Cô bỏ chiếc laptop sang một bên, dang cánh tay về phía anh. Anh vui vẻ cầm gối chạy nhanh về phía cô. Hình ảnh này lại làm cô nhớ đến hình ảnh mình hồi trước cầm gối thập thò trước cửa phòng bố mẹ hỏi có thể ngủ với mẹ được không? Mẹ cô cũng đang rộng cánh tay để cô nhào vào lòng mẹ. Cô nằm trong vòng tay anh mặc cho anh đang vuốt ve mái tóc của cô mà chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau đi làm, anh và cô vô cùng vất vả sau một ngày nghỉ phép để đi hẹn hò. Miên Thị vẫn luôn gây khó dễ cho công ty nhà cô. Những dự án vẫn luôn trong tình trạng sắp có được rồi lại bỗng ngưng bay hơi. Làm cô mới quay lại sau một ngày thôi nhưng lại có cả một đống việc. Cô vẫn đang trong thời gian thanh xuân đấy! Cô còn phải gia tăng tình cảm yêu đương với ông chồng nhà cô nữa chứ. Thật sự cống hiến cho nền kinh tế nước nhà thật là mệt mỏi. Cả buổi sáng không biết cô đã họp bao nhiêu cuộc họp nữa thật sự mệt chết cô rồi. Đang trong thời gian nghỉ giải lao bỗng anh trai cô gọi điện đến. cô nghe thấy giọng anh rất mất kiên nhẫn:

"Uyển Nhi! Công ty xảy ra biến động lớn rồi, em sang trụ sở chính ngay đi."

Cô chưa thấy anh trai mình mất bình tĩnh như thế này bao giờ. Từ nhỏ đến lớn dù có gặp phải bất cứ chuyện gì từ lớn cho đến nhỏ anh trai cô chưa từng hốt hoảng hay mất bình tĩnh bao giờ mà toàn có thể bình tĩnh mà giải quyết ổn thỏa mọi vấn đề. Cô không đáp lại anh nữa mà xách túi vội vàng rời khỏi công ty.

Rất nhanh chóng cô đã có mặt ở trụ sở chính công ty là Bạch thị. Vừa đến cửa đã có một cô nàng tiếp tân vô cùng xinh đẹp ra đón và dẫn cô lên phòng đang diễn ra cuộc họp. Đến phòng họp, cô thấy trên mặt ai cũng lộ rõ vẻ căng thẳng ngay cả anh trai cũng vậy. Cô bước đến phía chỗ ngồi của mình và ngồi xuống. Anh thấy cô đã đến nặng nề lên tiếng về nội dung chính cần thông báo trong cuộc họp:

"Công ty chúng ta đang rớt giá cổ phiếu trầm trọng, và hàng loạt chuỗi công ty con đã bị thu mua dưới tay công ty Miên Thị. Bây giờ công ty con duy nhất còn lại là công ty của Uyển Nhi mà thôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy tôi sợ sẽ không giữ được công ty nữa mong quý vị ngồi ở đây bàn bạc và đưa ra đối sách giải quyết."

Anh nói xong mặt mày bắt lực chống tay cúi mặt xuống bàn.

"Thực sự Miên thị không có sơ hở gì sao?"

Cô lên tiếng lo lắng hỏi. Anh vẫn cúi mặt lắc đầu bắt lực lên tiếng:

"Không! Điều tra sâu lắm rồi nhưng không có một sơ hở gì hết. Ngay cả thân thế của nữ tổng giám đốc đó cũng không điều tra được. Ngay cả Dương thị công ty của em rề cũng gặp phải biến động. Thật sự rồi cuộc là kẻ nào mà cứ chơi trò giả thần giả quỷ ở đây?!"

Anh tức giận đập bàn. Cô thực sự cảm giác được rằng việc này rất nghiêm trọng ngoài sức tưởng tượng của cô vì Kỳ Thiên anh trai cô và cả anh nữa đều luôn mất kiểm soát và mặt mày với công ty Miên Thị này. Rồi cuộc kẻ đó là ai? Tại sao lại hết lần này tới lần khác phải gây khó dễ cho công ty cô và anh? rồi cuộc mục đích chính của hắn muốn gì? Âm mưu tiếp theo của hắn là gì? Bây giờ cô nên làm gì vào lúc này? Đầu óc cô giờ đang trống rỗng, chẳng lẽ cô phải bắt lực nhìn công ty mà ba cô gây dựng bao năm phải sụp đổ trước cái công ty mới thành lập được mấy tháng thôi ư? Cô không cam tâm! Nhất định là còn cách!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bi kịch

Công ty đang nằm trên bờ sinh tử nên cô thường phải ở lại tăng ca. Cô nhất định điều tra ra bằng được kẻ nào đứng sau mọi chuyện.

Trong biệt thự Bạch gia.

"Các người...các người là ai? Cô là ai?"

Bạch lão gia hốt hoảng khi thấy một đám người mặc toàn đồ đen, dáng người cao lớn đi vào nhà mình khiến tất cả người giúp việc sợ hãi chạy hết chỉ để lại mỗi Bạch lão gia và Bạch phu nhân ở lại. Cô gái dẫn đầu đoàn người đi vào toàn thân là một màu đen, đội chiếc mũ che tới cả nửa khuôn mặt. Cô ả nhếch mép nở một nụ cười khinh thường, giọng nói đầy lạnh giá vang lên:

"Ba! Con gái bao năm về thăm ba, sao ba hoảng hốt thế? Chẳng lẽ ba quên con rồi ư?"

Mặt Bạch lão gia tái mét. Bạch phu nhân hoảng sợ nép sau lưng ông cắn chặt răng, mặt hơi biến sắc. Ông và bà cưới nhau cũng chỉ mang tính chất thương mại chứ thực chất cũng không có tình yêu. Bao năm qua ông đi ngoại tình bên ngoài không phải bà không biết. Bà biết nhưng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua vì nghĩ cho con và cũng còn có nghĩa vợ chồng. Ông thấy bà biết điều như vậy nên chưa một lần nào dắt bỏ nhĩ bên ngoài về nhà cũng chưa từng để người ngoài gièm pha về cuộc hôn nhân của mình. Nhưng lúc này sao lại có một người con gái từ nơi đâu về nhận là con gái ông? Hôn nữa cô ta còn đang có ý định giết người! Bà vô cùng tức giận nhưng đây không phải lúc để bà tức giận, bà hít sâu cố gắng thương lượng:

"Cháu gái! Cháu nói cháu là con gái của ông chồng nhà bác? Được. Cháu cứ về chung sống với bác và cha con, chúng ta hứa sẽ không ngược đãi con, được không?"

Cô ta nghe bà nói vậy mà cười lớn, tiếng cười mang theo một chút ghê rợn, cay nghiệt nói:

"Nhưng ông ta đã ngược đãi tôi rồi! Ông ta đã cướp mất người mẹ yêu quý trước mặt tôi vào chính năm tôi mới lên ba tuổi."

Cô ta nói xong, một dòng lệ nóng hổi lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Đôi môi với màu son đỏ đậm của cô cắn chặt nén đau thương, tủi hờn. Nhưng ngay sau đó đôi tay cô mạnh mẽ lau đi giọt lệ đáng thương có phần hơi vô dụng đó, khẩu súng trên tay cô chĩa thẳng vào Bạch lão gia và Bạch phu nhân

lạnh lùng, oán hận nói:

"Nợ máu thì phải trả bằng máu! Đã đến lúc ông phải trả giá cho những việc ông đã làm rồi. Đã đến lúc hai người phải xuống tạ tội với mẹ tôi rồi. À...còn hai đứa con của ông bà, Tôi hứa sẽ "chăm sóc" cho người chị và người anh cùng cha khác mẹ của tôi thật tốt. "

"Pằng..Pằng.." tiếng cô ta vừa dứt, âm thanh chết chóc lập tức vang lên. Hai viên đạn từ khẩu súng của cô bắn ra ghim thẳng vào trái tim của Bạch lão gia và Bạch phu nhân. Trong khi hai người đang hấp hối trên mặt đất, cô ta còi bỏ chiếc mũ của mình xuống đôi mắt ngấn lệ đầy oán hận của cô nhìn chăm chăm vào Bạch lão gia. Khi thấy dung mạo của cô ta cả ông và bà đều không thể tin nổi, tròn tròn mắt, cánh tay run run chỉ vào mặt cô rồi tắt đi hơi thở cuối cùng. Cô nhìn hai thân thể đang nằm trong vũng máu dưới sàn nhà nở một nụ cười chua chát, miệng cô đắng ngắt cổ run run phát ra những âm thanh nhỏ khó mà nghe thấy được:

"Ba! Vĩnh biệt!"

Cô quay lưng rời khỏi biệt, bóng lưng của cô thật cô độc.

Trong phòng làm việc, Uyển Nhi căng thẳng trước đồng tài liệu, mệt mỏi cầm tách cà phê nóng hồi lên uống. Nhưng tách cà phê bỗng ngưng tuột khỏi tay cô rơi xuống đất vỡ tan tành. Cô cúi xuống nhặt từng mảnh vỡ không may bị một mảnh sứ cửa làm đứt tay. Những giọt máu nhuộm đỏ thẫm mảnh sứ trắng, trong lòng cô không hiểu sao dấy lên một nỗi bất an.

Reng...reng" tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cô giật mình vội vàng bắt máy. Bên tai truyền đến những âm thanh hỗn loạn, cuối cùng cũng có tiếng đàn ông vang lên:

"Xin chào! Cô có phải là Bạch Uyển Nhi không?"

"Phải là tôi!"

"Chúng tôi là công an. Cô Bạch chúng tôi báo cho cô biết một tin mong cô hết sức bình tĩnh"

"Được! Anh cứ nói tôi đang nghe"

"Đã có một vụ thảm sát tại nhà cô, Bạch lão gia và Bạch Phu nhân đã tử vong mong cô về nhà để phối hợp điều tra."

Nghe viên cảnh sát nói xong, cô sợ hãi mà làm rơi luôn chiếc điện thoại xuống đất. Cảnh sát nói có một vụ thảm sát ở nhà cô! Ba mẹ cô tử vong? Làm sao có thể như vậy được chứ? Cô không tin! Cô không tin! Đây không phải là sự thật! Cô vội vàng rời khỏi công ty mặc vết thương trên tay đang rỉ máu.

Khi đến Bạch gia, cô thấy bên ngoài rất đông. Bên trong có rất nhiều cảnh sát, bác sĩ. Cô lững thững vô hồn băng qua dòng người tiến vào trong nhà. Trong phòng khách, Kỳ Thiên đang bắt lực ôm đầu ngồi trên ghế, bên cạnh anh là hai viên cảnh sát đang hỏi anh gì đó. Ngay chính giữa đại sảnh phòng khách, hai thi thể được chum kín bởi một tấm vải trắng, xung quanh là vũng máu đã khô.

"Ba! Mẹ!"

Cô bi thương hét lớn khiến tất cả mọi người quay sang nhìn cô. Kỳ Thiên đứng bật dậy bước nhanh về phía cô ôm chặt cô vào lòng. Trong vòng tay của anh cô khóc nức lên y như một đứa trẻ khiến ai nhìn thấy cũng cảm thấy thương xót. Người mẹ, người cha luôn yêu chiều cô hết mực giờ đã phải ra đi rồi sao? Cô thật sự không thể đối mặt với sự thật thảm khốc này. Cô trong lòng anh giọng run run hỏi:

"Anh! Họ nói ba mẹ mất rồi! Là họ đang nói dối đúng không? Em còn muốn ba mua cho em con xe Maybach nữa, em vẫn còn muốn ăn món sườn xào chua ngọt của mẹ nữa mà. Họ đang nói dối đúng không anh, anh trả lời em đi!"

Anh siết chặt tay, ôm cô chặt hơn nữa. Anh biết trả lời cô em gái nhỏ của anh như thế nào ki thực tế là ba mẹ đã rời khỏi anh và cô rồi.

"Em còn có anh mà!"

Cô nghe thấy anh nói vậy bỗng nín khóc, đẩy mạnh anh ra gào

to:

"Họ lừa em đến anh cũng lừa em ư? Các người toàn là những kẻ ác độc!"

Cô nói xong quay lưng chạy vội ra ngoài mặc anh có gọi cô như thế nào nhưng cô vẫn chạy. Cô chạy mãi chạy ra đến tuyến đường lớn.

"Két...." một âm thanh chói tai vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Có thai?!

"Két..." một tiếng phanh ô tô chói tay vang lên. Uyên Nhi bàng hoàng ngồi sụp xuống ôm đầu, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, đôi mắt vẫn ngẩn lẹ. Chưa lần nào cô cảm thấy mình yếu đuối như vậy. Hình ảnh trước mắt cô bỗng trở nên mờ nhòe, hư ảo. Hình ảnh xót lại cuối cùng trông đầu cô là thân ảnh một đàn ông có dáng vẻ cao lơn và bước đến bên cô.

"Ba! Mẹ! Con trở về rồi!"

Uyên Nhi tươi cười chạy vào nhà, nhưng hình ảnh trước mắt cô không phải là bóng dáng bố mẹ mỉm cười hiền hậu chào đón cô về nhà mà là hai thi thể nằm trong một vũng máu, trên ngực còn ghim hai viên đạn. Bên cạnh hai thi thể đó là một cô gái được bao phủ bởi một bóng đen, chỉ lộ ra đôi môi trái tim đỏ như máu. Cô ta nở một nụ cười chết chóc, khiến cơ thể của Uyên Nhi phải run lên, toàn thân lạnh buốt run sợ hãi:

"Cô...cô là ai?"

Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng cười quỷ dị của cô ta vang lên như âm thanh của sự chết chóc. Cô ta nở một nụ cười khát máu nói:

"Tôi là ai ư? Tôi chính là người giết chết ba mẹ cô đó! Ai bảo ông ta tạo nghiệp chướng quá nhiều, tôi sẽ đòi lại tất cả, tất cả! Cha nợ thì con phải trả, Bạch Uyên Nhi tôi sẽ khiến cô phải thân bại danh liệt dưới tay tôi, cuộc sống sau này của cô đừng hòng mà yên ổn với tôi..."

Cô ta nói xong, thân ảnh cũng chìm dần vào trong bóng đen nhưng tiếng cười vẫn vang vọng trong không gian của ngôi biệt thự ư ám đó.

"Không!!!"

Uyên Nhi bật dậy hét lớn và phát hiện ra mình đang nằm trong một căn phòng, trên tay cầm đầy những mũi kim và dây dợ loằng ngoằng. Hình như đây là bệnh viện? Lúc này là mơ sao? Toàn thân cô lúc này đầm đìa mồ hôi nhưng khi cô nghĩ đến giấc mơ lúc này của mình mà cơ thể rét run. Cánh cửa bỗng mở ra, một người đàn ông lạ mặt mặc một chiếc áo blouse trắng bước vào. Có lẽ anh ta là bác sĩ, nhưng anh ta rất đẹp trai. Đôi mắt đen nháy, nụ cười rất ấm áp. Nhưng sao cô cảm thấy anh quen thế nhỉ? Anh ta rất cao, có vẻ cao 1m90. Cô mãi mê ngắm nhìn anh mà không hề biết anh bước đến bên cô từ khi nào.

"Tôi là người đã đâm phải cô, cô yên tâm sức khỏe của cô vẫn bình thường nhưng không hiểu sao cô lại hôn mê lâu như vậy. Lần sau cô đi đường nhớ chú ý, may mà đứa nhỏ không sao, không thì cô đã vô tình biến tôi thành kẻ giết người rồi."

Anh lên tiếng làm cho cô tỉnh mộng giữa dự mê hoặc của cái đẹp. Giọng anh lúc trầm lúc bổng, vừa dịu dàng, ấm áp nghe rất thích. Nhưng... Khoan!!! Anh ta vừa nói gì cơ? Đứa bé? Đứa bé nào? Cô hoảng hốt quay ra hỏi anh:

"Anh vừa nói gì? Tôi có thai?"

"Đúng! Cô có thai hơn 3 tuần rồi. Sao? Cô không biết gì à?"

Anh nhẹ nhàng trả lời cô, nhưng bên tai cô như vừa nổ "đoàng" một cái. Mang thai? Hơn 3 tuần? Sao đã hơn 3 tuần rồi? Cô hốt hoảng mò mắt xung quanh như muốn tìm kiếm thứ gì đó. Anh thấy vậy bèn hỏi cô:

"Cô đang tìm gì à? Có cần tôi giúp không?"

"Điện thoại! Điện thoại của tôi đâu rồi? Nó đâu rồi hả?"

Cô gất gỏng hét lớn. Anh rút từ trong túi ra một chiếc điện thoại đưa tới trước mặt cô hỏi:

"Ý cô là cái này hả?"

Cô vui mừng chớp lấy. Mở nút nguồn lên, cô thấy có hơn trăm cuộc gọi nhờ từ anh trai cô và cả anh nữa. Tay cô run run ấn vào những dòng tin nhắn mà cô vẫn chưa xem:

+T2/3/9/2019

(Kỳ Thiên: Uyên Nhi, em đang ở đâu? Nhận được tin nhắn thì gọi lại cho anh.)

(Nhất Hàm: Vợ! Em đang ở đâu?)

+T3/4/9/2019

(Kỳ Thiên: Bạch Uyển Nhi! Rốt cuộc em đang ở đâu? Em quay về đi, em còn có anh mà!)

(Nhất Hàm: VỢ, em về đi ai cũng lo lắng cho em hết.)

+T6/7/9/2019

(Kỳ Thiên: Uyển Nhi! Em chết trôi ở đâu rồi hả?)

(Nhất Hàm: Em về nhà đi, được không?)

+T2/10/9/2019

(Nhất Hàm: Uyển Nhi! Công ty mất rồi, đến bao giờ em mới về? Em định trốn tránh mãi sao?)

(Nhất Hàm: Em về đi! Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.)

...Tách...tách... những giọt nước mắt của cô cứ từng giọt, từng giọt rơi xuống màn hình điện thoại. Nhưng cô chợt nhớ ra một điều là rốt cuộc cô đã hôn mê bao nhiêu ngày rồi? Cô ngược khuôn mặt tiêu tụy của mình lên hỏi anh:

"Anh cho tôi hỏi ngày hôm nay là ngày bao nhiêu?"

"Ngày 23/9/2019!"

Anh nhẹ nhàng trả lời cô. Mặt cô trắng bệch, vậy là cô đã hôn mê gần nửa tháng rồi sao? Thế còn đám tang ba mẹ cô? Cô thật sự là một đứa con bất hiếu mà, đến ngày cả đám tang của ba mẹ mình mà còn không dự được thì cô còn xứng đáng làm con ư? Cô rút hết những thiết bị y tế loằng ngoằng đang cắm trên tay mình mà chạy vội ra ngoài. Cô chạy rất nhanh, rất nhanh mặc kệ tiếng anh chàng bác sĩ đang gọi với đằng sau. Cô bắt được một chiếc taxi vội vàng ngồi lên xe mà biến mất trong làn xe cộ để lại anh thất vọng đứng ở đó:

"Uyển Nhi, ở nước M anh đã một lần mất em rồi, chẳng lẽ khi về nước cũng phải nhìn em rời khỏi anh một lần nữa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Mất hết tất cả

Khi taxi vừa đỗ trước cửa nhà, Uyển Nhi vội vàng trả tiền rồi chạy vào trong. Bên trong ngột ngạt anh đầy vẻ lạnh chỉ chờ quát tháo những người giúp việc:

"Hàm! Em về rồi!"

Cô xò vào lòng anh, ôm anh thật chặt. Mọi thứ xảy ra những ngày qua đối với cô có to lớn thế nào, khiến cô tổn thương nhiều ra sao thì khi trở về vòng tay của anh được anh ôm vào lòng, cảm nhận hơi thở và nhịp đập của trái tim anh, ngửi mùi hương cơ thể dịu nhẹ của anh bao âu lo đều tan biến hết. Những đằng sau bỗng một tiếng nữ trong trẻo quen thuộc vang lên:

"Hàm! Trưa này mình ăn ở nhà nhé?"

Cô ngỡ ngàng ngẩng đầu lên nhìn, chủ nhân của giọng nói đó là Tô Tranh?! Tại sao cô ấy lại ở đây? Còn gọi anh thân thuộc vậy vừa chứ? Cô lùi bước thoát khỏi vòng tay của anh, ngỡ ngàng hỏi:

"Anh và Tô Tranh? Rốt cuộc chuyện này là sao? "

Anh lặng thinh không trả lời cô, còn Tô Tranh, cô ta bước đến và khoác tay anh rất thân mật mà hất cằm châm chọc cô:

"Ôi bạn thân mất tích của tôi bao lâu về rồi đấy à? Trong nửa tháng qua cậu đi đâu vậy? À... Uyển Nhi tớ có tin vui muốn nói với cậu. Tớ và Nhất Hàm đã ở bên nhau và có một đứa nhỏ rồi! cậu là bạn thân mình cậu cũng vui thay mình đúng không?"

Cô nghe xong vô cùng choáng váng. Hai người ở bên nhau và cùng nhau có một đứa con? Đây chính là chuyện nực cười nhất trong cuộc đời cô mà! Cứ tưởng về đến nhà sẽ được nằm trong vòng tay của anh, nghe anh nói những lời an ủi. Cũng sẽ được cô bạn thân của mình đưa đi shopping, đi ăn để khuây khỏa tâm trạng. Nhưng cô đã lầm, đã lầm thật rồi! Bạn thân từ hồi cấp 3 của cô đã cướp đi chồng cô, người đàn ông mà cô yêu nhất. Cô cứ ngỡ những tình tiết như thế này chỉ có thể xảy ra trong những cuốn tiểu thuyết hay những bộ phim ngôn tình thần tượng nhưng nó lại xảy ra chính trong cuộc đời cô! Cô nén cơn giận dữ và sự đau lòng của mình lại mà hỏi cả anh lẫn Tô Tranh:

"Được bao lâu rồi?"

Anh trả lời cô:

"Được nửa tháng rồi"

Ha! Gần nửa tháng rồi? Vậy là trong khi cô đang hôn mê, gia đình cô đang gặp phải biến cố lớn?! Thế mà lúc này cô lại vội vàng chạy đến xà vào lòng anh y như một con ngốc. Cô cắn răng, nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ:

"Vậy thế bây giờ anh chọn tôi hay cô ta?"

"Uyển Nhi anh xin lỗi nhưng Tô Tranh đang mang trong mình cốt nhục của anh"

Cô ta đang mang cốt nhục của anh? Vậy còn cô? Đứa con của cô và anh thì sao?

"Ngay từ đầu tôi đã biết mối quan hệ của chúng ta kết cục thế nào rồi. Không mở đầu cũng chẳng có kết thúc. Ngay từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân bất đắc dĩ này tôi đã tự xây cho mình bức tường kiên cố để chống lại việc yêu anh. Nhưng ngày này rồi qua tháng khác anh đối xử với tôi dịu dàng, ngọt ngào như thể khiến bức tường đó ngày càng lung lay và sụp đổ rồi Tôi Đã Yêu Anh nhưng cũng rất hận anh. Dương Nhất Hàm tôi hận anh, hận sự ngọt ngào chết người đó của anh! Còn lý hôn ư? Tôi sẽ không để cho hai người danh chính ngôn thuận mà đến với nhau đâu. Đừng có mơ!"

Cô trút hết sự tủi thân, ảm ức trong lòng mình ra. Đôi mắt đầy ực nước nhưng cô lại không khóc, tự bản thân ép mình không được rơi bất kỳ giọt nước mắt nào. Cô kiên cường đến nỗi ai nhìn vào cũng không khỏi cảm thấy xót thương. Cô thực sự đã mất tất cả rồi. Gia đình cô không còn, người mình yêu cũng không còn, người bạn thân mà cô coi là tri kỷ cũng không còn nữa rồi. Sau này cuộc sống của cô sẽ ra sao chứ? Cô lững thững bước đi ra khỏi cửa lớn của căn biệt thự. Anh chỉ biết đứng đó lặng im nhìn cô ngày một rời xa. Không phải vì anh sợ hay không dám níu kéo cô ở lại mà là vì....anh không đủ tư cách!

Khi bóng cô đã khuất dạng, lúc này anh mới hồ hững hắt cánh tay của Tô Tranh ra, lạnh lùng quay sang nhìn cô ta:

"Bây giờ thì cô vừa lòng rồi chứ?"

Anh thật sự không thể nhìn thêm cô gái đáng sợ trước mặt được nữa nên quay lưng đi lên và tự giam mình trong căn phòng từng có chứa bao kỉ niệm hạnh phúc sâu sắc với cô. Anh tự dần vặt lòng mình, giả như hôm đó anh không đến hộp đêm, không nhận điện thoại của Tô Tranh thì anh sẽ không mất cô. Anh đã hối hận, hối hận thật rồi, anh rất muốn giữ cô ở lại nhưng sao anh có thể dám đối diện với cô đây? Trong lúc cô đang khó khăn và cần có anh nhất thì anh lại ngủ với bạn thân cô làm cô thêm tổn thương. Anh thật sự không xứng đáng với tình yêu của cô, vẫn là để cô hận anh thì tốt hơn.

Dưới nhà khuôn mặt của Tô Tranh khi nhìn bóng lưng anh rời khỏi mà khuôn mặt xinh đẹp đã trở nên méo mó vì tức. Nửa tháng qua anh chưa từng quan tâm cô dù chỉ một lần chứ chưa nói đến là đụng chạm thân thể. Cô cần gì anh chỉ biết đưa cô một cốc tiền hay vài tấm thẻ ngân hàng. Cô cần anh đi mua đồ cùng anh lại sai người đi theo bảo vệ, canh chừng cô. Hôm nay chính là lần đầu tiên mà anh cho cô tiếp xúc thân mật với anh, chẳng lẽ là vì cô Uyển Nhi sao? Cô không cam tâm! Bạch Uyển Nhi, cô ta là cái thá gì mà có được tất cả chứ? Rồi sẽ có một ngày những thứ của cô ta sẽ thuộc vào về Tô Tranh cô mà thôi!

Đến tối anh vẫn giam mình trong phòng, không chịu ra ngoài dù Tô Tranh đã khuyên bảo hết lời nhưng trong phòng chỉ có sự im lặng.

"Dương phu nhân!"

Những người giúp việc trong nhà nhìn thấy bà vội vàng đồng loạt cúi gập người xuống đồng thanh lên tiếng. Bà gật đầu rồi bước đến trước cửa phòng anh.

"Mẹ! Con đã gọi anh Hàm rất nhiều lần rồi nhưng anh ý vẫn không lên tiếng cũng không ra ăn từ sáng rồi mẹ ạ. Nếu cứ như này thì con sợ anh sẽ không chịu nổi mất."

Tô Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, bà chỉ quay sang lườm cô nở nụ cười đầy khinh bỉ:

"Không phải là do phúc mà cô ban ra sao? Đúng rồi, cô đừng gọi tôi bậy bạ như thế. Tôi trở thành mẹ cô từ khi nào vậy? Tôi thật sự không nhận nổi tiếng 'mẹ' từ cô đâu. Con trai tôi không hiểu nó có vấn đề gì ở não bộ mà chấp nhận cô, không biết đứa con trong bụng cô có phải của nó không hay là của thằng nào rồi quay sang đổ tội cho con trai tôi?! Tôi cũng tuyên bố thẳng với cô luôn là khi tôi còn sống thì con dâu và cháu của Dương gia này chỉ có thể là Bạch Uyển Nhi và đứa nhỏ mà con bé sinh ra đừng ai hòng thay đổi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trở về

Vậy là cô đã rời xa anh rồi sao? Cô vô hồn lững thững bước đi trên đường. Đi mãi, đi mãi không biết cô đã đến được Bạch gia-nhà cô nơi chứa những kỷ niệm vui nhất của cô cũng là nơi làm cô tổn thương đau lòng nhất bằng cách nào. Cô thật sự rất nhớ ba, rất nhớ mẹ. Bỗng ở cuối con đường quen thuộc cô nhìn thấy một thân ảnh vô cùng gần gũi. Cô vội chạy về phía đó nhào vào lòng anh khóc thút thít:

"Anh trai! Em mất tất cả rồi, mất hết rồi. Em đã mất ba, mất mẹ bây giờ anh ý và Tô Tranh cũng không cần em nữa. Em...em chẳng còn gì nữa rồi."

Kỳ Thiên nhẹ nhàng xoa đầu cô em gái nhỏ trong lòng mình, vỗ về an ủi:

"Em còn có anh cơ mà. À...Uyển Nhi!"

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh đáp:

"Dạ?"

"Hay là mình ra nước ngoài đi. Hạ gia đã cho anh vay một khoản, mình sẽ sang nước M lập lại công ty, khi nào ổn định rồi thì quay về nước và tìm hung thủ đã giết chết ba mẹ được không?"

Cô cúi mặt ngập ngừng một lát rồi nhẹ nhàng gật đầu. Vậy buổi chiều hôm đó trên nền trời xanh rộng lớn, chiếc máy bay của hãng hàng không nổi tiếng cất cánh rời khỏi làn thổ nước mình tiến thẳng đến nước M rộng lớn. Vậy là cô đã đi rồi, cô đã rời xa anh rồi. Cô mang theo trái tim tổn thương, niềm thù hận và đứa con của anh và cô rời khỏi.

#3 năm sau

***Tại sân bay thành phố X quen thuộc.

Một cô gái ăn mặc sang trọng, thanh lịch, bên cạnh là một cậu nhóc 3 tuổi nhìn rất đáng yêu đang ăn kẹo mút. Ánh mắt cậu bé nhìn xung quanh đầy vẻ ngạc nhiên, hứng thú phấn khởi. Nhóc kéo kéo tà váy của cô, hồn nhiên hỏi:

"Mama, mình đang ở đâu vậy ạ?"

Cô nhẹ nhàng xoa đầu cậu nhóc mỉm cười trả lời:

"Chúng ta đang đi tìm papa của con."

Cậu nhóc gật gù bắt chước bộ dạng của mấy ông cụ già khiến cô bật cười.

"Uyển Nhi!"

Kỳ Thiên tay trái kéo một chiếc vali to đùng, tay phải xách đây những túi lớn nhỏ hơn nữa lại ăn mặc rất tiện dụng nhưng vẻ đẹp trai của anh vẫn rất cuốn hút. Anh gọi cô ầm ĩ, chạy về phía cô đến nơi anh thờ hồng học. Nhóc đứng bên cạnh thấy một cảnh như thế lắc lắc chiếc đầu nhỏ của mình, chẹp một tiếng lên tiếng:

"Bác Kỳ Thiên, đường đường là một đáng nam nhi xách mỗi tí đồ như thế mà cũng mệt đến nỗi khiến bác thở như con Bilu vậy rồi ạ?"

Kỳ Thiên đen mặt, tức tối quay sang phàn nàn bài ca muôn thủa:

"Bạch Uyển Nhi! Đứa con của em mồm mép không khác gì em. Tốt nhất là em nên dạy dỗ lại không thì sau này nó gây họa thì em không gánh nổi đâu, lúc đó thì đừng có bên anh mà than thở!"

Cô không những không dạy dỗ lại như lời anh nói mà còn xoa xoa đầu của cậu nhóc lên tiếng khen ngợi:

"Con trai của mẹ giỏi lắm!"

Nhóc kiêu ngạo cong miệng cười, không quên quay sang lè lưỡi trêu chọc anh. Kỳ Thiên lúc này tức đến quặn cả ruột gan, anh thật sự sớm hôm tỏ với thằng nhóc này mất!

"Chị Uyển Nhi! Anh Kỳ Thiên! Tiểu Dưa bỏ!"

Một giọng nữ trong trẻo, dễ thương vang lên. Phía xa xa cô nhìn thấy một cô gái ăn mặc cực kì nữ sinh. Áo sơ mi trắng thắt nơ, chân váy xếp ly xám phối hợp với bộ đồ là đôi dây Prophere cùng màu nhìn vừa dịu dàng lại còn rất dễ thương. Cô nàng chạy đến bên Uyển Nhi thân mật khoác tay nở một nụ cười sáng lạn:

"Băng Nhi! Bao giờ em mới trưởng thành được đây?"

Cô phàn nàn nhưng trong lời nói lại đầy sự nuông chiều, dung túng.

"Hi hi, em lớn rồi mà. Chị Uyển Nhi em yêu chị chết mất nhờ có chị mà em mới được về nước, tự dưng em muốn gả cho chị quá!"

Băng Nhi cười hì hì đáng yêu đáp lại. Cô chán ghét đẩy Băng Nhi ra xa lên tiếng:

"Thôi đi cô nương, chị mày là thẳng đấy nhé, chị còn phải đi về tìm lại chồng nhé!"

Băng Nhi vẫn cười híp mắt. Kỳ Thiên đứng bên cạnh nhìn hai người với ánh mắt rất bình thản như thể anh đã quá quen thuộc với cảnh này, anh mở miệng cắt ngang:

"Uyển Nhi, mình phải ở đây đến bao giờ? Anh có tuổi rồi không còn sức khỏe dồi dào như các em được hơn nữa anh lại còn là trụ cột của quốc gai, của gia đình nên hãy bảo vệ sức khỏe của anh bằng cách hãy gọi xe nhanh đi."

Cô, Băng Nhi và cả Tiểu Dưa bỏ đầu quay sang nhìn anh với ánh mắt đầy vẻ coi thường, chán ghét. Ngay lúc này ngoài cửa của sân bay một chiếc xe Ferrari màu đỏ rực lao tới. Là bảo bối của cô! 3 năm qua cô không được lái lại bảo bối của cô rồi nên bây giờ cô có hơi phấn khích. Trên xe bước xuống một cô gái có thân hình nhỏ nhắn. Cô mặc một bộ đồ đen bó sát, tóc nhuộm sẫm khói, đi đôi giày đinh đế cao nhìn trông rất cá tính. Còn nàng bước đến ôm chầm cô cười tươi xúc động nói:

"Sếp! Chào mừng chị về nước!"

Là Phương Kiều cô nàng trợ lý đắc lực của cô. Trong 3 năm qua, từ khi công ty nhà cô sụp đổ đã có rất nhiều công ty mời cô nàng về làm nhưng cô thờ ắt nghiệp chứ nhất quyết không chịu làm việc cho các công ty khác. Phương Kiều đợi cô ba năm trở về điều hành công ty thì cô sẽ nhất định không phụ lòng cô nàng và cô quyết sẽ tìm ra được thủ phạm đã sát hại ba mẹ cô năm đó để cho họ biết thế nào là NỖ MÁU TRẢ MÁU!

Cô ôm Phương Kiều vào lòng, cảm xúc đang cao trào thì anh trai đáng ghét của cô lên tiếng cắt ngang:

"Ê cô nhóc cá tính, em là họ hàng với ổng sên hay sao mà bỏ chậm thế?"

Phương Kiều đang ôm tôi quay phắt sang nhìn anh. Ánh mắt của cô nàng y như tia X-Quang nhìn anh từ trên xuống dưới, nhếch mép đáp lại:

"Tôi là cô nhóc? Ê anh trai anh xuống máy bay vào lúc 8h30' và hiện tại là 8h40'. Là tôi bỏ chậm hay do anh yếu quá không chịu nổi?"

"Cô..."

Anh cứng họng. Cô nhìn người anh trai của mình chỉ biết lắc đầu thờ dài ngao ngán. Anh không biết công ty cũ của cô thành công như vậy là nhờ một phần tài ăn nói của Phương Kiều mà dành được những hạng mục lớn sao? Hai người cứ lờ qua tiếng lại, Phương Kiều vẫn bình tĩnh đối đáp trong khi đó anh đã tức đến đỏ cả mặt rồi mà vẫn cố chấp không chịu bỏ cuộc. Cô buồn chán nhẹ nhàng rút chiếc điện thoại ra nở một nụ cười nhạt gửi đi hai mẫu tin nhắn:

+Tôi Tô Tranh: Bạn thân yêu quý! Tôi về rồi đây, đã đến lúc cậu trả lại đồ mà cậu đã cướp của tôi rồi.

+Tôi Nhất Hàm: Chồng yêu quý của em, em mang thuốc bỏ não về cho anh đây!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Theo đuổi lại?

***Trong biệt thự Dương gia.

Tiếng đập vỡ vang vọng đầy trong ngôi biệt thự xen lẫn tiếng la hét đầy oán hận của một người phụ nữ. Trên sàn nhà rải rác đầy những mảnh vỡ của những chiếc bình quý đắt tiền. Người phụ nữ vừa la hét vừa đập đồ nhìn trông rất đáng sợ.

"Bạch Uyển Nhi! Sao mày lại về? Sao lại về? Mày phải vĩnh viễn rời khỏi đi chứ. Tại sao lại thế? Há! Không được...không được! Tất cả là của tao! Phải là của tao!"

Tiếng oán hận đó không ai khác là của Tô Tranh. Cô mặc bộ đồ ngủ màu trắng, mái tóc dài qua vai đang trong trạng thái rối mù đứng giữa nhà điên loạn đập đi những chiếc bình sứ cổ đắt tiền. Cách đó không xa là một cô bé tầm ba tuổi trông rất xinh xắn, đáng yêu nhưng trên khuôn mặt hiện rõ vẻ sợ hãi, nước mắt đầm đìa, toàn thân run rẩy, sợ hãi nhỏ giọng lên tiếng:

"Mẹ...mẹ...mẹ đừng đập nữa. Tiểu Ái sợ! Tiểu Ái sợ lắm!"

Tô Tranh nhìn Tiểu Ái đứng đó sợ hãi như vậy không những không dừng lại việc làm điên loạn của mình mà lại lớn tiếng mắng chửi:

"Mày cút đi con vô dụng! Suốt ngày chỉ biết khóc lóc!"

Cô ta hung ác xông đến chỗ Tiểu Ái toan định đánh đập cô nhóc thì bị một cánh tay cứng rắn cản lại. Cô ta vẫn giữ khuôn mặt méo mó vì tức giận của mình mà ngược lên xem ai đã to gan dám cản cô. Đối diện với cô là anh! Mặt cô ta bắt đầu trở nên trắng bệch áp ứng biện hộ cho việc làm của mình:

“Nhất Hàm! Hàm! Không phải như anh nhìn thấy đâu. Tiểu Ái nó...nó...”

Cô níu kéo tay anh giải thích, nhưng mặt anh lại vô cảm, hất mạnh tay cô ra, bước đến bế Tiểu Ái lên không thèm liếc cô ta một cái quay lưng bước đi và lạnh lùng nói:

“Cô tự bày thì tự dọn! Cẩn thận hành động, việc làm của mình đừng để tôi lại phải tổng cô ra khỏi nhà!”

Anh dịu dàng đặt Tiểu Ái vào trong xe rồi lái chiếc xe Lamborghini màu vàng chói của mình đi.

*** Tại Dương Thị.

Anh dắt Tiểu Ái vừa bước vào công ty đã thấy hình bóng anh chàng thư kí của anh là Trần Khải bước đến thông báo:

“Boss, vừa có giám đốc của công ty Thiên Nhi đến tìm, đang ngồi trong phòng khách đợi ạ”

“Công ty Thiên Nhi? Cái công ty mà chúng ta từ chối hơn chục lần nhưng vẫn mặt dày kiên trì đó hả?”

“Vâng! Đúng rồi, em thấy vị giám đốc này quen mắt lắm hình như đã gặp ở đâu rồi.”

Anh hơi nhíu mày, quay sang nhẹ nhàng nói với Tiểu Ái:

“Ái Ái, con theo chú Trần Khải vào phòng của ba, đợi ba bàn xong công việc ba sẽ dẫn con đi chơi nhé.”

Cô bé nở nụ cười thơ ngây gật đầu đồng ý rồi ngoan ngoãn bước theo Trần Khải vào phòng anh. Nhất Hàm sai bước dài đến phòng có vị giám đốc của công ty Thiên Nhi đang ngồi đợi. Khi anh mở chiếc cửa ra, đập vào mắt anh là một bóng lưng của một cô gái quá đỗi quen thuộc. Anh ngây ngốc đứng ở cửa lặng nhìn, cảm giác như có ai đang nhìn mình cô gái nhẹ nhàng xoay người lại. Khi anh nhìn thấy khuôn mặt đó, anh không giấu nổi vẻ bất ngờ. Hai con mắt mở to nhìn cô, cơ thể run run, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó nhưng không thể thốt ra được. Là cô! Người con gái anh đã yêu sâu đậm vào ba năm trước, đến bây giờ anh vẫn còn rất yêu cô. Trong ba năm qua anh luôn nhớ nhung cô, nhớ đến nỗi mỗi khi về đêm anh lại thấy hình bóng của cô trong giấc mơ của mình. Cô bây giờ rất khác, mái tóc màu nâu hạt dẻ xoăn nhẹ dài ngang vai của cô đã không còn mà thay vào đó là mái tóc nâu đỏ đuôi thẳng và đã được cắt ngắn trên vai. Vẻ lạnh lùng trong cô không những không giảm mà lại còn tăng hơn trước rất nhiều. Cô nghiêng đầu, đôi đồng tử đen láy nhìn anh cất tiếng:

“Dương tổng! Sao anh cứ đứng ở đó mãi vậy?”

Trong lời nói của cô đầy vẻ xa cách. Anh hắng giọng, điều chỉnh lại trạng thái lạnh lùng, cương nghị của mình bước đến ngồi đối diện cô. Cô phồng mồm, tủm tỉm cười rồi nhanh chóng quay về chỗ ngồi đối diện anh:

“Chào Dương tổng! Tôi là Bạch Uyển Nhi, giám đốc công ty Thiên Nhi đã bị anh từ chối hơn mười lần”

“Dương Nhất Hàm!”

Anh lạnh lùng đáp lại lời giới thiệu của cô. Cô “ồ” một tiếng, mỉm cười và híp đôi mắt hai mí xinh đẹp của mình lại hỏi anh:

“Dương tổng sao anh lại từ chối công ty tôi?”

Anh tựa người vào chiếc ghế, vắt chéo chân ngồi với tư thế cực kì thoải mái. Anh nhếch khóe miệng, vẫn là bộ dạng đào hoa phong lưu chết người đó mà nhàn nhạt mở miệng đáp lại câu hỏi của cô:

“Hạng mục của cô quá nông cạn không đủ sức thuyết phục tôi! Công ty tôi không thừa tiền hợp tác với công ty mà cái hạng mục còn chưa thuyết phục được. Thế nên, cô Bạch mong cô hợp tác với công ty khác để khỏi làm mất thời gian của nhau”

Cô nghe anh nói vậy mà lớn tiếng cười. Không đủ sức thuyết phục? Bạch Uyển Nhi cô nhất định phải ký kết được dự án này! Trong từ điển của cô không có hai từ “Bỏ cuộc”, hướng chỉ mục đích chính của cô là anh! Cô đứng dậy bước vòng qua sau anh, choàng cánh tay thanh mảnh của mình vào cổ anh, ghé sát vào tai anh nhỏ giọng mỉa mai nói:

“Chồng yêu! Sao dự án của em lại không thuyết phục? Vậy anh có hứng thú với quy tắc ngầm không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cuộc chiến bắt đầu

Lời nói của cô rất có sức quyến rũ, mê hoặc khiến hơi thở anh ngày nặng nề. Anh nắm lấy cánh tay đang ôm cổ anh của cô tách ra vội đứng lên, mặt nghiêm nghị nói:

“Giám đốc Bạch! Mong cô giữ tự trọng, chúng ta đang bàn công việc.”

Cô bắt chiếc dáng vẻ phong lưu của anh, đôi môi nhếch lên thành một đường cong, đôi mắt híp lại đầy vẻ đào hoa, từng bước, từng bước tiến lại gần anh như một con sói đang tiến lại gần chú cừu nhỏ là miếng mồi của mình. Cô dón anh vào sát tường, một tay chống lên tường tay kia nâng cằm anh lên mở miệng đáp:

“Tự trọng? Chồng yêu, tự trọng của em đã mất từ khi em quyết định về nước theo đuổi lại anh rồi. Em về nước là vì anh vậy mà anh từ chối em hơn 10 lần và nói dự án của em không có sức hút. Anh nghĩ xem, lòng em có đau không cơ chứ!”

Cô hất cằm, đôi môi hơi chu ra hỏi anh. Hơi thở anh ngày một nặng nề hơn, anh lật người ép cô vào tường giữ thế chủ động:

“BẠCH UYÊN NHI! Em có biết rằng chúng ta ly hôn rồi không hả? Em bây giờ lại đi câu dẫn tôi, rốt cuộc em muốn cái gì?”

Cô ngửa mặt bật cười lớn, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đôi mắt mà cô luôn nhung nhớ ba năm nay mà nhẹ nhàng đáp lại câu hỏi của anh:

“Ly hôn ư? Khi nào? Theo như em được biết trên danh nghĩa chúng ta vẫn còn là vợ chồng!”

Cô vừa dứt lời cánh cửa phòng bỗng đung bật mở theo sau đó là tiếng gào thét chói tai vang lên:

“Hai người...hai người đang làm cái quái quỷ gì vậy hả? Đôi cậu nam nữ các người thật là... thật là dơ bẩn!”

Là Tô Tranh với khuôn mặt đang vặn vẹo vì tức giận, cứ đứng đó la hét làm náo loạn cả công ty. Cô thoát khỏi vòng tay anh, dần dần bước đến trước mặt cô ta. Lúc này trong cô không còn vẻ nhu mì, tinh nghịch khi đứng trước mặt anh nữa mà toàn thân cô toát ra vẻ lạnh giá. Tô Tranh khi nhìn thấy cô, cơ thể bắt đầu run rẩy, mặt trắng bệch, cánh tay run run chỉ vào mặt cô lắp bắp nói không thành lời

“Cô...cô là...Bạch Uyên Nhi?”

Cô nở một nụ cười nhạt, mở miệng chậm rãi đáp:

“Đừng bạn thân cậu về rồi đây, sao cậu hốt hoảng thế? Tô Tranh, đến lúc cứng ta nên nói chuyện riêng rồi.Bên kia đường có quán cafe, sang đó đi!”

***Trong quán cafe.

Tô Tranh và Uyên Nhi đối diện nhau. Tô Tranh bây giờ không còn vẻ sợ hãi hay hoảng hốt như lúc trước nữa mà bây giờ cô ta chỉ còn vẻ lạnh lùng, bất cần. Uyên Nhi thấy bộ dạng cô ta lúc này nhếch môi cười châm chọc:

“Sao? Bây giờ trở về bộ dạng thật của mình rồi hả bạn yêu? “

Tô Tranh ngồi ngả người về phía sau, đôi môi trái tim nhợt nhạt nở nụ cười:

“Cô đi về là định nói lại tình xưa với chồng cũ của mình à?”

“Không phải tôi và Nhất Hàm vẫn là vợ chồng trên danh nghĩa sao?”

”Cô....”

Tô Tranh cứng họng, tức vặn vẹo trước câu nói của cô. Đột nhiên cô ta đứng dậy nhìn cô từ trên xuống, ánh mắt đầy vẻ điên loạn, nghiêng răng nói:

“Thì sao chứ? Cả thành phố X này đều đã biết tôi là Thiếu phu nhân và hơn nữa tôi đã sinh cho Hàm một đứa con!”

Cô nghe tới câu này liền bật cười lớn, ghé sát vào tai Tô Tranh nhẹ nhàng đáp lại:

“Ô thế hóa ra đứa con gái đó là của cô và Nhất Hàm à? Thế mà tôi cứ tưởng cô ngủ với ai xong bắt anh ấy chịu cơ. Mà cô chỉ sinh ra một đứa con gái thôi mà, có gì to tát chứ, nếu muốn tôi có thể sinh cho anh ấy một đứa con trai. Tô Tranh hôm nay tôi chỉ muốn nói với cô rằng CUỘC CHIẾN GIỮA HAI CHÚNG TA CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU!”

Cô nói xong không thèm để ý đến thần sắc của Tô Tranh quay lưng bước đi đầy kiêu hãnh. Trong quán cafe lại vang lên tiếng đập vỡ và cả những tiếng gào thét đầy oán hận.

Cô trở về tập đoàn Dương Thị bỗng thấy Phương Kiều và Tiểu đưa bỏ đứng đó rồi. Nhóc thấy cô liền chạy đến ôm chầm, giọng nói đáng yêu lên tiếng phàn nàn:

“Mama vừa đi đâu đấy? Tiểu Vũ đứng đợi mẹ ở đây lâu lắm rồi, đến nỗi chân con mỏi đây này”

Cô nhìn nhóc bắt giắc lại nghĩ tới đáng về của anh mà nở một nụ cười. Cô nhẹ nhàng xoa đầu nhóc hỏi:

“Thế à? Thương Tiểu đưa bỏ của mẹ quá! Thế bác Kỳ Thiên với chị Băng Nhi không đi cùng con à?”

Nhóc ngồi vào lòng cô, rút từ trong túi ra một chiếc kẹo mút đưa cho cô ý muốn cô bóc cho nhóc. Sau khi cô bóc kẹo, nhóc mới mở miệng đáp:

“Bác Kỳ Thiên sau khi bị cô Phuong Kiều trêu tức thì đã bỏ đi mất rồi. Còn chị Băng Nhi thì bị chị Băng Băng lôi đi chơi bỏ rơi Tiểu Vũ ở đây với cô Phuong Kiều đáng sợ, tiểu Vũ sợ lắm mẹ ạ!”

Ý cười trong mắt cô lại sâu hơn, cô bế nhóc lên xe vừa cài dây an toàn vừa hỏi nhóc:

“Tiểu đưa bỏ, con có muốn đến thăm nhà ông bà nội con không?”

Nhóc mở tròn mắt nhìn cô phấn khích gật gật đầu:

“Có...có...tiểu Vũ muốn đến thăm ông bà nội. Đi...đi mẹ!”

Cô cười xoa đầu nhóc quay sang dặn dò Phuong Kiều:

“Về công ty thu xếp ổn thỏa công việc đi, mà đừng có suốt ngày mải mê cãi nhau với ông Thiên đấy nhé”

Cô nói xong phóng vụt đi. Trong phòng cao nhất của tập đoàn Dương Thị, anh đứng nhìn một loạt diễn biến vừa rồi mà nở một nụ cười chua chát:

“Uyển Nhi, em đã có con rồi ư? Nhìn em hạnh phúc như vậy....anh cũng mãn nguyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lấy việc công trả thù riêng?

Trước nhà tổ của Dương gia, xuất hiện chiếc Ferrari đỏ rực của cô. Uyển Nhi vui vẻ dắt tay Tiểu đưa bỏ bước vào trong nhà. Dương phu nhân vẫn tươi trẻ như ba năm trước mà đang an nhàn ngồi uống trà.

“Mẹ ơi! Đây là ông bà nội ạ?”

Tiểu đưa bỏ tay chỉ chỉ vào Dương phu nhân và Dương lão gia cất giọng non nớt hỏi. Bà nghe thấy vậy quay sang nhìn thấy cô và nhóc, khuôn mặt đầy bất ngờ, đôi tay run run nước trong tách trà sánh ra tay bà bông rất. Bà vội vàng đặt tách trà xuống, chạy ra đón cô rồi không ngần ngại mà bế bổng nhóc lên tay. Bà nhìn Tiểu đưa bỏ với ánh mắt đỏ hoe vì xúc động, nghẹn ngào lên tiếng:

“Uyển Nhi...con về rồi sao? Ba năm nay, con như thế nào, còn nữa đứa bé này là...?”

Cô mỉm cười đáp lại bà:

“Vâng con mới về. Tiểu Vũ là cháu nội của mẹ đó ạ! Nhưng con chưa muốn cho Nhất Hàm biết vội vì ba năm trước bọn con đã bị một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ trói buộc, ba năm sau con không muốn trói buộc anh ý bằng một đứa bé. Con muốn con và anh ý đến với nhau là toàn tâm toàn ý xuất phát từ tình yêu và con còn có lý do đặc biệt nên mong mẹ...”

“Được rồi, con yên tâm mẹ sẽ giữ bí mật cho con. Cũng đến giờ ăn cơm trưa rồi hay con và Tiểu Vũ ở lại ăn trưa với ba mẹ nhé?”

Vì không muốn bà buồn, cũng muốn Tiểu đưa bỏ gần gũi với ông bà hơn nên cô đã gật đầu đồng ý.

***Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Thiên Nhi.

“Bạch Kỳ Thiên! Anh đừng có quá đáng, tôi sửa cái đồ án này cũng lên tới 20 lần rồi, anh còn không vừa ý chỗ nào?”

“Kỳ Thiên ngồi xuống sofa ngắm nhìn cô gái trước mặt đang cầm tập ồ son tức giận trách móc. Sau một hồi anh không còn đủ kiên nhẫn nữa mới lên tiếng cắt đứt bài ca cảm của cô:

“Phuong Kiều! Nghe đứa em gái tôi ca tụng cô suốt ngày. Vậy mà mỗi cái đồ án làm tới làm lui đến 20 lần cũng chưa hoàn thành, coi như hôm nay tôi được tận mắt chứng kiến cái”lợi hại” mà em gái tôi nói”

Phuong Kiều nghe thấy Kỳ Thiên nói vậy liền vứt tập hồ sơ xuống mặt bàn, tiến lại phía anh đặt tay lên thành sô pha, mặt cô dần kề sát mặt anh, tư thế hai người lúc này vô cùng mờ ám. Đôi đồng tử tròn xoe đen nháy nhìn thẳng vào mắt anh không chút sợ hãi cất giọng hỏi anh:

“Bạch tổng, anh thấy đồ án của tôi không ổn thỏa hay là anh đang lấy việc công trả thù riêng?”

“Việc công trả thù riêng? Trong mắt em tôi là người không đáng hoàng đến thế cơ à?”

“Đúng thế đấy! Trong mắt tôi anh chính là cái loại đàn ông sở khanh, nhỏ mọn đầy đáng ghét. Anh chính là... là...cái tên đại ma vương!”

Anh chỉ “ồ” một tiếng rồi bất thành linh ẩn cô nằm xuống sô pha, tấm thân to lớn của anh nằm đè lên thân hình nhỏ bé của cô. Đôi tay anh vân vê mái tóc xám khói hững hờ nhìn cô.

“Có vẻ tôi hứng thú với cô thư kí nhỏ của cô em gái tôi rồi thì phải. Nhân tiện tôi cũng đang thiếu thư ký, hay là tôi thu nhập em về nhĩ?”

Anh nhướn miêng cười, vẻ mặt cực kì gọi đòn. Cô dấy giữa muốn thoát khỏi vòng tay anh nhưng anh lại quá mạnh cô muốn thoát cũng chẳng được. Cô bất lực chỉ có thể nằm dưới hạ thân anh oán hận để mặc anh làm gì thì làm.

Khi Uyển Nhi và Tiểu đưa bờ ăn trưa xong. Tiếng điện thoại của cô bỗng rung reo lên, cô bắt máy bên kia truyền đến giọng nói đầy cợt nhả của Kỳ Thiên:

“Ê, em gái bé nhỏ, anh xin em một việc.”

Cô bắt giác rùng mình. Bỗng dưng anh trai cô lại ngọt ngào thế này trong lòng cô dấy lên một nỗi nghi hoặc.

“Cái gì? Anh định mờ ám cái gì?”

“Haiz...mờ ám cái gì? Mày toàn nghĩ xấu cho anh trai mày là sao hả? Anh thật ra chỉ muốn xin cô trợ lí nhỏ của em về làm thư kí thôi mà.”

“Cái gì!!! Anh muốn Phuong Kiều làm thư kí cho anh á?”

Cô hét to, bên kia anh phải để cách xa điện thoại ra khỏi tai để tránh tiếng “sur từ gầm” của cô làm cho điếc. Khi tiếng la hét của cô không còn, anh mới từ từ áp chiếc điện thoại vào tai dùng giọng tiếp tục cuộc trò chuyện:

“Sao? Không được à? Anh đã hứng thú với cô nhỏ này rồi, cho anh nhé!”

“Hứng thú? Bạch Kỳ Thiên, anh có bệnh à mà bảo em đi bán đứng Phuong Kiều?”

Anh vẫn đang nằm trên hạ thân Phuong Kiều mà nghịch ngợm lộn tóc xám khói ngày một rối của cô nàng. Phuong Kiều với khuôn mặt cực kỳ tức giận oán hận nhìn anh nhưng chẳng thể làm gì được, có lẽ đây là giây phút thất bại nhất trong cuộc đời của cô nàng.

“Cho em một tháng nghỉ phép để theo đuổi lại chồng cũ.”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu rồi mới đáp lại:

“Được!”

Anh nghe được câu trả lời vừa ý mình liền ngắt máy. Bàn tay vuốt ve khuôn mặt đỏ phừng phừng vì tức giận của cô gái nhỏ đang nằm dưới hạ thân anh, nở nụ cười thiếu đòn bá đạo lên tiếng:

“Cô nhóc, em thấy chưa cô em gái nhỏ của tôi đã đồng ý rồi đó. Vậy sau này em đã là thư kí của tôi rồi. Lúc đó...em đừng hòng chạy thoát.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cha con đối kháng

Sau vụ “bán đứng” chị em tốt của mình, Uyển Nhi đã có được kỳ nghỉ một tháng để thỏa sức tán tỉnh lại chồng cũ. Hôm nay nhân thời tiết mát mẻ, trong lành cô đã nấu một bữa sáng tung tăng mang đến công ty của anh.

Vào đến đại sảnh công ty, cô nàng tiếp tân vô cùng ngạc nhiên với bộ dạng của cô hiện tại. Hôm nay cô không ăn mặc sang chảnh như thường ngày mà đơn giản chỉ mặc một chiếc áo form rộng có phần hơi dài nên có thể trở thành một chiếc váy suông. Cô đi thêm đôi dây có đáng búp bê, đầu đội mũ lưỡi trai màu hồng cùng với màu áo. Nhìn cô lúc này đúng kiểu học sinh cấp 3, vô cùng đáng yêu. Đi được một đoạn thì đã thấy, Trần Khải hốt hải chạy xuống tiếp đón cô rồi.

“Giám đốc Bạch, hôm nay chị lại đến nữa à?”

“Hi Khải Khải! Tôi đến gặp Hàm, anh ý đang không bận chứ?”

Trần Khải cười hì hì, ra vẻ thần bí nói nhỏ vào tai cô:

“Thiếu phu nhân, Dương tổng đang làm việc trên phòng, không bận! Không bận!”

Uyển Nhi mỉm cười trước thái độ biết điều của Trần Khải, cô cất bước tung tăng đi lên phòng làm việc của anh. Cô đến trước cửa phòng anh, gõ cửa hai tiếng. Mãi không nghe thấy tiếng động hồi đáp từ bên trong, cô đành đẩy cửa đi vào. Nhất Hàm đang ngồi trước một đồng tài liệu, mặt anh nghiêm nghị, đôi mắt dò xét từng tập tài liệu. Đúng là khi nhìn thấy bộ dạng anh tập trung làm việc như thế này cô mới công nhận câu nói “Đàn ông khi làm việc là lúc đẹp trai nhất” là đúng! Anh ký xong một tập tài liệu, ngẩng mặt lên vừa hay nhìn thấy cô đang đứng ở đó si mê ngắm nhìn mình. Anh nhếch môi, nhân nhật mở miệng:

“Uyển Nhi! Em... đang ngắm gì vậy?”

Cô giật mình, thẹn thùng đỏ mặt và nở nụ cười gượng gạo đáp lại:

“Hi, sáng nay em rảnh rồi quá nên tiện thể nấu một bữa sáng ngọt ngào mang cho anh này, chắc anh chưa ăn sáng đúng chứ?”

Anh không trả lời cô, bước đến cầm chiếc cặp lồng, ngồi xuống nhân nhả thưởng thức. Anh ăn được hai ba miếng, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tràn đầy sự vui vẻ, hạnh phúc của cô nhẹ nhàng hỏi:

“Em ăn sáng chưa?”

“Em ăn rồi, anh cứ ăn đi, phải ăn bằng hết đó nhé. Em vào nhà vệ sinh một lát.”

Vì cô vẫn còn sự ngại ngùng lúc nãy mà mặt cô đỏ ửng ngại ngùng nhanh chóng khuất dạng. Anh ngồi trong phòng nở một nụ cười vui vẻ. Anh nhận thấy cô ngày càng hoạt bát hơn thì phải. Nhất Hàm đang tràn ngập trong “bong bóng của tình yêu” thì tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang làm phá vỡ tâm trạng của anh. Anh chau mày, liếc nhìn chiếc điện thoại của cô đặt trên mặt bàn. “Tiểu dưa bở” là dòng chữ đang hiển thị trên màn hình. “Tiểu dưa bở” sao cái tên này nghe quen tai quá vậy. Rốt cuộc “Tiểu dưa bở” là ai? Anh tò mò bắt máy bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo của trẻ con:

“Mama! Tiểu Vũ đói quá, Tiểu Vũ muốn mẹ về làm cho con món sườn xào chua ngọt!”

Là con trai cô, trên gương mặt Nhất Hàm thoáng lên vẻ buồn và thất vọng. Anh hắng giọng điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới trả lời:

“Ừm...nhóc à! Mẹ con đang đi vệ sinh mất rồi.”

Đầu dây bên kia bỗng im lặng một hồi, rồi tiếng trẻ con nhõng nhẽo lúc nãy không còn nữa thay vào đó là một giọng nói có chút bức người vang lên:

“Chú là ai?”

Nhất Hàm thoáng bất ngờ trước giọng điệu của nhóc lúc này. Không hiểu sao trong đầu anh lúc này lại hiện lên suy nghĩ “chắc cha đứa nhỏ là nhân vật ghê gớm lắm mới có thể có được một đứa con trai như thế này!”

“Chú...chú là ba...bạn mẹ cháu.”

“Bạn?”

“Đúng...là bạn!”

“Chú và mẹ tôi đang ở đâu?”

“Hả?! Ở...ở tập đoàn Dương thị.”

“Được! Tôi đến đó bây giờ, chú cấm được đưa mẹ tôi đi đâu!”

Nhóc nói xong liền dập máy luôn không để cho anh có thể tiếp tục cuộc hội thoại với nhóc. Mười phút sau, khi cô và anh đang vui vẻ nói chuyện thì Trần Khải hốt hải chạy vào. Bộ dạng anh ta lúc này chỉ có thể miêu tả bằng một từ “vã!”. Đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, mồ hôi thì chảy ướt đầm một mảng của chiếc áo sơ mi. Nhất Hàm nhìn bộ dạng không ra vẻ người của Trần Khải chau mày lại, không vui lên tiếng:

“Có việc gì?”

“Boss, ở dưới đại sảnh có đứa bé cứ một mực khẳng khái là anh bắt cóc giám đốc Bạch!”

Trần Khải thở hắt ra, mặt mũi đáp lại anh. Uyển Nhi đầy bất ngờ qua sang nhìn Trần Khải, lấy ngón trỏ chỉ vào mặt mình đầy thắc mắc. Nhất Hàm lại không bất ngờ mà lại hứng thú hơn, anh cong miệng cười rồi nói với Trần Khải:

“Cho đứa bé lên đây!”

Trần Khải không chần chừ đi xuống đón đứa trẻ lên ngay. Khi “đứa trẻ làm lạo dưới đại sảnh” được đưa lên, Uyển Nhi vô cùng bất ngờ mở miệng:

“Tiểu đưa bỏ, con đến đây làm gì?”

Nhóc không thèm để ý cô, bước thẳng đến phía Nhất Hàm đang đứng, dơ cánh tay nhỏ bé của mình ra ý muốn bắt tay với anh, đôi môi xinh xắn nhếch lên thành một nụ cười không mấy thiện cảm rồi cất giọng nói:

“Chào Dương tổng!”

Nhất Hàm cũng nhếch mép, đưa tay ra bắt tay với nhóc:

“Nhóc đưa bỏ, chào con!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tiêu chuẩn chọn papa

Tiểu đưa bỏ nghe Nhất Hàm nói vậy chỉ nhún vai, bộ điệu chừng trạc ngồi xuống, anh cũng không ngần ngại ngồi xuống đối diện nhóc còn cô thì ngồi giữa tò mò nhìn hai người đối kháng. Không khí ngày một nặng nề, anh và nhóc bốn mắt nhìn nhau như muốn tóe lửa. Căn phòng im lặng đến nỗi tựa hồ có thể nghe được tiếng kim rơi, còn không khí lại nồng nặc mùi thuốc súng. Uyển Nhi gượng gạo lên tiếng phá tan bầu không khí.

“Hai người...òm...Tiểu đưa bỏ, sao con lại đến đây?”

“Mẹ! Im lặng đi!”

“Uyển Nhi! Trật tự!”

Nhất Hàm và Tiểu đưa bỏ đồng thanh lên tiếng cất ngang cô. Uyển Nhi nhìn tình cảnh trước mắt mà bật cười. Anh liếc nhìn cô hỏi:

“Em cười cái gì?”

“Ồ...chẳng qua em thấy hai người ăn ý quá thôi!”

Cả Nhất Hàm và nhóc tiểu đưa bỏ đều quăng cho cô ánh mắt không mấy thiện cảm, Uyển Nhi thấy thế liền ngoan ngoãn im lặng

“Sao chú lại đưa mẹ tôi đến đây?”

Nhóc lạnh nhạt mở miệng hỏi Nhất Hàm. Nhìn thấy thái độ của nhóc như vậy, trong lòng anh lại càng tò mò hơn về cha đứa trẻ là ai hơn.

“Mẹ con tôi tìm chú.”

Tiểu đưa bỏ quay sang nhìn Uyển Nhi. Cô bất giác ánh mắt lạnh lùng của nhóc mà rùng cả mình, lúc đó cô chỉ biết nở một nụ cười. Tiểu đưa bỏ đứng dậy đi vòng quanh quan sát anh một lượt. Nhóc cứ rò xét, anh cứ ngồi thưởng thức uống trà, mặc kệ ánh mắt như tia X- Quang kia trên người mình.

“Vậy là papa của con mà mẹ mất công về nước tìm là ông chú này?”

Nhất Hàm nghe tiểu đưa bỏ nói vậy, không kiềm chế nổi mà sắc nước ho dữ dội mặt đỏ phừng phừng. Cô vội vàng chạy ra lo lắng vuốt lưng cho anh quay sang nhóc quát:

“Bạch Thuần Vũ, con làm cái quái gì vậy?”

Đối diện với lời to tiếng của mẹ mình nhóc chỉ tỏ ra bộ dạng ”quả nhiên là như vậy” lên tiếng:

“Hóa ra ông chú này đúng là papa con rồi!”

Cô chạy ra bịt miệng nhóc lại để nhóc không thể nói hết câu, nhưng anh vẫn có thể nghe thấy được. Có thật sự đứa trẻ là con của anh không? Nhóc gạt tay của cô ra, đứng đó nhìn thẳng vào mắt anh và nói:

“Muốn làm papa tôi? Chú còn non lắm,tôi cũng có tiêu chuẩn để chọn papa đó nhé!”

Tiểu đưa bỏ nói xong liền chạy nhanh ra khỏi phòng để mặc cô và anh ở đó. Khi thân ảnh nhỏ bé đã khuất dạng, cô quay sang nhìn anh nở nụ cười gượng gạo, ngai ngừng nói:

“Tiểu Vũ còn nhỏ nói linh tinh, anh đừng để ý. Thôi! Anh làm việc đi, em về đây.

Uyển Nhi nói xong quay người gấp gấp bước đi. Anh ngồi trong phòng tâm trạng trùng xuống. Những sự khó hiểu, thắc mắc đều xâm chiếm hết tư tưởng và suy nghĩ của anh. Anh gọi điện thoại và phát ra mệnh lệnh:

“Trần Khải! Cậu điều tra cho tôi động thái của Uyển Nhi trong suốt ba năm qua!”

***Trong một căn hộ sang trọng của trung tâm thành phố X.

Nhóc và cô ngồi đối diện, ánh mắt hip lại lờm lờm nhau. Không gian như đè nén xuống cực điểm.

“Tại sao con lại đến đó?”

Cô lên tiếng hỏi nhóc. Ngữ điệu của cô lạnh lùng nhưng nhóc lại không sợ mà còn nhìn cô với ánh mắt khinh thường đáp:

“Hừ...Chẳng phải mẹ đang tán tỉnh ông chú đó chứ?”

Uyển Nhi tức như muốn độn thổ. Cô thật sự đã hối hận vì không nghe lời anh trai mà dạy dỗ đảng hoàng thẳng nghịch tử này để nó lộng hành ngang dọc. Cô tức tối lớn tiếng quát nhóc:

“Con ăn nói cho đảng hoàng! Mẹ không dạy được con nữa đúng không?”

“Chẳng phải là mẹ dạy dỗ không đảng hoàng sao?”

Nhóc vẫn bộ mặt gọi đòn mà đáp lại cô. Uyển Nhi mất hết kiên nhẫn lấy luôn chiếc chổi lông gà ở gần đấy định đánh nhóc. Tiểu đưa bỏ thấy vậy nhanh chóng nhảy xuống đất chạy đi, Uyển Nhi cũng không chịu thua mà đuổi theo. Cứ thế cảnh hai mẹ con đuổi nhau mấy chục vòng trong phòng khách diễn ra không hồi kết. Sau một hồi “chạy bền” hai mẹ con mệt mỏi nằm xuống sofa thở hổn hển. Cô lấy hết sức bình sinh để cất giọng nói chuyện với nhóc:

“Tiểu đưa bỏ, trước mặt chú đấy con đừng nhắc đến papa, được không?”

“Tại sao? Chú ấy không phải là papa à?”

Nhóc mệt mỏi đáp lại nhưng ngữ khí vô cùng thách thức. Uyển Nhi nhìn cậu con trai mình hỏi như vậy, trong lòng dâng lên nỗi chua xót ôm nhóc vào lòng nhẹ nhàng đáp lại lời thách thức:

“Con cho mẹ một thời gian nữa thôi. Mẹ nhất định sẽ mang papa về cho con. Mẹ hứa!”

Tiểu đưa bỏ trong lòng Uyển Nhi nghe thấy mẹ mình nói vậy, bàn tay nhỏ nhắn của nhóc vòng qua sau lưng cô nhẹ nhàng vỗ về an ủi:

“Tiểu Vũ không sao! Mẹ không cần vội. Còn nếu mẹ thiếu thốn tình cảm của một ông chồng, của đàn ông quá thì không sao. Có tiểu Vũ đây! Con nhất định sẽ kiếm cho mẹ một tấm chồng tốt. Nên mẹ không cần vội. Không vội! Không vội!”

Uyển Nhi liền bật cười trước lời an ủi của nhóc. Trong ba năm qua cô vượt qua khó khăn có được những niềm vui vẻ là đều nhờ vào cậu con trai “trời đánh” này. Nhóc chính là nguồn sức mạnh, là tia nắng lớn lao nhất của cuộc đời cô. Dưới ánh đèn ấm áp trong căn hộ, hai mẹ con vui vẻ ôm nhau ngắm nhìn cảnh xe cộ qua lại tấp nập dưới lòng đường trong màn trời mùng đầy sắc tối thủ thủ tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Xuất đầu lộ diện

Hôm nay Uyển Nhi nghe Kỳ Thiên nói Miên thị lại có động thái muốn gây khó dễ với công ty, cô liền vội vàng đến ngay tổng bộ. Đến phòng của Kỳ Thiên, Uyển Nhi thấy Phương Kiều đứng cạnh đó bàn công việc với anh. Bỗng dưng trong lòng Uyển Nhi lại cảm thấy chột dạ, có lỗi. Cô hít một hơi thật sâu rồi mới bước vào.

“Chuyện là như nào vậy?”

Cô hỏi Kỳ Thiên rồi vô cùng tự nhiên ngồi xuống ghế. Anh cầm chiếc laptop tiến đến trước mặt cô rồi từ tốn giải thích:

“Vẫn là chiêu cũ như ba năm trước thôi. Giành lấy mấy dự án lớn của chúng ta. Nhưng hôm nay anh với Kiều Kiều phát hiện ra động tĩnh mới. Miên thị ba năm trước dễ dàng thành công và leo lên vị trí thứ ba trong top công ty chủ lực là nhờ có người đầu tư từ nước ngoài rót vốn vào. Mà nhà đầu tư đó còn liên quan đến tổ chức xã hội đen có tiếng ở Los Angeles, nhưng trình độ của Kiều Kiều Kiều có hạn không thể tra được cụ thể là tổ chức nào.

“Kiều Kiều? Hai người thân thiết đến vậy rồi sao?”

Uyển Nhi với khuôn mặt tò mò lên tiếng thắc mắc. Kỳ Thiên liền tặng ngay cho sự thắc mắc của cô em gái mình bằng một cái lườm và nhàn nhạt mở miệng:

“Mấy chú tâm vào cái nội dung chính được không?”

“Vậy có tra được Tổng giám đốc của Miên Thị là ai không?”

Uyển Nhi lấy lại bộ dạng nghiêm túc của mình hỏi Kỳ Thiên. Anh tiếp tục chuyển sang một văn kiện khác trên laptop rồi kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cô:

“Cái này thì được. Bọn anh đã tra được cả số điện thoại và lịch trình từ nữ chủ nhân của Miên thị cho em rồi. Theo như trong lịch trình thì trưa nay cô ta rảnh, em thử hẹn ra xem”

Cô quan sát chăm chú văn bản chi tiết trong màn hình laptop, mở miệng:

“Phương Kiều, em thử liên hệ thử xem!”

Phương Kiều không nhiều lời mà trực tiếp ngoan ngoãn thực hiện ngay yêu cầu của Uyển Nhi. Cô với anh ngồi trong phòng, Uyển Nhi bắt đầu rời mắt khỏi chiếc laptop quan sát Kỳ Thiên đang mải mê đọc tài liệu mà lên tiếng:

“Anh bớt bắt nạt cô ấy đi. Đừng có áp dụng cái kiểu Tổng tài bá đạo với Phương Kiều. Với cô ấy, anh chỉ có thể áp dụng được tuyệt kỹ thâm nô thì may ra anh còn có được hy vọng thu phục được nhờ ấy.”

Kỳ Thiên thấy cô nói vậy ngẩng đầu lên nhìn em gái mình mà cong miệng cười, bộ dạng tự cao tự đắc mà đáp lại cô:

“Thê nô? Ô thế hóa ra đúng sở trường của anh này rồi.”

“Chị! Liên hệ được rồi. Tầm 12 giờ trưa, gặp tại nhà hàng Thiên Hương”

Đúng lúc này Phương Kiều đi vào thấy một màn bộ dạng tự cao tự đắc của Kỳ Thiên thì liền ném cho anh một ánh mắt đầy vẻ khinh thường, rồi ngay tức thì quay sang mỉm cười thân thiện báo cáo với Uyển Nhi. Kỳ Thiên thấy bộ dạng si mê tuyệt đối em gái mình của Phương Kiều chỉ biết tức đến vận vẹo. Cô em gái nhỏ của anh phải đề phòng không thì khỏi lấy vợ mất! Uyển Nhi nhìn Kỳ Thiên như đọc thấu suy nghĩ của anh mà bật cười lớn. Phương Kiều quả không làm cô thất vọng, cô gái nhỏ này còn có thể trục trặc được anh trai cô! Sáu năm đào tạo của cô cũng không coi là uổng công.

Đến 12 giờ trưa, Uyển Nhi có mặt tại nhà hàng Thiên Hương như đúng lời hẹn. Khi vào phòng ăn, Uyển Nhi thấy một người phụ nữ dáng vẻ trưởng thành. Cô ấy mặc một bộ vest đen, khí chất cô ấy mang đến vô cùng thời thượng nhưng sao cô lại thấy cô gái này quen mắt thế nhỉ. Uyển Nhi vừa bước đến vừa lên tiếng:

“Xin lỗi Tô tổng! Tôi đến muộn, thất lễ quá!”

“Tôi cũng chỉ vừa mới đến.”

Khi nghe thấy giọng nói đó, cô bất chợt đứng khựng lại, cơ thể trở nên căng cứng như bị hóa đá. Không phải là cô cảm thấy quen mắt thôi đâu mà người phụ nữ đó với cô là vô cùng quen thuộc! Vị nữ tổng giám đốc mà cô luôn ra sức tìm kiếm đến cực khổ suốt ba năm nay lại chính là Tô Tranh!

“Sao? Bạn thân của tôi, cô bất ngờ lắm hả?”

Tô Tranh nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên, bất ngờ của Uyển Nhi thì khinh thường lên tiếng. Uyển Nhi cố gắng lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống phía đối diện Tô tranh cất tiếng hỏi:

“Cô là tổng giám đốc của Miên thị?”

“Đúng! Cô hẹn tôi ra đây có việc gì?”

“Nếu vậy tôi muốn hỏi cô tại sao ba năm trước và đến bây giờ cô lại luôn gây khó dễ cho công ty tôi? Tại sao ba năm trước lại nhất định phải lật đổ Bạch thị? tại sao hả? Cô cướp chồng tôi lẽ nào chưa đủ ư?”

Tô Tranh nở nụ cười chế nhạo, thẳng thắn mà lên tiếng:

“Đủ ư? Với tôi nó còn là quá ít! Tôi làm thế với cô là tôi quá nể tình rồi bạn thân nhỏ của tôi ạ. Còn việc tại sao đến bây giờ tôi vẫn gây khó dễ cho cô thì chẳng phải hôm trước cô nói “Cuộc chiến của chúng ta” chính thức bắt đầu rồi sao?”

Sau lời nói của Tô Tranh cả hai người liền rơi vào trạng thái im lặng. Một lúc sau, Uyển Nhi đứng dậy khi thể đầy sự áp bức người nhìn thẳng vào Tô

Tranh mà tuyên bố:

"Nếu như cô đã có ý tiếp chiến như vậy, chúng ta sẽ bắt đầu cuộc chơi. Tôi sẽ đón chờ xem cô và tôi ai chơi chết ai trước!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trận đấu quyết liệt

Qua ngày tuyên chiến với Tô Tranh nền kinh tế của đất nước nói chung cũng như của thành phố X đều xảy ra biến động lớn. Trên các mặt báo, thông tin đại chúng đều xuất hiện dày đặc những thông tin, tin tức MIỄN THỊ VỚI THIÊN NHI ĐẤU TRANH QUYẾT LIỆT MỘT MẮT MỘT CÒN. Các công ty lớn nhỏ xung quanh cũng đều chao đảo theo cuộc chiến của hai người. Thời gian này Uyển Nhi rất bận, đến nỗi không còn đâu thời gian để đi tán tỉnh lại Nhất Hàm nữa. Nhiều ngày qua khi Uyển Nhi giao đấu với Tô Tranh cô vô tình điều tra được và phát hiện ra rất nhiều điều về Tô Tranh cũng như về bang tổ chức xã hội đen kia rất có thể liên quan đến cái chết của ba mẹ cô vào ba năm về trước. Uyển Nhi cũng đồng thời nhận ra rằng đây không còn đơn giản chỉ là cuộc chiến trên thương trường nữa mà nó còn liên quan đến cả mạng sống. Sau một ngày làm việc vất vả cô lại trở về với căn hộ của mình. Vừa về đến nhà, Uyển Nhi đã bị chi phối bởi mùi đồ ăn thơm nức mũi rồi, trong bụng cô cũng đang kêu gào biểu tình thật dữ dội. Bỗng dưng dưới chân Uyển Nhi xuất hiện thứ gì đó mềm mềm đang cò cọ vào. Cô cúi xuống nhìn thì hóa ra là cậu con trai quý tử Tiểu đưa bờ của cô. Nhóc hai chân thì quặp còn hay thì ôm chặt lấy chân cô, bộ dạng như chú khỉ nhỏ treo cây. Đúng là hành hạ cái đôi chân xinh đẹp của cô mà. Nhưng khi Uyển Nhi thấy dáng vẻ của nhóc thì cảm thấy vô cùng buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu. Tiểu đưa bờ đang mặc một bộ quần áo mang hình dáng thô con, trên đầu có hai chiếc tai nhỏ, rất dễ thương, sau lưng lại còn mọc đầu ra cái đuôi ngắn ngắn nữa cơ chứ. Cái này... cậu con trai nhỏ của cô không muốn làm Tiểu đưa bờ nữa mà muốn làm Tiểu thô bạch sao? Uyển Nhi ngồi xổm xuống để vừa bằng với chiều cao của nhóc. Cô mỉm cười hỏi:

“Tiểu đưa bờ, ai mua cho con bộ quần áo này vậy?”

Nhóc tay nghịch nghịch cái tai thỏ trên đỉnh đầu, đáng yêu đáp lại:

“Chị Băng Nhi và anh bạn trai chị í mua cho con đó mẹ ạ!”

“Bạn trai chị Băng Nhi?”

Uyển Nhi vừa lên tiếng thắc mắc vừa cầm tay của nhóc dắt vào trong nhà theo hương thơm mùi đồ ăn. Hai mẹ con ngồi xuống sofa tiếp tục những thắc mắc của mình:

“Chị Băng Nhi lặn lội xa xôi để sang đây đưa con đi chơi sao? Mà bạn trai chị Băng Nhi mà con nói là như nào?”

“Vâng, chị Băng Nhi nói với con là đi theo chị Băng Băng với anh Hàn Phong gì gì đó, nhân tiện nhớ Tiểu Vũ nên đưa con đi chơi luôn. Mà mẹ ơi anh bạn trai chị Băng Nhi tên giống Tiểu Vũ lắm mẹ ạ! Tên gì ta... để Tiểu Vũ nhớ xem”

Nhóc tay vò vò đầu, khuôn mặt cố gắng nhớ ra được cái tên của vị “bạn trai” của Băng Nhi. Uyển Nhi nhìn từng động tác của nhóc đầy hồi hộp mong chờ. Mắt Tiểu đưa bờ đột nhiên sáng bừng như nhớ ra được gì đó. Giọng nói đầy phấn khởi reo lên:

“Con nhớ ra rồi, là Diệp Vũ Thuần mẹ ạ. Anh còn tự thừa nhận với Tiểu Vũ là anh ấy chính là bạn trai của chị Băng Nhi mà.”

Uyển Nhi đáng về đây bất ngờ. Bạn trai của Uyển Nhi là Diệp Vũ Thuần con trai của Diệp gia-gia tộc có lịch sử lâu đời và chính là gia tộc lớn nhất thành phố S sao?

Không ngờ cô em gái họ của cô cũng có ngày được việc thế này.

***Trong phòng làm việc của Kỳ Thiên.

“Kỳ Thiên mang cho em cốc nước.”

“Kỳ Thiên em mời vai.”

“Kỳ Thiên em đói rồi, kiếm gì đó ăn đi.”

“Kỳ Thiên anh giảm nhiệt độ điều hòa đi.”

Kiều Phương ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc, đôi bàn tay gõ bàn phím nhanh thoăn thoắt, miệng sai một đống việc cho Kỳ Thiên khiến anh chạy ngược chạy xuôi.

“Kỳ Thiên em...”

Cô đang định mở miệng sai khiến anh tiếp thì bỗng thấy gương mặt anh gần mình trong gang tấc, hơi thở nam tính của anh phả lên khuôn mặt cô, giọng nói khàn khàn vang lên:

“Kiều Kiều, hình như anh cũng đói bụng rồi.”

Kỳ Thiên tiến tới định ăn đậu hũ của cô, khi môi anh đã gần kề sát môi cô thì tiếng chuông điện thoại đáng ghét đột ngột reo lên phá rối khiến anh và cô đều rơi vào trạng thái ngưng ngừng. Kỳ Thiên bực dọc rút điện thoại ra nghe.

“Con dờ hơi này, gọi cái gì?”

Bên kia Uyên Nhi ngơ ngác trước thái độ khó ở của anh. “Đến tháng à? Hay thời tiết hôm nay không đẹp? Hay uống lộn thuốc rồi?” Hàng loạt câu hỏi vì sao hiện lên trong đầu của Uyên Nhi. Cô làm gì sai sao? Tự dưng vừa nghe điện thoại đã bị ăn chửi! Nhưng vì việc quan trọng trước mắt nên cô rộng lượng không so đo với anh mà trực tiếp vào vấn đề chính luôn:

“Ai chọc vào anh sao? Mà anh chuẩn bị đi, mai đi thành phố S. Chúng ta bàn việc làm ăn với Diệp gia nhân tiện thăm Tuyết Nhi luôn, nó về nước rồi! Còn nữa anh dễ ở tí đi nhá”

Cô nói xong liền cúp máy không cho anh cơ hội “giận cá chém thớt nữa.”

***Lịch đăng truyện

Vào mỗi tối thứ 3;5;7 mình sẽ đăng truyện. Mong mọi người ủng hộ và thấy hay nhớ bỏ phiếu cho mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Diệp gia

Sáng ngày hôm sau, Uyên Nhi cùng Kỳ Thiên và Phương Kiều đi đến thành phố S. Thành phố S không sầm uất hay huyền ảo như thành phố X và các thành phố khác mà nó mang một nét cổ điển, truyền thống nhiều hơn. Nhưng ở đây lại quy tụ rất nhiều gia tộc lớn và máu mặt tồn tại từ rất lâu đời. Diệp gia, Hạ gia, Hàn gia, Triệu gia có thể được coi là tứ đại gia tộc lớn ở đây. Uyên Nhi cùng Kỳ Thiên, Phương Kiều không đến nhà tổ của Hạ gia ngay mà đến trường học của Băng Nhi trước. Đây cũng là giờ ra về nên cổng trường tấp nập học sinh nhưng cô có thể dễ dàng nhận ra được dáng hình nhỏ bé của Băng Nhi đang cười đùa vui vẻ với cô nàng thiên kim tiểu thư của Hàn gia ở trong đám đông. Uyên Nhi lấy hơi rồi gọi to:

“Băng Nhi, ở đây!”

Băng Nhi nghe thấy tiếng gọi mình liền dừng cuộc hội thoại với Băng Băng quay ra hương phát lên tiếng gọi. Khi nhìn thấy cô Băng Nhi nở một nụ cười tươi, vui vẻ chạy đến bên chỗ Uyên Nhi đang đứng. Cô nàng hào hứng hỏi Uyên Nhi:

“Chị Uyên Nhi, chị đến thành phố S để chơi ă? Tiểu đưa bờ có đi cùng không?”

Uyên Nhi nhẹ nhàng dơ tay lên chỉnh những lọn tóc bị gió làm rối khi chạy vội qua đây của Băng Nhi rồi nhẹ nhàng đáp lại:

“Không, chị qua đây bàn chuyện làm ăn thôi. Băng Nhi!”

“Dạ?”

“Ừm...bạn rai em đâu rồi? Không đi về cùng em à?”

“Bạn trai?!”

Khi nghe cô hỏi vậy Băng Nhi cùng Băng Băng đều bất ngờ mà đồng thời lên tiếng. Vẻ mặt của hai cô nàng tràn ngập sự khó hiểu. Băng Nhi mất hết bình tĩnh liền cuống ca cuống quýt gấp gấp hỏi Uyên Nhi:

“Chị! Là ai nói với chị là em có bạn trai? Em đâu có đâu.”

“Băng Nhi, em có biết khi nhìn thái độ này của em, người ta càng thấy chắc chắn việc em có bạn trai là thật hay không?”

“Em không có thật mà!”

Uyên Nhi phải bật cười trước bộ dạng “ai khóc nổi đau này” mà mất hết kiên nhẫn khiến khuôn mặt xị ra, méo xệch của cô em họ nhà mình.

“Được rồi! Vậy thì em có biết cậu Diệp Vũ Thuần con trai của Diệp gia không?”

Khi Băng Nhi nghe thấy cái tên Diệp Vũ Thuận, trên khuôn mặt cô nàng hiện lên đầy sự chán ghét và khinh bỉ cứ như cái tên này chính là vấy ngược của cô nàng, hoặc là chủ nhân sở hữu cái tên có thù vạ kiếp của cô vậy.

“Cái tên đáng ghét đó hả? Đương nhiên là em biết rồi, cậu ta chính là kẻ ảo tưởng đến nỗi đi đâu cũng nói với toàn dân thiên hạ rằng em chính là bạn gái cậu ta. Mà chị hỏi cậu ta có việc gì?”

Băng Nhi kể hết tội trạng mà cậu công tử họ Diệp kia. Uyển Nhi nhìn bộ dạng căm hận như muốn giết người của cô em gái họ nhà mình mà nở một nụ cười ẩn ý sâu xa. Chắc cô lại được có em rể sớm.

“Đó! Tiểu đưa bờ cũng nói với chị là em với Vũ Thuận đi mua quần áo cho nó, và chính miệng Vũ Thuận nói với thằng bé rằng em là bạn gái cậu ta nên chị mới tưởng em có bạn trai. Còn chị hỏi về Vũ Thuận là vì chị đang có hạng mục lớn cần Diệp gia giúp đỡ.”

“Cái gì? Tên khốn nạn này! Chị sẽ bảo ba mẹ em giúp chị, em không tin Hạ gia giúp được chị nên chị không cần hợp tác với cái gia đình tên đáng ghét đó đâu”

Uyển Nhi cảm thấy mình không thể tiếp tục cuộc trò chuyện với Băng Nhi được nữa liền cười qua loa rồi đánh lạc hướng cô nàng:

“Được rồi, Tuyết Nhi chị gái em về rồi, chúng ta cũng nên về nhà thôi. Về rồi bàn bạc tiếp mà ông Thiên còn đang trong xe đây, nhanh lên không ông ấy lại dờ thói khó ở ra thì nhục. Băng Băng, em qua chơi luôn nhé!”

Băng Băng vui vẻ gật đầu đồng ý, đến lúc cả ba mở cửa xe đi vào thì thấy cảnh tượng không hề nên thấy. Kỳ Thiên đang định hôn Phương Kiều nhưng bị ba người cắt ngang. Phương Kiều giạt mình liền đẩy Kỳ Thiên ra, sự ngại ngùng làm hai má của cô đỏ ửng lên.

“Mù mắt chó của tôi rồi!”

Uyển Nhi buột miệng nói làm cho Phương Kiều lại càng ngại ngùng hơn. Kỳ Thiên bực tức ném cho Uyển Nhi ánh mắt cảnh cáo và không mấy phần tốt đẹp. Ba chiếc “bóng đèn” ngại ngùng đi vào chỗ. Chiếc xe lao đi với tốc độ rất nhanh. Băng Nhi ngồi giữa nói nhỏ:

“Chị, em thấy mình ở ngoài đó lâu hơn chút anh Kỳ Thiên mới không buồn đó.”

Uyển Nhi cố nhì cười nhưng cô nàng Băng Băng bên cạnh lại phụ họa thêm một câu nói khiến cô cũng phải bật cười lớn:

“Chị Uyển Nhi, Băng Nhi hai người có thấy chúng ta hơi “sáng” không?”

Ngay sau tiếng cười lớn của Uyển Nhi, liền tức giận lên tiếng:

“Em cười cái gì? Không thấy vô duyên à?”

Lại khó ở rồi! Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn và im lặng thì hơn. Không khí trong xe ảm đạm, im lặng đến nội nghẹt thở, cho đến khi đã đến nhà tổ của Hạ gia mọi người trong xe mới được giải thoát. Khi bước vào trong nhà cả Uyển Nhi, Băng Nhi và Băng Băng đều vô cùng bất ngờ vì thấy Diệp Vũ Thuận ở đó.

“Chị dâu!”

Một tiếng “chị dâu” đột ngột vang lên khiến Uyển Nhi sững người. Một cậu thanh niên chạy đến bên cô vui vẻ giới thiệu:

“Chị dâu! Chị còn nhớ em không? Em là Dương Hàn Phong.”

Uyển Nhi sực nhớ ra quay sang cười vui vẻ với Hàn Phong. Dương Hàn Phong là em họ Dương Nhất Hàm nhưng bị anh tổng sang thành phố S học vì tính tình phong lưu của cậu ta yêu gần hết nửa các thiên kim tiểu thư tại thành phố X và gây thù chuốc oán không biết bao nhiêu gia tộc khiến anh mệt mỏi vô cùng. Uyển Nhi không quan tâm tới cậu em họ của nhà anh nữa mà quay sang nhìn Vũ Thuận liền lớn tiếng hỏi.

“Em là Diệp Vũ Thuận, con trai của Diệp gia?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: 1-0

Diệp Vũ Thuận nghe thấy Uyển Nhi hét to như vậy, bất giác quay mặt lại. Chắc vì chịu ảnh hưởng từ tiếng hét chói tai của cô mà khi cậu ta quay lại đôi lông mày nhíu chặt lại, khó chịu mở miệng hỏi:

“Đừng! Sao chị biết tôi?”

Uyển Nhi hớn hờ bước nhanh đến phía của Diệp Vũ Thuận đang đứng, miện nở một nụ cười thật tươi, thân thiện vui vẻ đáp:

“Diệp Vũ Thuận, chào em. Chị là Bạch Uyển Nhi, giám đốc công ty Thiên Nhi tại thành phố X. Công ty chị muốn hợp tác với công ty của gia đình em!”

Diệp Vũ Thuận nở nụ cười trào phúng đầy vẻ kiêu ngạo:

“Chị muốn hợp tác với công ty nhà tôi? Thật sự về công việc trong gia đình tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng chị muốn hợp tác với công ty của gia đình tôi thì phải xem chị có bản lĩnh vượt qua bố tôi không đã.”

Uyển Nhi nhú mày. Sao lại có người kiêu ngạo thế cơ chứ. Hạ phu nhân thấy không khí không ổn liền lên tiếng cắt ngang cuộc hội thoại của hai người:

“Thôi! Thôi! Công việc để sau đi, chúng ta vào ăn cơm đã. Tiểu Uyển, Kỳ Thiên, Tiểu Tuyết và cô bé người yêu của Kỳ Thiên đều đi xa nên mệt rồi chúng ta ăn cơm trước đã, công việc để sau”

Kỳ Thiên nghe câu nói của Hạ phu nhân cơ mặt căng cứng từ nãy đến giờ cũng giãn ra một chút, trong mắt tràn ngập ý cười. Anh cúi xuống ghé sát tai của Phương Kiều nói nhỏ:

“Đi ăn cơm thôi...bạn gái của anh!”

Mặt Phương Kiều liền đỏ ửng, ngại ngùng mặc kệ anh liền đi nhanh về phòng ăn. Tối hôm đó mọi người đều có một bữa tối cực kì vui vẻ tại Hạ gia. Sáng sớm hôm sau, Uyển Nhi dậy từ rất sớm. Mang theo năng lượng hứng khởi của buổi sáng sang phong của Băng Nhi thóc cô nàng dậy đưa sang Diệp gia.

***Trước cổng Diệp gia.

“Chị! Chị làm cái gì mà gọi em dậy sớm thế này? Thật sự là không có tình người mà!”

Băng Nhi với bộ dạng chưa tỉnh ngủ phàn nàn chỉ trích Uyển Nhi. Uyển Nhi mặc kệ cô nàng em họ đang oán giận nhìn mình đi về phía cổng Diệp gia ấn chuông hai lần.. Sau tiếng chuông, hình bóng Diệp Vũ Thuận mệt mỏi đi từ trong căn biệt thự đi ra, vẻ mặt vẫn còn buồn ngủ. Uyển Nhi liền đẩy Băng Nhi vào lòng cậu ta, vội vàng đi vào bên trong và không quên có lòng tốt để lại câu nói khiêu gợi sự thắc mắc trong lòng cô em họ của mình:

“Diệp thiếu gia! Như lời tôi hôm qua, quà gấp mặt!”

Uyển Nhi để lại “món quà” một mình đứng đó, ngơ ngác không hiểu gì. Vào bên trong của căn biệt thự cổ kính, lâu đời Uyển Nhi phải thán phục trước vẻ đẹp kiến trúc của nó. Ngồi chính giữa phòng khách là Diệp lão gia và Diệp phu nhân đang vui vẻ nói chuyện. Cô bước đến cúi gập người 90 độ lễ phép nói:

“Diệp lão gia, Diệp phu nhân chào ạ! Diệp lão gia, Tiểu Uyển mạo phép muốn mượn danh tiếng của gia tộc ngài để xử lí một số công việc nhưng nếu có phúc cũng rất muốn hợp tác lâu dài.”

Diệp lão gia trong ánh mắt mang ý rò xét, cất giọng khàn khàn nhưng rất quyền lực:

“Cô là Bạch tiểu thư của Bạch gia?”

“Vâng! Cháu là Bạch Uyển Nhi, con gái thứ của Bạch gia.”

Khuôn mặt của Diệp phu nhân hiện rõ vẻ mừng rỡ. Bà vội đặt tách trà xuống bàn, vui vẻ chạy đến cầm tay Uyển Nhi nhiệt tình hỏi:

“Con là con của Lam Ngọc? Lam Ngọc dạo này có khỏe không?”

Trên mặt Uyển Nhi bỗng chốc trở nên nhợt nhạt, tâm trạng trùng xuống giọng nói có chút tủi thân:

“Ba và mẹ cháu đã...mất rồi.”

Diệp phu nhân bất ngờ, mặt bà tỏ ra đầy vẻ thương tiếc. Đôi tay của bà nhẹ nhàng dơ lên vuốt tóc cho Uyển Nhi lên tiếng ảm áp an ủi cô.:

“Bác xin lỗi, bác không biết. Thôi cháu nhờ ông ấy cái gì thì cứ nhờ đi, bác vào pha cho con cốc nước.”

Diệp phu nhân rời đi, Uyển Nhi vẫn giữ khuôn phép từ từ ngồi xuống đối diện Diệp lão gia. Tiếng nói uy lực của ông lại cất lên nhưng ngữ điệu có dịu đi một chút như một lời an ủi gián tiếp của ông giành cho cô:

“Cháu nói cháu muốn hợp tác với bác? “

“Vâng, cháu muốn bác giúp ạ!”

“Nhưng hợp tác với bác đều là những người có thực lực. Mặc dù cháu là con của Lam Ngọc nhưng bác cũng không nể tình khi cháu không có thực lực

đầu.”

Nghe lời nói đánh thép từ Diệp lão gia, Uyển Nhi không những bị áp lực mà còn càng tự tin, quả quyết nói:

“Bác hợp tác với cháu rồi thì bác sẽ thấy được thực lực của cháu và bác sẽ nhận thấy bác không chọe làm người!”

Sau vụ hợp tác thành công giữa Uyển Nhi và Diệp gia, nền kinh tế thành phố X lại có chuyển biến mới. Còn cổ phiếu của Diệp gia và công ty của Kỳ Thiên và Uyển Nhi đều tăng cao một cách nhan chóng, thành công nối tiếp thành công. Trên các mặt báo, tin tức đều đồng loạt xuất hiện đầy những tin tức liên quan tới “cuộc chiến” này.

(Thưa quý vị, hôm qua nền kinh tế của thành phố X cũng như của cả nước đã có sự biến chuyển mới. Công ty Thiên Nhi đã hợp tác với Diệp gia, một gia tộc lớn rất lâu đời nay. Việc Thiên Nhi hợp tác với Diệp gia đã không chỉ đánh dấu bước tiến lớn cho công ty của mình mà cũng đã một bước đánh bại Miên Thị. Liệu sau này Miên thị sẽ làm gì để phản công lại đòn tấn công mạnh mẽ này...)

Tô Tranh ngồi trước ti vi, mặt sa sầm, bàn tay nắm chặt trên thành ghế sofa. “Ting” tiếng tin nhắn từ điện thoại vang lên. Tô Tranh vội đọc mở điện thoại ra xem. Nhìn dòng tin nhắn đó khuôn mặt ả càng trở nên vẩn vơ, ánh mắt đầy oán hận nhìn chằm chằm vào màn hình.

(Uyển Nhi: Tô Tranh, bạn thân của tôi! 1-0 rồi nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: “nó đâu phải là con tôi!”

Tô Tranh đọc được dòng tin nhắn đầy khiêu khích của Uyển Nhi thì tức tối toan định ném điện thoại hiện đại đi. Tiếng chuông điện thoại vừa lúc đột ngột vang lên nên đã có bảo toàn được “mạng sống” nhờ nhoi của mình. Tô Tranh thái độ bức dọc khó chịu nghe máy. Không biết đầu dây bên kia đã nói gì với Tô Tranh mà sự tức giận của ả đã không còn nữa mà thay vào đó là khuôn mặt trở nên trắng bệch và thần thái có chút sợ hãi, hoảng loạn. Tô Tranh vội vàng tắt điện thoại rồi nhanh chóng rời khỏi nhà.

***Trước phòng cấp cứu.

Tô Tranh với trạng thái mất hết bình tĩnh vội vàng bước đến. Cách đó không xa ả nhìn thấy Nhất Hàm với sắc thái tiêu tụy ngồi ở băng ghế trong dãy hành lang. Tô Tranh ngồi xuống cạnh anh, vừa lúc cánh cửa phòng cấp cứu đột ngột mở ra, người bác sĩ với bộ dạng bất lực mệt mỏi bước ra. Nhất Hàm và Tô Tranh đồng thời đứng dậy lo lắng và dồn ánh mắt mang vẻ trông mong lên người bác sĩ. Vị bác sĩ lắc đầu bất lực gấp gáp nói:

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều mà lượng máu AB trong bệnh viện đã không còn. Mong ba và mẹ bệnh nhân đi lấy máu để kịp thời cứu bé gấp”

“Nhóm máu AB?”

Nhất Hàm bất ngờ lên tiến, trong lời nói của anh truyền đến sự lạnh giá đến thấu xương. Nhất Hàm dùng ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu vì còn vẫn lên tia máu của Tô Tranh, ánh mắt đó của anh khiến Tô Tranh như thể hiểu được anh đang thăm vấn mình. Vị bác sĩ thoáng bất ngờ, nhưng ông làm nghề này cũng lâu năm rồi sao ông có thể không thể không biết được tình cảnh trước mắt như nào chứ. Ông chỉ để lại một câu nói rồi nhanh chóng rời đi.

“Hai vợ chồng bàn bạc với nhau nhanh đi, cô bé sắp không thể chịu nổi được nữa rồi”

Khi vị bác sĩ đã rời khỏi hẳn rồi, sát khí trên người anh tỏa ra ngày một nhiều, bộ dạng lúc này của anh vô cùng đáng sợ. Giọng nói nặng nề đầy phần nộ vang lên trong hành lang yên tĩnh như một âm thanh của sự chết chóc:

“Chuyện là thế nào hả?”

Tô Tranh nước mắt giàn giụa, vội vàng nắm lấy cánh tay của anh vội vàng giải thích:

“Nhất Hàm, anh...anh phải nghe em giải thích. Anh đừng như thế, em sợ lắm! Hàm!”

Nhất Hàm bật cười chua chát, anh lắc đầu, rút cánh tay mình ra khỏi vòng tay dơ bẩn của Tô Tranh. Ánh mắt phần nộ tỏa đầy sát khí bức người:

“Giải thích? Cô định giả thích cái gì? Cô định giải thích với tôi rằng Tiểu Ái không phải là con tôi? Giải thích là cô đã ngủ với người đàn ông khác rồi có con và đã lừa gạt tôi suốt bao năm qua? Cô nói cô sợ ư? Tôi mới là người phải sợ đây này! Cô quả thật là quá đáng sợ!”

Nói xong Nhất Hàm liền quay người bước đi. Phía sau truyền đến âm thanh khàn khàn của Tô Tranh khi ả cố gắng hét to:

“Anh định đi đâu? Tiểu Ái vẫn đang ở trong phòng cấp cứu cơ mà. Anh định đi đâu?”

Nhất Hàm vẫn bước đi, không ngoái đầu nhìn lại ả dù chỉ là một cái vì anh đã quá sợ cô gái đó quá rồi! Quá ghê tởm rồi! Nhất Hàm chỉ để lại một câu nói vô cùng hồ hững, lạnh lùng:

“Nó đâu phải con tôi!”

Tô Tranh ở đằng sau nhìn bóng lưng anh dần dần rời khỏi mà kiệt sức ngồi sụp xuống, nước mắt của sự yếu đuối trong giây phút bất lực nhất của cô lặng lẽ từ từ tuôn ra. Đôi tay run run rút điện thoại từ trong túi áo ra, gọi vào dãy số vừa lạ cũng vừa quen. Sau ba hồi chuông, điện thoại cũng đã được kết nối thành công. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của đàn ông pha một chút sự thiếu kiên nhẫn.

“Có việc gì?”

“Anh... anh giúp tôi với. Tiểu Ái con tôi nó bị tai nạn vào viện cấp cứu, Nhất Hàm cũng đã biết nó không phải là con gái của anh ta rồi. Tôi biết, kế hoạch đã thất bại rồi nhưng xin anh cứu con tôi với.”

Bên kia im lặng không nói gì, nhưng Tô Tranh cảm thấy được hơi thở nặng nề đầy tức giận của người đàn ông đáng sợ đó. Khí lạnh bỗng chạy dọc sống lưng khiến cơ thể ả khẽ run lên.

“Cô đang ở đâu?”

“Ồ...ở bệnh viện A, phòng cấp cứu!”

“Đợi ở đó!”

Âm điệu lạnh lùng vang lên rồi nhanh chóng cúp máy, nhưng trong lòng Tô Tranh lại hiện lên tia an tâm và ấm áp.

Nhất Hàm sau khi rời khỏi bệnh viện. Tâm trạng vô cùng tồi tệ, anh lái chiếc còn xe Lamborghini với tốc độ tối đa lao nhanh trên đường ngắm nhìn thành phố và xe cộ mờ ảo qua cửa sổ tâm trạng anh trùng xuống. Hộp đêm sầm uất nhất thành phố X là điểm dừng chân của anh sau 30 phút lái xe. Ngắm nhìn ly rượu Whisky vàng sóng sánh trước ánh đèn rực rỡ, xung quanh tiếng nhạc, tiếng hò hét của đám người trong hộp đêm làm cho tâm trạng của anh vui đi chút. Nhất Hàm lấy điện thoại ra gọi điện. Rất nhanh chóng anh đã nghe thấy được giọng nữ ngọt ngào vang lên từ đầu dây bên kia truyền tới:

“Chồng yêu! Anh gọi em có việc gì vậy? Sao xung quanh anh ồn ào thế?”

“Uyển Nhi, anh đang ở hộp đêm em có thể đến với anh được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đã lâu không gặp!

Uyển Nhi nhanh chóng tìm được hộp đêm mà anh đang ở. Bước vào bên trong, cảnh tượng vô cùng ồn ào, huyền ảo. Dưới ánh đèn lấp lờ, Uyển Nhi thấy dáng người cô độc của Nhất Hàm ở quầy bar, sắc mặt vô cùng tiêu tụy đang uống rượu. Cô bước đến giằng lấy ly rượu từ trong tay của anh, cố gắng nói với âm lượng to nhất trong những tiếng nhạc ồn ào:

“Hàm! Anh đi về đi đừng uống nữa!”

Nhất Hàm nhìn thấy dáng vẻ nhỏ nhắn của người phụ nữ anh yêu đang cau mày lại vì lo lắng cho mình liền ôm chặt vào lòng, bắt lực lên tiếng:

“Uyển Nhi! Cô con gái mà anh ba năm tự tay nuôi nấng, yêu thương hết mực tự nhiên đừng một cái chi qua vụ tai nạn bỗng chốc nó đã không trở thành con của anh nữa. Uyển Nhi, em nói cho anh biết bây giờ anh phải làm sao đi.”

Trên vai, Uyển Nhi bỗng cảm thấy được những giọt nước ấm từ từ rơi xuống. Anh... đang khó ư? Dù Uyển Nhi đã biết trước con của Tô Tranh không phải con của anh nhưng cô không ngờ nói ra vì cô thực sự rất sợ phải nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy, thất vọng đến bất lực như lúc này của anh. Uyển Nhi vỗ về an ủi rồi đưa anh về căn biệt thự thân quen chứa bao nhiêu kỷ niệm vui vẻ cũng là nơi mà cô trải qua kí ức đau khổ nhất. Uyển Nhi cực nhọc dìu Nhất Hàm vào nhà. Đặt anh nằm trên sôpha quay người định bước đi lấy cho anh cốc nước nóng, thì bàn tay bỗng bị anh nắm chặt. Một lực rất mạnh kéo cô về khiến cô nằm trọn trong lòng anh, không khí dần trở nên ấm áp. Ánh mắt đào hoa có chút mê mẩn của anh đang nhìn chằm chằm vào đôi đồng tử của cô, hơi thở nam tính mang theo chút mùi rượu nồng phả lên chiếc cổ trắng ngần của Uyển Nhi. Nhất Hàm cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ tuyệt đẹp đó, nụ hôn thật dịu dàng dần dần khiến cô và anh đồng thời rơi vào vòng xoáy dục vọng. Đôi bàn tay của anh lần tìm chiếc khuy áo của cô, cởi được chiếc cúc áo đầu tiên động tác của Nhất Hàm đột nhiên dừng lại. Anh vội vàng ngồi dậy, chỉnh tề lại quần áo, lắc lắc mạnh đầu hắng giọng nói:

“Uyển Nhi, anh xin lỗi. Anh cũng đỡ say rồi, em về nghỉ ngơi đi.”

Nhất Hàm với tay lấy chiếc áo khoác của mình ân cần khoác cho Uyển Nhi, rồi kéo tay cô ra khỏi nhà, chu đáo bảo tài xế riêng của anh đưa cô về. Khi tiễn Uyển Nhi đi khỏi, Nhất Hàm mệt mỏi đi vào trong nhà. Những bước đi của anh thật nặng nề và cô đơn.

Sáng hôm sau, Uyển Nhi quyết định đi siêu thị mua đồ để nấu cho Nhất Hàm bữa ăn thật ngọt ngào cho anh quên đi sự việc của hôm qua. Đang mua đồ, bỗng Uyển Nhi thấy trước mặt mình một anh chàng cao lớn đang mỉm cười tươi tắn, thân thiện bước về phía cô.

“Cô bệnh nhân của tôi, đã lâu không gặp em!”

Cô bệnh nhân của tôi? Cô và anh chàng này có quen biết sao? Trong lòng Uyển Nhi tràn ngập sự nghi hoặc. Cô lên tiếng thắc mắc với anh ta:

“Chúng ta... có quen nhau sao?”

“Tôi biết ngay em không nhớ tôi mà. Năm năm trước tôi từng cứu em một lần ở nước M. Ba năm trước tôi lỡ đâm phải em và cũng đã tự tay chăm sóc em nửa tháng. Chúng ta có duyên đến vậy mà em chẳng hề nhớ tôi dù chỉ một lần.”

Anh ta tràn trề thất vọng nói với Uyển Nhi. Cô suy nghĩ cố nhớ ra điều gì đó. Trong kí ức của Uyển Nhi dần dần hiện lên dáng vẻ của vị bác sĩ nhiệt tình, ấm áp trong những năm về trước đó. Cô tươi cười vui mừng nói với anh:

“Hóa ra là anh à? Tôi xin lỗi, tại vì gặp anh toàn vào lúc tôi đang xảy ra chuyện nên không để ý mấy. Cảm ơn anh đã cứu tôi hai lần nha, nhưng... tôi vẫn chưa biết tên anh, anh tên là gì vậy?”

Anh ta lại nở nụ cười như tia nắng ấm áp mê lòng người đó, cúi thấp trọng tâm người xuống mặt đối mặt với Uyển Nhi trong gang tấc:

“Bệnh nhân nhỏ, anh tên là Lục Kinh Phong, lần này em nhất định phải ghi nhớ đấy nhé!”

Sau khi gặp lại Kinh Phong ở siêu thị, Uyển Nhi và anh ta nhanh chóng trở nên thân thiết. Đơn giản vì anh ta quá nhiệt tình và và lại cô cũng thấy anh khá tốt, tính cách vui vẻ, ấm áp rất cho người ta có cảm giác an toàn nên đã đồng ý làm bạn thân của anh luôn. Hôm nay nhân thời tiết đẹp Uyển Nhi định rủ Phương Kiều và Kỳ Thiên đi chơi cùng cô luôn, vì cô muốn một lần thử cảm giác hẹn hò cặp là thế nào và cũng nhân tiện mượn nước đẩy thuyền gia tăng tình cảm cho anh trai cô và cô nàng thư kí nhỏ luôn. Nhưng Uyển Nhi gọi điện thoại mãi mà không ai bắt máy, trong lòng cô sốt ruột vô cùng. Trong khi Uyển Nhi lo lắng và có tấm lòng tốt bày ra cả một kế hoạch hẹn hò lãng mạn cho anh trai mình thì cô nào đâu biết anh trai Kỳ Thiên kính yêu của cô và cô nàng thư kí nhỏ Phương Kiều đang ở nhà mà diễn một màn show ân ái ”sùng vọi lên tận trời” cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: “Anh dối rồi... Mau dỗ anh đi!”

Trong khi Uyển Nhi lo lắng và có tấm lòng tốt bày ra cả một kế hoạch hẹn hò lãng mạn cho anh trai mình thì cô nào đâu biết anh trai Kỳ Thiên kính yêu của cô và cô nàng thư kí nhỏ Phương Kiều đang ở nhà mà diễn một màn show ân ái ”sùng vọi lên tận trời” cơ chứ.

***Trong căn hộ sang trọng bậc nhất tại thành phố X.

“Kỳ Thiên!!! Anh ra xem nồi rau được chưa đi!”

Kỳ Thiên chạy vội vàng từ phòng khách xuống. Nhìn nồi rau đang sôi ùng ục rất ngon trước mắt mà nói:

“Sôi rồi, có lẽ chín rồi đó em bắc xuống đi”

Tuy miệng nói là thế nhưng anh lại xắn tay áo rồi bung ra hộ Phương Kiều chứ không hề để cô động tay. Một bàn thịnh soạn đa dạng với các món ăn nhanh chóng được bày ra đầy đủ. Nhìn bàn ăn mà Phương Kiều cảm thấy mát lòng mát dạ. Lần đầu tiên cô vào bếp nấu ăn, thành quả như này cũng không tồi nhỉ? Hai người nhanh chóng ngồi vào bàn ăn. Kỳ Thiên nhanh nhẩu gấp một miếng sườn xào chua ngọt lên ăn. Cần được một miếng, anh không khỏi nhủ mày khuôn mặt biến sắc, hận không thể nhô ra nhưng nhìn thấy khuôn mặt đầy kỳ vọng, mong chờ của Phương Kiều anh lại phải cố nuốt miếng sườn ”của năm” đó xuống.

“Thế nào? Thế nào? Ngon không?”

“Ngon! Ngon lắm!”

Kỳ Thiên nghiêng răng cố dận ra từng lời khen ngợi cho tài năng nấu nướng của cô. Phương Kiều cười đầy tự hào cảm đôi đùa lên định gấp lấy một miếng ăn nhưng liền bị Kỳ Thiên dang lấy ngẫu nhiên ăn. Cứ món nào cô chuẩn bị ăn là món đó bị anh dang lấy với những lí do như: “Hôm nay anh đói. Anh ăn nhiều em đi về gọi đồ ăn nhanh mà ăn đi!; Món này ngon phải là của anh hay là với lí do phi lí như này HÔM QUA ANH ĐI XEM BÓI THẤY NÓI MỆNH CỦA ANH HỢP VỚI MÓN NÀY!”

Phuong Kiều chỉ biết nhìn anh cầm cùi sặc sành sanh mâm com cô tự tay chuẩn bị đó. Năm phút sau Kỳ Thiên nôn thốc mửa tháo trong nhà vệ sinh. Phuong Kiều đứng trước cửa nhà vệ sinh vô cùng lo lắng, áy náy tự trách hỏi anh:

“Anh có sao không? Là do món tôi nấu khó ăn quá đúng không?”

Kỳ Thiên đang chật vật nhưng vẫn cố xua xua tay giải thích, an ủi cô:

“Không! Chắc vì ăn no quá thôi hoặc là bệnh đau dạ dày của anh lại tái phát thôi. Đồ ăn em làm ngon lắm, bây giờ em có thể đi qua chỗ tủ thuốc lấy cho anh hộp thuốc dạ dày được không?”

“Được..được!”

Phuong Kiều vội vàng chạy đi, Kỳ Thiên trong nhà vệ sinh nhìn đáng vẻ cuồng quýt, lo lắng của cô mà khoe miệng cong lên tạo nành một nụ cười tuyệt mỹ mặc dù sắc mặt của anh lúc này trông khá nhợt nhạt. Sau “trận chiến” trong nhà vệ sinh, Kỳ Thiên mệt mỏi bước ra. Phuong Kiều đang ngồi ngoan ngoãn ở sôpha đợi anh. Anh từ từ ngồi xuống nhưng lại không hề uống thuốc mà cứ ngồi đó nhìn cô gái nhỏ trước mặt với ánh mắt đầy vẻ mong đợi. Phuong Kiều thấy Kỳ Thiên cứ nhìn mình suốt liền thắc mắc:

“Anh không uống thuốc đi, cứ nhìn tôi làm cái gì?”

Kỳ Thiên lại nở nụ cười mê hoặc lòng người trong con “bão bệnh” lên tiếng:

“Em giúp anh uống đi!”

“Tay anh đâu?”

Phuong Kiều hồ hững đáp lại. Kỳ Thiên thấy bộ dạng nhẩn tâm của cô nàng tức tím mặt, bộ dạng đầy vẻ bức dọc cam chịu uống thuốc. Phuong Kiều thấy ông sếp của mình lại dờ dỗi giận dỗi trẻ con mà phì cười, đành lên tiếng hỏi han:

“Anh sao vậy? Thái độ gì đó?”

“.....”

Kỳ Thiên im lặng không trả lời, vẫn bức dọc uống thuốc. Phuong Kiều mất hết kiên nhẫn liền nói to:

“Bạch Kỳ Thiên! Anh bị điếc à?”

Kỳ Thiên đang uống thuốc thấy cô phản ứng như vậy liền đặt mạnh cốc thuốc xuống bàn, hằm hằm nhìn cô. Phuong Kiều cũng không vừa liền mở to mắt hắt cằm ngang ngược đầy khiêu khích đáp lại hành động của anh. Chưa đến năm phút sau, Kỳ Thiên liền xuống nước nhu mì, cúi đầu phụng phịu nói:

“Kiều Kiều, anh dỗi rồi, dỗ anh đi!”

Phuong Kiều mỉm cười, trả vờ bắt chước giọng điệu của anh khi tán tỉnh, thả thính cô:

“Vậy à? Thế sếp lớn của em, bây giờ anh muốn sao mới vừa lòng?”

Kỳ Thiên hải lòng trước câu nói biết điều của cô, ngoác ngoác ngón tay ý muốn cô tiến lại gần. Phuong Kiều cũng vô cùng nghe lời mà ngồi dịch sát vào gần anh. Kỳ Thiên nhếch môi, vút hết tiết tháo ghé sát tai cô nói:

“Hôn anh đi! Anh tha cho em!”

Phuong Kiều ngơ ngác nhìn anh. Đôi đồng tử đen láy của anh đầy khiêu gợi nhìn cô. Thế là Phuong Kiều định thực hiện nụ hôn chuẩn chuẩn đập nước thôi. Nào ngờ anh lại dờ dỗi lưu manh, vô sỉ của mình biến nụ hôn chuẩn chuẩn đập nước của cô thành nụ hôn cuồng nhiệt và nóng bỏng. Kỳ Thiên một tay giữ chặt gáy của Phuong Kiều, hôn lên đôi môi anh đào của cô thật cuồng nhiệt. Anh đưa lưỡi vào trong khoang miệng của cô điên đảo càn quấy hút hết chất ngọt của riêng mình cô. Vì Phuong Kiều sử dụng màu son môi khá đậm, qua quá trình hôn môi cuồng nhiệt, son môi của cô đã dính lên môi Kỳ Thiên làm cho đôi môi của anh bỗng trở nên đỏ ửng. Nhìn đôi môi của Kỳ Thiên lúc này Phuong Kiều bất chợt liếm môi, nốt nước bọt xuống. Kỳ Thiên nhìn đáng vẻ thèm khát của cô gái nhỏ của mình mà nhếch mép cười:

"Kiều Kiều cho anh nhé!"

Phuong Kiều không hề giống những cô gái khác khi rơi vào hoàn cảnh như này thì sẽ ngại ngùng, thẹn thùng đỏ mặt mà cô không ngại ngần thẳng thắn đáp:

"Vậy thì sếp lớn! Anh làm cho tốt vào."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Gạo nấu thành cơm(H)

"Kiều Kiều cho anh nhé!"

Phuong Kiều không hề giống những cô gái khác khi rơi vào hoàn cảnh như này thì sẽ ngại ngùng, thẹn thùng đỏ mặt mà cô không ngại ngần thẳng thắn đáp:

"Vậy thì sắp lớn! Anh làm cho tốt vào."

Kỳ Thiên lúc này không còn ngần ngại gì nữa, bế bông cô lên bước vào phòng ngủ nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Thân hình to lớn của anh nằm trên Phuong Kiều, tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô cắt giọng hỏi:

"Em không sợ sao?"

Phuong Kiều trước hành động của anh mất hết đi sự kiên nhẫn, lật người Kỳ Thiên xuống giường chiếm thế chủ động. Những ngón tay thanh mảnh vừa cời từng chiếc cúc áo của anh mà cũng vừa lâu bầu nói:

"Không phải chính lúc đầu anh câu dẫn em cùng chơi trò quy tắc ngầm với anh sao? Bây giờ anh lại lè mè quá vậy, rốt cuộc anh có làm hay không vậy?"

Kỳ Thiên hơi thở nặng nề, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn đang cời từng chiếc cúc áo của mình, mà nhẹ nhàng đè lại Phuong Kiều xuống giường dành lại thế chủ động. Không để cô lên tiếng, anh cúi xuống hôn cô cuồng nhiệt. Hôn môi xong anh dần dần di chuyển xuống xương quai xanh rồi đến bầu ngực căng tròn. Anh không chỉ hôn lên đó mà còn nhẹ nhàng xoa nắn và vắn về lấy nụ hoa hồng hào của cô. Đôi bàn tay theo đường cong cơ thể trượt dần dần xuống bụng rồi đến nơi sâu thẳm nhất của cô.

"Um..."

Phuong Kiều rên khẽ, khi Kỳ Thiên nghe thấy tiếng kêu của cô dục vọng của anh lại càng tăng cao. "Vật đó" của anh đã cương cứng từ lúc nào rồi. Anh nhanh tay cởi sạch quần áo của cô và anh. Nằm dưới thân anh, Phuong Kiều nhìn người đàn ông trước mặt lộ hết thân trên mà si mê tuyệt đối. Đúng! Cô công nhận rằng cô rất thích cơ thể, hoocmon của đàn ông, rất muốn nếm thử hương vị đặc trưng vốn có của đàn ông nhưng cô chưa từng một lần trải nghiệm nên lúc này dâm ra cô hơi hồi hộp. Đến khi Kỳ Thiên cời chiếc thắt lưng ra định trút bỏ chiếc quần âu khó chịu khỏi người thì Phuong Kiều với khuôn mặt đỏ ửng ngại ngùng hét lên:

"Tắt đèn đi!"

Kỳ Thiên dừng lại động tác, nhìn cô nhếch môi cười gian tà:

"Sao? Em ngại à?"

Phuong Kiều dương đôi mắt đe dọa nhìn anh:

"Anh có muốn làm nữa không hả?"

Kỳ Thiên cũng không muốn làm lỡ việc liên hoan ngoạn mà tắt đèn đi. Cuối cùng anh cũng có thể cởi bỏ được chiếc quần của mình ra. Để trừng phạt hành động đe dọa của cô trước đó, Kỳ Thiên cầm lấy câu côn th* của mình ve vắn trên đùi hoa huy*t của cô. d*m thủy của cô chảy ra ướt đầm một mảng ga giường. Toàn thân của Phuong Kiều ngứa ngáy khó chịu mà phát ra những tiếng rên rỉ đầy dâm dăng:

"Um...um...Kỳ Thiên...em...em muốn!"

Anh cong miệng cười, nhìn cơ thể nhỏ bé nằm dưới hạ bộ của mình giễu cợt nói:

"Tiểu Kiều Kiều, em muốn cái gì cơ?"

Phuong Kiều nhìn anh với đôi mắt đầy mong muốn, lời nói năn nỉ có chút ngắt quãng:

"Um...Thiên...cho em...em không chịu nổi nữa rồi."

Nghe xong câu năn nỉ của cô, trong lòng Kỳ Thiên liền dâng lên khoái cảm tội đồ, dục vọng cũng lên tới đỉnh điểm. Anh nhẹ nhàng đưa vật thô cứng đó vào sâu trong hoa huy*t của cô. Phuong Kiều giật nảy mình, hai cánh hoa huy*t vô thức khép chặt lại như muốn nuốt chửng "cậu bé" của anh. Kỳ Thiên chặt vật lên tiếng khô sở nói:

"Tiểu Kiều Kiều, em chặt quá muốn ép chết anh sao? Ngoan! Thả lỏng nào."

Cô nghe theo anh dần dần thả lỏng cơ thể phóng dăng luân động theo từng động tác của anh. Phuong Kiều có thể hoàn toàn cảm nhận được côn th*t

của anh đang xâm nhập vào cơ thể của mình, tuy có chút đau đớn nhưng khoái cảm nhanh chóng lấn áp. Có thể nói đối với đây chính là sự đau đớn tuyệt vời và hạnh phúc nhất. Những tiếng rên kiều mị cứ thế một lần nữa bật ra theo sự khoái cảm cực độ của cô:

“Thiên...anh có thể...nhanh một chút...được không....ân...um...”

Tiếng rên rí đây dụ hoặc của Phương Kiều như một liều kích thích tiêm vào cơ thể của Kỳ Thiên. Thất lưng của anh vận động ra vào ngày càng mãnh liệt, cô cảm nhận được tốc độ trên cơ thể trần trụi của mình ngày càng nhanh. Mỗi lần anh tiến sâu vào cơ thể của cô đều đánh trúng điểm G. Những đợt ma sát dấy lên từng đợt khoái cảm ngày càng một mạnh mẽ. Cho đến giây phút cuối anh ôm chặt lấy cơ thể của cô thúc mạnh sâu, khi anh bắn hết tinh dịch của mình vào sâu trong tử cung của cô không quên thì thầm bên tai cô một câu nói thật ngọt ngào:

“Phương Kiều! Anh yêu em!”

Sau cuộc hoan lạc đầy kích tình, căn phòng cũng trở nên ướt át, đầy ám muội với những dấu vết của cuộc ân ái vẫn còn. Quần áo trai khắp mặt đất, trên giường hai cơ thể nam nữ trần truồng đang ôm nhau say sưa ngủ. Sáu giờ sáng, tiếng chim ngoài cửa sổ hót líu lo, những tia nắng chan hòa đã rọi vào khắp căn phòng. "Reng...reng..." tiếng chuông điện thoại đột ngột reo vang, Kỳ Thiên lười biếng mò mẫn theo cảm nhận của mình. Anh lấy được chiếc điện thoại, không thèm mở mắt liền bấm nút nghe máy kèm theo giọng nói có chút bức dọc:

"Thằng cha nào gọi vào sáng sớm thế?"

Đầu dây bên kia im lặng một hồi. Rồi tiếng hét kinh hoàng vào sáng sớm của một cô gái vang lên:

"Bạch Kỳ Thiên!!! Sao anh lại nghe điện thoại của Phương Kiều???"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bức huyết thư kì lạ

"Bạch Kỳ Thiên!!! Sao anh lại nghe điện thoại của Phương Kiều???"

Kỳ Thiên nghe tiếng hét chói tai giật mình bật dậy tỉnh luôn cả ngủ. Anh bỏ điện thoại xuống nhìn lại. Đây là điện thoại của Phương Kiều chứ không phải là điện thoại của anh! Liếc nhìn cô gái đang nằm bên cạnh, từng mảnh kí ức của cuộc mây mưa hôm qua hiện về trong trí óc của anh. Kỳ Thiên bắt gặp nở một nụ cười thỏa mãn. Vậy là cô thư kí nhỏ đã thuộc về anh sau những ngày tháng phải làm thê nô khổ cực.

“Aloo, Kỳ Thiên! Ông anh trai mất dạy kia, anh chết trôi ở đâu rồi hả? Lăn ra đây cho em!”

Tiếng la hét trong điện thoại của Uyên Nhi đã kéo anh ra khỏi niềm hạnh phúc. Anh lười biếng đưa điện thoại lên tai cất giọng hỏi cô:

“Cái gì?”

“Sao anh lại cầm điện thoại của Phương Kiều?!”

“Ồ thế ngủ cùng nhau điện thoại của cô ấy để ở chỗ anh là đúng rồi còn gì. Thế theo em là sai sao?”

Kỳ Thiên giọng nói đều đều bình thản trả lời thắc mắc của em gái mình. Nhưng Uyên Nhi lại không hề giữ được bình tĩnh như thế, cô lại la hét bất ngờ trong điện thoại. Còn anh, anh đã quá hiểu cô em gái nhỏ của mình rồi nên tự động mà cách li chiếc điện thoại ra.

“Cái gì cơ? Anh và Phương Kiều ngủ chung?”

Đúng lúc tiếng hét chói tai chấm dứt thì Phương Kiều cũng mơ màng tỉnh dậy, giọng nói ngọt ngào cất lên:

“Thiên! Anh dậy sớm vậy à?”

Bên kia Uyên Nhi lại kinh ngạc hơn đến nỗi há hốc mồm, không thể phát ra những tiếng gì nữa. Cô đã sa mào lời rồi! Kỳ Thiên không bỏ qua cơ hội im lặng ngàn vàng này của cô mà lên tiếng:

“Em làm cô gái nhỏ của anh tỉnh rồi! Thế nhà anh tắt máy đây!”

Sau khi thoát khỏi Uyên Nhi, Kỳ Thiên nằm xuống ôm Phương Kiều vào lòng, cánh tay vuốt vuốt nhẹ mái tóc xám khói của cô yêu chiều lên tiếng:

“Còn sớm ngủ đi!”

Ở bên này Uyên Nhi bất ngờ quá mà đứng yên như một pho tượng, không lên tiếng, cũng không có bất cứ hành động gì chỉ đứng đó duy trì tư thế đang

nghe điện thoại. Hôm qua cô còn cố gắng nghĩ ra kế hoạch tạo điều kiện cho hai người. Hôm nay đã được biết tin hai người đã yêu nhau hơn nữa đã gao nấu thành com xong xuôi, đầu vào đây hết rồi! Tốc độ này...quá nhanh luôn đi.

“Ting...tong...” tiếng chuông cửa đã kịp thời cắt tan sự suy nghĩ mê man của Uyên Nhi. Cô lững thững bước ra cửa, những bước đi vô cùng cứng nhắc. Khi mở cánh cửa ra dây hành lang trống không, không có một hình bóng của người nào cả. Cả một dây hành lang tối om, không hề có bất kì một ánh đèn điện nào, thứ ánh sáng duy nhất chỉ là những ánh nắng yếu ớt chiếu len lỏi qua những khung cửa sổ. Cả một dây hành lang âm u và vô cùng đáng sợ. Uyên Nhi đang định quay lưng bước vào nhà thì đôi chân như thể đã đụng vào thứ gì đó, ánh mắt vô tình bắt gặp được chiếc hộp giấy đặt trước cửa. Tuy trong tâm trí của cô đã biết chiếc hộp có thể sẽ gây nguy hiểm cho mình nhưng theo bản tính tò mò vốn có của mình mà Uyên Nhi vẫn cúi xuống ôm hộp giấy đó vào trong nhà.

Trong một góc khuất của dây hành lang, một thân hình người đàn ông bị bóng đen bao phủ. Khi nhìn thấy cô đã ôm hộp giấy đó vào trong nhà liền nhếch mép nở một nụ cười quái dị và đáng sợ.

Sau khi Uyên Nhi ôm hộp giấy bước vào trong căn hộ của mình cô liền đặt chiếc hộp ngay ngắn trên mặt bàn rồi nhanh chân chạy vào bếp lấy một con dao ra. Uyên Nhi cầm lấy con dao từ từ cắt miếng băng keo dán trên mặt hộp. Chiếc hộp dần dần được mở ra, khi Uyên Nhi nhìn thấy những đồ vật bên trong không tránh khỏi giật mình. Khuôn mặt biến sắc trở nên trắng bệch, trong ánh mắt hiện rõ lên tia sợ hãi. Trong hộp là đầu của một con búp bê, khuôn mặt bị rạch chỉ chút và còn bị nhuộm cả một màu đỏ tươi của máu giả. Bên cạnh đó còn có một tờ giấy được viết bằng máu, tay cô run run đưa vào trong hộp lấy bức huyết thư đó ra. Nhìn những dòng chữ đỏ đầy vẻ kì dị trên mặt giấy cô càng hãi hùng hơn.

“Bạch thiếu gia. Bạch tiểu thư! Xin chào! Bố mẹ hai người tôi đã giải quyết xong rồi, giờ đến hai người kết thúc cuộc ân oán này thôi nhỉ?”

Cuối bức thư cong có biểu tượng một bông hoa bị ngan đỏ rực bị chiếc kiếm sắc nhọn có hình con rắn cuốn xung quanh đâm thẳng bông hoa từ trên xuống. Uyên Nhi tự giác buông thả cho bức huyết thư kia tự do rơi xuống. Cô biết hành động này như đang báo hiệu Hắc! Người đã hại chết ba mẹ cô, người đánh đổ Bạch gia chỉ trong một đêm đã quay trở lại và hành động rồi!

Uyên Nhi với tâm trạng bất ổn ôm chiếc hộp giấy chạy nhanh xuống bãi đậu xe. Cô vội vàng ném thẳng đồ đạc vào trong cốp xe và sợ hãi phóng xe tới thẳng công ty. Đến cổng công ty Uyên Nhi đã nhìn thấy hình bóng của Kỳ Thiên và Phương Kiều đang cười đùa vui vẻ. Cô vẫn ôm lấy hộp giấy đó thật chặt tiến về phía trước để lại cho Kỳ Thiên và Phương Kiều một câu nói:

"Lên phòng em có việc gấp!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hắc! Đã trở lại thật rồi!

Uyên Nhi với tâm trạng bất ổn ôm chiếc hộp giấy chạy nhanh xuống bãi đậu xe. Cô vội vàng ném thẳng đồ đạc vào trong cốp xe và sợ hãi phóng xe tới thẳng công ty. Đến cổng công ty Uyên Nhi đã nhìn thấy hình bóng của Kỳ Thiên và Phương Kiều đang cười đùa vui vẻ. Cô vẫn ôm lấy hộp giấy đó thật chặt tiến về phía trước để lại cho Kỳ Thiên và Phương Kiều một câu nói:

"Lên phòng em có việc gấp!"

Kỳ Thiên và Phương Kiều quay ra nhìn nhay rồi cũng nhanh chóng bước lên phòng theo lời của Uyên Nhi. Đến phòng, Uyên Nhi đặt hộp giấy lên bàn, mẹ mỗi người xuống day day tâm ni.

“Hắc! Đã trở về tiếp chiến chúng ta rồi!”

Kỳ Thiên từ từ mở chiếc hộp ra, Phương Kiều tò mò dướn người lên trước nhìn vào trong hộp. Nhìn song những cảnh vật máu me đó cô nàng sợ hãi núp sau lưng Kỳ Thiên cả người khẽ run lên. Khuôn mặt anh lúc này đã tràn đầy sự tức giận.

“Anh nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau mọi chuyện giả thần giả quỷ gì ở đây! Kiều Kiều, em cố gắng điều tra xem chiếc hộp giấy này được chuyển từ đâu tới và xem có phương thức liên lạc gì không.”

“Vâng!”

Phương Kiều liền buông bỏ con sợ hãi chạy đi làm công việc Kỳ Thiên giao. Kỳ Thiên dần dần đến bên Uyên Nhi ôm cô vào lòng. Uyên Nhi trong lòng anh yếu đuối lên tiếng:

“Anh! Liệu có thể tìm ra được không? Liệu mình có thể tìm được hung thủ đã giết bố mẹ không?”

“Chắc chắn có thể!”

Kỳ Thiên nói bằng giọng điệu chắc nịch để an ủi cô em gái của mình. Uyên Nhi nghe anh nói vậy cũng an tâm hơn một chút. Lúc nhận được ”chiếc hộp

chết chóc” ấy cô thật sự rất sợ! Cô biết sự việc trong ba năm trước vốn không hề đơn giản nữa rồi. Nhưng cô vẫn muốn biết, cực kì muốn biết hung thủ đã giết hại ba mẹ cô là ai?! Mặc dù nó có nguy hiểm thế nào đi chăng nữa cô nhất định phải biết được sự thật. Kỳ Thiên rời đi, một mình cô trong căn phòng rộng lớn. Tâm trạng của Uyển Nhi bây giờ rất cô đơn, lạc lõng. Cô đưa bàn tay của mình lên ôm đầu, cơ người lại một góc ở sôpha giọng nói run run đầy yêu đuối của cô vang lên trong căn phòng yên tĩnh:

“Ba! Mẹ! Con rất sợ...sợ lắm ba mẹ ạ. Nhưng con hứa... sẽ cùng anh trai tìm ra bằng được bọn chúng và bắt chúng nó phải trả giá!”

***Tại căn hộ của Uyển Nhi.

“Cốc...cốc...cốc”

Ba tiếng gõ cửa rất có quy củ vang lên. Bên trong phát ra tiếng lạch bạch như tiếng bước chân đang chạy của trẻ con. Cánh cửa được mở ra, Tiểu đưa bỏ đứng tựa người vào cửa ngái ngủ nói:

“Ai vậy ạ? Làm gì sang sớm đã đến nhà thế?”

“Ai gõ cửa con đều ra mở cửa như vậy sao?”

Nhất Hàm đứng trước, hai tay tự nhiên đút túi quần nhìn Tiểu đưa bỏ hỏi. Nhóc chỉ bĩu mũi quay lưng đi vào nhà rồi trả lời:

“Chú nghĩ tôi bị đàn chác? Có thằng trộm nào mà gõ cửa có quy củ như chú? Hay nhà chú từng bị tên trộm phú nhị đại nào vào ăn trộm?”

Nhất Hàm khẽ giật giật môi. Càng ngày anh càng tò mò về ba đứa trẻ là ai rồi đấy. Nhất Hàm tự nhiên bước vào nhà, tiểu đưa bỏ cũng chẳng lên tiếng thắc mắc kể anh muốn làm gì thì làm, vì nhóc quá quen thuộc với độ vô sỉ của ông chú này rồi.

“Chú uống gì?”

Tiểu đưa bỏ nhìn Nhất Hàm đang thoải mái ngồi trên sôpha với tư thế vắt chéo chân thoải mái mà hỏi. Anh với lấy chiếc điều khiển ti vi rồi mới mở miệng trả lời nhóc:

“Cafe đi!”

Tiểu đưa bỏ lại chạy lạch bạch vào trong bếp. Bức ghế lên rồi đứng cho bằng cái bàn. Nhóc bắt đầu thuần thực pha cafe. Chẳng mấy chốc một tách cafe với hương thơm thoang thoảng lan tỏa khắp căn phòng. Tách cafe được nhóc đặt trước mặt anh. Nhất Hàm bắt ngờ nhìn nhóc rồi nhìn tách cafe mà hỏi:

“Cháu pha?”

“Thế chẳng lẽ chú nghĩ tôi xuyên tường đi mua cafe cho chú chác?”

Tiểu đưa bỏ khinh khỉnh đáp. Khuôn mặt của Nhất Hàm hiện rõ lên vẻ bất ngờ, cầm tách cafe lên thưởng thức. Hương vị quả thực không tồi, anh hoàn toàn có thể cảm nhận được được hương vị của giọt cà phê đắng hòa quyện với hương thơm. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh được thưởng thức tách cafe ngon như vậy. Tiểu đưa bỏ ngồi xuống đối diện với Nhất Hàm, nhóc cũng ngồi vắt chéo chân như anh hỏi:

“Chú đến đây có việc gì?”

“Chú muốn hỏi cháu vài điều.”

Nhất Hàm đặt tách cafe xuống lãnh đạm trả lời. Tiểu đưa bỏ nhìn anh vẻ mặt chông đợi về điều anh muốn hỏi. Nhất Hàm cứ ngập ngừng mãi rồi mới lên tiếng hỏi:

“Ba con...là ai vậy?”

”Tôi không biết!”

Tiểu đưa bỏ bình thản trả lời, nhưng trong ánh mắt của nhóc lại đượm buồn xen lẫn một chút về niềm khao khát tình thương yêu của người cha. Nhất Hàm nhận thấy, khi nhóc trả lời câu hỏi của anh bàn tay nhóc nắm chặt lại, đôi môi nhỏ bị hai hàm răng khẽ cắn lại, nội tâm nhóc đang giằng xé! Trong lòng Nhất Hàm hiện lên một nỗi niềm khó tả, anh nhẹ giọng lại tiếp tục hỏi nhóc:

“Sao con lại không biết ba mình là ai?”

Tiểu đưa bỏ hít một hơi thật sâu như thể lấy can đảm để trả lời câu hỏi của anh. Nhóc nhìn thẳng vào mắt của Nhất Hàm một lúc rồi mới bắt đầu trải lòng:

“Ngay từ khi tôi sinh ra tôi đã không được biết ba mình là ai rồi. Tôi chưa từng biết được cảm giác ba đưa đi học ba đón về như nào. Cũng chưa từng được thử cảm giác chơi những trò chơi với ba hay là xem những trận bóng đá hoặc những bộ phim hoạt hình. Mỗi lần đi chơi công viên cùng mẹ nhìn những người bạn xung quang có cả ba mẹ đi cùng tôi cũng ao ước được như vậy một lần. Mẹ tôi thường kể với tôi rằng ba tôi rất giỏi, ba tôi giỏi nhất là tính toán. Tôi thật sự rất mong được gặp ba để hỏi ba về cách giải những bài toán khó. Đến năm nay, mẹ tôi liền bảo với tôi là đi về nước tìm lại ba cho tôi. Chú biết không? Tôi rất vui đấy bởi vì tôi sắp có cha rồi đấy.”

Khi nghe nhóc nói vậy sống mũi anh cay cay, anh đưa tay ra ôm trọn nhóc vào lòng, đôi bàn tay khẽ xoa xoa cái đầu nhỏ của nhóc. Trong ánh mắt của Nhất Hàm bỗng nhiên hiện lên đầy ý cười vui vẻ. Hình như suy nghĩ bấy lâu nay của anh đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cô nàng minh tinh khó xử

“Vậy tại sao mẹ lại hay gọi cháu là Tiểu dưa bở?”

Nhất Hàm đột ngột lặn nửa lên tiếng. Tiểu dưa bở ngược mắt lên nhìn ánh đèn chùm xa hoa trên trần nhà ngẫm nghĩ một lúc:

“Hình như là mẹ tôi lúc trước hay gọi ba tôi là Dưa bở nên sinh ra tôi thường hay gọi là Tiểu dưa bở một phần là mong muốn thông qua tôi để luôn nhớ đến ba. Tôi nghe bác Kỳ Thiên nói vậy đó.”

Nghe đến đây Nhất Hàm vui mừng bụng nhóc ra, vui mừng đứng bật dậy bước nhanh ra phía cửa, đằng sau cũng lèo đèo đi theo. Trước khi Nhất Hàm ra về còn quay sang nở nụ cười triu mến và xoa xoa đầu nhỏ của nhóc nhẹ nhàng nói một câu đầy ân ý:

“Con sẽ sớm được gặp lại ba con thôi!”

Khi Nhất Hàm vừa mới rời khỏi, Tiểu dưa bở nhìn theo bóng lưng anh nở một nụ cười tự mãn trên môi:

“Baba yêu quý của Tiểu Vũ, chúc baba có thể thu tóm mama thành công. Tiểu Vũ chỉ giúp được baba được vậy thôi!”

***Tại công ty Dương thị.

Nhất Hàm ngồi vô cùng thoải mái trên chiếc ghế, đôi mắt nhắm lại nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cũng như đang đắm chìm suy nghĩ về cuộc trò chuyện với Tiểu dưa bở hôm nay. Thật ra từ khi anh mới gặp Tiểu dưa bở lần đầu tiên anh đã có cảm giác rất thân quen rồi. Sau này mỗi nghỉ ngơi của anh lại càng lớn nhưng anh không dám khẳng định vì anh sợ mình lại tự mình đa tình. Sau một hồi trầm ngâm đôi mắt phượng tuyệt đẹp từ từ mở ra, ánh nhìn cương quyết nhìn thẳng vào Trần Khải đồng thời giọng nói đầy quyết đoán vang lên:

“Hợp tác với Hạ gia!”

Trần Khải đứng trước mặt Nhất Hàm nghe thấy vậy khuôn mặt đầy vẻ bất ngờ xen lẫn một chút đau khổ. Tự dưng tự lảnh sao lại hợp tác với Hạ gia? Sếp lớn của tôi ới thành phố S đó! Sao anh lại nở nhần tâm bắt tôi lặn lội xa xôi về cái thành phố cổ quái chết tiệt đó chứ! Oán than trong lòng là vậy nhưng Trần Khải vẫn phai ngoan ngoãn mà làm theo lời anh mà thôi. Anh với khuôn mặt với nụ cười méo xệch đau khổ liền rời khỏi phòng làm việc của Nhất Hàm. Ngay đầu giờ chiều ngày hôm đó Trần Khải liền gấp gáp đi đến thành phố S cổ kính. Tại nhà hàng mang phong cách cổ điển nhưng trông cũng vô cùng tao nhã. Những bàn hòa tấu đàn tranh, sáo trúc, đàn tỳ bà lần lượt vang lên càng làm cho không khí thư thái và dễ dàng làm cho người ta tĩnh tâm hơn. Sau tám bình phong cổ điển truyền thống mang đậm nét nghệ thuật Trung Hoa là một cô gái có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành khiến ai nhìn cũng phải say đắm như khí chất lại toát ra một vẻ lạnh giá. Đôi mắt sắc sảo như những bông hoa tuyết trong mùa đông, đôi môi xinh đẹp được tô điểm bằng một lớp son màu cam đất. Bộ váy trễ vai đen lại càng tôn thêm nước da trắng ngần và xương quai xanh quyến rũ khiến người ta nhìn vào không khỏi có cảm giác muốn sa đọa. Cô nàng tách trà nhạt lên định uống thì đúng lúc này Trần Khải hốt hải chạy vào giọng nói gấp gáp:

“Hạ đại tiểu thư xin lỗi tôi đến muộn!”

“Anh đến muộn 5 phút 42 giây rồi. Tôi đã uống được 12 tách trà và ăn được khoảng 2gram bánh ngọt khai vị. Tôi là Hạ Tuyết Nhi, chào anh!”

Hạ Tuyết Nhi không khách khí mà chỉ trích anh về việc đến muộn. Trần Khải vô cùng bất ngờ với thái độ lạnh lùng của cô, ánh mắt ngược lên nhìn Tuyết Nhi. Đồng thời ánh mắt lạnh giá của Tuyết Nhi cũng đồng thời nhìn anh, hai ánh mắt giao nhau. Hai người cứ nhìn nhau suốt đến tận 1 phút 30 giây vì khí thế của Tuyết Nhi quá bức người khiến cho Trần Khải cảm thấy vô cùng ngột ngạt nên hắng giọng rồi rụt rè ngồi xuống. Tuyết Nhi lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng:

“Anh là Trần Khải thư kí của Dương Nhất Hàm?”

Trần Khải đôi bàn tay run run nhấc tách trà gần đó lên uống một hơi cạn sạch. Bộ dạng lúng ta lúng túng mở miệng đáp lại:

“Đúng...tôi...tôi là Trần Khải! Hạ đại tiểu thư, chúng tôi muốn hợp tác với Hạ gia nhà cô”

“Không có tiền đồ! Anh nói muốn hợp tác? Ha! Công ty anh thì có cái gì? Ngay cả một thư kí được mệnh danh là thư kí giỏi nhất, cánh tay đắc lực của Dương Nhất Hàm mà việc ăn nói còn chưa sôi thì lấy ra tư cách gì để muốn chúng tôi phải hợp tác?”

Tuyết Nhi với khí thế ngày càng bức người giọng nói đầy uy lực mắng Trần Khải khiến anh ngày càng khó xử mà cứng họng không thể nói thêm gì. Tuyết

Nhi hết hứng thú không thèm đếm xỉa đến anh nữa im lặng bước ra khỏi phòng. Trần Khải ngồi lại một mình, bất động một lúc rồi anh khẽ cong môi nở thành nụ cười thâm sâu khó đoán. Khỏi phục lại tác phong chuyên nghiệp, Trần Khải nhàn nhã gấp từng món đồ ăn tươi ngon trên mặt bàn vui vẻ ngồi thưởng thức. Chuyện gì thì chuyện chứ không thể để dạ dạy mình đối được! Giải quyết xong bữa trưa, Trần Khải lấy ipad ra nhìn thông tin về Tuyết Nhi trên màn hình bộ dạng đầy hứng thú nói:

“Bạch Tuyết Nhi cô nàng đại minh tinh. Tội quyết phải chinh phục được em!”

Đến tầm xế chiều, Trần Khải với bộ dạng tràn đầy năng lượng phấn khởi quay về từ thành phố S. Trong phòng làm việc của Nhất Hàm, Trần Khải nghiêm túc hào hứng báo cáo lại tình hình:

“Boss, em đã gấp được đại tiểu thư của Hạ gia nhưng cuộc nói chuyện không được thành công cho lắm. Nhưng anh yên tâm, em trước nay chưa từng bỏ cuộc cho nên sáng mai em thu xếp bàn giao công việc xong sẽ tiếp tục đến thành phố S. Em nhất định phải kí kết được hợp đồng này cho anh!”

Nhất Hàm nhìn bộ dạng đầy hứng khởi của Trần Khải, khẽ nhếch môi. Tựa lưng ra phía sau, ngồi với tư thế thoải mái nhất rồi mới nhàn nhạt mở miệng:

“Đi thì ừ ừ về lại phấn khởi. Còn lại muốn đi thêm, tìm được niềm thú vị rồi?”

Trần Khải cười tươi không rớt rớt thẳng thắn đáp lại:

“Vâng! Đã đến lúc mẹ em có con dâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thu phục vợ cũ thành công!

Đúng lúc này cánh cửa phòng đột nhiên bật mở. Một chàng trai với khuôn mặt cực kì đẹp trai, tràn đầy thanh xuân nhiệt huyết chạy vào. Cậu tuy chỉ là một học sinh cấp ba nhưng lại sở hữu vẻ đẹp phong lưu, ánh mắt đào hoa như những bông hoa anh đào khiến người ta đều ghen tị nhưng cũng phải si mê. Cậu ta vui vẻ chạy đến thân thiết ôm cô Nhất Hàm:

“Anh trai, em về rồi đây!”

Nhất Hàm hất cánh tay của Hàn Phong ra, thái độ đầy ghét bỏ:

“Đang học hành từ rể bên đấy, về đây làm gì? Còn nữa chú cách xa anh năm bước!”

Đôi mắt hoa anh đào tuyệt đẹp của Hàn Phong khẽ lườm Nhất Hàm rồi di chuyển ánh mắt nhìn vào màn hình máy tính đang phát sáng. Hàn Phong tỏ ra vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy trên màn hình là bức ảnh người con gái mặc một chiếc váy trắng tinh khôi. Vẻ đẹp trong sáng của cô được thể hiện qua nụ cười cực kì ấm áp dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ. Cậu quay sang nhìn anh trai mình lên tiếng thắc mắc:

“Đây chẳng phải là chị dâu sao? Sao trông khác thế nhỉ, lúc ở Hạ gia trông chị ấy rõ ngầu cơ mà. Thật sự vẻ đẹp dịu dàng, thanh khiết này của chị dâu em nhìn không quen cho lắm.”

Nhất Hàm không quan tâm tới lời thắc mắc của Hàn Phong về vẻ đẹp của Uyển Nhi mà anh như phát hiện ra điều gì đó. Nhất Hàm ngồi bật dậy, giọng điệu vô cùng bất ngờ mừng rỡ vang lên:

“Hạ gia? Chú nói chú gặp Uyển Nhi ở Hạ gia? “

Hàn Phong cũng chẳng bất ngờ trước thái độ của Nhất Hàm, cậu thật thà mà đáp lại:

“Vâng! Chị dâu là cháu ngoại của Hạ gia chẳng lẽ anh không biết sao?”

Nhất Hàm nghe Hàn Phong trả lời như vậy liền quay sang liếc nhìn Trần Khải. Trần Khải ngai ngừng gãi đầu, rụt rè đáp lại:

“Tại vì anh đòi gấp quá nên em vẫn chưa điều tra cận kề.”

“Lấy công chuộc tội! Nếu rõ động thái của Uyển Nhi trong ba năm qua ngay lập tức!”

Âm điệu lạnh lùng của anh vang lên khiến cả Trần Khải và Hàn Phong đều sợ đến run người. Trần Khải thở dài, cố gắng lấy lại được sự bình tĩnh trình bày ngắn gọn theo đúng yêu cầu của Nhất Hàm:

“Thiếu Phu Nhân khi rời khỏi đất nước thì đã sang nước M và mượn vốn đầu tư của Hạ gia để thành lập công ty mới là Thiên Nhi bây giờ. Nhưng danh nghĩa của Hạ gia với Thiên Nhi chỉ là đối tác nên em chưa điều tra cận kề nên chưa biết rõ được của Thiếu phu nhân được. Sau khi thành lập Thiên Nhi,

không bao lâu sau Thiếu phu nhân hạ sinh cậu bé đưa bỏ đã từng làm náo loạn đại sảnh tại công ty ta. Trong suốt ba năm nay, Thiếu phu nhân một mình nuôi con và chưa hề kết hôn với bất kì ai. Còn nữa, thiếu phu nhân mang thai trước khi sang nước M tầm nửa tháng trước khi bộ mẹ cô ấy mất và Bạch gia sụp đổ”

Nhất Hàm sau khi nghe Trần Khải giải thích liền đứng bật dậy, đôi mắt mở to chứa đầy sự kinh ngạc và vui mừng. Đôi bàn tay run run gấp gấp cầm điện thoại ra gọi điện. Khi hai bên kết nối thành công, Nhất Hàm nhanh chóng mở miệng:

“Uyển Nhi, em đến phòng làm việc anh gấp! Nhanh nhé!”

Nói xong, Nhất Hàm không cho Uyển Nhi có được bất kì cơ hội phản ứng nào liền tắt máy luôn. Ngẩng mặt lên nhìn hai thân ảnh đang chằm chằm nhìn mình, anh lớn tiếng quát:

“Đứng ở đây làm gì. Cút hết ra ngoài! Cản trở!”

Trần Khải ngoan ngoãn bước đến bên Hàn Phong kéo cơ thể cứng nhắc vì bất ngờ của cậu đi khỏi theo yêu cầu của Nhất Hàm. Một lúc sau, cánh cửa bật mở, bước vào là Uyển Nhi. Hôm nay cô cực kì xinh đẹp khi mặc một bộ váy trễ vai màu trắng tinh khôi, mái tóc được búi cao làm lộ rõ xương quai xanh tinh xảo tuyệt đẹp. Cổ họng của Nhất Hàm trở nên khô ran, anh đứng dậy bước nhanh đến đóng cửa lại. Hai tay của Uyển Nhi lúc này đã bị anh khóa chặt và cố định trên tường, hơi thở anh rối loạn và nặng nề dồn dập phả vào gương mặt cô. Nhất Hàm nhìn cô gái trước mặt với dung nhan tuyệt đẹp, ánh mắt trong sạch không hề vẩn đục của cô đang nhìn anh. Cô lúc này vô cùng trong sáng khiến trong lòng anh lại dấy lên suy nghĩ muốn vấy bẩn nó. Nhất Hàm mở miệng bá đạo nói:

“Em nghĩ sao khi để Tiểu Vũ có thêm một đứa em?”

“Anh...?”

Uyển Nhi bất ngờ lên tiếng nhưng đã bị đôi môi anh lấp đầy, chà xát khiến cô không thể nói được gì. Anh mút môi của cô mạnh đến mức cô phải khẽ rên lên. Hành động của anh như là một lời chỉ trích đầy yêu thương vì cô đã không nói sớm cho anh biết Tiểu đưa bỏ chính là con trai của anh. Nhất Hàm rời khỏi đôi môi của Uyển Nhi, lời nói có chút bất ổn:

“Vợ yêu! Đã đến lúc anh phải thu phục tiêu yêu tinh em rồi!”

Không cho phép cô phản ứng anh lại mạnh mẽ tiếp tục nụ hôn dang dở của mình ban nãy. Lưỡi của anh nhanh chóng xâm nhập vào khoang miệng của cô mà càn quét. Ngửi được mùi hương quen thuộc dịu dịu trên cơ thể của Uyển Nhi, vật ngừ say giữa chân của anh dần dần có phản ứng. Đôi bàn tay của anh luôn ra sau lưng cô, kéo dây khóa. Chiếc váy trắng tinh khôi nhanh chóng tuột khỏi cơ thể của cô để lộ thân thể trắng nõn nà trong bộ đồ lót màu đen cực đầy khiêu gợi. Đôi môi mọng của anh dần dần trượt xuống cổ rồi đắm đuối hôn lên đôi ngực đang phập phồng. Mặt cô lúc này trở nên đỏ ửng, đôi bàn tay đan chặt vào mái tóc mềm của anh, há miệng thở dốc:

"Hàm! Anh!..."

"Suyt"

Anh cắt ngang lời nói của cô rồi lại tiếp tục công việc của mình. Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nói của Trần Khải:

"Sếp, đi họp thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ân ái trong phòng ngủ(H+)

Đúng lúc này ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói của Trần Khải:

“Sếp đi họp thôi!”

Uyển Nhi lúng túng đẩy đầu anh ra, Nhất Hàm ngược mặt lên bắt gặp dáng vẻ khó hiểu và lúng túng ngại ngùng của cô mà cười khẩy một tiếng. Bất thành lĩnh, anh mạnh mẽ đem hai ngón tay đè ép hoa huy*t của cô đồng thời nói:

“Cút ra ngoài hủy cuộc họp đi!”

“A...”

Uyển Nhi vì bị hành động bất ngờ của anh kích thích mà kêu khẽ một tiếng. Cô liền nhớ ra cách một cánh cửa đang có TRẦN KHẢI đứng đó, cô cần môi cô không dám phát ra âm thanh. May mắn là phòng làm việc của anh cách âm rất tốt cho nên trừ khi bên trong nói thật to thì người bên ngoài mới có thể nghe thấy được. Anh thành thạo cởi móc khóa ngực rồi đưa lưỡi đảo vòng quanh đỉnh trái đào của cô, còn điều luyện mà lấy răng day day nhẹ. Đôi bàn tay dần dần cởi nốt cái quần lót còn sót lại cuối cùng trên người cô. Bây giờ trên cơ thể Uyển Nhi không còn tấm mảnh vải che thân. Cô cảm nhận được bên trong hoa huy*t của mình có hai ngón tay đang không ngừng ra vào, tìm đập càng lúc càng nhanh sợ bị người phát hiện nên có chút căng thẳng. Động tác của Nhất Hàm ngày càng nhanh, dịch thủy âm ướt cũng bắt đầu chảy xuống dọc theo bờ tường. Thỉnh thoảng đôi bàn tay mà quái đó còn cắm thật sâu vào bên trong đề lên điểm nhạy cảm của cô khiến đầu óc tê dại.

Cả người cô ôm lấy Nhất Hàm. Trong khi Uyển Nhi đã không còn mảnh vải nào che thân còn Nhất Hàm thì quần áo vẫn đầy với nỗi comple thật chỉnh tề. Cô cần môi, nhìn anh với vẻ mặt không cam tâm. Cô muốn anh, muốn ngay lập tức! Uyển Nhi đưa tay cởi áo của anh, nửa phần thân trên của Nhất Hàm hiện lên trước mắt cô. Cô tiến lại gần và hôn lên những múi cơ trên cơ thể của anh như Nhất Hàm làm với cô trước đó. “Vật kia” của anh phản ứng ngày càng mạnh anh bế bổng cô lên đặt Uyển Nhi lên bàn làm việc. Dần dần cởi bỏ quần của mình xuống. Anh cho hai chân của cô đặt lên đôi vai rắn chắc của mình để vật cự long thô cứng ở sát cửa hoa huy*t của cô trên đầu. Cơ thể của Uyển Nhi ngửa ngày khó chịu hờ dỗi nhìn anh. Nhất Hàm nhếch môi vang lên giọng nói khàn khàn trầm ấm

“Đây là một sự trừng phạt”

Uyển Nhi cắn chặt môi, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay của Nhất Hàm những ngón tay đâm sâu vào da thịt nhưng anh lại không hề cảm thấy đau. Bị Nhất Hàm trêu đùa như vậy, cơ thể của Uyển Nhi không thể cầm cự được nữa xuống nước năn nỉ anh:

“Em xin lỗi! Hàm, em biết lỗi rồi mà cho em đi. Em không chịu nổi nữa rồi”

Uyển Nhi vừa dứt lời thì cảm nhận được vật kia đã tiến sâu vào trong cơ thể của mình một cách mạnh mẽ, cơ thể cô không khỏi run lên bám chặt lấy cổ anh hơi thở có chút rối loạn. Khi cơ thể cô dần dần thích nghi anh chợt tăng nhanh tốc độ, cự long to lớn của anh cắm vào rút ra liên tục, âm thanh thân thể va chạm khe khẽ vang lên khắp căn phòng. Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt đẹp của Uyển Nhi trở nên mơ màng đầy khiêu gợi phớt ra những tiếng rên khe khẽ cực kì đáng yêu.

“A...um...Hàm!”

Nhất Hàm nghe tiếng rên ngắt quãng của Uyển Nhi, anh lấy tay tách rộng hai chân của cô ra hung bạo đâm mạnh vào đề lên điểm nhạy cảm của cô sau đó ngày một mạnh mẽ tăng nhanh tốc độ, đỉnh đầu lần nào cũng chạm tới nơi yếu ớt ki. Từng đợt va chạm thân thể như sóng lớn mãnh liệt không ngừng làm cho thân thể của Uyển Nhi cũng đung đưa theo. Cơ thể của uyển Nhi theo tiết tấu của anh cũng đung đưa theo. Cơ thể của cô lâng lâng, khó chịu. hoa huy*t bị vật to dài thô bạo kia kéo mở từng đợt dù đau nhưng cô vẫn cảm thấy từng đợt khoái cảm trong đó. Bên dưới dần trở nên tê dại, Uyển Nhi không chịu nổi nức nở nói:

“Hàm...xin anh...nhanh quá...um...dừng lại đi...em...không chịu được nữa rồi...”

Bên trong u cốc của cô thật chặt chẽ và ấm áp, Nhất Hàm không cẩn thận đã hăm sâu vào đục vọng, liên tục ra vào trong cơ thể của cô mãi qua mãi lại hai cánh hoa huy*t xinh đẹp ấy. Dưới thân bị ma sát đến tê dại, mồ hôi chảy theo gò má xinh đẹp của cô, đôi môi vừa hé ra thở dốc liền bị đôi môi anh chặn lại lấp đầy. Đầu lưỡi đưa vào ên trong tìm kiếm, hai đầu lưỡi quất quýt một hồi. Bên dưới vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại động tác ra vào, tốc độ ngày càng nhanh hơn. U cốc bé nhỏ của cô hút lấy quy đầu của anh, Nhất Hàm theo khoái cảm lại càng gấp gáp ra vào, hai tay luồn vòng ra sau lưng ôm Uyển Nhi vào lồng ngực như thể muốn hòa cô vào một thể với anh. Tiếng kêu khe khẽ có chút phóng đảng của cô bên tai của anh tựa như thuốc kích dục. Thân dưới của cô bị chà đập bắt đầu điên cuồng mà khép chặt lại, biết rằng cô khấn đến anh lại càng hung mãnh mà đánh tới.

“Aaaaaaa.....”

Uyển Nhi la hét, Nhất Hàm cũng đồng thời gầm nhẹ một tiếng sau đó theo lực mà cây côn th*t to lớn trong cơ thể cô giằng giật rồi bắn ra, toàn bộ tinh dịch trắng đục của anh phun thẳng vào trong tử cung của cô. d*m thủy cùng tinh dịch trộn lẫn vào nhau lại càng khiến cơ thể của cô và anh ẩm ướt. Cô không còn chút sức lực một lát tựa vào người anh ngủ thiếp đi. Nhất Hàm bế Uyển Nhi lên, đặt cô vào chiếc giường trong một căn phòng nhỏ trông phòng làm việc. Ngắm nhìn khuôn mặt ngủ ngon giấc của cô, anh mỉm cười hạnh phúc:

“Đây là sự trừng phạt vì em không cho anh nhận con sớm đó vợ yêu của anh à!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thế lực đằng sau thật đáng sợ!

Đến tận tối chiều Uyển Nhi mới tỉnh dậy. Cô cảm thấy cơ thể của mình thật đau nhức hướng mắt theo ánh sang lập lờ bên ngoài. Trên người cô lúc này được thay bởi một bộ quần áo ngủ màu hồng trông rất dễ thương. Uyển Nhi mệt mỏi, khó nhọc bước xuống giường đi ra khỏi căn phòng nhỏ bí mật. Thấy Nhất Hàm đang ngồi trước bàn làm việc, chăm chú xem xét công việc. Cô chạy nhanh đến ngồi vào lòng anh. Nhất Hàm yêu chiều vuốt nhẹ mái tóc ngắn của Uyển Nhi, ghé sát vào tai cô thì thầm nói nhỏ:

“Tư thế này? Em lại định câu dẫn anh tiếp à?”

Uyển Nhi khẽ lườm Nhất Hàm, để đầu của mình cách xa anh ra rồi nghiêm nghị nói:

“Đương tổng! Anh định muốn để dục vọng sa đọa mình à?”

Nhất Hàm bật cười lớn âm thanh trầm ấm từ cổ họng của anh thật sự rất mê hoặc. Nhất Hàm nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, những ngón tay vuốt dọc theo đường nét trên gương mặt:

“Vợ, anh có thể vì em mà sa đọa là một chuyện rất đương nhiên!”

Uyển Nhi mỉm cười, ôm lấy cổ Nhất Hàm và tặng cho anh một nụ hôn như là ban thưởng cho sự ngọt ngào của anh.

***Tại căn hộ chung cư của Uyển Nhi.

Tiểu đưa bờ đang vui vẻ nấu những món ăn thì cửa lại vang lên hồi chuông. Nhóc cẩn thận bước xuống từ chiếc ghế cao.

“Adam ra nấu nốt bát canh đi.”

“Tiểu đưa bờ quay ra nói với chú robot công nghệ cao rồi mới lạch bạch chạy ra cửa. Đằng sau, Adam chuyển động cứng nhắc chậm chậm tiến về phía bếp nấu nốt món canh mà Tiểu đưa bờ đang nấu.

Tiểu đưa bờ mở cửa ra, không thấy ai cả một dãy hành lang đều tối om và im ắng đến đáng sợ. Giống như lần trước, lần này Tiểu đưa bờ cũng thấy một chiếc hộp nhỏ được đặt trước cửa. Nhóc đưa cánh tay nhỏ nhắn của mình ra ôm lấy chiếc hộp mang vào trong nhà. Đặt chiếc hộp trên bàn, lấy chiếc dao gọt hoa quả Tiểu đưa bờ từ từ cắt băng keo được dán trên bề mặt hộp. Mở chiếc hộp ra, mặt của nhóc có chút biến sắc, đôi lông mày khẽ nhíu lại không hề tỏ ra sợ hãi. Bên trong chiếc hộp tiếp tục là những “món quà” đầy kinh dị. Bộ quần áo con trai của trẻ con bị nhuộm đậm sắc đỏ của máu, bên cạnh lại kèm thêm tờ giấy. Tiểu đưa bờ cầm tờ giấy lên đọc:

“Uyển Nhi, tôi khá thích đứa con trai của cô rồi đó. Cô có bằng lòng cho tôi mượn thằng bé chơi đùa chút không?”

Tiểu đưa bờ đọc xong lá thư đầy máu tươi đó chỉ bình tĩnh mở miệng:

“Adam mang máy điện thoại ra đây!”

Chú robot Adam tắt bếp, cử động cứng nhắc bước ra chỗ của Tiểu đưa bờ lấy chiếc điện thoại từ trong chiếc hộp đặt trước ngực ra đưa cho nhóc. Một cuộc...hai cuộc...rồi ba cuộc nhưng người bên kia vẫn không chịu nghe máy. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã xuất hiện vài tia khó chịu. Lại một cuộc gọi nữa, nhưng lần này rất nhanh đã được nối máy.

“Tiểu đưa bờ! Sao hôm nay lại có hứng gọi cho bác thế?”

Giọng điệu đầy câu kính của Tiểu đưa bờ hồi hững đáp lại câu hỏi mang theo thái độ cợt nhả của Kỳ Thiên vang lên trong căn hộ chung cư yên tĩnh đến âm thầm.

“Bác đến nhà cháu đi, có hộp giấy bên trong toàn đựng mấy đồ có máu giả được gửi đến. Cháu gọi cho mẹ, mẹ không thèm nghe máy, tức chết cháu rồi!”

Bên kia ngay lập tức truyền đến giọng nói hốt hoảng, gấp gáp của Kỳ Thiên vì lo lắng cho nhóc. Nhanh chóng cúp máy, Tiểu đưa bờ đi vào căn bếp nhỏ nhìn nồi canh thơm ngon đã chín rồi quay ra nói với chú robot đứng đó không xa:

“Adam dọn cơm!”

Mười phút sau, tiếng chuông cửa dồn dập vang lên. Tiểu đưa bờ vẫn nhàn nhã ngồi ăn cơm, xem bộ phim hoạt hình đang chiếu trên màn hình tivi to lớn. Còn Adam từ từ bước ra mở cửa cho Kỳ Thiên. Sau khi cánh cửa đã được mở, anh vội vàng chạy vào lo lắng quá mà xúc người Tiểu đưa bờ lên quay nhóc vòng vòng, nhìn ngấm từ trên xuống dưới lo lắng hỏi:

“Con có sao không? Có bị đau ở đâu không?”

Tiểu đưa bờ nhìn ông bác đang lo lắng cho mình, vẻ mặt không những không thấy cảm động mà còn lại cực gọi đòn hờ hững đáp lại:

“Chưa chết được! Quà đặt trên bàn kia kìa”

Kỳ Thiên lườm thẳng cháu mắt nết một cái rồi bước đến bên phía bàn đang đặt chiếc hộp “quà”. Anh vừa từ từ bước đến vừa lăm nhăm mắng nhiếc:

“Cài tài độc mồm độc miệng không biết cháu hưởng từ ai nữa?”

Khi Kỳ Thiên đã đến bên chiếc bàn liền cầm hộp giấy lên nhìn thấy những đồ vật bên trong đôi lông mày của anh liền nhíu chặt lại. Đôi tay sờ lên biểu tượng hoa bị ngan mang một nỗi bi thương trên bức huyết thư. Giọng nói băng giá vang lên:

“Thế lực đằng sau quả thật rất đáng sợ!”

Sau đó Kỳ Thiên nhanh chóng rút máy điện thoại ra, lãnh đạm ra lệnh:

"Bảo vệ Tiểu đưa bỏ cho thật tốt, theo sát nó 24/24 cho tôi. Nó mà có hề hấn gì, các cậu chết với tôi!"

Rồi Kỳ Thiên vội tiến đến bên tiểu đưa bỏ, ngồi xổm dưới chân nhóc nhẹ nhàng dặn dò:

"Con ra ngoài nhớ cẩn thận, ai cố tiếp cận cũng không được làm quen với họ nhớ chưa?"

"Bác nghĩ tôi bị bại não chắc?"

Kỳ Thiên không thèm chấp nhát với nóc nữa chỉ mỉm cười xoa xoa đầu nhóc rồi cũng rất tự nhiên ngồi xuống ăn cơm luôn. Anh đã sẵn sàng đón nhận những điều tồi tệ mà kẻ đó mang lại rồi, nhưng anh sẽ không bình thân ngồi đó chờ chết đâu anh sẽ chiến đấu tới cùng. Anh sẽ bảo vệ em gái của mình, bảo vệ người phụ nữ anh yêu và bảo vệ cả thằng cháu nghịch tử này nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tiểu đưa bỏ gặp nguy hiểm

Sáng hôm sau, Kỳ Thiên đưa Tiểu đưa bỏ đến trường học. Đến công ty sau khi nói cho Uyển Nhi biết về sự việc chiếc hộp quà hôm qua thì cô vô cùng lo lắng. Anh phải khuyên nhủ mãi thì cô mới nghĩ thông mà tập trung làm việc được.

***Tại trường học

Tiểu đưa bỏ đang trên đường đi vệ sinh bỗng cảm thấy có tiếng bước chân đi theo mình. Đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhếch lên:

“Cuối cùng cũng đến rồi hả?”

Nhóc không gấp gáp, cũng không hề lo sợ cứ bình thản bước đến nhà vệ sinh. Trước khi vào nhà vệ sinh, nhóc bỗng cảm thấy một mùi hương gì đó vô cùng khó chịu xông thẳng vào mũi, đầu bị ai chèn ép đến đau nhức rồi dần dần mất đi ý thức ngất lịm đi. Khi tỉnh dậy, nhóc mở mắt thấy mình đang trong một căn phòng toàn ánh đèn đỏ, xung quanh là những hình nộm kì dị trông vô cùng đáng sợ. Trên mặt tường đối diện chỗ nhóc đang ngồi xuất hiện biểu tượng hoa bị ngăn bị chiếc kiếm sắc nhọn đâm thẳng xuống. Tiểu đưa bỏ cứ ngồi ngẩn nhìn biểu tượng đó mãi, cho đến khi tiếng “kết” của cánh cửa sắt vang lên nhóc mới rời sự chú ý. Bước vào là một người đàn ông. Anh ta đeo một chiếc mặt nạ nhìn trông vô cùng kì quái đáng sợ. Giọng nói qua máy biến âm vang lên trong không gian tĩnh mịch:

“Nhóc không sợ sao?”

Tiểu đưa bỏ cười khẩy một tiếng, ánh mắt có chút dò xét nhìn người đàn ông đáng sợ đứng trước mặt mình đáp:

“Sợ gì chứ? Mẹ và bác tôi đều là chủ tập đoàn Thiên Nhi. Ba tôi là Tổng giám đốc của Dương thị. Hơn nữa bắt tôi về đây mục đích của các người chẳng phải là uy hiếp thôi sao, đâu có giết người. Chú nói xem, tôi phải sợ cái gì?”

Anh ta khi nghe Tiểu đưa bỏ không sợ hãi mà còn ỉn ỉn đáp lại liền bật cười lớn. Tiếng cười lạnh lẽo đó quá máy biến âm lại càng tăng thêm vẻ chết chóc, đáng sợ hơn.

“Nhóc con! Chú thật sự muốn biết Bạch Uyển Nhi mẹ con trong ba năm qua dạy dỗ con thế nào mà con lại có thể có được tinh thần thép như thế này?!”

Anh ta nói xong cũng quay lưng cất bước ra ngoài luôn. Để lại Tiểu đưa bỏ một mình trong căn phòng. Đến buổi trưa, chiếc cửa sắt lại một lần nữa được mở ra nhưng lần này người vào lại là hai tên thuộc hạ. Hai bọn chúng mang khay cơm với đầy đủ món ăn đến cho Tiểu đưa bỏ. Khi nhìn thấy khay cơm nhóc liền bĩu môi rồi lên tiếng chê bai:

“Nghèo đến thế cơ à? Khăn nào phải bắt cóc tôi!”

Tên thuộc với thân hình cao to vạm vỡ cúi gập xuống đến chỗ Tiểu đưa bỏ dơ nắm đấm định đánh thì bị tên thucoj hạ với thân hình cao nhưng gầy chặn lại. Tên thuộc hạ còn lại có vẻ khá hiểu chuyện mà nhắc nhở:

“Anh bình tĩnh lại đi! Lão đại bảo là không được để thằng bé bị thương cơ mà, nó muốn gì chúng ta chỉ cần thực hiện yêu cầu của nó là được!”

Tên thuộc hạ với thân hình to lớn gần như phát điên cúi gập người lên:

“Mẹ nó! Không phải lão đái khoan dung với mày thì từ lâu tao đập chết mày rồi. Muốn ăn gì?”

Tiểu đưa bỏ tặc tặc lưỡi, nhìn tên thuộc hạ to lớn mà lắc lắc đầu tỏ vẻ chán chường. Nhóc với khuôn mặt mang đầy đủ tố chất của hội chúng thích ăn đòn đáp lại:

“Nhưng rất tiếc là chú không thể. Haizzz...tôi thông cảm cho chú! Tôi thì yêu cầu không quá khắt khe đâu, sơn hào hải vị thì không có nhà hứng thế nên chỉ muốn một đĩa sườn xào chu ngọt, một bát mì tương đen, năm chiếc phô mai que, một chiếc hamberger. À chú ơi... mua thêm một gói kẹo marshmallow nữa nha. Cảm ơn!”

Cả hai tên thuộc hạ đều há hốc mồm trước yêu cầu của nhóc. Tên thuộc hạ thân hình to lớn to tiếng:

“Mày là lợn sao? Ăn lăm thế? Rốt mày bị bắt đến đây là mày bị ngược đãi hay bọn tao vậy hả?”

Tiểu đưa bỏ không thèm để ý đến thái độ bất bình của hắn mà chỉ thúc giục về miếng com của mình:

“Nhanh nhanh đi chú. Tôi đói lắm rồi!”

Hai tên thuộc hạ tuy cực kì tức giận nhưng cũng phải lui đi chuẩn bị đồ ăn cho nhóc. Nhóc ngồi lại trong căn phòng, ngáp ngủ một cái rồi không thèm lo lắng gì nữa mà lập tức chìm vào giấc ngủ.

***Tại phòng tổng giám đốc của Dương thị.

Nhất Hàm đang ngồi trước bàn làm việc chăm chú xem xét những bản hợp đồng làm ăn quan trọng. Tiếng chuông điện thoại reo vang, anh nhúm mày lấy chiếc điện thoại rồi nghe máy.

“Alo, ai đấy?”

Giọng nói đàn ông qua máy biến âm lại một lần nữa vang lên đáp lời của Nhất Hàm:

“Anh là Dương Nhất Hàm?”

“Đúng! Tôi là Dương Nhất Hàm, có việc gì?”

Nhất Hàm trả lời với giọng điệu nghi hoặc trong lòng anh bỗng nhiên xoẹt qua tia bất an.

“Dương tổng, con trai anh Bạch Thuần Vũ đã bị bắt cóc. Việc anh cần làm bây giờ là phải nghe theo sự phân phó của tôi!”

Nhất hàm nghe đến đây giật mình đứng bật dậy giọng nói đầy phẫn nộ vang lên uy hiếp:

“Anh muốn làm gì? Con tôi nó mà xảy ra chuyện gì là tôi sẽ không để yên cho anh đâu!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười, giọng nói có chút đùa bỡn, cợt nhả:

“Không để yên? Anh định là gì? Anh nên nhớ đứa con trai đầu lòng của anh đang ở trong tay tôi, tuy anh không tự tay nuôi nấng nó nhưng nó cũng là đứa con trai của anh. Chẳng lẽ anh lại nhẫn tâm để con mình chết sao Dương tổng?”

“Tên khốn nạn! Anh muốn cái gì? Tiền? Tôi có thể cho anh!”

Đối diện với lời chửi mắng có pha một chút thỏa thuận của Nhất Hàm, người đàn ông chỉ nhẹ nhàng cười nhạt:

“Chắc chắn... xem anh nóng vội chưa kìa. Tôi chỉ muốn chơi với mọi người một chút thôi mà. Anh chỉ cần dẫn Uyển Nhi người vợ yêu dấu của anh đến đón con trai hai người về thôi. Nhớ là duy nhất hai người thôi, đừng có giờ trò với tôi không thì hậu quả hơi lớn đó!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Start game!

Tiếng cười như âm thanh địa ngục vang lên ngay sau lời nói của người đàn ông kia rồi Nhất Hàm liền không nghe thấy bất kì âm thanh nào nữa. Anh vội vàng thu xếp rồi nhanh chóng tới công ty của Uyển Nhi. Được thư kí cuarcoo dẫn lên phòng, Nhất Hàm tự nhiên đẩy cửa bước vào. Thấy Uyển Nhi đang mệt mỏi với công việc, bên cạnh là tách cà phê nóng còn đang tỏa khói trắng. Gương mặt cô lúc này vô cùng tiều tụy, đôi môi nhợt nhạt, làn da hơi sạm đi. Có nửa ngày không gặp tại sao cô lại trở nên như thế này rồi? Trong lòng Nhất Hàm chua xót, bước đến đặt tay lên vai Uyển Nhi, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ đằng sau. Uyển Nhi hơi giật mình trước hành động bất ngờ của anh nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy gương mặt của Nhất Hàm cô liền nở một nụ

cười rạng rỡ lên tiếng hỏi:

“Chồng yêu, sao hôm nay anh lại đến tìm em vậy?”

Nhất hàm xiết chặt vòng tay, ôm Uyên Nhi chặt hơn. Để cảm mình đặt lên bờ vai xinh đẹp của cô, im lặng hồi lâu rồi mới trả lời:

“Uyên Nhi, anh nói cho em chuyện này nhưng em phải hết sức bình tĩnh nhé.”

“Vâng! Anh nói đi.”

“Tiểu đưa bờ...bị...bắt cóc rồi!”

Sau câu nói của Nhất Hàm, Uyên Nhi vội vàng thoát khỏi vòng tay của anh mà đứng bật dậy. Ánh mắt hoảng loạn nhìn anh khó tin:

“Bắt cóc? Ai bắt cóc? Con em...sao....sao lại bị bắt cóc? Là ai? Họ muốn gì? Anh nói cho em biết đi. Mau cho em biết đi mà...!”

Uyên Nhi mất hết kiểm soát, hét lớn hỏi anh đến lạc cả giọng. Anh biết cô đang sợ, rất sợ. Ba năm trước cô đã mất đi ba mẹ hai người thân yêu nhất giờ là con trai đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm đương nhiên là cô sợ mất luôn đi người thân, nguồn sống lớn lao nhất trong cuộc đời. Sợ sẽ phải một lần nữa rơi vào thảm cảnh đó nữa. Nhất Hàm đau lòng khóa chặt cô trong vòng tay của mình, lên tiếng trấn an cô:

“Em bình tĩnh đi, hấn ta bảo chỉ cần em và anh đến là sẽ thả con thôi. Với cả em đừng lo lắng quá, chắc hấn chỉ muốn uy hiếp chúng ta mà thôi, em bình tĩnh đi!”

Giọng của Uyên Nhi khóc đến nấc lên đáp lại lời anh:

“Đi...đi nhanh đi! Đi cứu con trai em đi! Đi nhanh thôi!”

Nhất Hàm cũng không chần chừ thêm nữa cùng Uyên Nhi rời khỏi công ty để đi cứu Tiểu đưa bờ. Tại trước đại sảnh của tòa khách sạn Royal, chiếc Lamborghini màu vàng chói sáng trọng đồ trước cổng. Uyên Nhi và Nhất Hàm cùng bước xuống. Lúc này đã là đã buổi đêm, bầu trời đen kịt âm u. Xung quanh rất ít người qua lại. Tòa khách sạn Royal vắng không có một ông người, thậm chí ngay cả nhân viên cũng không hề thấy. Bỗng âm thanh từ dàn loa trong đại sảnh vang lên:

“Đương tổng! Bạch Tiểu thư! Xin chào! Hai người đến đón con trai của mình đó sao?”

Uyên Nhi đứng trong đại sảnh khi nghe thấy âm thanh đó, hoảng loạn đảo mắt xung quanh tìm kiếm. Âm thanh đó lại một lần nữa được vang lên:

Đừng kiếm nữa, cho dù có kiếm ra được nhưng cũng không có cách nào để lại gần được tôi đâu. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô vài điều thôi.

Uyên Nhi vẫn đưa mắt không ngừng tìm kiếm, nhưng cũng không quên hét to trả lời lại câu nói từ dàn loa:

“Nói chuyện? Chúng ta có chuyện gì cần nói mà anh phải kéo cả con trai tôi vào? Anh mau thả con trai tôi ra!”

“Chắc chắc... tôi nhớ trước đây cô lạnh lùng, bình tĩnh lắm cơ mà Uyên Nhi. Sao bây giờ cô lại nóng nảy thế? Như vậy chẳng đáng yêu chút nào cả. Tôi thích bộ dạng trước đây của cô hơn đó!”

Nhất Hàm bất ngờ quay sang nhìn Uyên Nhi. Cô cũng bất ngờ không kém, nhú đôi lông mày lại ánh mắt dừng tìm kiếm. Cô di chuyển ánh mắt lên dàn loa hỏi:

“Chúng ta từng quen biết nhau sao?”

“Có chút thân!”

Giọng nói qua máy biến âm trả lời cô, nhưng Uyên Nhi cảm thấy anh ta trả lời có chút ảm áp và ngữ điệu nghe rất quen tai. Uyên Nhi run run hỏi lại:

“Anh là ai? Tại sao lại bắt cóc con trai tôi? Anh nói chúng ta có chút thân cơ mà!”

Tiếng cười trầm thấp nhưng vô cùng lạnh lẽo vang lên từ dàn loa. Tiếng cười nhanh chóng vụt tắt, ngay sau đó là tiếng đàn ông mang theo sự yêu nghiệt, oán hận đến thấu xương vang vọng trong đại sảnh khách sạn:

“Tại sao tôi lại bắt cóc con cô ư? Là vì chúng ta thân nên mới muốn cùng cô chơi một trò chơi hết sức là thú vị đó. Nào Uyên Nhi tiểu thư và Dương tổng hãy bước ra khỏi đại sảnh và ngược mặt lên tầng thượng đi nào!”

Uyên Nhi và Nhất Hàm liền nghe lời, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh của khách sạn. Cả hai đều đồng thời ngược mặt lên nhìn về phía tầng thượng, tầng cao nhất của tòa khách sạn. Tiểu đưa bờ đang đứng chơi với ở đây, đằng sau có một người đàn ông vô cùng cao lớn, nhưng không hề nhìn rõ mặt bởi anh ta mang một chiếc mặt nạ trông vô cùng kì dị. Anh ta cầm khẩu súng dí vào đầu của nhóc, giọng nói khàn khàn như nói thầm phát ra từ dàn loa trong đại sảnh nhưng đủ để Uyên Nhi và Nhất Hàm nghe rõ:

“Start game!”

Ngay sau câu nói đó, anh ta ẵm mạnh Tiểu đưa bỏ từ tầng năm mươi của tòa nhà xuống. Khi thân ảnh nhỏ bé đang biểu diễn màn rơi tự do thì đôi đồng tử của Uyển Nhi kinh ngạc mà mở to hết cỡ, nước mắt lạnh lẽo tuôn ra. Cô chạy rất nhanh đến phía cửa nhóc, miệng hét to:

“Không.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được!

Uyển Nhi hét đến lạc cả giọng, nhưng thân hình nhỏ bé của nhóc cứ tự do rơi xuống. Cô chạy hết sức thật nhanh sắp đến chỗ của Tiểu đưa bỏ rồi thì cô lại không may vấp vào hòn đá khiến cơ thể cô ngã xuống. Đầu gối cày xuống mặt đất đau rất. Uyển Nhi chưa bao giờ cảm thấy mình lại yếu đuối như lúc này, nước mắt không ngừng rơi là chảy. Ba năm trước cô đã không ảo vệ được tốt cho a mẹ mình đến bay giờ cô lại không thể ảo vệ tốt cho con trai mình. Cô sống còn ý nghĩa gì nữa đây? Đang hết sức tuyệt vọng ổng Uyển Nhi cảm thấy được đượ một vòng tay nhỏ bé đang ôm lấy mình, cô vội ngẩng đầu lên thấy gương mặt của Tiểu đưa bỏ nhìn cô. Nhóc vẫn bình an vô sự, Uyển Nhi vô cùng bất ngờ mừng quýnh đến nỗi nín cả khóc. Cánh tay run run xoa lên gương mặt bầu bĩnh của Tiểu đưa bỏ, xoay xoay vòng vòng xem xét nhóc có bị thương ở đâu không.

“Con...con không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?”

“Mẹ làm cái gì mà mặt tèm nhem thế này? Người ta dọa mỗi tí thôi mà cũng đã hoảng hốt rồi. Mẹ nhìn ba xem, thân nhiên bước đến có sợ hãi gì đâu?”

Mặt của Tiểu đưa bỏ nhăn lại tỏ vẻ không tán đồng với hành động yêu thương mù quáng đến mất lí trí của Uyển Nhi, cánh tay nhỏ nhắn lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt xinh đẹp của cô. Lúc này Uyển Nhi mới phát hiện rằng trên người của Tiểu đưa bỏ quả là đang cài một chiếc ghây cáp, vậy là lúc này chỉ là một màn dọa người thôi sao? Nhưng khi nghe Tiểu đưa bỏ gọi Nhất Hàm là “ba” nhưng về bất ngờ mau chóng biến mất vì cô biết nhóc đã nhận ra từ rất lâu rồi. Uyển Nhi đứng dậy ôm Tiểu đưa bỏ vào lòng lên tiếng trách móc đầy yêu thương:

“Thằng con trời đánh này! Có ai như con không? Mẹ lo cho con, con lại còn không biết điều. Đừng để mẹ tống Adam sang nhà bác Kỳ Thiên của con nhé. Thôi không thêm quan tâm con nữa, hai cha con mau đưa mẹ về đi!”

Nhất Hàm và Tiểu đưa bỏ mỗi người một bên khó nhọc dìu Uyển Nhi đi. Đi được nửa quãng đường, thấy dáng đi khó khăn lại đến cả khuôn mặt lâm lâm tấm mồ hôi nhưng cố gắng chịu đựng của nhóc Nhất Hàm nhủ thầm, bước chân đột ngột dừng lại. Cả Uyển Nhi và Tiểu đưa ở đều bất ngờ quay sang nhìn anh. Nhất Hàm không nói gì chỉ liếc nhìn lại cô và nhóc. Rồi bất ngờ anh bế thốc cô lên kiểu bế bông của công chúa. Đôi chân nhanh chóng bước đi, Tiểu đưa bỏ cũng nhanh nhẩu bước theo sau. Trên sân thượng người đàn ông với gương mặt bị che bởi chiếc mặt nạ trông thật dữ tợn nhìn cả nhà ba người vui vẻ bước lên ô tô rồi đi. Tay anh ta từ từ rời mặt nạ ra. Trong bóng tối của màn đêm bao phủ không thể nhìn rõ được khuôn mặt anh. Những ánh sáng lập lờ yếu ớt từ ánh trắng và những bóng đèn neon rọi vào gương mặt của anh, chỉ nhận thấy anh có sống mũi cao, làn da trắng có thể nói là trắng hơn của con gái. Anh nhếch môi, nụ cười khát máu nhưng lại khiến người ta nhìn vào phải u mê bất ngộ. Tiếng nói khàn khàn của anh vang lên ra lệnh cho tên đàn em đứng sau:

“Sáng mai, đi gặp Tô Tranh!”

***Sáng hôm sau. Tại bệnh viện A

Trong phòng bệnh VIP cao cấp nhất. Trên giường bệnh, một cô bé ba tuổi với làn da nhợt nhạt, đôi môi khô khốc đang hôn mê bất tỉnh. Những thiết bị y tế tiên tiến thì nhau cắm vào cơ thể gầy gò của cô bé. Bên cạnh là Tô Tranh với khuôn mặt đau xót, lo lắng nắm chặt đôi bàn tay nhỏ của cô bé vô cùng bất lực.

Cánh cửa phòng bật mở ra, hần với thuốc hạ cùng nhau đi vào. Tô Tranh ngược gương mặt tiều tụy lên, hốt hoảng nhìn hần lấp bắp nói:

“Anh... anh đến đây có việc gì sao?”

“Tiểu Ái cô không cần lo lắng nhiều. Nó sẽ hồi phục nhanh thôi. Việc của cô bây giờ là quay về Miên Thị điều hành cho tốt công ty để đánh sập đồ Thiên Nhi cho tôi. Nếu không e là Tiểu Ái sẽ không hồi phục nhanh chóng được đâu!”

Tô Tranh vừa giận nhưng cũng vừa sợ khi nghe hần đe dọa như thế. Giọng nói lạnh lùng, khí chất bao phủ ời sự chết chóc làm Tô Tranh muốn phản kháng cũng chẳng dám. Đúng lúc này tiếng điện thoại vang lên phá vỡ sự tĩnh mịch đáng sợ. Hần liếc nhìn chiếc điện thoại đang reo vang trên chiếc giường bệnh rồi nhìn cô. Tô Tranh hiểu ý, cầm chiếc điện thoại lên nghe và bật loa ngoài. Tiếng phụ nữ có phần hơi nặng nề truyền đến rõ mồn một:

“Tô Tranh, chúng ta nói chuyện đi!”

Tô Tranh liếc nhìn hần thăm dò. Khi hần khẽ gật đầu đồng ý lúc này cô mới lên tiếng trả lời:

“Được! Như chỗ cũ.”

Tô Tranh nhanh chóng cúp máy, cô cũng chuẩn bị rồi đi luôn. Còn hần nói là muốn ở lại xem xét sức khỏe cho Tiểu Ái nên Tô Tranh cũng mặc kệ hần rồi vội vàng rời khỏi:

***Tại quán cafe.

Tô Tranh và Uyển Nhi ngồi đối diện nhau. Trong khi Tô Tranh vẫn nhàn nhã uống trà thì thái độ của Uyển Nhi bấy giờ lại khóc chịu vô cùng.

“Cái chết của ba mẹ tôi có liên quan đến cô đúng không?”

Tô tranh đang nhâm nhi tách trà cũng phải bất ngờ mà dừng lại trước câu hỏi đột ngột của cô. Sau một lúc thì Tô Tranh liền bật cười lớn dừng dừng đáp lại Uyển Nhi:

“Phải thì sao? Mà không phải thì sao?”

Uyển Nhi quan sát thái độ của Tô Tranh như đã đã ngầm biết được đáp án. Tuy tức giận nhưng cô biết đằng sau Tô Tranh là một thế lực vô cùng đáng sợ. Tô Tranh chỉ là một quân cờ nhỏ dưới tay bọn chúng trong cuộc chơi này mà thôi! Thái độ của cô dần trở nên bình tĩnh lại, nhấc tách trà lên thưởng thức. Uyển Nhi nhìn Tô Tranh bình thần đặt câu hỏi:

“Người đứng sau cô là ai? Chỉ cần nói cho tôi biết, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cô nữa!”

Tô Tranh nghe Uyển Nhi nói cứ như đang nghe một câu chuyện cười mà một lần nữa bật cười lớn:

“Cô nói cô không truy cứu trách nhiệm? Cô lừa trẻ con chăng? Cô nghĩ sao khi tôi đã bước đến đường này rồi còn bảo tôi quay đầu lại được sao? Tay tôi đã nhuộm máu người rồi, tôi đã làm quá nhiều chuyện không thể cứu vãn được rồi, cô hiểu không? Rồi một ngày cuộc đời của tôi cũng sẽ kết thúc thôi nhưng không phải là bây giờ. Còn sự thật? Cô vĩnh viễn sẽ không biết được!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đi thăm nhà Lục Kinh Phong

Tô Tranh nghe Uyển Nhi nói cứ như đang nghe một câu chuyện cười mà một lần nữa bật cười lớn:

“Cô nói cô không truy cứu trách nhiệm? Cô lừa trẻ con chăng? Cô nghĩ sao khi tôi đã bước đến đường này rồi còn bảo tôi quay đầu lại được sao? Tay tôi đã nhuộm máu người rồi, tôi đã làm quá nhiều chuyện không thể cứu vãn được rồi, cô hiểu không? Rồi một ngày cuộc đời của tôi cũng sẽ kết thúc thôi nhưng không phải là bây giờ. Còn sự thật? Cô vĩnh viễn sẽ không biết được!”

Tô Tranh nói xong đứng dậy rời khỏi quán cafe. Uyển Nhi ngồi lại trong quán cafe, nhìn bóng lưng của Tô Tranh vội vã khuất dạng trong dòng người đông đúc qua lại. Cô ta nói đúng, cô ta đã làm vào đường cùng rồi, đôi tay cũng đã nhuộm máu rồi làm sao có thể quay lại được cơ chứ? Nếu là cô, cô cũng không dễ dàng từ bỏ hướng chỉ Tô Tranh lại hận cô như thế. Chiếc điện thoại đặt trên bàn đang rung lên liên hồi báo hiệu có cuộc gọi đến. Uyển Nhi cầm lên nghe máy. Một giọng nói đàn ông ấm áp, vô cùng êm tai truyền đến:

“Bệnh nhân nhỏ! Em đang làm gì vậy?”

Uyển Nhi nở nụ cười ôn nhu, cầm tách cafe capuchino lên nhấp một hớp. Vị đắng, ngọt hòa quyện với nhau thật kích thích vị giác, nhấp thêm một hớp nữa rồi cô mới nhẹ nhàng trả lời anh:

“Đang một mình thưởng thức cafe!”

“Ồ vậy sao? Nhà anh có nhiều loại cafe lắm, em có nhã hứng đến thưởng thức không?”

Lục Kinh Phong đề nghị. Uyển Nhi liếc nhìn chiếc đồng hồ tinh xảo đang đeo trên cổ tay, rồi vui vẻ trả lời:

“Cũng được! Em cũng rất tò mò xem nhà của một vị bác sĩ tài hoa, đẹp trai như anh sẽ trông như thế nào?”

Tiếng cười tràn thấp vang lên có vẻ anh đang rất vui vì lời khen của cô. Lục Kinh Phong giọng nói đầy ý cười:

“Được vậy anh sẽ gửi địa chỉ cho em!”

Lục Kinh Phong nói xong cũng nhanh chóng tắt máy. Uyển Nhi cũng vui vẻ rời khỏi quán cafe. Trên chiếc xe Ferrari đỏ rực, với tốc độ nhanh nhất đã rời khỏi thành phố đi ra phía ngoại thành. Tiến vào một khu với những căn biệt thự, nhà vườn trồng rất xa hoa. Dừng lại trước một ngôi nhà ba tầng đồ ộ nhưng lại rất âm u kì dị khác biệt hẳn với những ngôi nhà còn lại. Uyển Nhi bước xuống, ngắm nhìn ngôi nhà mà tóc gáy rụng hết cả lên. Cô cảm thấy

căn nhà như được bao phủ bởi một không khí lạnh. Chiếc cổng sắt đen, trên bức tường hai bên còn có cả đầu sư tử dữ tợn nữa chứ. Nếu trong khu vườn của những căn biệt thự khác sẽ trồng cây cảnh, những khóm hoa trông thật rực rỡ và đẹp mắt. Hay là sẽ xây một hòn non bộ giữa sân nhưng nhà Lục Kinh Phong thì khác. Anh chỉ trồng nguyên một loài hoa đó chính là hoa bí ngạn! Nhìn vào đường bước vào ngôi nhà không hiểu sao Uyên Nhi lại cảm giác giống như đường Hoàng Tuyền dưới địa phủ. Lục Kinh Phong nhanh chóng bước ra, trên người anh đang mặc một bộ trang phục như những người như những người nhân viên pha cà phê ở quán chạy ra tiếp đón Uyên Nhi. Khi Uyên Nhi bước vào căn nhà càng thấy rét hơn nữa. Đây là một căn nhà trông rất cổ quái với cấu trúc cổ điển nhưng lại mang đến cho người ta một sự rợn gai ốc. Uyên Nhi tiến vào trong phòng khách ngồi trên sôphá liếc nhìn xung quanh căn nhà. Cơ thể cô run lên bần bật, cô cảm thấy ngôi nhà này thật không bình thường! Lục Kinh Phong bước ra mang theo tách cà phê nóng hổi. Nhìn cơ thể Uyên Nhi đang run lên, Lục Kinh Phong ân cần hỏi:

“Sao vậy? Em lạnh sao?”

Uyên Nhi cười ngượng, đón lấy tách cà phê nóng từ tay anh nhẹ nhàng đáp lại:

“Chắc tại nhà của bác sĩ nên hơi rét đó anh. À mà anh thích hoa bí ngạn sao?”

Lục Kinh Phong cầm tách cà phê lên thưởng thức. Từ tôn bật ti vi lên. Trên ti vi đang chiếu một chương trình giải trí mà cô khá thích xem. Uyên Nhi hào hứng đến nỗi quên luôn cả câu hỏi củ mình đng hỏi Lục Kinh Phong. Lục Kinh Phong nhìn Uyên Nhi vui vẻ như vậy đôi môi nhếch lên thành một đường cong. Đặt tách cà phê xuống, anh từ tôn trả lời:

“Anh cũng thấy hơi lạnh, chắc do phong thủy đó. Còn về việc sao anh thích hoa bí ngạn là bởi vì tuổi thơ của anh không mấy hạnh phúc. Khi anh mới bốn tuổi ba anh đã qua đời còn mẹ nh cũng bỏ đi sau đó. Không dẫu gì em anh cũng là con cháu của một gia tộc lớn. Khi ba anh mất, bọn họ cũng muốn tống khứ anh khỏi thế gian này luôn. Để tồn tại trong cuộc sống như vậy quả thực là một việc hông dễ dàng. Anh thích hoa bí ngạn vì nó cũng nhuộm một màu bi thương, nhìn vào nó anh cảm giác như nó có thể thấu hiểu nỗi buồn lòng của anh”

Lục Kinh Phong tâm sự. Uyên Nhi nhìn góc nghiêng gương mặt của anh cô mới nhận thấy rằng. Đúng thật anh quả thực mang một nỗi bi thương khó tả, nhìn anh rất giống như bông hoa bí ngạn bi thương mà mạnh mẽ. Uyên Nhi thật không ngờ đằng sau nụ cười ấm áp đó lại là một con người bất hạnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phát hiện lớn trong nhà lục kinh phong

Lục Kinh Phong trầm lặng một lúc rồi đứng lên đi xuống bếp. Uyên Nhi hướng mắt theo anh rồi vô tình nhìn vào căn phòng đối diện. Không hiểu sao khi nhìn thấy căn phòng đó, trong lòng cô lại dấy lên cảm giác vô cùng kì lạ. Theo bản tính tò mò, Uyên Nhi đứng dậy bước đến bên căn phòng. Mở cửa ra một khí lạnh xộc thẳng đến người cô. Bóng đen bao phủ toàn căn phòng, bên cạnh chiếc cửa sổ được những ánh sáng yếu ớt của bầu trời xế chiều, cô lơ mơ thấy như có những hình nộm kì dị đang đứng trong đó. Uyên Nhi đưa tay định bật đèn phòng đèn lên thì tiếng nói sau lưng làm cô giật thót mình:

“Uyên Nhi! Em đng làm cái gì vậy?”

Uyên Nhi từ từ quay người lại. Lục Kinh Phong đứng trước mặt đang nhìn cô chăm chăm. Uyên Nhi cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô thật lạnh lùng, thật đáng sợ. Giọng nói lúng túng của Uyên Nhi khe khẽ cất lên đáp lại câu hỏi của Lục Kinh Phong:

“Em...em tò mò quá nên xem trong căn phòng này có gì thôi! Em xin lỗi!”

Lục Kinh Phong đóng mạnh cửa lại, khóa vào luôn. Anh nhìn cô lãnh đạm nói:

“Đây là phòng làm việc của anh, toàn thông tin cơ mật thôi. Mà thôi cũng muộn rồi, em về đi!”

Uyên Nhi ngượng ngùng rời khỏi căn nhà của Lục Kinh Phong. Ngắm nhìn những cảnh vật qua tầm mắt. Uyên Nhi suy nghĩ về ngôi nhà và sự phát hiện chiều nay. Ngay từ khi gặp lại Lục Kinh Phong cô đã cảm thấy anh có chút lạ cũng có chút thân quen. Thoạt nhìn sẽ tưởng Lục Kinh Phong dễ hiểu nhưng thân rồi sẽ nhận ra trên người anh toát ra một khí chất bí ẩn thật đặc biệt. Thật sự trong lòng Uyên Nhi đang có chút thắc mắc về thân thể của Lục Kinh Phong. Trở về căn hộ chung cư, Uyên Nhi bước vào nhà đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức mũi. Hai cha con Nhất Hàm đang phối hợp rất ăn ý trong bếp, nhìn tình cảnh diễn ra trước mắt cô cảm thấy lòng mình trở lại bình yên. Uyên Nhi vui vẻ vào bếp phụ cùng. Chẳng mấy chốc bữa cơm gia đình đã được dọn r. Nhất Hàm dịu dàng gấp cho Uyên Nhi một miếng sườn xào chu ngọt rồi ân cần hỏi cô:

“Chiều nay em đi đâu thế? Muộn thế này mới về?”

Uyên Nhi nhớ lại căn phòng phát hiện chiều nay ở nhà Lục Kinh Phong mĩ rùng mình một cái. Uyên Nhi trả lời câu hỏi của Nhất Hàm một cách qua loa rồi lái qua chuyện khác:

"Em đi chơi với bạn thôi! À mà hôm nay anh định đến tạm trú ở đây sao?"

Nhất Hàm cười trào phúng anh mắt nhìn cô đầy ẩn ý:

"Vậy em có bằng lòng cho anh ở đợ một hôm không?"

"Cái này không biết phải là đã dẫn sói vào nhà không nữa"

Uyển Nhi nói lẩm bẩm trong miệng sau đó vẫn gật đầu đồng ý. Thu dọn xong Uyển Nhi về Nhất Hàm trở về phòng của mình. Tắm xong bước ra thấy anh đang lướt ipad, cô tiến đến nằm vào lòng anh. Thật sự hôm nay là hai ngày nay rất mệt mỏi với cô, hết chuyện của Tiểu đưa bỏ lại đến thân thể của Lục Kinh Phong làm cô phải suy nghĩ mệt mỏi rất nhiều. Nhất Hàm tắt ipad chỉnh lại tư thế cho cô nằm thoải mái hơn. Đã 11:30 cô cũng rất buồn ngủ rồi nhưng không hiểu sao cô vẫn không thể ngủ được. Những mảnh ghép các sự kiện về Lục Kinh Phong cứ ủa về trong tâm trí cô. Nhất Hàm thấy cô cứ chần trọc mãi không ngủ lên tiếng hỏi:

"Sao vậy em khó ngủ sao?"

Uyển Nhi ngước mặt lên nhìn Nhất Hàm. Trong đêm tối, ánh mắt cô sáng rực như những vì sao. Uyển Nhi nhỏ giọng trả lời anh:

"Em quen được một người bạn cũng khá thân. Nhưng hôm nay em phát hiện ra thân thể của anh ý không bình thường, nhưng em cảm thấy anh ấy rất tốt em thật sự không biết phải làm gì bây giờ!"

Nhất Hàm vuốt nhẹ mái tóc cô, nhẹ nhàng trả lời. giọng nói trầm thấp của anh trong đêm tối thật ư rt hiền người ta yên lòng:

"Uyển Nhi! Nghe anh nói này. Đôi khi những thứ em thấy chưa chắc nó đơn giản như những gì em nghĩ. Đôi khi trước mặt anh ta là một chú nai nhỏ tốt bụng thật đấy nhưng sau lưng em đâu biết rằng anh ta có là con sói giả và đang có ý định tấn công làm hại em đâu cơ chứ. Thế nên lòng tốt và lòng tin em đừng có phân phát linh tinh nữa nhé."

Nhất hàm im lặng một lúc rồi lại lên tiếng hỏi cô:

"Uyển Nhi, năm xưa anh phản bội em thế em có hận anh không?"

Uyển Nhi không có động tĩnh gì. Đến khi Nhất Hàm tưởng cô đã ngủ rồi, chỉnh lại chăn cho cô thì Uyển Nhi mới lên tiếng trả lời:

"Có! Em đã từng rất hận anh. Hận sự ngọt ngào của anh, hận sự ngốc nghếch của anh bị đồ vô còn không biết. Nhưng khi em sang nước ngoài, biết anh sống trong nước cũng chẳng dễ chịu gì, biết đứa con của Tô Tranh không phải là đứa con của anh em tưởng em sẽ vui vì anh đã bị trừng phạt nhưng lúc đó lòng lại vô cùng khó chịu và em đã phát hiện ra em hết hận anh rồi. Ha! Anh thấy em ngốc nghếch lắm đúng không?"

Nhất Hàm ôm cô chặt hơn, cằm của anh đặt trên đầu cô, ngắm nhìn màn đêm tối bên ngoài, cô vui vẻ nhẹ nhàng trả lời cô:

"Đúng! Em rất ngốc nhưng anh lại phải cảm ơn sự ngốc nghếch đó của em thì anh mới có thể tiếp tục ở bên em. Bạch Uyển Nhi anh xin hứa từ nay về sau anh quyết sẽ không phản bội em lần nào nữa, anh sẽ luôn là người để em chia sẻ những tâm sự những buồn vui trong cuộc sống này. Còn bây giờ anh sẽ chứng minh cho em câu nói dắt sói vào nhà của em lúc này là đúng!"

Vừa dứt lời, Uyển Nhi chưa kịp phản ứng thì đôi môi đã bị lấp đầy. Nụ hôn cuồng nhiệt, ướt át bắt đầu. Vậy là đêm đó một cuộc hoan ái kịch tình diễn ra và Uyển Nhi đã nhận ra MÌNH ĐÃ DẪN SÓI VÀO NHÀ THẬT RỒI!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tô Tranh bắt đầu phản công

Sáng hôm sau Uyển Nhi mang một tâm trạng rất tốt đi làm. Đi đến công ty Phương Kiều thấy bộ dạng cô tốt như vậy hí hửng ra hỏi thăm:

"Aiza... hôm nay em nhận ra xếp lớn nhà em phong thái ngồi ngồi lăm nhá. Có chuyện vui gì sao?"

Nghe Phương Kiều chất vấn mặt Uyển Nhi nóng ran. Biểu hiện cô rõ ràng lắm sao? Đang trong thế cảnh ngượng ngùng thì Kỳ Thiên cau có gấp gấp bước đến giải nguy:

"Kiều Kiều em thông báo họp gấp!"

Nhìn anh trai như vậy Uyển Nhi biết là có chuyện lớn rồi. Vậy là Tô Tranh đã phản công! Uyển Nhi cùng Phương Kiều nhanh chóng rời đi làm việc.

Trong phòng họp ai nấy đều tâm trạng vô cùng nặng nề. Không gian im ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi. Trên màn hình máy chiếu đang hiện lên một biểu đồ biểu thị cổ phiếu của công ty của Uyển Nhi và Kỳ Thiên đang tuột dốc liên tục. Biểu đồ như đang báo hiệu nếu cứ đà này công ty Thiên Nhi sẽ sụp đổ, anh và cô sẽ một lần nữa rơi vào những tháng ngày tăm tối. Kỳ Thiên nặng nề đứng lên phát biểu:

“Như quý vị đã thấy trên màn hình đang là biểu đồ hiển thị số cổ phiếu của công ty ta và nó đang giảm rất nhanh chóng. Nguyên nhân của sự việc này là do một tài khoản cá nhân tự xưng là nhân viên công ty ta đã đăng một video nói những sản phẩm của công ty ta là sao chép, là giả mạo! Về việc chất lượng sản phẩm của công ty ta tôi tuyệt đối đảm bảo đó là mặt hàng gốc và không hề sao chép hay ăn cắp ý tưởng. Đây cũng như là một niềm tin tưởng của tôi với các vị ngồi đây. Việc kế hoạch mới của chúng ta Miễn thị có được và đang tố cáo chúng ta là sao chép, thêm việc tên nhân viên giấu mặt tiết lộ những thông tin không đúng trên mạng xã hội đủ để chứng minh công ty ta đang có nội gián! Cách giải quyết tốt nhất bây giờ là tìm ngay ra con sâu đã làm giàu nòi canh vẫn đang ung dung lẫn lút này.”

Bản kế hoạch bị đánh cắp? Thông tin giả mạo tràn lan trên mạng xã hội? Cổ phiếu liên tục thất giảm? Là ai? Là nội gián nào đã làm ra những chuyện xấu xa này? Uyên Nhi mơ hồ trong những suy nghĩ rối ren của bản thân. Cuộc họp kết thúc với tâm trạng ai ai cũng nặng nề. Mọi người đều nhìn những nhân viên, đồng nghiệp xung quanh bằng ánh mắt tràn đầy sự nghi ngờ. Uyên Nhi mang tâm trạng mệt mỏi trở về phòng làm việc. Rốt cuộc nội gián là ai? Đang mệt mỏi bất lực suy nghĩ về sự việc Kỳ Thiên nói trong phòng họp thì tiếng chuông điện thoại đột ngột reo vang. Uyên Nhi mệt mỏi nhấc máy nghe, tiếng người đàn ông thân quen ngọt ngào truyền đến:

“Uyên Nhi em có ở công ty không? Anh đến đón em nhé, chúng ta đến một nơi.”

Uyên Nhi đồng ý rồi nhanh chóng cúp máy rồi tập trung vào công việc. Cô nhất định phải biết được nội gián là ai! Một tiếng sau, Nhất Hàm đã đến công ty của Uyên Nhi. Hóa ra hôm nay anh đến đón cô để đi tham gia một buổi đấu giá cũng nhân tiện công bố cô chính là thiếu phu nhân của Dương gia một lần nữa luôn. Nhìn thần sắc mệt mỏi của Uyên Nhi trước bàn làm việc với những thông tin lộn xộn lòng anh đau xót không thôi. Nhất Hàm quyết định sẽ dẫn cô vợ nhỏ của mình đi du dương lại nhan sắc Đền đúng sáu giờ tối Uyên Nhi và Nhất Hàm xuất hiện lộng lẫy tại buổi đấu giá từ thiện. Hôm nay Uyên Nhi vô cùng xinh đẹp với mái tóc ngắn được làm xoăn nhẹ, mặc thêm một bộ cánh trễ vai vô cùng quyến rũ nhưng cũng không kém phần tinh tế của thương hiệu nổi tiếng Chanel. Buổi đấu giá từ thiện vô cùng nhiều món đồ đắt tiền, xung quanh vô cùng náo nhiệt. Đàn ông thì nhân thời cơ mà đi bàn bạc công việc làm ăn. Còn phụ nữ cũng không chịu ngồi yên mà bận rộn mà trò chuyện để kiếm thêm mối làm ăn cho chồng mình. Thấy Nhất Hàm xuất hiện mọi người đều dừng lại công việc làm ăn của mình mà dồn hết sự chú ý lên người của Uyên Nhi và Nhất Hàm. Có một vài giám đốc còn mạnh dạn bước đến chỗ của Nhất Hàm để bàn việc làm ăn, anh không từ chối mà còn vui vẻ nói chuyện làm những người khác cũng nhân cơ hội mà tiến đến. Uyên Nhi mệt mỏi nhưng vẫn duy trì nụ cười rạng rỡ trên môi, cô kín đáo rời khỏi vòng tay của anh tiến đến chỗ bàn ăn lấy một ly nước cam ép lên uống để bình ổn tâm trạng. Đúng lúc này lại có mấy phu nhân ra bắt chuyện với cô. Một người phụ nữ ăn mặc lòe loẹt, cả người tỏa ra mùi nước hoa nồng nặc khiến Uyên Nhi ngửi vào càng thêm chóng mặt. Bà ta nhìn Uyên Nhi từ trên xuống dưới rồi lên tiếng:

“Dương thiếu phu nhân quả thật rất xinh đẹp mà khi mặc bộ cánh này càng tăng thêm sức quyến rũ của bản thân nhỉ?”

“Đúng...đúng! Chắc Dương tổng phải giữ nghiêm ngặt lắm đó.”

Mấy bà phu nhân ngồi xung quanh cũng phụ họa thêm. Kê tung người hứng chế nhạo Uyên Nhi. Cô chưa từng tham gia mấy buổi đấu giá thế này ao giờ, hôm nay đi quả nhiên được mở rộng tầm mắt. Uyên Nhi nhìn những “diễn viên tiềm năng” xung quanh vẫn đang nhiệt huyết với vẻ tuồng nức cười này mà nhếch mép một cái. Giả tạo! Buồn nôn! Trong cô chỉ xuất hiện được bốn từ này để biểu thị tình cảnh trước mắt. Có phải nhìn cô quá hiển lộ không? Sao cứ phải tìm cô để bắt nạt?! Uyên Nhi đặt ly nước ép cam xuống, nhân nhặt mở miệng:

“Ôi, các quý phu nhân cứ quá khen cháu lại ngại! Cháu đẹp thì đẹp thật nhưng đâu có sức quyến rũ như lời các bác nói được. Chồng cháu cũng không đến nỗi quá khắt khe mà anh ấy thường cho cháu sự tự do nhất định. Nói thật chứ cháu cũng lần đầu tham gia mấy buổi từ thiện này, nhưng cũng nhờ các bác mà cháu nhận ra có một số loại người ăn mặc thì cao quý thật đấy, xịt nước hoa hàng hiệu nồng nặc lắm nhưng vẫn không thể che đi nỗi sự hôi thối của bản thân cũng như những lời nói tanh bần của mình!”

“Cô...”

Mấy bà phu nhân xung quanh đều vì lời nói của Uyên Nhi mà tức nghẹn họng. Đúng lúc này Tô Tranh bước đến, nở nụ cười xinh đẹp có phần hơi chế giễu nhìn Uyên Nhi lên tiếng:

“Dương thiếu phu nhân! Bạn tốt! Cô cũng đến tham gia buổi từ thiện này sao?”

Uyên Nhi quát đôi mắt sắc lạnh nhìn Tô Tranh. Không khí xung quanh bao bị bao phủ bởi sự chết chóc mà hai người mang đến, mấy phu nhân xung quanh cũng run sợ mà tản đi. Nụ cười trên môi Uyên Nhi lại càng rạng rỡ hơn, cô lạnh lùng đáp lại:

“Tôi có vé mời tại sao tôi không được đi?”

Tô Tranh nhìn thái độ của Uyên Nhi, đôi mắt lại càng thâm sâu hơn Đang định lên tiếng đáp trả thì tiếng của MC từ dàn loa phát lên thông báo:

“Xin chào mọi người đến với buổi đấu giá từ thiện ngày hôm nay. Trước khi đến phần đấu giá, ban tổ chức xin phép được công bố món quà từ một vị khách quý gửi tặng đến Dương Tổng, và hai vị giám đốc của công ty Thiên Nhi!”

Ngay sau lời của vị MC, ánh đèn trong hội trường chợt tắt. Trên màn hình lớn được đặt ở sân khấu tự động bật lên và phát ra một video. Mở đầu video là một bông hoa bị ngấn tỏa ra những ánh sáng đỏ yếu ớt, xung quanh là những bóng đen. Rồi dần dần bóng đen xâm nhập vào bông hoa, không biết từ đâu một chiếc kiếm với những con rắn bao quanh đâm thẳng lấy bông hoa từ dưới lên trên. Biểu tượng đó! Biểu tượng bông hoa bị ngấn bị cây kiếm với những con rắn bao quanh đâm từ dưới lên trên bị thương mà nở rộ dưới ánh trắng, xung quanh là những làn khói đen đỏ lẫn lộn được hiện lên rõ mồn một trước mắt mọi người. Hình ảnh đó dần dần biến mất thay vào đó màn hình rơi vào một màu đen u tối, ngay lúc này dòng chữ tiếng anh màu đỏ như máu bỗng hiện lên trên nền đen làm cho Uyên Nhi, Nhất Hàm, Kỳ Thiên và cả Tô Tranh đều hoảng sợ mà sửng người.

"Ready to play?"

Chương 40: Lục kinh phong, em yêu anh!

Cả ba người khi nhìn thấy dòng chữ màu đỏ mang theo hàm ý đáng sợ đó đều sửng cấn cả người. Trong lòng Uyển Nhi, Nhất Hàm và Kỳ Thiên đều đang rối rắm! Muốn hỏi là đã SẴN SÀNG CUỘC CHƠI CHUẢ? Nhất Hàm cùng Kỳ Thiên nhanh chóng đến bên Uyển Nhi. Cô lúc này làn da nhợt nhạt, khuôn mặt biến sắc đến trắng bệch, tinh thần hoảng loạn. Khi nhìn thấy Nhất Hàm cô liền vội vàng chui vào lòng anh ôm thật chặt. Nhất Hàm cảm nhận được cơ thể của Uyển Nhi đang rung lên từng đợt, hơi thở dồn dập, lòng anh lại đau xót không thôi. Anh nhẹ nhàng đưa vuốt mái tóc ngắn của cô vỗ về trấn an. Ánh sáng từ những chiếc đèn trong hội trường lại được phát ra những ánh sáng trang hoàng long lanh, buổi đấu giá chính thức bắt đầu! Nhìn những đồ vật lần lượt tìm được chủ nhân sở hữu với giá thành cao ngất ngưỡng lòng Uyển Nhi lại càng náo nức. Bên cạnh Nhất Hàm và Kỳ Thiên thì nhau hỏi han cô muốn mua món đồ gì không để xua tan đi nỗi buồn lòng và lo sợ của cô. Nhưng lúc này Uyển Nhi chẳng có tâm trạng mua sắm gì cả. Hiện tại cô thật sự rất muốn đi về nhà ngủ một giấc để quên đi những phiền lòng ảo não của ngày hôm nay. Khi nghe đến món đồ cuối cùng của buổi lễ đấu giá Uyển Nhi vui vẻ mừng rỡ, thái độ cũng phấn chấn hẳn lên. Món đồ cuối cùng được cô nhân viên xinh đẹp mang ra. Ai ai cũng hồi hộp mong chờ xem đằng sau tấm vải đen sẽ là đồ vật đáng quý gì. Tấm vải đen dần được bỏ ra, chiếc vòng cổ với thiết đơn giản nhưng lại có sức hút mê người được bày trước mặt mọi người. Dây vòng cổ được làm bằng vàng nhưng điểm nhấn quan trọng trên chiếc vòng cổ có lẽ chính là mặt vòng làm bằng đá sapphire. Viên đá màu đỏ được khắc chế tinh xảo thành hình như viên kim cương nhỏ. Dưới ánh đèn sa hoa hoa của hội trường buổi đấu giá, viên đá phát ra những ánh sáng lấp lánh càng trở nên diễm lệ. Không hiểu sao khi nhìn thấy chiếc vòng cổ, Uyển Nhi lại có một cảm giác muốn mua nó vô cùng. Ánh mắt cô cứ nhìn chăm chú vào chiếc vòng cổ mặc kệ xung quanh đang đấu giá sôi nổi như nào.

“Chiếc vòng cổ tinh xảo trước mặt quý vị đây được khởi đầu giá là 10 triệu. Mời quý vị đấu giá!”

Tên MC thông báo. Tiếng MC vừa dứt một tên thiếu gia bụng bia giờ bỗng lên huênh hoang nói to:

“25 triệu!”

Tên bụng phệ vừa dứt lời, ngay tức khắc cách đó không xa một vị giám đốc khá trẻ tuổi và vô cùng điển trai. Anh ta đang đeo một chiếc mặt nạ nhìn vô cùng yêu mị, chỉ lộ ra đôi môi mỏng quynh rũ. Anh lạnh lùng mở miệng:

“50 triệu!”

Cả khán phòng đều ồ lên một tiếng, tên bụng bia cũng không chịu thua đứng lên nói to đầy khiêu khích:

“60 triệu!”

“70 triệu!”

“80 triệu!”

“90 triệu!”

“1 tỷ!”

“50 tỷ!”

Đang lúc vị giám đốc trẻ tuổi và tên bụng bia đang quyết liệt đấu giá thì tiếng người phụ nữ trong trẻo vang lên ra giá làm cho mọi người bất ngờ rảo mắt tìm kiếm chủ nhân sở hữu giọng nói đó.

“Có ai ra giá nữa không? 50 tỷ lần thứ nhất! 50 tỷ lần thứ hai! 50 tỷ lần thứ ba! Xin chúc mừng cô Bạch Uyển Nhi, giám đốc công ty Thiên Nhi và là Dương thiếu phu nhân đã giành được chiếc vòng cổ tinh xảo này!”

Khi nghe thông báo của MC tất cả mọi người trong hội trường đều vô cùng bất ngờ, chỉ riêng mỗi tên giám đốc trẻ tuổi đó lại chỉ nhếch mép cười rồi đứng lên rời khỏi buổi đấu giá. Kết thúc buổi đấu giá, nhìn chiếc vòng cổ mình mới dành được trên chiếc cổ trắng ngần xinh đẹp mà tâm trạng Uyển Nhi vui đi ít nhiều. Cô nhanh chóng rời khỏi đó cùng Nhất Hàm. Từ xa Tô Tranh đi tới nhìn chiếc xe rời khỏi nở ra một nụ cười méo xệch tự giễu:

“Bạch Uyển Nhi! Tôi thật ghen tị với cô!”

***Tại căn biệt thự của Lục Kinh Phong

Anh đang ở trong nhà xem chương trình giải trí mà Uyển Nhi thích xem nhất thì bỗng nghe được tiếng chuông cửa. Bước ra mở cửa thấy Tô Tranh tay cầm giỏ hoa quả tươi cười nhìn anh, Lục Kinh Phong nhún mày không vui hỏi:

“Cô đến đây làm gì?”

Đối diện với khuôn mặt không vui của Lục Kinh Phong, Tô Tranh lại càng cười tươi hơn, tự nhiên lách người đi vào nhà. Cô vui vẻ sắp hoa quả vào đĩa đặt trên mặt bàn, rồi đáp lại câu hỏi của anh:

“Để cảm ơn công ơn chữa bệnh cho Tiểu Ái vào những ngày qua, hôm nay tôi có giỏ hoa quả đến cảm tạ anh thôi. Anh không chê chứ?”

Lục Kinh Phong ánh mắt sắc lạnh nhìn Tô Tranh nghiêm nghị lạnh lùng chất vấn:

“Tô Tranh! Cô lại muốn giờ trò gì?”

Tô Tranh bật cười tự giễu, đáy mắt hiện lên lớp sương mờ. Tô Tranh như bị đè nén bấy lâu này bùng nổ hết to oán trách. Giọng cô khê biến đổi, run run cất ra những tiếng trong lồng ngực khó nói bấy lâu nay:

“Lục Kinh Phong em không hiểu! Anh luôn nói anh hận Bạch Uyển Nhi nhưng mỗi khi em muốn làm hại cô ấy anh đều không phép. Thật ra em ghen tị với cô ta không phải vì nhà cô ta giàu sang hay là cô ta luôn may mắn hơn em. Em ghen tị với cô ta vì có được tình cảm của anh! Đúng! Lục Kinh Phong, em yêu anh! Vẫn biết anh không đồng ý tình cảm này nhưng em vẫn cố chấp muốn nói cho anh biết rằng em yêu anh, yêu anh rất nhiều. Nhưng em thật không ngờ trong mắt anh em lại là người phụ nữ xấu xa như vậy. Lục Kinh Phong, vì anh mà danh tiết của một đứa con gái em cũng chẳng cần. Vì anh mà em đã phản bội bạn thân làm người thứ ba đi phá hoại gia đình nhà người khác. Hôm nay anh hãy nói cho em biết, anh có từng rung động một chút nào không?”

Đối diện với khuôn mặt đầm những giọt lệ đáng thương của Tô Tranh. Nghe những lời tình cảm của cô nói ra Lục Kinh Phong chẳng hề có một sự mảy may thương cảm nào cả mà anh lại còn hung dữ tiến tới lại gần Tô Tranh bóp lấy chiếc cổ trắng ngần của cô, ánh mắt đỏ ngầu vì tức giận sắc lạnh nhìn cô cảnh cáo đe dọa:

“Thứ tình cảm rẻ tiền của cô ư? Không xứng! Cái đó là cô tự nguyện tôi đâu có ép buộc. Thế nên đừng có ca cẩm và nói ra cái thứ tình cảm rẻ rách đó của cô. Tô Tranh! Cô nên nhớ rõ cô không có đủ tư cách để nói yêu tôi và bây giờ rút ra khỏi nhà tôi ngay!”

Lục Kinh Phong buông tay, cơ thể của Tô Tranh yếu ớt không có sức sống ngã nhào xuống mặt đất. Tô Tranh ngồi trên mặt đất nhìn anh rời khỏi nước mắt không ngừng rơi lã chã, nở một nụ cười bất lực. Cô đã sai và quá ngu ngốc mới yêu một tên lạnh lùng, tàn độc như anh. Anh nói đúng, cô chỉ là một tên đầy tớ thuộc hạ làm sao có thể yêu được một người cao quý như anh? Tình cảm của cô chỉ là một thứ rẻ rách mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Sự tích đồ võ

Tô Tranh yếu đuối đứng dậy khó nhọc bước đi những bước thật nặng nề rời khỏi nhà của Lục Kinh Phong. Đến thẳng quán bar sầm uất nhất thành phố X, Tô Tranh mệt mỏi uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền thân bó sát khoe được triệt để các đường cong trên cơ thể và cả đôi chân dài miên man. Hàng loạt những tên đàn ông đều nhìn cô với đôi mắt thèm thuồng. Bỗng có một vị thiếu gia với khuôn mặt điển trai mang đậm phong cách bad boy cầm theo một ly rượu ra bắt chuyện với Tô Tranh.

“Cô em xinh đẹp, sao lại ngồi một mình uống rượu thế này? Thất tình à?”

Tô Tranh nhìn chàng thiếu gia bad boy với đôi mắt lơ đãng cô cười khẩy một tiếng đáp lại với giọng điệu đầy khinh thường:

“Thất tình? Tôi từng có tình yêu ư? Đàn ông các người đều là một lũ tồi. Nói dối một câu chết người sao? Sao lúc nào cũng phải nói thật để rồi gây thương đau cho người khác chứ. Hừ! Tôi hận mấy đàn ông các người!”

Anh chàng thiếu gia bad boy đặt nhẹ ly rượu xuống, tiến gần đến Tô Tranh vuốt ve khuôn mặt cô nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên, hôn lên những giọt nước mắt trên gò má của cô. Tuy cô đã từng làm tình với đàn ông rồi nhưng trước hành động dịu dàng của anh chàng này cô vẫn không khỏi kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn. Tô Tranh dơ tay đẩy mạnh anh ra trốn tránh sự yêu thương thân mật. Anh chàng chỉ cười tiếu rỏ nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch rồi quay ra phong lưu nói với Tô Tranh:

“Tí thì tôi lại được chơi lại một lần nữa cô em xinh đẹp này rồi! Tiếc quá. Thôi, ở đây không tốt em nhanh chóng trở về đi! Hắn không đáng để em yêu thương, từ bỏ đi!”

Nói rồi anh ta cất bước quay lưng hòa nhập vào đám người đang nhảy nhót ồn ào trong vũ trường. Tô Tranh ở lại với tâm trạng khó hiểu, đầu óc trống rỗng cô lại tiếp tục uống rượu. Khi đã say mềm, phục vụ quán bar đang không biết phải làm thế nào thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên phát lên. Anh ta lần theo tiếng chuông, tìm thấy điện thoại từ trong túi xách vui mừng nghe máy:

“Alo đây là bạn của Tô tiểu thư đúng không ạ?”

“Đúng vậy. Anh là ai?”

“Tôi là phục vụ ở quán bar. Mong cô mau đến quán bar XPOSE, Tôi tiểu thư uống quá chén nên đang say ở quán chúng tôi ạ.”

Anh ta vừa nói xong tiếng “tút...tút” vang dài báo hiệu cuộc gọi đã kết thúc. Anh ta chửi thề một tiếng rồi vứt máy của Tô Tranh lại vào túi. Ba mươi phút sau, một cô gái xinh đẹp với chiếc váy ren trắng trông thật tao nhã bước vào quán bar. Cô đảo mắt một vòng thấy Tô Tranh đang say mềm rồi nhưng vẫn cố chấp uống những ly rượu mạnh, cô cau mày lạnh lùng bước tới dâng lấy ly rượu từ trong tay Tô Tranh. Tô Tranh ngẩng mặt lên nhìn rồi cười nhếch một cái nhàn nhạt mở miệng:

“Uyển Nhi? Ha! Cô đến đây để nhìn tôi thế thảm đúng không?”

Uyển Nhi nhìn Tô Tranh với ánh mắt phẫn nộ, tức giận đáp lại:

“Tô Tranh! Cô đang làm cái trò gì vậy? Đi về mau!”

Tô Tranh thấy Uyển Nhi phản ứng mãnh liệt như vậy, nước mắt lại không ngừng tuôn ra, đôi mắt xinh đẹp đỏ ngầu oán hận nhìn Uyển Nhi lớn tiếng nói:

“Tại sao? Bạch Uyển Nhi, tại sao? Tôi yêu anh ấy vậy mà tại sao anh ấy lại cứ yêu cô? Anh ấy nói anh hận cô nhưng lại chẳng cho chúng tôi động chạm đến một sợi tóc của, cô thấy có nhục cười không? Anh ấy lạnh lùng, vô tâm, đáng sợ nhưng tại sao tôi lại luôn cố chấp yêu anh ấy hả? Cô thấy tôi ngu ngốc không Uyển Nhi? Cô biết không, quán bar này vô cùng quen thuộc với tôi vì chính ở đây ba năm trước tôi đã lừa gạt và cướp mất người đàn ông cô yêu đó. Cô có muốn nghe sự việc không?”

Uyển Nhi yên vị ngồi trên ghế, im lặng không nói gì cũng như đang chờ đợi câu chuyện của Tô Tranh. Tô Tranh cười đau khổ rồi nhấc ly rượu Whiskey màu vàng sáng sủa dưới ánh đèn huyền ảo uống một hơi cạn sạch. Tô Tranh khuôn mặt đau khổ đến đáng thương, giọng nói run run cất lên:

“Ba năm trước chính tại quán bar này, cái ngày tôi phát hiện ra mình có thai. Cô biết không đứa con này chính là của cái tên kẻ đã cưỡng bức lúc tôi mất nhà đó, lúc đó tôi chả biết tìm đến ai. Nhưng tôi lại nhớ đến sao không có ai. Còn có cả chồng của bạn thân mình cơ mà. Tôi rút máy điện thoại ra gọi cho Nhất Hàm bảo anh ta đến. Anh ta đến thật đó Uyển Nhi à, nhìn thấy anh ta ở cửa tôi vội vàng lấy chiếc gói thuốc mê đổ vào cốc rượu của anh ta. Tôi thử lòng anh ta bằng cách tỏ tình nhưng cô biết Nhất Hàm phản ứng thế nào không? Hàm đẩy tôi ra chán ghét nhìn tôi. Cũng đúng mà tôi có gì đáng quý đâu. Danh phận không! Trình tiết cũng hăng còn! Bị khinh thường là phải rồi! Tôi gạ Hàm mãi anh mới uống ly rượu đó, sau khi anh bất tỉnh rồi tôi đưa anh ta về phòng dựng lên một cảnh hoan lạc. Vài ngày sau tôi tìm đến công ty đưa ra giấy khám thai bắt Hàm phải chịu trách nhiệm rồi anh cũng phải cam chịu đồng ý chịu trách nhiệm thật. Bạch Uyển Nhi, cô có thấy kế hoạch của tôi hoàn mỹ không? Nó hoàn mỹ vậy mà cô lại trở về phá hỏng tất cả! Tại sao? Tại sao cô lại trở về làm gì cơ chứ?”

Tô Tranh nói đến đây không kìm nén được cảm xúc mà khóc nức lên một hồi. Ngược gương mặt đầm lệ lên nhìn Uyển Nhi, Uyển Nhi cảm nhận được ánh nhìn của Tô Tranh có cái gì đó khác lạ mà cô không thể hiểu nổi. Tô Tranh lại uống cạn một ly rượu Whiskey mạnh nữa, cơ thể của Tô Tranh ngày một nóng lên. Hoi men đã làm cô mất đi lí trí, lời nói có chút mất kiểm soát:

“Bạch Uyển Nhi cô biết không? Thứ tôi ghen tị với cô không phải là gia thế cô giàu, cũng không phải là cô luôn may mắn hơn tôi mà thứ tôi ghen tị với cô chính là tình yêu của anh ấy! Rõ ràng tôi là người đến trước hà cớ gì cô lại có được tình yêu của anh ấy chứ? Hôm nay nhân lúc tôi say tôi muốn được xin lỗi cô. Bạch Uyển Nhi tôi xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi cô rất nhiều. Xin lỗi...”

Tô Tranh cúi gầm mặt cứ liên mồm nói ra những câu xin lỗi. Uyển Nhi như đã hiểu được sự tình, nhìn Tô Tranh với ánh mắt thương hại tiến lại gần định đỡ cô dậy nhưng cô lại sững người lại khi nghe thấy Tô Tranh nỉ non nói một câu rất nhỏ dưới những tạp âm ồn ào của vũ trường, Uyển Nhi không thể nghe rõ cô ta nói gì nhưng lời nói của Tô Tranh lại làm Uyển Nhi vô cùng thất vọng.

“Chi...em xin lỗi!”

***Lời nhắn.

Các độc giả thân yêu ơi! Hãy tích cực bỏ phiếu ủng hộ cho mình nào để mình có động lực bảo chương đợt hai nè.

Mọi người bỏ phiếu nhé<333

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Điềm báo mơ hồ Từ Dương phu nhân

“Chi...em xin lỗi!”

Chi? Chi là ai? Là người chủ mưu đứng sau ư? Uyển Nhi suy nghĩ mông lung rồi cũng mau chóng gạt bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, khó nhọc dìu Tô Tranh dậy. Sau khi đưa Tô Tranh về khách sạn xong xuôi cô mới mệt mỏi đi về nhà. Bây giờ sau khi công bố với mọi người trong thành phố, Uyển Nhi

và Nhất Hàm đã về chung một mái nhà. Uyên Nhi vừa về đến nhà, Dương phu nhân lo lắng từ trong nhà chạy ra mang theo một chiếc áo lông khoác lên cho cô lo lắng hỏi:

“Con đi đâu mà bây giờ tối muộn mới về thế này? Mau vào uống bát canh gừng cho ấm.”

Uyên Nhi mỉm cười ngoan ngoãn nghe lời bà chạy vội vào trong nhà. Nhất Hàm cùng Tiểu đưa bỏ đang ngồi ở phòng khách vui vẻ chơi đùa. Uyên Nhi cầm bát canh gừng đến nhẹ nhàng ngồi xuống xem hai cha con. Cô vẫn đang suy nghĩ về câu nói của Tô Tranh lúc ban nãy, cái tên “chỉ” thật sự khiến cô tò mò vô cùng. Bỗng Uyên Nhi nhớ đến điều gì đó khiến đôi mắt sáng bừng, đặt mạnh bát trà gừng xuống quay ra mừng rỡ nói với Nhất Hàm:

“Chồng! Em nói này. Anh bạn thân của em ý cái người em từng nói với anh rồi đó. Anh ta tên Lục Kinh Phong hay anh điều tra thân thế của anh ta xem có quan hệ với Lục gia không đi.”

Uyên Nhi vừa dứt lời âm thanh chói tai của sự đổ vỡ vang lên. Uyên Nhi và Nhất Hàm đều giật mình quay ra nhìn. Dương phu nhân khuôn mặt sừng sốt mặc kệ chiếc bát canh gừng đang rơi vỡ tung tóe trên sàn nhà vội vàng bước đến ngồi đối diện Nhất Hàm Uyên Nhi run run hỏi:

“Con vừa nhắc đến Lục gia?”

Cả Nhất Hàm và Uyên Nhi đều cùng ngơ ngác nhìn nhau, cả hai không hẹn mà đồng thanh trả lời cùng một lúc

“Vâng!”

“Vâng!”

Dương phu nhân thái độ lại càng sốt sắng hơn đứng lên đi đi lại lại. Mồm cứ lẩm bẩm không ngừng câu nói “Không được! Không được! Sao lại thế?” Uyên Nhi nhìn Dương phu nhân với thái độ như vậy như ngờ ngờ nhận ra điều gì mà vội vàng reo to lên hỏi:

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ biết Lục gia?”

Ngay sau câu nói của Uyên Nhi bà vội vàng dơ tay lên miệng chỉ cô nhỏ tiếng lại. Dương phu nhân thở dài bất lực ngồi xuống rồi kể cho Uyên Nhi và Nhất Hàm những gì bà biết được:

“Mẹ cũng không biết nhiều. Nhưng bao năm nay Lục gia luôn là gia tộc đại kị không ai muốn nhắc đến. Lục gia xuất thân là gia tộc theo phe Hắc đạo. Năm xưa cũng từng hoành ngang dọc không chỉ thành phố X hay thành phố S mà ở toàn cả nước. Mãi cho đến khi các gia tộc lớn cùng với cảnh sát cùng nhau hợp tác lại thì mới đánh đổ được Lục gia. Nhưng đạo gần đây cha con đang đầu đầu vì hình như phát hiện ra hậu nhân của Lục gia.”

Uyên Nhi cùng Nhất Hàm rất bất ngờ khi nghe tin tức từ Dương phu nhân. Bà chỉ thở dài nhìn Uyên Nhi với ánh mắt sâu xa như hàm chứa ý gì trong đó rồi lẳng lặng bước đi vào trong bếp. Trước khi bà rời khỏi còn cố ý nói một câu bóng gió mơ hồ khiến cho cô và anh khó thể hiểu được:

“Đôi khi không biết sự thật sẽ tốt hơn!”

Bà lẳng lặng bước về phòng. Uyên Nhi nhìn bóng lưng bà trong lòng tràn ngập niềm thắc mắc. Cô biết bà như đang nắm được một sự thật nào đó và có thể đó chính là mấu chốt dẫn đến cái chết của ba mẹ cô. Uyên Nhi day day tâm mi rồi một mình trở về phòng. Sau khi tắm rửa xong cô thoi mái nằm trên chiếc giường lớn mãi mê suy nghĩ rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. Đến tận đêm, Nhất Hàm mới trở về phòng. Cảm nhận được hơi thở đều đặn của cô anh biết cô đã ngủ. Nhất Hàm lẳng lặng nằm xuống bên cạnh, Uyên Nhi như cảm nhận được mùi hương quen thuộc của anh mà quay người lại vùi mình trong lồng ngực rắn chắc của Nhất Hàm. Cô nhẹ nhàng lên tiếng:

“Anh nghĩ sao về lời mẹ nói?”

Thanh âm trong trẻo mà quyến rũ của cô vang lên trong đêm tĩnh lặng bỗng lại khơi dậy dục vọng của anh. Hơi thở nặng nề, Nhất Hàm kiềm chế dục vọng đáp lại:

“Ngủ đi! Mai còn dậy sớm được!”

Uyên Nhi vẫn chưa nhận ra được sự biến đổi trên cơ thể của Nhất Hàm mà ngây thơ trả lời:

“Em không ngủ được!”

Nhất Hàm nghe câu nói này của cô nhếch môi cười gian tà, thỉnh thoảng lật người cô lại, đè lên hạ thân nhỏ bé của cô nói:

“Không ngủ được? Vậy thì làm việc sẽ giúp em dễ ngủ hơn đấy!”

Nghe đến đây Uyên Nhi tá hỏa, bây giờ cô nhận ra ý đồ của anh thì đã quá muộn rồi. Nụ hôn cuồng nhiệt, nóng bỏng như muốn đốt cháy căn phòng. Đêm hôm đó cô và anh lại có một đêm mây mưa thật hoan ái và nồng nhiệt.

Sáng hôm sau, Nhất Hàm thức dậy sớm nhìn Uyên Nhi đang say sưa nằm ngủ anh ngắm nhìn một lúc rồi đưa đôi tay xoa xoa nhẹ đầu cô đầy nuông chiều và không quên đặt thêm một nụ hôn buổi sáng ngọt ngào lên vàng trán xinh đẹp của cô. Thu xếp xong anh rời khỏi nhà đi đến công ty làm việc. Vừa mới đến công ty, Trần Khải từ trong đại sảnh hấp tấp lao ra mừng rỡ nói với anh:

“Ôn trời sắp lớn của em đây rồi. Anh cứu em với, khắc tinh của em đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Trần Khải gặp khắc tinh

Trần Khải vừa dứt lời bên ngoài cổng công ty xuất hiện một đàn siêu xe, dẫn đầu đoàn là chiếc Aston Martin Vanquish màu xám bạc. Bước xuống là một cô nàng có nhan sắc vô cùng xinh đẹp. Cô mang một vẻ đẹp lạnh lùng mà sắc sảo, quét mặt một vòng, cô kiêu hãnh bước vào công ty. Trần Khải vừa nhìn thấy cô gái đó, cơ thể liền rung lên từng đợt, hoảng sợ núp sau lưng Nhất Hàm. Nhất Hàm nhìn thái độ của Trần Khải như vậy liền vô cùng tò mò về cô gái đang lạnh lùng bước tới xem cô ta có gì mà khiến anh chàng thư kí của anh lại phải run sợ thế này.

“Xin chào Dương tổng! Tôi là Hạ Tuyết Nhi, người nh muốn có nhu cầu làm ăn từ trước!”

Hạ Tuyết Nhi dơ cánh tay thanh mảnh của mình ra lạnh lùng giới thiệu. Nhất Hàm nhìn thái độ không mấy thân thiện của cô nàng chỉ nhếch mép, đưa tay ra lịch sự bắt lại. Nhất Hàm quan sát Hạ Tuyết Nhi rồi nhàn nhạt mở miệng:

“Hạ đại tiểu thư, lúc trước cô đã từ chối chúng tôi, nói chúng tôi không chuyên nghiệp. Sao hôm nay lại có nhã hứng đến với công ty nhỏ của chúng tôi thế?”

Hạ Tuyết Nhi không hề tỏ ra thái độ mất bình tĩnh hay là luống cuống. Cô vẫn lạnh lùng điềm nhiên như đây chỉ là một sự việc bình thường và không liên quan đến cô. Hạ Tuyết Nhi không dụt dè mà thẳng thắn đáp lại trong lời nói còn có ý muốn thương lượng:

“Dương tổng, chuyện cũ chúng ta không nhắc lại. Hiện tại bây giờ tôi muốn hợp tác với công ty anh và lại tôi còn muốn xin một thứ từ anh nữa. Ở đây không tiện nói chuyện chúng ta có thể lên phòng anh nói được không?”

Đề quên một thứ? Cô nàng đại minh tinh này thật sự rất biết ăn nói! Trần Khải lại là một món đồ?! Trong khóe mắt của Nhất Hàm khi nhìn Hạ Tuyết Nhi lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Được!”

Nhất Hàm đồng ý rồi lạnh lùng quay lưng cất bước đi. Trần Khải ngỡ ngàng trước hành động vì tiền mà bán rẻ tình anh em của Nhất Hàm. Anh hiện tại lúc này khóc dở mếu dở, cuộc đời anh biết trôi về đâu?

Khi cả ba người vừa rời khỏi thì đồng thời hai chiếc siêu xe Ferrari và Bugatti vừa dừng bánh trước cổng công ty. Uyển Nhi, Kỳ Thiên và Phương Kiều bước xuống. Vẫn là cô nàng tiếp tân thân thiện đợt trước ra niềm nở đón ba người và dẫn lên phòng của Nhất Hàm.

***Trong phòng làm việc của Nhất Hàm

Hạ Tuyết Nhi và Nhất Hàm ngồi đối diện nhau. Không cần Nhất Hàm phải mở lời Hạ Tuyết Nhi đã thẳng thắn nói vào vấn đề chính:

“Dương tổng! Hôm nay tôi lặn lội đường xa đến đây thứ nhất tôi muốn hợp tác với công ty anh. Điều kiện đánh đổi là Trần Khải thư kí của anh sẽ thuộc về tôi!”

Nhất Hàm nở một nụ cười hiếm có, nhìn Trần Khải với ánh mắt sâu xa rồi hững hờ đáp lại đề nghị của Hạ Tuyết Nhi:

“Hạ đại tiểu thư, nếu tôi nói không được thì sao?”

“Không được? Dương tổng, em rể của tôi ời. Bây giờ Miên thị quay trở lại gây khó dễ với Bạch Uyển Nhi và Bạch Kỳ Thiên hai đứa em họ của tôi, mà chú cũng đang muốn giúp vợ chú có thêm chỗ dựa vững chắc vậy thì chú phải cần đến thứ gì? Và cần đến sự giúp đỡ của ai? Chị tin chú cũng hiểu rõ nên chú mời tìm đến sự giúp đỡ của Hạ gia. Chẳng lẽ bây giờ chú lại muốn không giúp em họ tôi nữa, muốn nó rơi vào thảm cảnh một lần nữa chú mới vừa lòng? Chị hoàn toàn tin chú không nhand tâm đến mức đó, đúng không?”

Lời nói với lí luận sắc bén của Hạ Tuyết Nhi đã khiến cho Nhất Hàm phải vỗ tay tán thưởng. Quả thật y như lời đồn. Tuy cô là một đại minh tinh nhưng trong vấn đề thương trường Hạ Tuyết Nhi cô cũng không thể coi thường. Chẳng trách tuy Hạ gia hiện tại không con trai tiếp quản nhưng vẫn lớn mạnh bình thường khiến người đời phải nể phục. Hôm nay Nhất Hàm nhìn thấy đại tiểu thư Hạ gia đích thân đến bàn chuyện làm ăn mới có thể thấu tại sao Hạ gia luôn hùng mạnh và nắm vững vị trí cao trong giới như vậy. Trần Khải quan sát vẻ mặt của Nhất Hàm thấy sự tình không bình thường liền toát mồ hôi lạnh, đứng phốc dậy lấy hết can đảm mới dám hét to:

“Hạ Tuyết Nhi! Chúng ta không thể. Thân phận cô cao quý như vậy tôi không dám có ý nghĩ viển vông với cả người tôi thích chính là.... là....Nhất Hàm, ông chủ của tôi!”

Trần Khải vừa dứt lời cả Hạ Tuyết Nhi lẫn Nhất Hàm liền bàng hoàng, bất ngờ đến cơ thể căng cứng như hóa đá. Trần Khải vừa nói gì? Anh ta nói anh

ta thích Dương Nhất Hàm? Hạ Tuyết Nhi tiến tới cạnh Trần Khải, cơ thể như không còn trọng lượng cứ xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng vẫn cố gắng đứng vững, thanh âm run run khó nhọc phát ra từ trong cổ họng của cô hỏi:

“Trần Khải, anh vừa nói gì cơ? Anh thích ai?”

Trần Khải đứng thẳng nghiêm túc như tư thế đang chào cờ, căng thẳng trả lời câu hỏi của Hạ Tuyết Nhi:

“Tôi nói là: Tôi! Thích Dương Nhất Hàm, ông chủ của tôi chứ không phải thích cô!”

Lời nói rõ ràng, nghiêm chỉnh của Trần Khải vừa kết thúc, cánh cửa đột ngột mở ra, Uyển Nhi với khuôn mặt tức giận nhanh chóng xông vào lao thẳng đến phía Trần Khải. Không biết Uyển Nhi lấy sức mạnh từ đâu ra mà chỉ với một tay nắm lấy cổ áo sơ mi của Trần Khải mà nhấc bổng lên. Khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Uyển Nhi, ánh mắt đầy sát khí, thanh âm như muốn đòi mạng khiến Trần Khải sợ đến cơ thể run lên bần bật:

“Trần Khải! Chị mày còn sống lù lù ở đây mà chú đã muốn đào góc tường nhà chị! Muốn tạo phản à?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Phương Kiều rơi vào tầm ngắm

“Trần Khải! Chị mày còn sống lù lù ở đây mà chú đã muốn đào góc tường nhà chị! Muốn tạo phản à?”

Trần Khải sợ run người, khuôn mặt trắng bệch, miệng mấp máy trả lời:

“Chị! Chị tha cho em, em biết lỗi rồi. Em không thích sếp, là em...em lừa cô ta!”

Uyển Nhi hừ mạnh một tiếng rồi mới buông tay ra. Mọi người xung quanh đều đứng bất động, miệng há hốc xem tình cảnh cô tỏa ra năng lượng cực mạnh đáng sợ như nào. Uyển Nhi ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh, ngây ngô hỏi:

“Mọi người sao vậy? Trời lạnh quá sao? Sao mọi người đứng im hết rồi?”

Ngay khi dứt lời nói mọi người đều ồ lên cảm thán một tiếng. Hạ Tuyết Nhi khí thế bức người từng bước đến chỗ Trần Khải, gương mặt cô kiêu hãnh hất lên hỏi:

“Sao? Anh không hứng thú với phụ nữ? Vậy anh giải thích đi, lời anh nói ban nãy là gì?”

Trần Khải rơi vào tình thế bị động khó xử, khuôn mặt lấm tấm những giọt mồ hôi. Làn da trắng hồng, đôi môi đỏ tự nhiên càng làm Hạ Tuyết Nhi hứng thú muốn thu phục anh chàng tiểu bạch kiểm này hơn nữa. Trần Khải nhìn ánh mắt không hề bình thường của Hạ Tuyết Nhi càng run hơn, giọng ấp úng hỏi:

“Tôi...tôi...cô... cô định làm gì?”

“Làm gì ư? Bất anh về đó!”

Hạ Tuyết Nhi ranh mãnh cười rồi quay sang nhìn Uyển Nhi. Tuy Hạ Tuyết Nhi không nói nhưng Uyển Nhi hoàn toàn có thể hiểu. Cô biết cô em họ của mình đang hứng thú với anh chàng thư kí nhỏ này rồi! Uyển Nhi nở một nụ cười rạng rỡ, hào phóng nói to:

“Tuyết Nhi, nếu em thích em cứ mang Khải Khải về. Anh chị cũng không có ý kiến gì đâu, chắc Khải Khải cũng thế.”

Uyển Nhi liếc mắt nhìn Trần Khải đe dọa. Trần Khải mặt méo xệch nhưng nhìn ánh mắt đầy sát khí của Uyển Nhi thì anh đã biết anh không đồng ý cũng chết mà đồng ý cũng không thoát nổi. Nhưng nếu Uyển Nhi tức giận, Nhất Hàm cũng tức giận thì chịu sự hành hạ của cô nàng đại minh tinh Hạ Tuyết Nhi còn hơn là hứng chịu con thịnh nộ của hai người kia. Trần Khải suy nghĩ đắn đo một hồi rồi rụt rè gật đầu đồng ý. Sau khi Trần Khải thụ xếp bàn giao công việc xong thì cũng rời theo Hạ Tuyết Nhi về thành phố S luôn. Uyển Nhi, Kỳ Thiên, Phương Kiều ở lại bàn chuyện làm ăn với Nhất Hàm. Sau khi bàn bạc kế sách đối phó với Miên Thi, Kỳ Thiên và Phương Kiều vui vẻ rời khỏi công ty. Chiếc xe Bugatti màu trắng vừa lăn bánh rồi khỏi, chiếc xe Audi màu đen huyền bí dần dần theo sau và dừng tại trước cổng công ty Dương thị. Chiếc cửa kính dần dần được hạ xuống để lộ ra gương mặt góc nghiêng cực kì đẹp trai với làn da trắng toát, đôi môi mỏng, đỏ rất tự nhiên có mang chút gì đó khát máu. Đôi môi khẽ nhếch lên khi nhìn chiếc Bugatti vừa rời khỏi, rồi lại nhìn lên tòa công ty to đồ sộ. Âm thanh lạnh lùng vang lên:

“Phương Kiều? Hay tôi chơi đùa với cô trước nhì?”

Anh ta bật cười lớn, tiếng cười rất quý dị và vô cùng đáng sợ. Chiếc cửa kính xe ô tô dần được đóng lại, chiếc Audi màu đen dần dần hòa mình vào dòng cộ xe tấp nập. Uyển Nhi trên phòng Nhất Hàm đang định thụ xếp để có một bữa ăn trưa ngọt ngào với anh thì điện thoại cô reo lên. Tô Tranh gọi đến nói có chuyện riêng muốn nói với cô. Uyển Nhi đồng ý, nuối tiếc từ bỏ bữa ăn trưa với Nhất Hàm đi đến gặp Tô Tranh.

***Trong quán cafe.

Uyển Nhi bước vào trong quán đã thấy Tô Tranh mệt mỏi ngồi ở đó rồi. Cô ta đã không còn vẻ xinh đẹp cũ của mình nữa mà làn da nhợt nhạt, đôi môi nứt nẻ nhu không được chăm sóc. Thân hình thì gầy và ốm yếu đi rất nhiều. Uyển Nhi bước đến ngồi xuống, cau mày nhìn Tô Tranh. Điều gì đã khiến cô ta trở nên thảm hại như thế này? Tô Tranh nhìn về mặt của uyển Nhi như vậy cười nhếch môi rồi hờ hững hỏi:

“Sao? Có bất ngờ lắm trước vẻ thảm hại của tôi lắm hả? Nhưng...Bạch Uyển Nhi, tôi đâu có thất bại như cô. Có một con sói lớn luôn bên cạnh kề bên mình mà không biết đã thế lại còn đối tốt với con sói ấy nữa chứ. Cô thật sự quá thất bại và quá ngốc!”

Uyển Nhi khó hiểu nhú mày hỏi lại Tô Tranh:

“Cô nói thế là có ý gì?”

Trước thái độ muốn biết sự thật của Uyển Nhi, Tô Tranh lại càng ra vẻ huyền bí hơn. Cô ta lắc lắc đầu, tặc lưỡi trả lời trong giọng nói có chút châm biếm:

“Không đúng sao? Ngày ngày, tháng tháng đối với “sói” tốt biết bao. Nhưng “sói” thì sao? “Sói” lại đang ủ hết mưu này đến mưu khác để có thể hành hạ người bạn tốt đã và đang đối tốt với mình. Khổ thân không cơ chứ? Bạch uyển Nhi, tôi khuyên cô đừng nên tin quá vào những điều mà bản thân đang thấy trước mặt vì chưa biết chừng đó chỉ là ảo ảnh mà thôi. Cũng đừng vội tin người quá nhanh, đó không phải là ngây thơ mà là ngu xuẩn.”

Tô tranh nói xong rồi cũng đứng lên rời khỏi. Thân hình gầy guộc cô độc từ từ rời khỏi khuất dạng. Tô Tranh rời khỏi tâm trạng Uyển Nhi cũng trùng xuống. Sự nhkos hiểu, tò mò cứ lần lượt xâm chiếm lấy cô. Đúng! Cô biết! Bạch uyển Nhi cô hoàn toàn có thể cảm nhận được có một con sói đang luôn rình rập và có nguy cơ sẽ tấn công, làm hại mình. Nhưng thế thì sao chứ? Uyển Nhi cô muốn thử xem con “sói” này lợi hại đến đâu. Bạch Uyển Nhi rút điện thoại từ trong túi xách ra. Gõ vào số điện thoại quen thuộc, rất nhanh chóng đã có thể kết nối thành công

“Lục Kinh Phong! Bây giờ em sẽ đến nhà anh, nhớ đón tiếp nồng hậu đó!”

Vẫn như bao lần chỉ cầu mong phiếu. Mọi người hãy bỏ phiếu ủng hộ mình nha. Lu mọi người<333

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mạo hiểm

Uyển Nhi tắt máy rồi nhanh chóng đến nhà Lục Kinh Phong. Vẫn như lần trước, ngôi nhà vẫn u ám và đáng sợ. Uyển Nhi lấy hết can đảm nhấn chuông cửa hai lần. Tiếng chuông thứ hai vừa dứt, thân ảnh của Lục Kinh Phong vui mừng chạy ra chào đón. Anh nở một nụ cười tỏa nắng, vui vẻ nói với Uyển Nhi:

“Sao thế? Hôm nay lại có con gió nào đưa em đến nhà anh thế này!”

Uyển Nhi nhìn người đàn ông với khuôn mặt vô cùng điển trai, thái độ thân thiện mà trong lòng mình đau xót vô cùng. Cô rất mong, rất mong là mình đa nghi. Là mình nghĩ nhiều, hiểu lầm anh. Cô thật sự không muốn mất đi người bạn tốt như thế này. Uyển Nhi nói đùa:

“Nhớ anh quá thôi!”

Uyển Nhi nói xong tự nhiên cất bước đi vào trong nhà mà không biết đằng sau Lục Kinh Phong hiểu lầm câu nói của cô là thật mà mặt đỏ ửng, ngại ngùng đi sau Uyển Nhi. Uyển Nhi vào nhà đã thấy mùi bánh rán thơm nức mũi, cô nhanh chóng chạy xuống phòng ăn. Đúng như cô cảm nhận được có một đĩa bánh rán thật ngon mắt đang để đó, Uyển Nhi không thể nào cưỡng lại với sự thu hút của đĩa bánh rán, cô hướng mắt về phía Lục Kinh Phong thăm dò. Lục Kinh Phong gật đầu đồng ý Uyển Nhi mới ngồi xuống vui vẻ ăn. Ăn được một nửa, cô liền nhớ đến còn việc chính sự cần làm, chứ không thể chôn vùi trong đồng đồ ăn này được. Uyển Nhi ngước mặt lên nhìn Lục Kinh Phong với đôi mắt long lanh, sáng ngời. Giọng điệu có chút nũng nịu:

“Kinh Phong! Tư dung em thêm mì ramen quá. Anh có thể đi mua hộ em một bát được không?”

Lục Kinh Phong không nghĩ ngờ gì mà vui vẻ đồng ý.

“Đúng là anh không thể qua nổi ải Mỹ nhân kế của em mà!”

Lục Kinh Phong rời khỏi, nụ cười trên môi của Uyển Nhi nhanh chóng biến mất. Gương mặt cô trở nên lãnh đạm, dần dần tiến về phía căn phòng mờ ám hôm trước kia. Căn phòng lần này đã bị khóa, cô dần dần tuyệt vọng thì bỗng đứng trước mặt cô là một chùm chìa khóa được treo ngay ngắn ở trên móc. Uyển Nhi neh nhằng lấy chùm chìa khóa xuống, trong cái chùm đó có rất nhiều chiếc khóa. Nhìn thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, lòng Uyển Nhi ngày

càng sốt ruột. “Cạch” tiếng động vang lên, cô đã mở được cửa! Uyên Nhi vui mừng, mở cánh cửa ra nhìn căn phòng vẫn quý dị như trước. Uyên Nhi với tay bật đèn lên, chiếc đèn đỏ chiếu sáng mờ ảo khắp căn phòng. Uyên Nhi đứng người trước cảnh tượng trước mặt mình. Xung quanh đầy những chiếc hình nộm vô cùng đáng sợ, trên bức tường gắn những bức ảnh bị những mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào không nhìn rõ ra hình dạng nữa rồi. Uyên Nhi tiến tới đi xung quanh ngắm nhìn những hình nộm xung quanh, lớn có nhỏ có và những hình thù của chúng không còn được bình thường nữa rồi, cả thân chúng được nhuộm toàn bằng màu đỏ. Khuôn mặt thì bị rách đến đáng sợ. Trên một bức tường còn có những sơ đồ với những kí tự, thông tin vô cùng mơ hồ, khó hiểu. Uyên Nhi lấy máy điện thoại ra chụp lại. Cô tiến tới bức tường có dán đầy những bức ảnh bị mũi tên đâm vào. Uyên Nhi đưa tay lên rút những mũi tên đó ra, cô muốn biết chủ nhân những tấm ảnh đó là ai. 1 mũi tên...2 mũi tên....3 mũi tên...cô dần dần rút được rất nhiều, bức ảnh đã lộ diện được sắp gần một nửa rồi thì:

“Bạch Uyên Nhi! Em đang làm cái gì vậy?”

Uyên Nhi giật mình, những mũi tên trên tay cô tự do rơi tung tóe xuống đất. Cô sợ hãi dần dần quay đầu lại, khuôn mặt Lục Kinh Phong đỏ ửng đầy tức giận. Con mắt đỏ ngầu của anh nhìn cô như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Lục Kinh Phong đột nhiên lao tới nắm chặt lấy tay cô, thô bạo kéo mạnh cô về phía phòng ngủ. Lục Kinh Phong đẩy mạnh cô xuống giường, thân ảnh cao lớn của anh đè lên ha thân cô. Đôi bàn tay bóp mạnh khuôn mặt xinh đẹp của Uyên Nhi, đôi mắt tức giận nhìn cô. Lục Kinh Phong hiện tại như con mãnh thú mất kiểm soát trông rất đáng sợ. Anh gầm lên:

“Bạch Uyên Nhi! Tôi tin tưởng em, tôi nhân nhượng cho em nhưng không phải để em leo lên đầu lên cổ của tôi mà ngồi. Tôi yêu em! Tôi thích em! Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ khoan dung, tha thứ cho tất cả những gì em làm. Em nên biết rằng hôm nay em động vào giới hạn của tôi và em phải chịu hậu quả!”

Uyên Nhi nhìn Lục Kinh Phong đầy vẻ đáng sợ trước mặt thân thể cô khẽ run. Cô cắn môi, cô quá ngu ngốc! Cô không nên hành động sớm như vậy, bây giờ cô đã biết hành động ngu xuẩn của mình đã mang tới cho mình mối họa diệt thân. Uyên Nhi nở nụ cười chu chát, cô không cầu xin cũng không la hét. Cô giương mắt nhìn Lục Kinh Phong trong đó còn có vài tia coi thường. Lục Kinh Phong nhìn thái độ này của Uyên Nhi càng tức giận, hung bạo xé toạc chiếc váy đen bó sát của cô ra làm đôi. Nhìn cơ thể trần trụi tuyệt mỹ của cô dưới hạ thân mình vật đó của anh phản ứng mãnh liệt. Chiếc ga giường của Lục Kinh Phong vốn là màu đen nên càng tôn lên nước da trắng ngần của Uyên Nhi. Nhìn cô lúc này vô cùng nóng bỏng và khiêu gợi. Lục Kinh Phong đang định cúi xuống hôn lên chiếc cổ tinh xảo của Uyên Nhi thì đầu bị cô đẩy mạnh ra. Thanh âm cảnh cáo, oán hận của Uyên Nhi vang lên:

“Lục Kinh Phong! Anh mà làm gì quá giới hạn tôi sẽ hận anh cả đời!”

Lục Kinh Phong không những không dừng lại hành vi đồi bại dơ bẩn của mình mà lại còn tiếp tục hôn lên chiếc cổ, đôi tay thì xoa nắn cặp ngực đang phập phồng của Uyên Nhi. Giọng nói dâm tục phóng đảng vô sỉ lại rơi lại Uyên Nhi:

“Em hận tôi? Sao cũng được! Hôm nay tôi sẽ chơi chết em để em hận tôi mà luôn nhưng nhớ đến tôi. Không biết chồng em mà biết, anh ta sẽ có phản ứng như nào nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thoát khỏi nguy hiểm

Uyên Nhi sợ hãi theo bản năng tự động co người lại, tay chân cố gắng vùng vẫy. Lục Kinh Phong nhìn thấy thái độ ghét bỏ né tránh của cô, anh càng tức giận mà động tác càng mạnh mẽ hơn. Lục Kinh Phong mãnh liệt hôn lấy đôi môi của Uyên Nhi, động tác cắn mút thô bạo vô cùng. Anh khuấy đảo khoang miệng của cô, đến khi Uyên Nhi không thở nổi nữa mới buông ra. Ngay khi mới lười của hai người rời nhau, Uyên Nhi kinh tởm mà nhổ ngay nước bọt trong khoang miệng của mình xuống ga giường như không muốn để lại hương vị gì của Lục Kinh Phong. Đôi mắt dữ tợn đỏ ngầu nhưng cũng có chút đau xót của Lục Kinh Phong nhìn Uyên Nhi. Uyên Nhi cúi hờn cắn môi uất hận nói:

“Lục Kinh Phong! Tôi đang rất coi thường anh! Anh dừng ngay cái trò mèo bẩn thỉu của anh lại không tôi sẽ hận anh suốt cuộc đời!”

Lục Kinh Phong bật cười lớn, Uyên Nhi nhìn anh cười mà ngớ người. Giọng điệu cười của anh! Rất quen tai....hình như cô đã được nghe ở đâu đó. Uyên Nhi cứ nhìn Lục Kinh Phong cười lớn như thế mà đầu đau như búa bổ, tại sao cô không thể nhớ ra là nghe được điệu cười này ở đâu cơ chứ?! Ngay lúc này giọng nói trầm ấm vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô:

“Em coi thường tôi? Ha, đến tôi! Chính bản thân tôi đây cũng coi thường chính mình. Yêu một người mà đã khiến mình tổn thương rất nhiều. Nhiều lúc tôi tự dặn mình rằng từ bỏ thôi nhưng tôi lại yếu hèn đến nỗi mỗi khi nhìn thấy cô ấy, thấy cô ấy cười vui vẻ nghe giọng nói ấm áp của cô ấy tất cả dừng khi tôi vốn đã chuẩn bị không biết bay đi đâu hết.”

Giọng nói Lục Kinh Phong bất lực vô cùng, hai viên mắt còn xuất hiện cả một lớp sương mờ. Anh dơ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô. Lần này Uyên Nhi lại không né tránh mà để Lục Kinh Phong tùy ý vuốt ve dọc ngang khuôn mặt. Thấy cô ngoan ngoãn như vậy đầy mắt anh hiện lên ý cười rồi từ nghiêng đầu hôn cô. Khi môi cô và anh chỉ còn cách nhau 1cm nữa thôi thì bất thành linh cơ thể anh đột ngột ngã xuống. Uyên Nhi nhìn cơ thể của Lục Kinh Phong đang nằm bất tỉnh trên giường mà gương mặt vẫn còn hoảng hốt và sợ hãi. Lúc này khi Lục Kinh Phong chuẩn bị hôn cô thì cô đã kịp thời lấy được chiếc bình nhỏ trên đầu giường mà can đảm đập mạnh vào đầu của anh. Lúc đó cô rất sợ, nhưng nếu cô muốn thành công thoát khỏi đây thì cô phải liều. Nhìn bộ váy bị xé rách làm đôi rồi lại nhìn cơ thể trần trụi của mình Uyên Nhi cúi hờn vô cùng. Thân thể ô tụy chưa bị vấy bẩn nhưng cũng đã bị người đàn ông khác nhìn thấy, nếu Nhất Hàm mà biết liệu anh có giận không? Không suy nghĩ lung tung nữa, Uyên Nhi bước nhanh xuống giường, mở tủ

quần áo của Lục Kinh Phong ra lấy tạm một chiếc áo sơ mi trắng rồi mặc vào. Uyển Nhi vuốt lại mái tóc rối bời của mình, nhanh chóng thoát khỏi căn nhà u ám đáng sợ đó. Khi Uyển Nhi rời đi được một lúc rồi Lục Kinh Phong mới tỉnh dậy. Anh cảm thấy đầu mình đang đau nhức vô cùng, mơ màng mở mắt ra thấy căn phòng hỗn loạn vô cùng. Nhìn chiếc váy đen bị xé làm đôi dưới mặt đất, những mảnh kí ức thì nhau hội tụ về trí óc anh. Nhớ đến thân thể ngọc ngà tuyệt mỹ của Uyển Nhi dưới hạ thân anh lại có phản ứng, căng cứng đến đau nhức. Rồi lại nhớ đến việc Uyển Nhi từng làm với mình anh tức giận với lấy chiếc điện thoại gọi điện. Rất nhanh chóng đã được kết nối thành công. Giọng nói trầm ấm có hút nặng nề do bị dục vọng khống chế tức giận quát to:

“Tô Tranh! Tôi lệnh cho cô mười phút có mặt tại nhà tôi ngay lập tức không thì đừng trách tôi!”

Lục Kinh Phong nói xong liền vội tắt máy không cho Tô Tranh có bất kì phản ứng nào. Anh cúi xuống nhìn vật đang dựng cờ khởi nghĩa của mình mà sốt ruột. Đúng mười phút sau Tô Tranh có mặt ở nhà Lục Kinh Phong. Anh ra mở cửa không chần chừ gì nữa mạnh tay kéo cô vào nhà rồi đóng sầm cửa lại. Trong khi Tô Tranh còn đang ngơ ngác không biết chuyện gì mà đã bị Lục Kinh Phong lôi đến phòng ngủ rồi. Ấn mạnh cô xuống giường, thô bạo xé toạc chiếc váy màu xanh ngọc trên người cô ra. Tô Tranh tá hỏa, sững người và vô cùng bất ngờ trước hành động mất kiểm soát của Lục Kinh Phong. Cô sợ hãi lên tiếng:

“Lục Kinh Phong!!! Anh đang làm cái gì vậy.....á aaaaaa”

Tô Tranh chưa nói hết câu thân dưới của cô đã co rút mạnh mẽ. Vật cự long nam tính của Lục Kinh Phong thô bạo mà tiến sâu vào u cốc nhỏ bé của cô. Cô đau! Cô đau lắm! Bên dưới như đang có ai đó xé toạc thân thể cô ra. Tô Tranh rơi nước mắt, tui hờn cầu xin Lục Kinh Phong

“Tôi đau! Tôi đau lắm... anh nhẹ chút. Xin anh! Á aaaaaa....”

Lục Kinh Phong không hề quan tâm đến lời cô nói mà còn lại càng thúc sâu mạnh mẽ hơn nữa. Anh cứ rong ruổi mà phát tiết trên thân thể gầy gò của cô, còn Tô Tranh cứ nhẫn nhịn sự đau đớn này lại. Cô hồi hận rồi! Cô không nên yêu cái tên máu lạnh xấu xa này. Tất cả tình yêu mù quáng của cô dâng cho anh tất cả đều chấm dứt tại đây.

***Tại phòng làm việc của Uyển Nhi

Uyển Nhi lạnh lùng ngồi trên chiếc ghế làm việc, ánh mắt chăm chú vào màn hình máy tính giọng nói lãnh đạm truyền mệnh lệnh cho người đang nghe điện thoại:

“Điều tra sâu về Lục gia cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cầu hôn

Uyển Nhi sai lệnh điều tra Lục gia xong âm thầm ngồi trên ghế. Cô thật sự rất mệt mỏi, chẳng lẽ cô muốn biết chân tướng sự thật về cái chết ba mẹ cô năm đó khó đến thế sao? Uyển Nhi mệt mỏi nhấp một hớp cà phê rồi vui đầu vào công việc để quên đi những phiền não mà mình vừa đã phải trải qua.

***Tại một nhà hàng mang đậm phong cách phương Tây.

Trên một chiếc bàn ăn với những ánh nến lãng mạn, xung quanh du dương phát lên những bản ca hòa tấu giữa violon và piano. Kỳ Thiên đang ga lăng rót rượu cho Phương Kiều. Phương Kiều nhìn người đàn ông mình yêu trước mặt mà vô cùng thất vọng. Bình thường anh toàn nấu cơm cho cô ăn chứ chưa từng đưa cô đi ăn ngoài bao giờ. Hôm nay bỗng dưng hẹn cô ra ngoài ăn mà đây công bố trí lãng mạn như thế này chẳng lẽ là muốn....? Trong lòng Phương Kiều bỗng hồi hộp, tim cô bắt đầu đập nhanh, nếu suy nghĩ của cô là thật thì sao? Mặt mũi cô đỏ ửng nóng ran, Kỳ Thiên thấy bạn gái mình như vậy không nghĩ nhiều mà liền ân cần lên tiếng:

“Em nóng sao? Phục vụ giảm nhiệt độ điều hòa đi!”

Nhiệt độ điều hòa nhanh chóng được giảm đi làm cho Phương Kiều cảm thấy không khí lại ngượng ngùng hơn. Cả hai rơi vào trạng thái im lặng, Phương Kiều vừa cắt miếng bít tết vừa hướng ánh mắt nhìn lên Kỳ Thiên. Khuôn mặt anh vẫn bình thường, còn cô trong lòng đã rạo rực không nguôi. Bỗng dưng cả hai đồng thời dừng động tác, không hẹn mà cả hai cùng thời điểm lên tiếng nói với đối phương:

“Anh có chuyện muốn nói với em?”

“Em có chuyện muốn nói với anh!”

Cả hai lần nữa rơi vào hoàn cảnh ngượng ngùng. Lần này Phương Kiều quyết định lên tiếng trước phá vỡ đi sự im lặng ngại ngùng:

“Thiên, anh có điều gì muốn nói với em à? Vậy anh nói đi.”

Kỳ Thiên nghe vậy cũng không ngược ngùng nữa mà đứng dậy, cầm bó hoa hướng dương bên cạnh bước ra khỏi bàn ăn tiến về phía chỗ Phuong Kiều. Tim của Phuong Kiều đập nhanh hơn, từng nhịp đập hòa theo từng động tác, từng bước chân của anh. Đến chỗ ngồi của Phuong Kiều, Kỳ Thiên bất ngờ quỳ một chân xuống. Tặng cô bó hoa hướng dương, đôi bàn tay nhẹ nhàng lấy từ trong túi áo của bộ comple ra một hộp nhẫn. Phuong Kiều tuy đã đoán trước được nhưng cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, sống mũi cô bắt đầu cay cay, khóe mắt đã rom róm những giọt nước mắt hạnh phúc. Kỳ Thiên yêu thương nhìn cô nhẹ nhàng nói:

“Phuong Kiều, ngay từ khi gặp em anh đã biết anh gặp được định mệnh của đời mình rồi. Anh luôn gây khó dễ, bắt nạt em? Vì anh không biết làm thế nào có thể chinh phục được một cô gái mạnh mẽ và cá tính như em. Em luôn nói em thích hoa hướng dương vì nó luôn tự tin, mạnh mẽ mà hướng về mặt trời. Kiều Kiều, từ bây giờ em không cần mạnh mẽ nữa đâu, hãy tin anh, giao cho anh. Anh hứa anh sẽ mặt trời của em, dùng những sự ấm áp của anh để yêu thương và bảo vệ che chở cho em. Lấy anh đi, cô gái hướng dương của anh!”

Phuong Kiều nghe Kỳ Thiên nói xong mà òa khóc nức nở. Tuy cô đã đoán được phần nào nhưng vẫn không thể nén được nổi sinh động. Anh là người đàn ông cô yêu. Cô muốn dâng những gì đẹp đẽ nhất cuộc đời mình cho anh, cô nguyện để anh yêu thương chiều chuộng. Phuong Kiều nhẹ nhàng gật đầu đồng ý, đưa đôi bàn tay tinh xảo của mình ra đón nhận chiếc nhẫn, vật định tình của hai người. Kỳ Thiên hạnh phúc, đôi bàn tay run run đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út cho Phuong Kiều rồi dịu dàng hôn lên mu bàn tay của cô. Kỳ Thiên vui mừng đứng dậy, nâng gương mặt xinh đẹp của người con gái mình yêu lên ngắm nhìn, không thể kìm nén nổi hạnh phúc anh cuồng nhiệt hôn môi cô. Xung quanh những ánh đèn mờ ảo, những bản tình ca hòa tấu violin và piano như dừng lại để dành trọn khoảng thời gian đẹp đẽ và lãng mạn cho hai người. Kết thúc nụ hôn nóng bỏng, cuồng nhiệt đầy lãng mạn, Kỳ Thiên nắm tay Phuong Kiều vội rời khỏi nhà hàng. Ngồi trên chiếc xe Bugatti đang đi với tốc độ vô cùng nhanh trên đường hướng ra ngoại thành Phuong Kiều tỏ ra thắc mắc lên tiếng hỏi:

“Thiên, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Kỳ Thiên một tay nắm chặt lấy bàn tay đang đeo nhẫn của Phuong Kiều, ánh mắt thần nhiên nhìn về phía trước nhưng sâu trong đáy mắt hiện lên tia gợn ngào. Anh từ tốn đáp lại:

“Đã cầu hôn rồi thì phải nhanh chóng kết hôn. Thế nên bây giờ anh sẽ về ra mắt bố mẹ vợ.”

Phuong Kiều tuy bất ngờ nhưng không nói gì, nhìn anh mà nở một nụ cười ngọt ngào. Đôi bàn tay cô nắm chặt lấy đôi bàn tay anh hơn nữa, dường như anh cũng cảm nhận được sự hạnh phúc của cô mà cũng yêu thương nắm chặt lại. Đến nhà Phuong Kiều. Anh và cô đứng trước ngôi nhà nhỏ hai tầng vô cùng đơn sơ. Gia đình cô cũng chẳng phải thuộc hạng khá giả gì mà chỉ ở mức bình thường. Nhưng cô là con gái duy nhất trong nhà nên luôn được cưng chiều hết mực, từ nhỏ cô đã chẳng phải làm việc gì ngoài việc học hành cho tốt cả. Khi lớn lên, mải lập nghiệp trên thành phố cộng thêm với công việc lu bu quá mà lâu lắm rồi cô chưa có dịp về thăm nhà. Phuong Kiều nhìn cảnh nhà chẳng chút thay đổi nào mà không nén nổi xúc động, hai hàng lệ lại một lần nữa tiếp tục ứa ra. Kỳ Thiên ân cần dùng chiếc khăn giấy lau đi những giọt lệ trên gương mặt xinh đẹp của cô. Từ trong nhà đi ra là một người đàn ông tuy tuổi cao nhưng khí chất của ông vẫn còn rất tươi trẻ, một tay ông cầm nải, một tay ông cầm tờ thực đơn miệng lầm bầm đọc vài thứ cần mua được ghi trên tờ giấy.

“Ba...”

Phuong Kiều khẽ thốt lên, cổ họng cô nghẹn lại vì xúc động. Khi cô vừa dứt tiếng gọi tay nải trên tay của ông bỗng rơi xuống, ánh mắt lập tức hướng về phía trước nhìn cô và anh. Ông đứng im một lúc rồi mới vỡ òa hét lên:

“Bà ơi...Bà ơi...Bà ra xem ai về này. Con gái chúng ta, Kiều Kiều về rồi này!”

Ngay tức khắc trong nhà xuất hiện người phụ nữ vô cùng đẹp lão chạy ra. Khuôn mặt của bà và Phuong Kiều vô cùng giống nhau, cứ như Phuong Kiều chính là phiên bản hồi trẻ của bà. Bà chạy đến ôm Phuong Kiều. Rồi xúc động hỏi han

“Kiều Kiều, con về rồi sao? Cậu bên cạnh là ai vậy? «

Phuong Kiều nắm lấy đôi bàn tay của Kỳ Thiên nhẹ nhàng đáp lại:

« Đây là Kỳ Thiên bạn trai con, cũng là con rể tương lai của bố mẹ đó ạ. Hôm nay con dẫn anh ấy về ra mắt với bố mẹ «

Mẹ của Phuong Kiều thoáng bất ngờ, vui vẻ nhìn Kỳ Thiên từ đầu xuống cuối. Bà gật đầu tán thưởng, vui vẻ lên tiếng:

« Tiểu Thiên đó hả. Tốt, Tốt lắm! Rất đẹp trai, cháu vào nhà đi tiện thể đến giờ cơm chúng ta cùng ăn cơm luôn! »

Bà Phuong nhiệt tình là thế nhưng ông Phuong lại ngược lại. Ông dò xét Kỳ Thiên từ đầu xuống cuối, đôi mắt sắc lạnh như dao. Ông âm thầm bước về phía Kỳ Thiên lạnh nhạt nói:

«Chàng trai trẻ khoan đã! Cậu tưởng muốn làm con rể nhà họ Phuong dễ thế sao? »

Kỳ Thiên vô cùng bình tĩnh, không luống cuống mà tự tin lễ phép đáp lại:

« Cháu chấp nhận những thử thách bác đưa ra để cưới cô ấy về! »

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thu phục bố vợ thành công (48)

Ông Phuong thấy anh trả lời thẳng thắn như vậy thoáng bất ngờ, ánh mắt nhìn Kỳ Thiên dần dần thay đổi nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng bước vào trong nhà. Đằng sau Phuong Kiều đang lo lắng nhìn Kỳ Thiên. Cô nào biết rằng ba cô lại giờ tính muốn làm khó anh vậy chứ. Kỳ Thiên nở nụ cười tươi trấn an cô, nhẹ nhàng nói:

“Anh không sao, em hãy tin tưởng người chồng tương lai của mình đi!”

Phuong Kiều ngại ngùng khẽ huých vai Kỳ Thiên rồi đỏ mặt đi vào nhà. Vào trong nhà đã thấy mùi đồ ăn thơm nức mũi. Phuong Kiều vui vẻ đến ngồi trò chuyện với ông Phuong còn Kỳ Thiên thì từ tốn đi vào trong bếp. Anh xắn tay áo, nhanh nhẹn rửa rửa rau mà bà Phuong đang để cạnh đó. Bà Phuong lúc đầu còn tỏ ra bất ngờ vội vàng ngăn anh:

“Thôi! Thôi con cứ để đó để bác làm. Con không quen làm việc này thì cứ ra ngoài đó nói chuyện với Kiều Kiều và bố con bé là được rồi, Để bác làm!”

Kỳ Thiên vẫn thành thạo rửa rau, lễ phép đáp lại:

“Con làm quen rồi bác. Ở cùng với Phuong Kiều cháu toàn nấu cho cô ấy ăn suốt nên bác cứ tin tưởng ở cháu!”

“Mẹ cứ để anh ấy nấu. Đồ anh ấy nấu là năm sao đó mẹ, mẹ ăn xong khéo muốn giữ anh ấy lại luôn đó!”

Phuong Kiều ở ngoài nói vọng vào ủng hộ việc Kỳ Thiên nấu cơm. Bà Phuong không can nữa, bà nhìn người con rể của mình đang chuyên tâm rửa rau với ánh mắt sáng ngời. Con gái bà ngọc cũng có phúc của ngọc rồi. Không lâu sau một mâm cơm vô cùng thịnh soạn được bày ra. Ông Phuong và Phuong Kiều đi vào vui vẻ ngồi ăn. Trong bữa cơm không khí yên ả và hóm hỉnh vô cùng. Cả bữa cơm không ai nói với ai câu gì, thần sắc của ông Phuong không tỏ ra tức giận mà âm ỉ, âm ỉ đến đáng sợ.

“Miếng thịt bò này ngon đó!”

Ông Phuong lên tiếng khen nhưng trong lời nói vẫn có chút sắc khí lạnh lùng. Bà Phuong cười thân thiện lên tiếng phá vỡ bầu không khí:

“Đó là món mà Kỳ Thiên làm đó ông.”

Ông Phuong nhíu mày một cái quay ra nhìn Kỳ Thiên nghi ngờ. Kỳ Thiên chỉ nhìn ông mỉm cười lễ phép. Ông Phuong gấp miếng thịt bò mà ông đang ăn dở ra khỏi bát cơm, lạnh lùng hỏi bà Phuong:

“Vậy món nào bà làm?”

“Có mỗi nước mắm là tôi rót, ông muốn ăn thì cứ ăn.”

Ông Phuong nhìn tất cả các món ăn thịnh soạn được bày trên bàn rồi nhìn bát nước mắm nhỏ tí được đặt chính giữa tức giận hừ mạnh một cái rồi đứng dậy đi vào trong nhà. Bà Phuong bên ngoài trấn an Kỳ Thiên. Bữa cơm vui vẻ giữa ba người nhanh chóng kết thúc. Phuong Kiều và Bà Phuong bên ngoài đang vui vẻ nói chuyện tâm sự và ăn hoa quả thì Kỳ Thiên đang cặm cụi rửa bát dưới bếp. Ông Phuong đi ra thấy cảnh tượng như vậy khẽ nhíu mày rồi lại trở vào phòng. Đến giờ đi ngủ, bà Phuong áy náy cầm chân gối ra đưa cho Kỳ Thiên.

“Bác xin lỗi, hôm nay không biết ông ấy bị làm sao mà không chịu. Con ngủ tạm ở sofa một đêm nhé!”

Kỳ Thiên mỉm cười lễ phép thưa lại:

“Không sao đâu bác, cháu ngủ sofa cũng được ạ.”

Phuong Kiều thương xót nhìn anh rồi cùng mẹ đi vào phòng. Sáng hôm sau, Kỳ Thiên dậy rất sớm chuẩn bị xong xuôi bữa sáng. Khi ông Phuong và Bà Phuong dậy rất bất ngờ. Bà Phuong càng tỏ ra thích thú với cậu con rể này hơn, còn ông Phuong đã dần thay đổi ánh mắt nhìn về Kỳ Thiên. Đến trưa, vì tránh để ông Phuong phải đối diện thêm một lần nữa Kỳ Thiên quyết định không vào bếp mà ở ngoài nói chuyện với ông Phuong.

“Từ hôm qua đến giờ cậu thể hiện tốt đấy nhỉ?”

Ông Phuong vừa rót trà vừa nhàn nhạt mở miệng nói. Kỳ Thiên sắp hoa quả mời ông Phuong rồi mới trả lời:

“Đó không phải là cháu thể hiện với bác mà là đang chứng minh rằng cháu yêu Phuong Kiều thật sự, cháu có thể chăm sóc cho cô ấy.”

Ông Phuong bất ngờ nhìn Kỳ Thiên, có lẽ ông đã bị chàng con rể này thu phục được rồi. Ông có cảm giác trên đời này chắc chỉ có Kỳ Thiên mới có thể đem lại hạnh phúc cho con gái ông. Con gái ông yêu người con trai này, người con trai này cũng yêu con gái ông và xét về mọi mặt thì đều tốt. Vậy hà cớ gì ông phải tiếp tục suy nghĩ và cản trở hai đứa nó nữa. Ông ôn hòa lên tiếng:

“Vậy cậu cưới con gái tôi về làm gì để nó hạnh phúc?”

Kỳ Thiên nhìn ông với ánh mắt vô cùng kiên định, không ngần ngại mà trả lời ngay câu hỏi của ông:

“Những việc nhà cô ấy sẽ không phải lo, cháu sẽ cố gắng để mỗi ngày cô ấy luôn luôn có nụ cười rạng rỡ trên môi. Cháu sẽ không bao giờ phản bội cô ấy, hứa với bác sẽ không làm cô ấy tổn thương. Cháu xin hứa với bác cháu sẽ cố gắng bảo vệ cô ấy suốt cuộc đời này bằng những gì cháu có. Nếu bác đồng ý cho cháu và Kiều Kiều kết hôn của hồi môn cháu không đòi gì nhiều chỉ cần tình yêu của cô ấy là đủ rồi. Tình yêu của cô ấy chính là món quà quý giá nhất trong cuộc đời cháu rồi!”

Ông Phuong nhìn ánh mắt và lời nói đầy chân thành của Kỳ Thiên không khỏi cảm động. Ông không còn có gì có thể chia cắt hai đứa nhỏ này nữa rồi.

Sau khi ăn trưa xong, đã đến lúc Kỳ Thiên và Phuong Kiều phải đi về. Trong giờ phút chia tay Phuong Kiều khóc sụt sùi ôm lấy ông bà Phuong mà khóc nức nở. Kỳ Thiên an ủi mãi cô mới nín, trước khi lên xe Kỳ Thiên và Ông Phuong đã có một cuộc định ước vô cùng bất ngờ...

“Bao giờ cháu mới có thể cưới được Phuong Kiều về ạ, hai bác?”

Kỳ Thiên liếc nhìn ông Phuong thăm dò. Ông Phuong nở nụ cười tươi rói thân thiện đáp lại trái ngược lại hoàn toàn vẻ lạnh lùng xa cách của ông ngày hôm qua.

“Tiến hành càng nhanh càng sớm, nhanh nhanh rồi đẻ cho chúng ta đứa cháu ngoại”

Nghe cuộc hội thoại hai người nói bà Phuong và Phuong Kiều vô cùng bất ngờ. Muốn hỏi rõ thì ông Phuong và Kỳ Thiên đã nhanh chóng mà tách hai người ra.

Ngồi trên chiếc xe Bugatti sang trọng Phuong Kiều im lặng nhìn Kỳ Thiên dò xét. Kỳ Thiên hoàn toàn cảm nhận được cái nhìn như tia X-Quang của Phuong Kiều cảm thấy vô cùng áp bức hăng giọng vài cái. Lúc này Phuong Kiều mới đột ngột mở miệng hỏi:

“Sao anh và ba em đột nhiên thân thiết? Khai mau!”

Kỳ Thiên bất ngờ tạt xe vào bên đường, quay ra tiến sát lại bên Phuong Kiều. Cảm nhận được hơi thở nặng nề của Phuong Kiều, anh khẽ nhếch môi vô sỉ mà đáp lại:

“Sinh cho anh một đứa con đi rồi anh kể cho...”

////////////////////////////////////

Câu chuyện nhỏ(1)

Đêm đó Kỳ Thiên nằm ở sofa khó chịu vô cùng. Anh quay ngang quay dọc mãi không ngủ được. Anh mở máy điện thoại ra nhắn tin cho Phuong Kiều

“Bảo bối, em ngủ chưa?”

Hai phút sau Phuong Kiều trả lời lại.

“Chưa! Anh không ngủ được à? Nằm ở sofa khó ngủ lắm sao?”

Kỳ Thiên lẩm bẩm ‘Đúng quá khó ngủ! Anh đã bao giờ phải nằm ở cái sofa chật hẹp như này bao giờ đâu cơ chứ. Bố vợ quá ác rồi.’ Đầu nghĩ là vậy nhưng tay anh lại nhắn trả lời lại:

“Chỗ ngủ thì không sao nhưng anh nhớ em quá. Không chỉ bản thân anh nhớ em đâu mà ngay cả cậu nhỏ của anh cũng không ngủ được vì nhớ em!”

Sau tin nhắn đầy chất vô sỉ của anh thì Phuong Kiều đã xem nhưng mãi không trả lời lại. Đến lúc Kỳ Thiên định đặt chiếc điện thoại xuống đi ngủ thì bỗng ‘ting’ một cái có tin nhắn mới được gửi đến. Kỳ Thiên mở ra xem, là Phuong Kiều nhắn.

“Cút! Anh còn có thể vô sỉ đến mức nào nữa?”

Kỳ Thiên nhếch môi gian tà nhanh chóng nhắn lại:

“Vi ‘cậu nhỏ’ quá nhớ em nên khi về chúng ta làm gấp đôi bù cho hôm nay nhé.”

Lần này thì Phuong Kiều xem nhưng không thèm trả lời thật. Vậy là hôm đó Kỳ Thiên bị nhà vợ ngược đãi cho nằm trên sofa nhỏ bé trắng trọc khó ngủ cả đêm

///

Về việc sao Kỳ Thiên có thể chinh phục dễ dàng ông Phuong thì...

Đêm qua anh quá rảnh rồi nên nhờ Trần Khải điều tra về sở thích, mọi thứ của ông Phuong. Biết ông Phuong thích sưu tầm đồ cổ nên anh đã cố gắng

tìm ra quán đồ cổ lớn mà nằm ngay trên thành phố của ôn rồi mua lại chuyển nhượng cho ông nắm giữ. Ông quá vui mừng nên hoàn toàn trao con gái của ông cho anh mà không chút đắn đo. Với một chút khổ nhục kế và trí thông minh của mình Bạch Kỳ Thiên anh đã thu phục bố vợ thành công!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Sự nhắc nhở của Lục Kinh Phong

Phuong Kiều vừa ngại vừa giận đến đỏ mặt. Lên tiếng trách Kỳ Thiên:

“Anh còn có thể vô sỉ đến mức nào nữa hả?”

Kỳ Thiên tiến sát đến Phuong Kiều hơn nữa, gương mặt của hai người gần nhau đến nỗi như không có khoảng cách. Kỳ Thiên không ngại ngần mà đáp lại:

“Cô vợ nhỏ của anh! Em phải nên nhớ một điều rằng đôi khi đối với đàn ông muốn lấy được vợ hay tán đổ bạn gái thì đẹp trai không bằng chai mặt huống chi là liêm sỉ?”

Lần này Phuong Kiều cứng họng. Đúng là không thể cãi nổi lại anh, cô thua! Cô thua cái mức độ vô sỉ không giới hạn của anh. Phuong Kiều gần anh trong gang tấc thế này nên sinh ra cô hơi ngại. Phuong Kiều khẽ đẩy Kỳ Thiên ra nhưng chưa kịp thì gáy đã bị anh giữ chặt, một nụ hôn nồng nhiệt diễn ra ngay trong xe, môi lưỡi dây dưa cuồng nhiệt một lúc Kỳ Thiên mới chịu buông tha để đưa cô về nhà. Sau một hồi đùn đẩy luyến tiếc, Phuong Kiều cũng có thể về được đến căn hộ của mình. Hôm nay cô quyết định ra căn hộ của mình ở chứ không ở với anh nữa vì cô sợ rằng cô sẽ bị “ăn” sạch mất. Cánh cửa mở ra, Phuong Kiều vui vẻ bước vào ngân nga trong miệng bài hát mới ra mà cô vô cùng thích. Cánh tay vói lên công tắc điện để bật, ánh điện vừa chiếu sáng, thân ảnh Uyển Nhi xoa tóc mặc một chiếc đầm trắng, thần thái vô cùng ủ rũ. Đôi mắt có hiện tượng thâm quầng, làn da nhợt nhạt thiếu sức sống. Phuong Kiều giật nảy mình mà hét lên:

“Ồi mẹ ơi!”

Phuong Kiều đưa đôi bàn tay của mình lên lồng ngực khẽ vuốt để trấn tĩnh lại. Phuong Kiều rụt rè bước tới:

“Chị, chị sao vậy. Sao thần sắc của chị kém quá vậy? Công ty có gì sao?”

Uyển Nhi cứng nhắc, đôi mắt vô hồn nhìn Phuong Kiều khẽ lắc đầu. Phuong Kiều vô cùng thắc mắc, rốt cuộc Uyển Nhi đã ngồi ở đây bao lâu rồi vậy? Phuong Kiều ngồi xuống cạnh bên Uyển Nhi, chu đáo rót một cốc nước ấm rồi đặt vào đôi bàn tay lạnh toát của cô nàng. Uyển Nhi uống một hớp nước ấm lấy lại thần sắc rồi lấy trong túi xách ra một tập tài liệu lãnh đạm nói:

“Em điều tra sâu về gia thế của gia tộc này hộ chị. Tất tần tật, có gì báo chị nhé! À mà chị ngủ đây được không?”

Phuong Kiều đón lấy tập tài liệu xem sơ qua rồi đáp lại:

“Được....được ạ.”

Vậy là đêm hôm đó Phuong Kiều ngủ đứng hai tiếng đồng hồ, ba giờ sáng lại dậy điều tra hộ Uyển Nhi tiếp mà không biết mình đã rơi vào tầm ngắm của ai đó.

Trong một căn phòng tối không ánh đèn điện, chỉ có ánh trăng hắt hiu chiếu rọi qua cửa sổ. Người đàn ông trên tay cầm bình hoa bi ngạn, đôi tay khẽ vuốt những cánh hoa ánh mắt thì hướng lên màn hình máy tính xem đoạn video một cô gái đang miệt mài say sưa bên bàn làm việc. Đôi môi anh khẽ nhếch lên, giọng nói có chút tức giận vang lên trong đêm tối tĩnh mịch:

“Đúng là tự đi tìm đường chết!”

Người đàn ông với thần sắc lạnh lùng mang một nét đẹp của con lai đứng bên cạnh lãnh đạm lên tiếng:

“Vậy bây giờ anh tính làm gì?”

Người đàn ông đang ngồi trên ghế bật cười lớn, tiếng cười như âm thanh địa ngục cất lên. Đôi mắt đỏ ngầu tức giận nhìn sang một đoạn video khác, trong đoạn video ấy lại là một cô gái khác đang say giấc thoải mái trên chiếc giường lớn. Anh đưa tay lên màn hình, khẽ vuốt mặt cô gái đó. Giọng nói có chút nhẹ nhàng hơn nhiều:

“Để xem cô ấy có ngoan ngoãn không đã! Nếu không thì, David anh cứ theo kế hoạch mà làm!”

“Vâng!”

David đáp lời rồi quay lưng bước ra ngoài. Khi thân hình cao lớn của David đã rời khỏi hoàn toàn, người đàn ông khẽ thở dài bất lực nhìn ngắm tấm ảnh cũ trong tay lên tiếng:

“Cô gái nhỏ, liệu em có thể ngoan ngoãn được hay không đây? Tôi thật sự không muốn làm tổn thương em!”

Sáng hôm sau khi Uyên Nhi thức giấc, cũng đã là trưa muộn. Cô vệ sinh cá nhân xong bước xuống dưới nhà thấy Phương Kiều đang ngồi thành thạo ăn trưa và xem ti vi. Uyên Nhi bước đến, Phương Kiều cười tươi rồi lấy ra một bát ngũ cốc đưa cho cô:

“Hi, chào buổi sáng chị yêu! Hi hi, chị ở với em là thế đó nên chị cố gắng thông cảm ăn tạm đi. À, gia thế của họ phức tạp quá chắc em phải nhờ bạn em giúp nữa thì mới xong được. Hôm qua em chỉ điều tra được một chút ít thôi, tài liệu đây này chị.”

Uyên Nhi khẽ lườm yêu Phương Kiều cầm lấy bát ngũ cốc và tập tài liệu cô nàng đưa rồi ngồi xuống. Vừa xem tập tài liệu mà Phương Kiều điều tra được không quên lên tiếng nhắc nhở:

“Lần sau không được ăn mấy đồ này nữa!”

Phương Kiều vui vẻ gật đầu. Đang ăn điện thoại của Uyên Nhi bỗng đổ chuông, khi thấy người gọi là Kinh Phong cô khẽ nhủ mày. Uyên Nhi bắt máy, bên kia truyền đến giọng nói trầm khàn của Kinh Phong

“Uyên Nhi! Chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Uyên Nhi day day mi tâm, cô vẫn còn rất ám ảnh tình cảnh mà Kinh Phong làm việc với cô hôm trước nên dứt khoát từ chối:

“Chúng ta còn có chuyện để nói sao?”

Lục Kinh Phong khẽ thở dài, im lặng hồi lâu rồi nặng nề lên tiếng.

“Uyên Nhi, anh xin lỗi về hành động thiếu kiểm soát của mình hôm trước. Nhưng hôm nay thực sự anh muốn gặp em, em có thể ra gặp anh được không? Nốt lần này thôi. Được không?”

“Được!”

Không hiểu sao lại có một linh tính mách Uyên Nhi là phải ra gặp Lục Kinh Phong để biết được sự thật nào đó. Uyên Nhi tắt máy rồi đứng lên thu xếp đồ ra gặp Lục Kinh Phong.

Tại quán cà phê gần đó. Uyên Nhi bước vào, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu xanh ngọc, tô một chút son môi chứ không trang điểm nhiều. Nhìn cô lúc này vô cùng thuần khiết, nhưng Lục Kinh Phong lại liên tưởng đến hình bóng chán ghét của Tô Tranh anh khẽ nhủ mày. Uyên Nhi lạnh lùng bước đến, vừa ngồi xuống cô đã lên tiếng đi thẳng vào vấn đề chính.

“Hôm nay anh hẹn tôi ra đây có việc gì? Nói đi!”

Lục Kinh Phong cười chưa chút. Phục vụ mang đồ uống ra, anh nhẹ nhàng đón lấy tách cà phê đưa đến trước mặt cô nhẹ nhàng nói:

“Capuchino của em”

Trong lòng Uyên Nhi khẽ nhói, Đúng là thật nực cười đàn ông tốt như Lục Kinh Phong như thế này thì sao có thể lừa dối cô được cơ chứ? Nhưng sự thật đã là sự thật, anh từng hung bạo với cô cơ mà. Anh còn định cưỡng hiếp cô cơ mà! Bỗng dưng Uyên Nhi lại nhớ đến lời nói của Tô Tranh” Cô đúng là đồ ngốc có con soi đang bên cạnh mình mà cứ ngỡ rằng nó là bạn mà đối tốt.” Uyên Nhi cười khẩy một tiếng rồi lên tiếng lặp lại y nguyên lời nói châm chọc của Tô Tranh:

“Anh biết không? Em nhận ra mình thật ngốc! Vô cùng ngốc! Có con sói đang luôn bên cạnh em, muốn gây nguy hiểm cho em mà em lại cứ ngỡ nó là bạn mà đối xử tốt với nó. Anh nói xem, em có ngốc lắm không?”

Nhận ra được đồ châm biếm trong lời nói của Uyên Nhi, Lục Kinh Phong khẽ tức giận nhưng anh không tỏ ra mà chỉ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Uyên Nhi, có đôi khi sự tò mò, cố chấp lại có thể làm hại không chỉ là bản thân mà còn làm hại cả những người thân xung quanh đấy. Đôi khi trong cuộc sống, có những sự thật tốt nhất không nên biết, chúng ta cứ thuận theo ý trời mà làm”

Lục Kinh Phong nói xong đứng dậy tính tiền rồi ra về. Uyên Nhi ngồi đó ngẫm lại lời nói của Lục Kinh Phong mà càng nghi ngờ sâu hơn. Có lẽ, cô sắp phát hiện ra được điều gì đó rồi. Uyên Nhi nhanh chóng rời khỏi trở về nhà Phương Kiều. Nhìn thấy Phương Kiều đang xem ti vi trong phòng khách, cô vội vàng bước đến nói:

“Trời ơi! Em còn ngồi đây xem cái gì? Vào điều tra cho chị chuyện hôm qua đi, nhanh lên! Càng nhanh càng tốt!”

Phương Kiều không hiểu chuyện gì, chỉ biết cứng nhắc bước đi theo sức kéo của Uyên Nhi. Rồi cũng nghe theo lời mà điều tra. Uyên Nhi rời khỏi, bước ra ngoài làm đồ ăn tạm bợ cho Phương Kiều.

Trong chiếc xe ô tô sang trọng. Người đàn ông lại ngồi trong xe quan sát Phương Kiều và Uyên Nhi qua màn hình Ipad, thần sắc lạnh lùng tàn nhẫn lên tiếng:

“David, cô ấy là một cô gái không biết nghe lời! Chúng ta hãy dạy cho cô ấy một bài học đi. Thu lưới Phương Kiều!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: “không kịp tham dự hôn lễ rồi, em xin lỗi!”(50)

David khẽ gạt đầu rồi khởi động máy phóng đi ngay lập tức. Đến gần chiều tối, Phương Kiều mệt mỏi bước ra khỏi phòng. Uyên Nhi vui mừng chạy tới hỏi han tình hình:

“Thế nào? Thế nào rồi? Em điều tra được gì rồi?”

Phương Kiều mệt mỏi bước đến bên bàn ăn lấy bánh và cốc sữa nhiệt tình ăn. Dạ dày đã được lấp đầy, Phương Kiều mới lên tiếng

“Gia thế chết tiệt của dòng họ này thật phức tạp, chắc mai mới có kết quả được chị ạ”

Uyên Nhi khẽ thất vọng, thật sự cô không thể chờ đợi được nữa rồi. Uyên Nhi nhìn đồng hồ rồi khẽ lên tiếng:

“Thôi! Mai có cũng được. Em lên thu xếp đi rồi cùng đi đến tiệc rượu. Lý gia có mở tiệc rượu”

Phương Kiều nghe thấy vậy liền hốt hoảng chạy lên tầng thu xếp. Đúng 18:00 Kỳ Thiên và Nhất Hàm đến đón Uyên Nhi và Phương Kiều. Hôm nay Phương Kiều và Uyên Nhi trông vô cùng quyến rũ. Phương Kiều thì diện một bộ váy bó sát màu đen xẻ đùi. Mái tóc xám khói được uốn xoắn tự do buông thả. Uyên Nhi thì lại diện một chiếc váy đỏ cúp ngực, được điểm thêm chiếc tà váy dài được đính đàng sau. Mái tóc ép thẳng được búi lên. Nhìn hai cô nàng thật sự như đang muốn câu dẫn Kỳ Thiên và Nhất Hàm. Hai anh đứng lặng nhìn Uyên Nhi và Phương Kiều cho đến khi Uyên Nhi hắng giọng nhắc nhở mới ngai ngừng mà mở cửa cho Uyên Nhi và Phương Kiều lên xe. Nhanh chóng đến bữa tiệc rượu, khung cảnh bên trong huyền ảo vô cùng. Khi Nhất Hàm và Kỳ Thiên đồng thời xuất hiện khiến tất cả mọi người đều hướng đến chú ý. Còn có một số vị giám đốc, khẽ chỉ vào Uyên Nhi và Phương Kiều mà quay sang ám hiệu lại với vợ của mình ý muốn phải bắt chuyện được với hai cô. Uyên Nhi nhìn tình cảnh xung quanh, bỗng có cảm giác không an toàn. Không hiểu sao nỗi bất an trong lòng cô cứ ngày một lớn dần. Bữa tiệc rượu này liệu có được thành công mà không xảy ra bất chắc? Liệu đây có chỉ đơn giản là một buổi tiệc rượu? Uyên Nhi thất thần đến khi bên tai có hơi thở ấm nóng và giọng nói trầm ấm của Nhất Hàm nhắc nhở cô, thì Uyên Nhi mới bừng tỉnh:

“Em ngoan ở đây với Phương Kiều nhé! Anh và anh Thiên sang bên kia bàn công việc một chút.”

Uyên Nhi cười ngọt ngào rồi gạt đầu, quay sang cũng thấy anh trai mình đang ân cần dẫn dò Phương Kiều. Cái tay còn khẽ xoa xoa đầu nữa, tuy cô cũng không độc thân đầu nhưng nhìn cảnh này mà cô cũng cảm thấy tức á. Khi Kỳ Thiên và Nhất Hàm vừa rời khỏi, các phu nhân khác đều đồng loạt chạy tới bắt chuyện hai người. Các phu nhân cứ kể họa người xướng mà tăng bốc Uyên Nhi và Phương Kiều lên tận mây xanh. Uyên Nhi và Phương Kiều dù chán ghét nhưng vẫn phải nở nụ cười. Mấy bà này thì khen gì chứ? Trước mặt thì có thể ‘Ồi cháu xinh thế!’ ‘Cháu giỏi quá’ ‘Cháu ngoan thật, hay bác nhận cháu làm con gái nuôi nhỉ?’ Thật nực cười, khéo sau lưng lại chưa biết chừng lại ‘nó là cái thá gì chứ. Con gái nuôi? Không phải vì tiền, vì địa vị chắc tao làm thế.’ cũng không biết chừng. Thế nên, đừng có bao giờ tin tưởng người khác vô điều kiện vì khéo mình coi họ là tất cả nhưng khéo họ coi mình chẳng bằng một con kiến. Trên đời này, làm gì có ai tốt quá với ai thế, trừ khi trên người mình có gì để lợi dụng và khai thác. Uyên Nhi và Phương Kiều cứ đứng đó mà đáp lại vài câu lấy lệ. Mãi một lúc sau Lý phu nhân xuất hiện hai người mới được giả thoát khỏi mấy bà muốn làm “mẹ nuôi” đó. Uyên Nhi dẫn Phương Kiều ra chiếc bàn bày đồ ăn và rượu. Đang ăn uống vui vẻ thì điện bỗng chớp tắt. Trong lòng Uyên Nhi khẽ giật thót một cái, cô có linh tính không hề lành! Chẳng lẽ Hân! Lại đến rồi? Y như cô dự đoán trên màn hình lại phát một đoạn video. Nhưng Uyên Nhi vô cùng bất ngờ vì mở đầu video là hình ảnh Phương Kiều! Phương Kiều không nhận ra mình đang gặp nguy hiểm mà ánh mắt hướng về phía Kỳ Thiên nở nụ cười ngọt ngào. Phương Kiều vô thức bước chậm chậm đến bên Kỳ Thiên. Trên màn hình, đoạn video vẫn tiếp tục chiếu. Dòng chữ đỏ lại xuất hiện nhưng nội dung nó khiến tất cả mọi người vô cùng hoảng sợ

“Phương Kiều, are you ready? Chúng ta đi tham quan xem địa ngục có gì nhé?”

Uyên Nhi đọc xong dòng chữ đó, với tay ra đằng sau để tìm kiếm hình bóng của Phương Kiều. Nhưng không thấy cô nàng đâu nữa rồi, Uyên Nhi sợ hãi hoảng hốt đưa mắt tìm kiếm. Cô hét to:

“Phương Kiều!”

“Kiều Kiều!”

Tiếng của Uyên Nhi và Kỳ Thiên phát ra cùng một lúc. Vì chiếc đèn chùm trên trần nhà đang tự do tuột hời và rơi xuống. Kỳ Thiên chạy nhanh đến bên Phương Kiều miệng hét to:

“Kiều Kiều! Cẩn thận!”

Phương Kiều nhận ra điều kì lạ liền đứng lại, ngược mặt lên trần nhà thấy chiếc đèn chùm đang rơi xuống cô sợ hãi ngồi sụp xuống đất ôm đầu. Uyên Nhi vội vàng lên tiếng thúc giục:

“Phương Kiều đứng dậy chạy đi!”

Đúng! Cô không thể ngồi đây chờ chết được. Chạy đi có thể còn cơ hội sống chỉ là có thể bị thương thôi. Phương Kiều đứng dậy định bước đi nhưng đôi chân cô không thể bước đi được nữa. Ha! Cô đã biết đây là một cái bẫy, cô là một con mồi. Ngay từ đầu đã nằm trong kế hoạch và dự liệu của hắn rồi. Phương Kiều nhìn Kỳ Thiên nở nụ cười chua chát, nước mắt lã lã rơi. Cô không thể bên anh, không thể sinh cho anh những đứa con rồi! Cô không thể nữa rồi! Cô thật sự không cam tâm mà! Phương Kiều từ từ nhắm mắt đón nhận, ngay thời khắc này chân cô như được rơi lỏng, một cánh tay thanh mảnh nắm lấy tay cô kéo mạnh ra. Lực kéo không hề nhẹ nhưng người đó lại không đỡ cô, đầu cô đập mạnh xuống nền nhà. Phương Kiều vừa ngã xuống, tiếng âm thanh đồ vỡ chới tai vang lên, cô cảm nhận được đôi chân và cả vùng bụng của cô như bị những mảnh thủy tinh sắc nhọn đâm phải. Tất cả những kỉ ức về gia đình, về Kỳ Thiên, Uyên Nhi cứ ùa về trong trí óc cô. Cô sắp rời khỏi người đàn ông cô yêu và muốn gắn bó cả đời. Sắp rời khỏi người cha mẹ già mà vẫn chưa có cơ hội phục dưỡng chăm sóc rồi. Sắp rời khỏi người chị mà luôn bên cô, chăm sóc cô lúc khó khăn rồi. Mọi thứ sắp chấm dứt rồi. Ánh đèn lại được sáng lên, thân thể Phương Kiều nằm trong vũng máu, khiến mọi người phải kinh ngạc mà sợ hãi thốt lên. Uyên Nhi chết lặng đứng nhìn Phương Kiều đang nằm dưới đất, cơ thể có nhiều chỗ bị những mảnh thủy tinh vỡ bắn ra đâm phải. Kỳ Thiên nhanh chân bước đến ôm Phương Kiều vào lòng. Phương Kiều dơ cánh tay lên vuốt ve khuôn mặt của Kỳ Thiên lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt anh thều thào nói:

“Chồng! Em xin lỗi! Em không thể kịp tham dự hôn lễ của chúng ta rồi, em không thể sinh con cho anh rồi! Đừng trách em nhé! Anh phải sống thật tốt đó, không được bỏ bê bản thân mình đâu đó. Anh đừng buồn, em không thể dự hôn lễ, không thể sinh con cho anh nhưng em vẫn luôn bên anh mà. Kỳ Thiên, em yêu anh. Anh cũng yêu em chứ?”

Kỳ Thiên càng rơi nước mắt nhiều hơn, ôm chặt cô hơn nghẹn ngào nói:

“Kiều Kiều, anh yêu em!”

Kỳ Thiên vừa dứt lời, Phương Kiều liền nở nụ cười ngọt ngào, đẹp đẽ nhất rồi cánh tay đặt trên mặt anh cũng buông thõng xuống. Đôi mắt nhắm nghiền lại, giọt lệ từ trong khóe mắt liền chảy dọc gò má xinh đẹp của cô. Kỳ Thiên đặt một nụ hôn lên giọt lệ đó rồi thì thào mà gào to trong tiếng khóc khiến cả hội trường im lặng lại, một số người còn phải rơi nước mắt trước câu nói đáng thương của Kỳ Thiên:

“Phương Kiều! Em đừng đi! Kiều Kiều! Anh xin em đấy”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: BẠCH KỲ THIÊN TỨC GIẬN RỒI (Bão chương 1)

Tiếng còi xe bệnh viện đã hú âm ngoài cửa chính. Uyên Nhi thấy vậy liền mừng mà nói to với Kỳ Thiên:

“Anh, bệnh viện đến rồi mau bế Kiều Kiều ra ngoài đi!”

Kỳ Thiên nghe vậy liền vội vàng bế Phương Kiều dậy chạy nhanh ra hướng ngoài cửa đang có xe cấp cứu ở đó.

Tại bệnh viện, Uyên Nhi, Nhất Hàm, Kỳ Thiên và cả bố mẹ Phương Kiều nữa đều đang ở ngoài cửa phòng cấp cứu. Tâm trạng của ai cũng vô cùng nặng nề. Kỳ Thiên bước đến trước mặt ông bà Phương cúi thấp người xuống nói xin lỗi:

“Hai bác! Cháu xin lỗi, vì cháu mà Kiều Kiều gặp nguy hiểm. Cháu không bảo vệ tốt được cho Kiều Kiều. Cháu xin lỗi!”

Ông bà Phương đôi mắt đỏ hoe nhìn Kỳ Thiên mà khẽ lắc đầu. Ông Phương tiến lên đặt tay lên vai Kỳ Thiên mà an ủi:

“Không sao, đời mà làm gì có chuyện nào mà có thể hoàn toàn lường trước được. Cháu không phải tự trách, bác giao con gái bác cho cháu là bác đã hoàn toàn tin tưởng cháu rồi.”

Kỳ Thiên kinh ngạc đứng thẳng người dậy nhìn ông Phương. Anh quả thật quá may mắn vì có được bố mẹ vợ tốt như vậy. Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở ra, cả năm người đều vội bước đến hỏi bác sĩ:

“Cô ấy...sao rồi ạ?”

Bác sĩ tháo chiếc khẩu trang ra nhìn năm người rồi thông báo tình hình của Phương Kiều:

“Cô ấy không sao rồi. May thủy tinh không đâm quá sâu nên không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng đầu do bị va đập quá mạnh nên não bộ bị tổn thương dẫn đến cô ấy có thể trở thành người thực vật.”

“Người thực vật sao?”

Cả năm người đều cùng đồng thanh lên tiếng. Bà Phương nghe vậy mà bất ngờ đến nỗi suýt ngất may có ông Phương bên cạnh đỡ lấy. Kỳ Thiên như không thể tin nổi tai mình vừa nghe thấy điều tồi tệ đó mà đứng đờ hóa đá. Bác sĩ lại nói tiếp:

“Nhưng cũng đã có vài trường hợp do tác động tốt từ gia đình mà đã có xuất hiện kỳ tích.”

Uyển Nhi khẽ vui mừng nhưng tâm trạng của Kỳ Thiên và hai ông bà Phương chẳng tốt hơn được là bao. Phương Kiều được đưa đến phòng bệnh VIP, Kỳ Thiên cứ lặng lẽ ngồi bên giường nắm lấy tay Phương Kiều suốt. Dù ai khuyên thế nào cũng không chịu đi Uyển Nhi cũng vô cùng thông cảm cho tình cảnh của anh trai cô lúc này nhưng công ty? Công ty định làm sao? Công ty làm sao có thể đứng vững khi không có sự quan tâm của anh đây? Chẳng lẽ lịch sử đen tối lại lặp lại với cuộc đời cô một lần nữa sao? Bỗng điện thoại trong tay cô khẽ rung lên, Uyển Nhi mở ra xem. Là tin nhắn từ số lạ và có nội dung không hề có ý tốt:

“Cô gái! Em đã chọc giận tôi thì phải lãnh hậu quả!”

Uyển Nhi khẽ run lên. Là cô! Là cô đã gián tiếp hại Phương Kiều. Nếu cô không bảo Phương Kiều cố gắng điều tra về thân thế Lục gia. Cũng sẽ không đưa vào vòng xoáy thù hận nguy hiểm này. Uyển Nhi cũng phát hiện ra một điều mà cô thắc mắc bấy lâu này đó chính là Lục Kinh Phong quả thật có liên quan đến ân oán này. Nhưng cô vô cùng thắc mắc anh ta rốt cuộc có ân oán thù hận gì với nhà cô? Đã đâm lao thì phải theo lao, cô nhất định phải biết được sự thật mặc dù nó nguy hiểm đến thế nào. Điện thoại của Uyển Nhi lại rung lên một lần nữa. Lần này là trợ lý cô gọi tới. Uyển Nhi bất giác đã nghe thấy giọng nói gấp gáp của cô trợ lý rồi:

“Xếp, công ty gặp chuyện lớn rồi! Cổ phiếu đang sa sút trầm trọng. Các nhà đầu tư và nhân viên còn đang có ý định bỏ đi ạ. Bây giờ phải làm sao ạ?”

Uyển Nhi nghe vậy hết hoảng. Chắc chắn bây giờ nói thế nào thì Kỳ Thiên cũng không chịu trở về làm việc. Uyển Nhi đành phải dặn dò cô trợ lý vài câu rồi trở về công ty cùng Nhất Hàm.

Công ty thì đang gặp phải liên hoàn biến cố nhưng Kỳ Thiên vẫn không màng mặc cho em gái mình có khuyên nhủ bao nhiêu thì anh cũng mặc kệ. Uyển Nhi trở về thì đã ngập đầu trong công việc, cùng Nhất Hàm giải quyết. Không biết tại sao Miên thị đã đụng chạm gì mà những dự án có thể cứu vớt được công ty thì đều bị tuột khỏi tay mất. Lúc này Miên thị cứ ngày một lớn dần con công ty cô cứ ngày một sa sút. Dương gia, Diệp gia, Hạ gia bây giờ đầu tư vào giúp đỡ cũng như là đá xuống đáy biển. Rốt cuộc bây giờ cô phải làm gì. Ngày thứ nhất đã trôi qua, công ty đã mất đi một phần nhân viên. Kỳ Thiên vẫn cứ bên túc trực bên Phương Kiều, chăm sóc cô nâng từng tí một.

Ngày thứ hai lại bắt đầu công ty Thiên Nhi lại càng một rắc rối hơn, khi bên truyền thông cứ hàng loạt đưa những thông tin không hay lên mạng xã hội và các bản tin dân chúng. Một số nhà đầu tư đã chủ động rút khỏi làm công ty thất thối nghiêm trọng. Uyển Nhi mệt mỏi ngồi trong phòng làm việc nhìn bản tin thời sự. Có phải cô đi quá xa rồi không? Cô có nên dừng lại không? Ba! Mẹ à nói cho con biết đi giờ con phải làm sao hả ba mẹ? Con gái thật sự bất lực và mệt mỏi vô cùng rồi.

Còn bên Kỳ Thiên hôm nay đã không còn ủ rũ như hôm qua nữa, anh chỉnh trang lại trang phục rồi tiến đến bên giường bệnh, nắm lấy đôi tay gầy gò của Phương Kiều, anh khẽ đặt nụ hôn lên mu bàn tay cô. Nhẹ nhàng nói:

“Kiều Kiều, anh phải trở về công ty đây. Tí anh sẽ quay lại ở bên em tiếp nhé. Anh hứa anh sẽ tìm ra cái tên khốn nào làm em như này để nó phải trả giá.”

Uyển Nhi ngồi trong phòng làm việc vui mừng trong một đồng tài liệu, cửa phòng bất ngờ được bật ra. Cô trợ lý chạy vào vội vàng vui mừng nói với Uyển Nhi:

“Xếp... xếp ơi! Công ty được cứu rồi! Bạch tổng đã trở về rồi ạ. Mọi người đều đang đợi chị ở phòng họp đó ạ.”

Anh trai cô đã về? Anh trai cô đã trở về cứu công ty? Uyển Nhi vui mừng mà đứng dậy chạy vội đi đến phòng họp. Kỳ Thiên quả thực đã trở về anh đang lạnh lùng ngồi chỉ định cuộc họp. Uyển Nhi vui mừng chạy vào, nhưng lần này khác với mọi lần anh không những không nhiệt tình đón cô mà còn chẳng buồn liếc cô một cái. Uyển Nhi tuy có bất ngờ nhưng nhanh chóng yên vị chỗ ngồi. Một vị giám đốc đứng lên phát biểu.

“Bạch tổng! Tôi xin lỗi nhưng công ty sắp sụp đổ rồi, xin anh thông cảm cho tôi. Ở nhà tôi còn có vợ con nữa, xin anh cho tôi nghỉ việc.”

Lời phát biểu kẻ lèse của ông ta khiến ai cũng chán ghét vô cùng. Cứ như một mình ông ta có vợ có con chắc, mà cứ giả nghèo giả khổ ở đây? Uyển Nhi cứ tưởng anh trai mình sẽ cố gắng nán lại nhân viên cốt lõi này, nào ngờ hành động của anh lại làm mọi người sùng sốt:

“Ở đây không chỉ mình anh có vợ có con. Anh cũng đâu phải người phụ nữ mang thai, hay là ông già yếu ớt gì mà anh kẻ lèse. Còn việc công ty sụp đổ hay không chưa đến anh phán xét, nghỉ việc? Không tiền!”

Uyển Nhi kinh ngạc quay sang nhìn Kỳ Thiên với ánh mắt vô cùng bất ngờ. Tên giám đốc đó vừa xấu hổ, vừa tức giận bỏ ra ngoài. Kỳ Thiên vắt chéo chân, tựa người ra phía đằng sau lãnh đạm lên tiếng:

“Còn ở đây, có ai muốn rút lui khỏi công ty nữa không? Sao? Cô Lạc cô không muốn rời khỏi Thiên Nhi cùng đồng đội mình để trở về Miên Thị sao? Tung hoành ngang dọc Thiên Nhi thể chưa đủ à?”

Cô Lạc được anh nhắc tới vô cùng bất ngờ. Hóa ra chính hai người họ lại là nội gián trong công ty của Uyên Nhi và Kỳ Thiên bao lâu qua. Cô Lạc bị anh phát hiện chỉ có thể tức giận bỏ ra ngoài. Ngay lúc này trợ lý mới của anh chạy vội vào cầm theo tập tài liệu thông báo cho mọi người:

“Đại thừa Bạch tổng, thừa các vị ngồi đây. Hiện tại cổ phiếu của chúng ta đang tăng lên nhanh chóng. Thiên Nhi của chúng ta cũng đã được minh oan trước hàng loạt những tin đồn thất thiệt mà truyền thông đặc đưa tin ngày trước rồi ạ”

Uyên Nhi cùng các vị cổ đông nghe thấy vậy liền vui mừng không tả nổi còn Kỳ Thiên anh vẫn bình thản như cũ. Để mọi người vui vẻ xong anh mới đứng dậy nói:

“Qua rồi nhưng công việc thì không phải không có. Các giám đốc của từng bộ phận thông báo cho nhân viên hôm nay tăng ca. Mảng nhân sự phụ trách tuyển thêm nhân viên! Tan họp”

Nói xong anh cất bước dài ra ngoài tiến về phía phòng làm việc. Kỳ Thiên vừa rời khỏi tất cả các giám đốc liền kêu than oán trời, chỉ có Uyên Nhi mặt không đổi sắc. Cô cứ đứng đó nhìn bóng lưng cô độc của anh trai cô ngày một xa dần mà trong lòng xót sa vô cùng. Anh trai cô đã thay đổi rồi, anh lạnh lùng và tàn nhẫn hơn trước kia rất nhiều rồi. Bạch Kỳ Thiên! Anh trai cô đang tức giận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tô tranh tạo phản(bảo chương 2)

Uyên Nhi bước đến phòng của Kỳ Thiên thấy anh đang lạnh lùng xem bản tin thời sự. Bản tin thời sự đang thông báo Miên Thị đã phá sản vì có sự gian thương trong ngành và còn có liên quan đến tổ chức xã hội đen nhằm mục đích không chân chính. Uyên Nhi bước đến ngồi bên cạnh Kỳ Thiên hỏi:

“Anh! Sao Miên Thị lại phá sản được?”

Kỳ Thiên tắt ti vi rồi quay sang lạnh lùng trả lời Uyên Nhi:

“Quả báo! Công ty hấn làm gì với mình tưởng anh không biết sao? Chỉ là gây ông đập lưng ông thôi mà!”

Uyên Nhi nghe anh giải thích như vậy liền thấy ấm áp trong lòng. Cô lại giờ tính trẻ con của mình ra mà chui vào lòng anh. Kỳ Thiên cũng ôm lấy cô em gái của mình, nghe cô nằng nỉ non:

“Anh có biết hôm trước thấy anh bỏ bê công ty như vậy em sợ lắm không. Em sợ chúng ta lại mất đi công ty một lần nữa chứ. Thật ra Phương iều ra nông nổi thế này đều là do em. Nếu em không để Phương Kiều điều tra về cậu bạn kia của em cô ấy cũng không gặp phải nguy hiểm. Là do em! Vậy bây giờ chúng ta có nên điều tra nữa không anh?”

Kỳ Thiên khẽ thở dài, vuốt nhẹ mái tóc của Uyên Nhi trấn an:

“Có lẽ cô ấy bị rơi vào tầm ngắm lâu rồi. Kể từ khi cô ấy mới bắt đầu yêu anh cô ấy chính là con mồi của hấn rồi, nên em không cần tự trách. Còn sự thật nhất định chúng ta phải biết!”

Tại căn biệt thự ở ngoại thành quen thuộc. Tại căn phòng dưới tầng hầm được bao phủ bởi ánh đèn đỏ và những hình nộm kì dị đáng sợ. Trên ghế một cô gái với gương mặt bị đánh đến máu me nhầy nhụa. Cánh cửa sắt được mở ra, hai người đàn ông đi xuống. Cô gái nhìn thấy liền bật cười lớn, tiếng cười mang theo sự oán hận thấu xương.

“Ồ! David, Lục lão đại của tôi. Hôm nay hai người lại đến tra tấn tôi nào nữa đây?”

Cô gái đáng thương đó không ai khác là Tô Tranh. Lục Kinh Phong bước đến cầm tóc của Tô Tranh giật mạnh về phía sau, đôi mắt đỏ ngầu oán giận nhìn cô. Cánh tay to lớn bóp chặt lấy cổ cô. Tô Tranh há mồm mong muốn hít lấy được một chút khí ôi, cánh tay của Lục Kinh Phong bóp cô cô càng ngày càng chặt. Anh ta muốn giết cô sao? Đầu óc của Tô Tranh ngày một trở nên mơ hồ, ý thức cũng ngưng trệ lại. Lúc này Lục Kinh Phong thả tay đang bóp cô cô ra. Rồi một con dao rất ập tới ừ bên má trái của cô, trong miệng còn có vị tanh của máu. Anh ta tát cô? Đúng, Lục Kinh Phong đang tát cô. Giọng nói trầm khàn như âm thanh của quỹ đang gầm lên đầy phần nộ bên tai cô:

“Tô Tranh! Cô được lắm! Cô dám tạo phản. Ai cần cô nhiều chuyện? Sao? Đợt trước nói nhất định phải giết cô ta bằng được, hấn cô ta lắm cơ mà? Bây giờ cô lại sinh ra cái thói đạo đức giả làm người tốt ở đâu ra thế? Cô đi cứu Phương Kiều làm gì? Nếu không phải vì cô thì Phương Kiều còn sống sao? Cô có biết nếu một ngày nó tỉnh lại, nó sẽ trở thành mối nguy hiểm lớn với chúng ta thế nào không? Còn vụ Miên Thị bị phá sản, cô đừng tưởng tôi không biết gì. Chính cô! Chính cô tiết lộ với truyền thông những thông tin cơ mật đúng không? Chính cô cũng tạo điều kiện cho hai tên nội gián của Thiên Nhi có cơ hội lấy được chứng cứ đúng không? Tô Tranh coi như cô giỏi!”

Tô Tranh nghe Lục Kinh Phong nói vậy chỉ cười khẩy một tiếng, cô cũng không sợ hãi mà mắt đối mắt với Lục Kinh Phong lạnh lùng đáp trả:

“Phải đấy thì sao? Người có lỗi là Bạch Uyển Nhi và Bạch Kỳ Thiên đâu có liên quan đến người khác. Phương Kiều cô ta hoàn toàn vô tội, không biết gì cả. Đúng! Cô ta điều tra gia thế của anh được thì đã sao, nhưng anh thấy cô ta đã có bất kỳ thắc mắc nào với Uyển Nhi hay Kỳ Thiên về sự việc năm xưa chưa. Cô ta vốn không hề quan tâm chỉ có anh tâm lý biến thái đến vận vẹo mới suy nghĩ lung tung rồi làm hại người vô tội thôi. Còn tôi, tôi làm được thì tôi chịu được. Anh có giỏi anh giết tôi đi!”

Lục Kinh Phong bật cười lớn, nhìn Tô Tranh với ánh mắt sâu xa đầy hàm ý. Đôi tay anh lại giật mạnh tóc cô về đằng sau, tay còn lại thì vuốt ve khuôn mặt của cô. Tô Tranh hoàn toàn không thể biết được anh ta đang tính làm gì. Lục Kinh Phong lúc này nhàn nhạt mở miệng:

“Giết cô? Thế quá dễ dàng quá! Cô còn có giá trị cơ mà, đúng không Tô Tranh? Tiềm thế thuộc hạ của tôi dạo này chưa nếm được mùi vị nữ sắc là bao, hôm nay cô chiều chuộng chúng tôi tốt nhé. David, gọi 10 đứa nó vào đây.”

Tô Tranh nghe vậy tá hỏa, cố gắng vùng vẫy mạnh mẽ. Nhưng lại càng bị Lục Kinh Phong giữ chặt lại. Cô mở miệng gào to bắt lặc:

“Lục Kinh Phong! Tên khốn khiếp! Anh định làm gì?”

Lục Kinh Phong tặc tặc lưỡi khẽ lắc đầu. Đôi mắt nhìn Tô Tranh có vẻ thương hại, anh ta ghé sát vào tai của Tô Tranh nói nhỏ:

“Cô làm gì mà cuồng vậy? Giữ sức! Giữ sức!”

Cánh cửa sắt lại một lần nữa được mở ra, Tô Tranh thấy mười người đàn ông trông vô cùng to lớn, xăm trổ đầy mình bước vào. Tô Tranh càng sợ hãi mà kháng cự ngày mạnh mẽ hơn. Lục Kinh Phong khẽ buông đôi tay ra, rồi khời để những tên đàn ông kia ngày một tiến gần đến Tô Tranh. Tô Tranh sợ hãi theo bản năng lùi lại về phía sau. Nhưng những người đàn ông đó ngày một đến gần cô, nhanh chóng bộ quần áo của cô đã bị xé rách ra. Tầm thân cô đã lộ rõ trước những người đàn ông cầm thú này. Tô Tranh oán hận nhìn Lục Kinh Phong đang bước cùng David ra đến cửa, Tô Tranh oán hận hét to:

“Lục Kinh Phong! Sẽ có một ngày anh không thể cứu vãn được, tôi hứa sẽ sống sót để chứng mắt lên xem anh thảm bại như thế nào!”

Lục Kinh Phong đứng khựng lại trước lời nói của Tô Tranh. Tiếng hét đầy ủy khuất của người con gái vì bị xâm hại danh tiết cứ vọng tới chỗ anh. Anh nhất định phải loại trừ Tô Tranh sớm, không anh sợ chính Tô Tranh mới là mối đe dọa lớn nhất của kế hoạch trả thù này của anh. Cánh cửa sắt được đóng lại, cũng là lúc những giây phút tăm tối nhất trong cuộc đời của Tô Tranh bắt đầu!

Sau khi chà đạp thân thể gầy gò của Tô Tranh xong bọn chúng vui vẻ rời đi. Một mình Tô Tranh ở trong căn phòng tối đầy u ám, nhặt những mảnh quần áo bị xé vụn ra che lại tầm thân nhơ nhớp của mình. Tô Tranh bật khóc nức nở. Cô nhất định phải trả thù! Cô nhất định phải thoát khỏi nơi này. Tô Tranh đưa mắt nhìn xung quanh bất gặp được chiếc tủ đặt cạnh đó. Nhưng điều quan trọng là, đằng sau chiếc tủ đó có một tia ánh sáng. Tại sao lại có ánh sáng rọi vào được? Trừ khi... Tô Tranh cố gắng đứng dậy, mặc kệ dưới hạ thân mình có đau nhức cỡ nào đi chăng nữa Tô Tranh vẫn cố gượng dậy. Cô dùng sức đẩy chiếc tủ sang một bên thì vô cùng vui mừng, vì đằng sau chiếc tủ lại có một ô trống giống cửa sổ. Tô Tranh với đầu ra ngoài, không hề cao lắm mà đường này còn có thể chạy ra thẳng đường chính để tiến về thành phố. Cô nhìn lại trang phục, nó rách lấm rồi. Chiếc áo sơ mi không rách cho lắm, cô mặc tạm thành một chiếc áo trễ vai, quần bò thì cô dùng sức xé đi chỗ bị rách khiến nó trở thành chiếc quần đùi ngắn. Sau khi chỉnh trang lại Tô Tranh bật người qua ô cửa sổ đó. Cô miết mài chạy, cuối cùng cũng có thể chạy ra khu vực đường chính. Tô Tranh vội vàng bắt được một chiếc taxi, ông chủ taxi khi nhìn thấy cô như vậy ông hơi hoảng sợ. Nhận ra vẻ khác thường của ông, Tô Tranh liền lên tiếng giải thích:

“Cháu bị bắt cóc, bác làm ơn làm ơn đưa cháu đến sở công an với ạ.”

May cho Tô Tranh bác lái xe cũng dễ dàng tin đưa cô thẳng tới sở công an. Tô Tranh cảm ơn rồi rít, khi taxi rời đi Tô Tranh liền chạy ra khu vực điện thoại công cộng gần đấy. Mọi người ai cũng nhìn cô với ánh mắt vô cùng kì lạ nhưng cô chẳng thiết quan tâm tới họ nữa rồi. Tô Tranh nhanh chóng gọi cho Bạch Uyển Nhi. Nhưng cô gọi mãi vẫn chỉ là tiếng tút kéo dài trong vô vọng. Tô Tranh vô cùng tuyệt vọng mở miệng mắng nhiếc:

“Bạch Uyển Nhi! Cô nghe máy cho tôi! Cô không nghe máy tôi giết cô đó!”

Cuối cùng máy cũng được kết nối, truyền đến giọng điệu nghi vấn của Uyển Nhi:

“Alo, ai vậy ạ?”

Tô Tranh nhanh chóng trả lời:

“Tôi...Tô Tranh đây. Bạch Uyển Nhi, tôi muốn nói chuyện với cô! Xin cô đấy tôi muốn nói chuyện với cô! Cô hãy ra trung tâm thương mại tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với cô. Có được không?”

Uyển Nhi nghe giọng điệu gấp gáp của Tô Tranh biết có chuyện lớn nên nhanh chóng đồng ý. Tô Tranh chạy thật nhanh ra phía trung tâm thương mại để đứng đợi Uyển Nhi. Tâm trạng thấp thỏm vô cùng

Tại căn hộ của Lục Kinh Phong. Một tên thuộc hạ gấp gáp chạy vào báo cáo:

“Lão đại, không xong rồi Tô Tranh biến mất rồi!”

Lục Kinh Phong nghe thấy vậy liền tức giận đứng dậy. Anh liền phẫn nộ mà chửi thề:

“Mẹ kiếp! Chúng mày làm cái gì mà có mỗi con đàn bà mà không trông nổi? Lũ phé vật! Còn đứng đờ ra đó làm cái gì? Định vị xem cô ta ở đâu!”

Trước đó, Lục Kinh Phong đã nhanh chóng chạy theo dõi trên cúc áo của Tô Tranh rồi mà cô không hề hay biết. Tên đàn em nhanh chóng báo cáo:

“Lão đại! Cô ta ở trung tâm thương mại ạ!”

Lục Kinh Phong lúc này mới bớt tức giận đi chút, quay sang nói với David:

“David, chú đi bắt cô ta về cho anh chứ anh không tin nổi lũ phé vật này!”

David lạnh lùng gật đầu không nói thêm tiếng nào lặng lẽ rút lui.

Tại trung tâm thương mại, Tô Tranh đang đứng đợi Uyển Nhi thì bỗng nhiên nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen sang trọng quen thuộc tiến tới. Cô liền sợ hãi bỏ chạy, nhưng không kịp nữa rồi chúng bước đến thật nhanh và nói:

“Tiểu thư, cô về đi anh trai cô đang lo lắng lắm đấy. Mà tiểu thư hóa trang thành thế này anh trai cô tưởng thật thì lo lắng thì sao?”

Tô Tranh muốn giải thích nhưng không được nữa rồi cơ thể cô cứ bị bọn chúng lôi đi mà xung quan mọi người không nghi ngờ gì hết. Cô có dấy giữa thì mọi người cũng chỉ nghĩ cô là tiểu thư bước binh mà thôi. Khi Tô Tranh vào trong xe ô tô thì liền bị đánh ngất. Cô biết, cuộc đời cô lại rơi vào đen tối một lần nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tô tranh gặp nạn (bảo chương 3)

Khi Tô Tranh tỉnh lại thì không phải là căn phòng đáng sợ lúc này nữa mà là một căn phòng ngủ, nhưng có vẻ đã bị bỏ cũ lâu rồi. Tô Tranh khó nhọc đứng dậy tiến đến bên cửa sổ. Đây là tầng bốn của nhà Lục Kinh Phong! Tô Tranh cảm thấy tuyệt vọng vậy là cô hết cơ hội rồi. Có lẽ cuộc đời cô sẽ có một chuyện vô cùng tồi tệ xảy ra.

Tại trung tâm thương mại. Khi Uyển Nhi vừa đến cũng là lúc Tô Tranh bị bắt đi, Uyển Nhi cố gắng tìm kiếm Tô Tranh khắp trung tâm thương mại to lớn, nhưng cô vẫn không thấy nên tuyệt vọng đi vậy. Nhưng trông lòng Uyển Nhi cảm nhận được rằng, Tô Tranh có lẽ gặp nguy hiểm rồi, nhưng cô đâu biết cô ta ở đâu cơ chứ? Chỉ mong cô ta có thể được an toàn.

Tại căn phòng nhốt Tô Tranh bữa trưa, quần áo đều được đưa đến đầy đủ. Nhưng lúc này Tô Tranh chẳng còn tâm trí mà ăn uống nữa rồi. Cô chỉ biết nằm ngủ mê mệt để quên đi những ký ức kinh khủng ấy. Đến buổi tối Lục Kinh Phong cùng David bước vào. Lục Kinh Phong không biết thương hoa tiếc ngọc mà nắm lấy tóc Tô Tranh giật mạnh để cô tỉnh dậy. Da đầu cô đau rất, quay lại oán hận nhìn Lục Kinh Phong. Lục Kinh Phong nhìn ánh mắt đồ ngầu oán hận của Tô Tranh mà cảm thấy hơi sợ hãi nên đã buông tay ra đẩy mạnh cô xuống giường. Lục Kinh Phong đón lấy chiếc roi từ trong tay của David mà hung bạo đánh Tô Tranh. Tô Tranh đau điếng nhưng không phát ra âm thanh hay khóc lóc gì cả, cô cố cắn răng chịu đựng. Lúc này Lục Kinh Phong nhìn bộ dạng không chịu khuất phục của Tô Tranh anh bỗng nhiên tưởng đến bóng dáng của Uyển Nhi. Nhưng càng nghĩ đến Uyển Nhi anh càng tức giận mà đánh Tô Tranh đau hơn. Đến khi cô ngất đi anh cũng không buông tha mà lấy nước hắt vào người cô để cô tỉnh lại. Vậy là tối đó Tô Tranh cứ bị Lục Kinh Phong đánh đi đánh lại đến tận mười giờ. Chảy máu thì Lục Kinh Phong sai người băng bó rồi lại đánh vào những chỗ chưa có bị thương. Mỗi lần Lục Kinh Phong đánh, Tô Tranh chỉ bật cười lớn tiếng cười mang theo sự oán hận. Khi Lục Kinh Phong đã được thỏa mãn liền rời khỏi, giọng nói thêu thảo của Tô Tranh đã làm anh đứng khựng lại:

“Tại sao trước kia tôi lại yêu anh cơ chứ? Thật quá ngu xuẩn! Ngay từ đầu gặp anh có phải chẳng nó chính là bi kịch? Tôi yêu anh nhưng tình yêu đó liệu được đáp trả? Đương nhiên là không rồi! Lục Kinh Phong chính anh đã cho tôi biết đôi khi trong tình yêu không phải mình cứ hết lòng là đối phương sẽ một dạ với mình. Vậy nên anh đợi đi, Tô Tranh của ngày mai sẽ tốt hơn, tốt hơn rất nhiều. Đến lúc đó mong có thể gặp lại được anh, người tôi từng yêu.”

Lục Kinh Phong quay phắt lại chỉ thấy Tô Tranh nở nụ cười vô cùng quỷ dị, rồi ngất lịm đi. Ngày mai? Ý của cô ta là gì? Nhưng rồi Lục Kinh Phong cũng không suy nghĩ nhiều nữa liền bước về phòng ngủ. Nhưng anh mãi không ngủ được vì câu nói của Tô Tranh nên anh quyết định một mình đến quán bar. Đúng 12:00 cánh cửa phòng của Tô Tranh bỗng được mở, Tô Tranh giật mình tỉnh dậy. Đang tính hét lên thì miệng bị ai đó bịt chặt lại chỉ có thể phát ra tiếng ư ư. Bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng:

“Câm mồm! Nếu cô muốn thoát khỏi đây!”

Tô Tranh liền ngoan ngoãn nghe theo mà im lặng. Anh ta điều Tô Tranh đứng dậy, cô rất muốn nhìn thấy dung mạo của anh ta lắm nhưng anh ta bịt kín mặt chỉ nhìn thấy cặp mắt với con ngươi màu xanh nước biển sâu hun hút, đôi mắt mang theo sự lạnh lùng, vô cảm. Rất nhanh chóng Tô Tranh đã đến được dưới sân biệt thự nhà Lục Kinh Phong, anh ta đứng lại và dấn dò:

“Đến đây thôi, tôi không tiện nữa rồi. Cô cứ đi về phía trước, cô sẽ gặp được con cô gần đó thôi. Tô Tranh khi nghe thấy có Tiểu Ái liền vội vàng cảm ơn anh ta. Không biết sức mạnh ở đâu ra mà Tô Tranh lại mãnh mẽ chạy đến bên Tiểu Ái rồi mau chóng khuất dạng. Ra đến đường chính, Tô Tranh vui mừng đứng bên đường đợi có xe nào đi qua không để cô còn đi nhờ. Nào ngờ đang đứng, trái bóng trên tay Tiểu Ái bỗng rơi rồi lăn ra đường, Tiểu Ái liền không suy nghĩ nhiều liền chạy ra ngoài đường định nhặt quả bóng. Đúng lúc này có một chiếc xe máy đi ngang qua với tốc độ khá nhanh.

“Tiểu Ái!!!!”

Tô Tranh vội vàng chạy nhanh ra xô mạnh Tiểu Ái sang một bên và bị chiếc xe đó đâm phải. Tô Tranh nằm trong vũng máu, còn chủ nhân chiếc xe sợ quá à quay đầu bỏ chạy. Tiểu Ái sợ hãi đến bên mẹ, lắc lắc đầu của Tô Tranh khóc nức nở.

“Mẹ ơi! Sao đầu mẹ lại chảy máu rồi? Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi. Tiểu Ái biết sai rồi, tiểu Ái xin lỗi mẹ. Mẹ ơi!”

Trong màn đêm tĩnh mịch tiếng khóc, tiếng gào thét thê lương của Tiểu Ái đáng thương đến xé lòng. Bỗng nhiên đúng lúc này bỗng dưng có tiếng nói của một người đàn ông thét lên:

“Tranh Tranh!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thân thể của tô tranh!(bảo chương 4)

Người đàn ông vội vàng bước đến bế thốc Tô Tranh lên đưa lên ô tô cùng Tiểu Ái đi với tốc độ nhanh nhất có thể để đưa đến bệnh viện. Ca phẫu thuật vô cùng thành công, bác sĩ vui vẻ bước ra ngoài thông báo với người đàn ông:

“Hoặc thiếu, ca phẫu thuật vô cùng thành công. Tô tiểu thư chỉ cần dưỡng bệnh tốt là được rồi.”

Người đàn ông được vị bác sĩ gọi là Hoặc thiếu khẽ gật đầu rồi mở miệng không khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề chính.

“Bao lâu cô ấy mới tỉnh lại? Tôi cần đơn thuốc tốt nhất để cô ấy mau khỏe lại!”

Vị bác sĩ như thể quá quen với bộ dạng ngạo mạn này của anh ta quá rồi mà chỉ lắc đầu khẽ cười:

“Tầm 1-2 tiếng nữa cô ấy sẽ tỉnh lại. Tôi đã chuyển cô ấy đến phòng bệnh VIP rồi thế nên Hoặc thiếu cứ yên tâm. Còn đơn thuốc chúng tôi sẽ làm theo yêu cầu của Hoặc thiếu.”

Anh ta khẽ gật đầu rồi quay ra nhìn Tiểu Ái rang động cánh tay và ôn hòa nói khác hẳn với bộ dạng lạnh lùng vốn có:

“Con gái, chúng ta đi gặp mẹ nào.”

Tiểu Ái không hề sợ hãi mà chạy ngay đến sà vào lòng anh ta để anh ta bế đi không chút cảnh giác. Đây có lẽ chính là sức mạnh của tình cha con. Đến phòng bệnh, anh ta đặt tiểu Ái nằm xuống giường bệnh bên cạnh. Đọc truyện, rồi hát ru cho con bé ngủ. Khi Tiểu Ái yên giấc anh ta mới từ từ đến bên Tô Tranh nắm chặt lấy đôi bàn tay gầy gò còn có những vết lằn xước do bị đánh để lại. Anh ta vẽ mặt vô cùng đau xót, khẽ áp mặt vào tay cô rồi ngủ thiếp đi. Một đến hai tiếng sau, anh thấy trên đầu mình như có ai đang khẽ xoa đầu. Anh liền ngẩng dậy, đôi đồng tử xanh lam nhìn cánh tay của Tô Tranh rồi lại nhìn Tô Tranh chăm chú. Tô Tranh khi nhìn thấy đôi đồng tử ấy liền kinh ngạc. Anh ta có cặp mắt rất giống với người đàn ông đã cứu cô trước đó, chỉ là hơi nhạt hơn chút thôi. Tô Tranh muốn nói nhưng cổ họng cô khô rất khó có thể nói thành lời. Tô Tranh chỉ vào cốc nước ám hiệu với anh ta là muốn uống nước. Anh ta rất nhanh chỉ rót nước cho cô. Tô Tranh muốn ngồi dậy uống nước nhưng phát hiện bản thân mình chẳng còn chút sức lực nào cả. Ngay lúc này anh ta uống một hớp nước đầy rồi cúi xuống hôn cô. Nước miệng từ trong khoang miệng anh ta dần dần truyền sang miệng cô. Tô Tranh kinh ngạc mở to mắt, chỉ biết thụ động uống nước mà anh ta trao cho. Khi cô đã uống hết nước, tưởng chừng đã kết thúc nhưng anh ta lại tách hai hàm răng của cô ra. Đưa lưỡi vào thăm dò, khuấy đảo khoang miệng của cô một lúc rồi mới buông ra. Mặt Tô Tranh lúc này đỏ ửng ngại ngùng mấp máy môi nói:

“Ừm....anh và tôi có quen nhau sao?”

“Chúng ta đã từng ngủ với nhau một đêm rồi sinh ra Tiểu Ái.”

Anh ta bình thản mở miệng nhàn nhạt đáp. Ký ức năm đó lại ùa về trong tâm trí cô. Tô Tranh bất ngờ khẽ thốt lên:

“Anh là...Hoắc Nhật Minh?”

Khi nghe thấy câu nói này của Tô Tranh trong mắt của Hoắc Nhật Minh hiện lên ý cười. Hoắc Nhật Minh vui vẻ nói:

“Tranh Tranh của tôi! Hóa ra em vẫn còn nhớ đến tôi cơ à?”

Tô Tranh nghe thấy vậy cảm thấy muốn hán hán lời luôn. Sao tính cách anh ta trẻ con quá vậy nhỉ. Nhớ đến Uyển Nhi, Tô Tranh liền đưa bức thư cho Hoắc Nhật Minh rồi dặn dò:

“Cảm phiền anh gửi bức thư này cho Bạch Uyển Nhi hộ tôi với, đưa tận tay cho cô ta nhé!”

Hoắc Nhật Minh nhận bức thư rồi đứng dậy trầm ổn nói:

“Được! Tô Tranh chúng ta sang nước M nhé?”

Tô Tranh tuy hơi bất ngờ trước đề nghị của anh nhưng cô cũng cảm thấy hiện tại ở trong nước đối với cô là quá nguy hiểm thế nên Tô Tranh liền vui vẻ đồng ý. Nụ cười trên môi Hoắc Nhật Minh lại càng tươi hơn, anh vui vẻ bước ra ngoài đưa bức thư cho đàn em rồi theo dõi tình trạng bệnh của Tô Tranh. Vậy là ngày trưa hôm đó, Tô Tranh cùng Hoắc Nhật Minh rời ngay ra nước ngoài.

Tại căn hộ của Lục Kinh Phong. Khi Lục Kinh Phong trở về và biết sự việc rằng Tô Tranh đã trốn thoát anh vô cùng tức giận. Tra hỏi từng người một nhưng không ai biết, Lục Kinh Phong đã nhận ra rằng bên cạnh mình đang có nội gián!

Uyển Nhi đang ở công ty vui đùa trong công việc thì cô trợ lý đi vào mang theo một bao thư nói có bức thư gửi đến cô. Uyển Nhi tò mò liền xé bao thư ra đọc. Nhưng khi đọc xong bức thư đó cô shock vô cùng.

"Gửi Uyển Nhi!

Là tôi Tô Tranh đây. Hôm nay khi cô đọc được bức thư này là cô cũng đã biết được một phần của sự thật. Đúng tôi chỉ là quân cờ trong tay chúng, nhưng tôi chính lại là người tự tay giết cha mẹ cô. Cái tôi mà cô tặng ca ý Chính tôi đã đột nhập vào nhà cô, chính tôi đã bắn ba mẹ cô chết. Nhưng Uyển Nhi tôi xin lỗi, cô hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi. Hiện tại tôi không thể bị bắt được, còn người đứng sau sự việc này là ai thì mong cô thứ lỗi tôi không thể nói được. Tôi hứa sau này tôi sẽ bù đắp cho cô! Tôi hứa đó!

Tô Tranh"

Uyển Nhi đọc xong bức thư mà vô cùng tức giận nhưng cũng vô cùng shock. Nghĩ đến ba mẹ bị giết như nào hai hàng nước mắt của Uyển Nhi cứ ứa ra. Uyển Nhi mệt mỏi rời khỏi công ty trở về nhà. Cô giam mình trong phòng không ăn uống gì cả suốt ba ngày. Ba ngày đó Uyển Nhi luôn suy nghĩ về Tô Tranh về cái chết ba mẹ cô. Tại sao Tô Tranh lại phải giết ba mẹ cô? Nguyên do nhất định không phải hoàn toàn từ lòng đố kỵ. Vậy thì nguyên nhân là gì? Chẳng lẽ có ân oán từ đời trước?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Lục gia đáng sợ như nào? (bảo chương 5)

Sau ba ngày suy nghĩ thấu đáo, Uyển Nhi với tâm trạng mệt mỏi sa sút bước ra khỏi phòng. Thấy Uyển Nhi tâm trạng cũng khá bình ổn Dương phu nhân và Nhất Hàm đều vô cùng vui mừng. Bà chủ đảo bê bát cháo lươn mà đã nấu từ trước ra cho Uyển Nhi. Ngắm nhìn Uyển Nhi ăn một hồi, Dương phu nhân ngập ngừng mãi mới có thể nói ra điều mình muốn nói:

“Uyển Nhi này! Đôi khi không nên biết sự thật vẫn hơn con ạ. Mẹ biết con rất muốn bắt được kẻ đã sát hại ba mẹ con nhưng con có khi nghĩ sự thật đó gây nguy hiểm cho con không? Lần này mới là Phương Kiều nhưng sau này là ai con có biết không? Không phải mẹ sợ bị liên lụy mà là nó quá nguy hiểm con hiểu ý mẹ không? Uyển Nhi, đừng để mọi việc đi quá xa lúc ấy mới nói hai từ “giả như”.

Dương phu nhân nói xong cũng nhanh chóng rời đi. Uyển Nhi nhìn theo bóng lưng của bà rồi khỏi mà thắc mắc vô cùng. Dương phu nhân khi nghe thấy Lục gia cũng tái xanh mặt mà hơn nữa bà rất hay nói những câu mờ ám nhắc nhở ám chỉ cho cô. Bà rốt cuộc biết được những chuyện gì? Uyển Nhi cô nhất định phải biết được gia tộc đại kỵ Lục gia này có lịch sử như nào.

Uyển Nhi xem xong tài liệu sơ lược của Phương Kiều đã điều tra được trước khi bất tỉnh thêm với tài liệu bổ sung mà bạn cô nàng gửi vừa nãy mà rùng rợn hết cả mình.

Quả thật Lục gia chính là một gia tộc đại kỵ không sai! Khoảng hơn 20 năm về trước, Lục gia được biết đến là một gia tộc hắc đạo. Gia tộc này được biết đến máu vô cùng lạnh. Lục lão gia và Lục phu nhân có một người con gái nhưng sau này do Lục lão gia có tình nhân bên ngoài và có thêm một người con trai nên đã ly dị với Lục phu nhân. Năm năm sau, Lục gia ngày càng huênh hoang tung hoành ngang dọc cả thành phố X và thành phố S khiến người dân rơi vào tình trạng khốn khổ, các công ty gia tộc lớn thất thoát tổn hại nghiêm trọng. Nửa năm sau qua sự việc Lục gia gây thị phi khắp nơi thì đã có một biến cố vô cùng lớn dành cho Lục gia. Người con gái đã quyết định bỏ đi, rời khỏi Lục lão gia. Cũng ngay sau nửa năm người con gái bỏ đi Lục lão gia cũng qua đời. Người con trai là Lục Anh Quốc mà Lục lão gia có được ở bên ngoài chính thức lên làm chủ của Lục gia. Sau 2 năm tiếp quản Lục gia, Lục Anh Quốc như biến Lục gia từ Hắc đạo chuyển sang Bạch đạo. Lục gia không còn tung hoành ngang dọc nữa mà làm ăn vô cùng chân chính và phát đạt. Lục Anh Quốc cũng được mọi người vô cùng sùng bái và tôn trọng. Nhưng ngay sau đó vài năm Lục gia bỗng trở lại y như trước, lại bị hắc hóa một lần nữa. Lục Anh Quốc trở mặt với Diệp gia và Dương gia gây ra một vụ "tắm máu" hai thành phố X. Sự việc đó vẫn để lại danh tiếng xấu cho tới hiện nay. Lục gia, cái tên đại kỵ mà các gia tộc lớn như Hạ gia, Hàn gia, Diệp gia, Dương gia. Triệu gia không hề muốn nhắc tới. Cũng ngay trong sự việc "tắm máu" ấy Lục Anh Quốc đã chết, Lục gia sụp đổ. Nhưng nhiều thông tin cho rằng Lục gia chưa hoàn toàn biến mất mà vẫn còn hậu nhân đó chính là cậu con trai chưa biết tên, thân phận vô cùng bí hiểm của Lục Anh Quốc. Lúc đó cậu ta chỉ mới có bảy tuổi.

Uyển Nhi tê dại đầu óc khi đọc song lịch sử đáng sợ của Lục gia. Quả thật Lục gia vô cùng đáng sợ, cái thân thế trên 20 năm về trước của Lục gia quá kinh khủng. Uyển Nhi bỗng liên tưởng đến ngay Lục Kinh Phong. Chẳng lẽ anh cũng máu lạnh đến thế sao? Nếu anh chính là hậu nhân của Lục gia thì sao? Chẳng lẽ thành phố X và thành phố S lại chịu phải cảnh tù túng một lần nữa? Lục Kinh Phong, nếu anh ta chính là hậu nhân của Lục gia thì quả thật gia thế hiện tại của anh ta là vô cùng lớn, vô cùng đáng sợ. Bạch Uyển Nhi cô phải xử lý như thế nào đây? Cô rất sợ vì sự đánh đổi để biết được sự thật là vô cùng lớn. Đầu tiên đã là Phương Kiều rồi cô không thể biết được rồi sau này sẽ đến ai. Cô thật sự không dám đặt cược quá lớn bất kì thứ gì vào cuộc chiến hận thù sinh tử này hết. Cô có nên bước tiếp nữa không đây khi hấn đang ở trong tối mà cô lại ở ngoài sáng?

Đang mãi mê suy nghĩ tiếng chuông điện thoại của cô lại reo vang. Uyển Nhi cố gắng điều chỉnh lại giọng điệu bình ổn rồi bắt máy:

"Aloo, anh gọi em có việc gì thế?"

Bên kia truyền đến giọng nói của Kỳ Thiên:

"Hôm nay đổ ba mẹ, em cùng Nhất Hàm qua nhà cũ ăn đồ nhé."

Uyển Nhi nghe thấy vậy liền vội đưa mắt lên xem lịch. Đúng thật hôm nay đã là ngày đổ của ba mẹ cô rồi. Uyển Nhi vội vàng đáp lại Kỳ Thiên rồi nhanh chóng thu xếp để cùng Nhất Hàm đến chuẩn bị đồ cho ba mẹ cô. Nhớ đến ba mẹ cô, Uyển Nhi lại không thể nguôi ngoai được nỗi đau năm ấy. Nỗi đau bị mất cha mẹ, bị mất công ty. Chỉ sau một đêm cô đã bước vào thời kỳ tăm tối nhất của cuộc đời mình. Nhớ lại những kỷ ức đầy lại làm Uyển Nhi càng tò hơn về sự thật. Cô đã có quyết định của mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Có liên quan đến đời trước hay không?(bảo chương 6)

Ngay sau đó một nhà ba người của Uyển Nhi cùng với Dương phu nhân và Dương lão gia đến căn nhà cũ của Bạch gia. Căn nhà mà chứa hồi ức đẹp đẽ, vui vẻ nhất nhất, nơi chứng kiến những nụ cười của cô nhưng đây cũng là nơi lấy mất ba mẹ cô, lấy mất đi niềm vui của cô là nơi khiến cô rơi vào bi kịch tăm tối nhất trong cuộc đời mình. Uyển Nhi nén lại xúc động cùng Dương phu nhân bước vào làm những món ăn chuẩn bị cho ngày đổ. Khi Kỳ Thiên Ngay sau đó một nhà ba người của Uyển Nhi cùng với Dương phu nhân và Dương lão gia đến căn nhà cũ của Bạch gia. Căn nhà mà chứa hồi ức đẹp đẽ, vui vẻ nhất nhất, nơi chứng kiến những nụ cười của cô nhưng đây cũng là nơi lấy mất ba mẹ cô, lấy mất đi niềm vui của cô là nơi khiến cô rơi vào bi kịch tăm tối nhất trong cuộc đời mình. Uyển Nhi nén lại xúc động cùng Dương phu nhân bước vào làm những món ăn chuẩn bị cho ngày đổ. Khi Kỳ Thiên đang làm lễ thì Uyển Nhi bước vào phòng của ba mẹ. Cảnh vật, đồ đạc xung quanh vẫn không thay đổi là bao, tất cả mọi thứ vẫn thế. Nhìn căn phòng ba mẹ cô từng ở những kỷ ức tuổi thơ cứ ùa về trong tâm trí cô. Cô còn nhớ những lần bị Kỳ Thiên trêu hay không dám ngủ riêng một mình thì thường ôm gối chạy sang phòng bố mẹ đòi ngủ chung với ba mẹ. Uyển Nhi tiến lại gần chiếc giường ngồi trên đó lặng nhìn tấm ảnh ba mẹ cô treo ở đầu giường cánh tay vô thức sờ lên khuôn mặt ba mẹ cô đang cười tươi hạnh phúc. Bỗng "bụp" một tiếng động vang lên. Uyển Nhi hướng mắt đến nơi phát ra tiếng động, cô thấy một quần nhật ký cũ kỹ đang nằm ở dưới đất. Uyển Nhi theo trí tò mò mà tiến đến nhặt quần nhật ký lên xem. Phúi đi lớp bụi bám trên bề mặt quyển sổ, lật từng trang cô dừng lại ở một trang với nội dung vô cùng đặc biệt khiến cô phải sững người. Đây có lẽ chính là nhật ký của mẹ cô. Vì quá cũ rồi nên chất lượng giấy đã trở nên ó vằng, mực bút đã nhòe đi khá nhiều. Ngày tháng đã không còn rõ được nữa rồi.

(Hôm nay tôi vô cùng bức mình vì ba tôi đã dắt một thằng nhóc nào đó về nhà rồi nói là em trai tôi. Cái gì mà em trai? Ba mẹ tôi lại bắt đầu cãi nhau. Đến bao giờ tôi mới có được cái gia đình bình thường đây? Chẳng lẽ tôi không xứng đáng để có được một cái mái ấm gia đình như bao người khác?)

Lật sang trang tiếp theo, vẫn những dòng chữ nắn nót có phần hơi bị nhòe đó. Ngày tháng vẫn không được rõ nữa nhưng nội dung lại rõ nét vô cùng. Có vẻ hôm nay tâm trạng mẹ cô không được vui cho lắm.

(Hôm nay tôi vô cùng buồn vì ba mẹ tôi đã ly dị rồi. Vậy là tôi đã mất đi người mẹ mà tôi thương yêu nhất rồi. Tôi hận ba tôi, hận cả thằng bé đó vì nó mà tôi đã mất đi cái mái ấm gia đình của mình.)

Lại lật một trang nữa. Có lẽ mẹ cô lâu lắm không viết nhật ký, lúc này đã là lúc mẹ cô 20 tuổi rồi. Ngày tháng lại không rõ ràng.

(Hôm nay tôi quyết định sẽ rời khỏi căn nhà này. Vì dù gì bà tôi có đầu cần tôi nữa. Ba tôi đã ép buộc tôi phải lấy người mà tôi không yêu, anh ta là thiếu gia của tập đoàn Dương gia. Nhận thấy anh ta cũng khá được nên tôi quyết định sẽ cưới anh ta như là việc làm cuối cùng mà có thể làm cho người cha của tôi. Tôi rời khỏi ngôi nhà mà mình từng gắn bó, rời bỏ người cha già để đến với người chồng sắp đặt. Năm đó năm tôi mới 20 tuổi...)

Đúng lúc này tiếng người đàn ông trầm thấp quen thuộc bỗng vang lên làm Uyên Nhi giật thót mình mà đánh rơi cuốn nhật ký xuống đất.

"Uyên Nhi em đang làm cái gì vậy?"

Uyên Nhi quay sang thấy Kỳ Thiên với gương mặt vô cùng thất vọng đứng đó và đang tiến lại gần chỗ cô. Uyên Nhi cúi xuống nhặt cuốn nhật ký lên đưa cho Kỳ Thiên rồi trả lời:

"Em vô tình phát hiện được nó sau khi em chạm vào bức ảnh trên đầu giường."

Kỳ Thiên nhận lấy cuốn nhật ký trong tay của Uyên Nhi mở ra xem. Khi đọc được những nội dung mà mẹ của anh và cô viết trong đó Kỳ Thiên cũng như cô vô cùng bất ngờ. Cổ họng Kỳ Thiên nghẹn ứ, khó khăn lắm mới có thể nói được:

"Đây là cuốn nhật ký của mẹ?"

Uyên Nhi khẽ gật đầu đáp lại:

"Đúng! Đây là cuốn nhật ký của mẹ. Em cảm thấy thân thể của mẹ có vấn đề. Mẹ chưa từng kể cho chúng ta nghe về ông ngoại, mẹ chỉ nói bà ngoại là người vô cùng tốt. Từ hồi nhỏ chúng ta cũng chưa từng được thăm ông bà ngoại. Mẹ đang có điều muốn giấu chúng ta và em nghĩ điều đó có liên quan đến những việc chúng ta đang phải đối mặt với hiện tại. Hay là chúng ta cứ điều tra theo hướng của cuốn nhật ký đi anh!"

Kỳ Thiên nhanh chóng đồng ý rồi cất cẩn thận cuốn nhật ký vào trong túi xách để mang về sau buổi giờ. Khi về đến nhà, Uyên Nhi bỗng nhớ tới câu nói dặn dò đầy ẩn ý của mẹ chồng cô. Uyên Nhi vội chạy theo Dương phu nhân hỏi nhỏ:

"Mẹ, thân thể của mẹ con có ẩn khúc gì không ạ?"

Dương phu nhân nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, bà nhìn Uyên Nhi với ánh mắt vừa thất vọng vừa kinh ngạc. Uyên Nhi nhìn biểu cảm của bà càng chắc chắn về suy nghĩ của mình rằng quả thật bà biết được điều gì đó. Uyên Nhi lại càng gấp gáp hơn mà lên tiếng hỏi:

"Mẹ! Có gì mẹ nói cho con đi mà con xin mẹ đấy. Mẹ biết được gì thì mẹ cứ nói cho con biết đi ạ!"

Dương phu nhân chỉ biết bất lực lắc đầu. Bà vẫn kiên quyết không nói cho cô biết mà chỉ đưa ra những lời khuyên vô cùng mập mờ, không rõ ràng:

"Uyên Nhi! Con đi hơi xa rồi đấy, nghe mẹ dừng lại đi đừng điều tra nữa. Khi con biết sự thật mọi thứ chỉ tồi tệ với con thôi, con chỉ cần biết trên đời này có luật nhân quả. Gieo nhân nào thì gặt quả ấy, mọi thứ đều có được hảy quả hết. Con đừng cố tìm kiếm biết được sự thật làm gì chỉ khổ con thôi!"

Dương phu nhân nói xong liền thở dài bất lực quay lưng bước đi vào phòng. Gieo nhân nào thì gặt quả ấy? Là sao? Bà rốt cuộc đang muốn nói tới điều gì? Uyên Nhi đầu óc ngày càng mù mịt như thể cô đã thiếu mất đi một sự manh mối mờ hồ nào đó mà chính nó có thể đưa cô đến được với sự thật. Đó rốt cuộc là điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Phương kiều tỉnh dậy (bảo chương 7)

Sau sự việc phát hiện cuốn nhật ký của Bạch phu nhân trong ngày giờ, Uyên Nhi và Kỳ Thiên tích cực điều tra theo hướng của nhật ký. Quả thật Bạch phu nhân từng là một thiên kim quyền quý của một đại gia tộc nhưng Uyên Nhi và Kỳ Thiên điều tra mãi vẫn không thể điều tra ra được rốt cuộc là gia tộc nào. Thảm thoát cũng đã gần nửa năm trôi qua. Nửa năm nay mọi việc cũng vô cùng bình lặng, chỉ là chiếc "hộp quà" của hân vẫn được gửi đến thường xuyên với những lời cảnh cáo rằng hai người không được tiếp tục điều tra nữa. Bệnh tình của Phương Kiều bác sĩ cũng đã báo có nhiều chuyển biến tích cực mới khiến mọi người đều vô cùng vui. Công ty Thiên Nhi dưới sự dẫn dắt của Uyên Nhi và Kỳ Thiên càng ngày càng đi lên trở thành công ty lớn và thành công đứng thứ hai thành phố X chỉ sau tập đoàn Dương thị của Nhất Hàm mà thôi. Về mặt cuộc sống Uyên Nhi và Nhất Hàm ngày càng hạnh phúc, có nhiều lần Nhất Hàm còn nũng nịu đòi Uyên Nhi sinh thêm một tiểu công chúa, nhưng vì công việc sự thật và những mối đe dọa chưa biết trước được nên những chủ ý tốt đẹp của Nhất Hàm đều bị Uyên Nhi nhẫn tâm gạt bỏ từ chối. Mỗi lần như thế Nhất Hàm đều trẻ con mà hờn dỗi, cấu kết cùng tiểu đưa bỏ để ép cô. Uyên Nhi chỉ biết xuống nước mà dỗ dành rồi hứa sau này ổn định rồi sẽ sinh cho Nhất Hàm những công chúa, hoàng tử theo yêu cầu của anh.

Hôm nay cũng như bao ngày khác Uyên Nhi và Kỳ Thiên cùng nhau làm việc. Đang mải mê với thảo luận dự án mới thì điện thoại của Kỳ Thiên bỗng đổ chuông. Kỳ Thiên thấy bệnh viện gọi đến liền vội vàng nghe máy. Nhanh chóng bên kia truyền đến giọng nói vui mừng, gấp gáp có chút ngắt quãng của vị bác sĩ:

"Bạch tổng... Bạch tổng ơi! Phương tiểu thư...cô ấy...cô ấy tỉnh dậy rồi!!!"

Kỳ Thiên nghe vậy vui mừng đến nỗi đứng phắt dậy. Anh không thể tin nổi là mình vừa nghe thấy điều gì. Phương Kiều đã tỉnh? Kỳ Thiên nghi vấn lặp lại câu nói của vị bác sĩ một lần nữa:

"Anh vừa nói gì? Phương Kiều...cô ấy tỉnh rồi? "

"Đúng rồi! Cô ấy đã tỉnh rồi thưa Bạch tổng!"

Vị bác sĩ khẳng định chắc nịch. Kỳ Thiên không nói chuyện dài dòng với vị bác sĩ nữa nhanh chóng cúp máy rồi thu xếp để đến bệnh viện. Uyển Nhi nhìn anh mình vội vàng vàng mà trong lòng cũng vui không kém nhưng vẫn chưa chắc chắn mà lên tiếng thắc mắc:

"Anh! Sao vậy? Chuyện gì xảy ra vậy? Phương Kiều! Cô ấy tỉnh lại rồi sao?"

Kỳ Thiên vừa vội vàng thu xếp vừa vui vẻ trả lời Uyển Nhi:

"Ừ! Cô ấy tỉnh rồi! "

Uyển Nhi trong lòng vô cùng vui vẻ. Phương Kiều đã tỉnh rồi, cuối cùng cô ấy đã tỉnh rồi. Nửa năm qua cô luôn ân hận và cảm thấy vô cùng có lỗi vì đã làm hại đến Phương Kiều, bây giờ cô nàng đã tỉnh dậy thì cô cũng yên lòng đi đôi chút. Uyển Nhi cũng vội vàng thu xếp được rồi đến thẳng bệnh viện

*

Tại bệnh viện, khi Uyển Nhi và Kỳ Thiên vừa đến thì cũng đã thấy ông bà Phương cũng đến nơi. Tất cả mọi người cùng với tâm trạng vui vẻ gấp gấp bước vào. Đến phòng VIP của Phương Kiều, bước vào đã thấy cô nàng đang được y tá chăm sóc rất chu đáo. Đúng là Phương Kiều đã tỉnh! Kỳ Thiên không nén được xúc động vội vàng bước đến ôm Phương Kiều thật chặt. Phương Kiều cũng hiểu tâm trạng của anh lúc này mà chỉ mỉm cười ngọt ngào nhẹ nhàng xoa đầu anh trấn an. Giọng nói thều thào yếu ớt vang lên:

"Được rồi, anh bình tĩnh đi. Em vẫn còn yếu đấy anh ôm em chặt thế em lại bất tỉnh nữa bây giờ....."

Chưa nói hết câu đôi môi của Phương Kiều đã bị môi của Kỳ Thiên lấp đầy. Dưới sự chứng kiến của nhân viên y tá, Uyển Nhi và ông bà Phương mà Kỳ Thiên hôn Phương Kiều không chút ngại ngùng. Uyển Nhi vội quay đi tránh bắt cầu lương mà anh trai cô nhấn tâm phát ra này. Vì có quá nhiều người nên Kỳ Thiên cũng không dám hôn sâu, nhanh chóng kết thúc nụ hôn. Kỳ Thiên trách móc Phương Kiều nhưng trong lời nói lại đầy sự cưng chiều:

"Lần sau em không được nói quân đâu đấy!"

Phương Kiều đã hiểu ra lý do của Kỳ Thiên đột ngột hôn mình liền phì cười. Trong lòng cô ấm áp vô cùng, ngoan ngoãn đáp lại:

"Vâng! Em biết rồi! "

Phương Kiều hướng mắt lên phía ba mẹ cô và Uyển Nhi đang đứng mà khóe mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay. Phương Kiều nghẹn ngào lên tiếng:

"Ba! Mẹ! Con về rồi đây!"

Bà Phương đã bật khóc còn vành mắt ông Phương cũng đã đỏ hoe. Hai ông bà tiến tới bên giường bệnh ôm Phương Kiều vào lòng. Cảnh tượng hội ngộ đầy xúc động khiến cho các cô y tá, bác sĩ có mặt trong phòng bệnh cũng sụt sùi khóc theo. Khi cả ba người đã ổn định lúc này Kỳ Thiên đột ngột quỳ xuống lấy chiếc nhẫn mà nửa năm trước anh đã từng cầu hôn Phương Kiều một lần nữa trước mặt mọi người cầu hôn lại cô:

"Phương Kiều anh đã đợi em nửa năm, bây giờ em tỉnh lại rồi anh muốn cầu hôn em một lần nữa. Em yên tâm, lần này anh xin bảo đảm với em anh sẽ bảo vệ em thật tốt, sẽ không để em phải chịu bất kỳ tổn thương hay thiệt thòi gì nữa. Phương Kiều em có bằng lòng lấy anh không?"

Không chỉ nguyên Phương Kiều mà toàn thể các nhân viên y tá cùng ông bà Phương Kiều và Uyển Nhi đều vô cùng bất ngờ trước hành động của Kỳ Thiên. Phương Kiều xúc động không nói thành lời, những giọt nước mắt hạnh phúc cứ ứa ra. Cô chỉ biết gật đầu liên tục thay cho lời đồng ý do xúc động quá mà không nói thành lời. Chiếc nhẫn lại được đeo vào ngón áp út quen thuộc, Kỳ Thiên vui mừng ôm chầm Phương Kiều trong hạnh phúc.

Bỗng anh lại nhớ ra một điều nên liền quay sang nhìn vị bác sĩ và hỏi:

"Kiều Kiều, bao giờ mới hồi phục hoàn toàn? "

Vị bác sĩ rất hiểu ý liền vui vẻ đáp liền:

"Bạch thiếu phu nhân tình dưỡng rất tốt nên hai tháng sau có thể bình phục hoàn toàn."

Kỳ Thiên nghe được câu trả lời vừa ý liền tâm trạng vô cùng vui vẻ. Anh vội quay sang nhìn ông bà Phương lên tiếng hỏi:

"Hai bác, vậy hai tháng sau có thể tiến hành hôn lễ được không ạ?"

Ông bà Phương đều mỉm cười phúc hậu rồi đáp lại:

"Được! Vậy hai tháng sau tiến hành hôn lễ!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: ĐÁM CƯỚI KỲ THIÊN-PHƯƠNG KIỀU(1)(Bão chương 8)

Hai tháng thấm thoát cũng trôi qua, nhờ sự chăm sóc chu đáo của Uyên Nhi và Nhất Hàm cùng với ba mẹ cô nên Phương Kiều hồi phục rất nhanh chóng. Hôm nay đã là ngày kết hôn trọng đại của cô và Kỳ Thiên rồi. Ngày này Phương Kiều đã ao ước và mong muốn nó đến từ rất lâu rồi. Phương Kiều khoác lên mình chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi được thiết kế riêng ở Pháp vô cùng xa hoa lộng lẫy. Chiếc váy trễ váy với đuôi váy bông vừa mang đến cho cô vẻ đẹp quyến rũ mà nữ tính vô cùng. Mái tóc xám khói Phương Kiều trong thời gian hôn mê nửa năm đã dài đến ngang lưng, hôm nay được uốn xoắn và buông thả vô cùng tự nhiên. Uyên Nhi hôm nay đến làm phù dâu cho Phương Kiều, nhìn hai cô nàng lúc này vô cùng xinh đẹp. Đám cưới vô cùng xa hoa và hoành tráng vì Kỳ Thiên muốn bù đắp những thiệt thòi mà Phương Kiều phải chịu suốt nửa năm qua. Bước ra lễ đường trong vòng tay của ba Phương Kiều mỉm cười vui vẻ, nụ cười hạnh phúc mãn nguyện nhất trong đời cô. Khi trao cánh tay của Phương Kiều cho Kỳ Thiên ông Phương xúc động dằn dò:

"Kỳ Thiên, ba tin tưởng con nên ba mới giao con gái ta cho con. Con nhớ chăm sóc nó thật tốt, đừng để nó buồn đó là yêu cầu duy nhất mà người cha già này có thể mong muốn con thực hiện rồi."

"Vâng con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt để không làm ba phải thất vọng!"

Ông Phương mỉm cười tin tưởng rồi bước xuống để Kỳ Thiên và Phương Kiều đứng trên lễ đường. Hai người đứng đối diện nhau, hai bàn tay đan thật chặt. Khi đã đến thời điểm, Cha sứ bắt đầu lên tiếng:

"Phương Kiều, con có muốn đồng ý làm vợ của Bạch Kỳ Thiên, nguyện yêu thương, chung thủy dù có ốm đau hay bệnh tật, giàu sang hay phú quý hay không?"

"Con nguyện ý!"

Phương Kiều không ngần ngại mà đáp lại. Người cha sứ già lại tiếp tục lên tiếng:

"Bạch Kỳ Thiên! Con có nguyện ở bên Phương Kiều nguyện yêu thương, chung thủy dù có ốm đau hay bệnh tật, giàu sang hay phú quý hay không?"

Bạch Kỳ Thiên cũng không ngần ngại mà đáp:

"Con nguyện ý!"

Người cha sứ chứng kiến hai người tay trong tay đồng lòng yêu thương nhau, cùng mong muốn sẽ cùng nhau sống đến đầu bạc răng long mỉm cười mãn nguyện và lên tiếng tuyên bố:

"Bạch Kỳ Thiên, Phương Kiều hai con chính thức thành một đôi vợ chồng. Chúc hai con mãi mãi hạnh phúc!"

Kỳ Thiên và Phương Kiều nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc, nhấc tấm khăn voan trùm đầu lên rồi cúi xuống hôn Phương Kiều. Dưới lễ đường tất cả mọi người vỗ tay nồng nhiệt, sau khi nộ hôn kết thúc Kỳ Thiên đan chặt tay với Phương Kiều quay xuống nhìn mọi người rồi lại nhìn Phương Kiều mà nghiêm túc lên tiếng:

"Dưới sự chứng kiến của mọi người hôm nay, Phương Kiều! Người vợ của anh, anh xin hứa sẽ không bao giờ khiến cho em cảm thấy cô đơn hay buồn bã. Anh hứa sẽ luôn là nơi trú ẩn an toàn và tin cậy nhất cho em. Anh sẽ luôn lắng nghe, chia sẻ, tiếp nhận và đáp ứng mọi điều trong cuộc sống vợ chồng của mình sau này. Đây là một cam kết vĩnh viễn nơi anh, cho dù có khó khăn hay gian nan cũng không làm anh thay đổi."

Phương Kiều xúc động trước lời thề vô cùng chân thành của anh. Phương Kiều lần này lại chủ động mà tiến lên hôn Kỳ Thiên cả hội trường lại bất ngờ mà vỗ tay nhiệt liệt hơn nữa. Kỳ Thiên thấy rất vui trong lòng, anh không ngờ chỉ lời nói đơn giản của anh vậy thôi mà cũng có thể khiến Phương Kiều vui đến thế, cô gái nhỏ của anh thật đáng yêu. Nộ hôn kết thúc Phương Kiều mặt đỏ ửng, ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt Kỳ Thiên. Kỳ Thiên thấy bộ dạng này của cô nàng chỉ nhếch môi cười rồi nắm tay Phương Kiều đi đến sang vùng hội trường ăn uống. Lúc này Phương Kiều đã thay đổi sang bộ váy cưới màu hồng cúp ngực chỉ ngắn đến đầu gối để dễ dàng thuận tiện cho việc di chuyển. Sau khi uống rượu mừng xong đến tiết mục được mọi người thích thú và mong chờ nhất đó chính là ném hoa cưới!

Mọi người đổ xô về phía ngoài khoảng sân rộng trước hội trường đám cưới để đón nhận hoa cưới từ trong tay Phương Kiều. Uyên Nhi cũng định vào hội FA để cướp hoa cưới nhưng lại bị cánh tay vô cùng lớn kéo ra. Cả thân của cô nằm trọn trong lòng Nhất Hàm, anh siết chặt eo cô ghé sát tai nói nhỏ, hơi thở ấm nóng nam tính của anh phả lên cổ cô làm cơ thể Uyên Nhi khẽ run lên:

"Em còn muốn lấy thêm chồng mà bỏ anh?"

Uyển Nhi thấy mình không thể tranh hoa cưới được nữa rồi, nếu bây giờ làm phật ý anh, anh nhất định sẽ lại bảo cô phải sinh cho anh một tiểu công chúa co mà coi. Uyển Nhi liền cười mà xuống nước nhẹ nhàng ngoan ngoãn đáp lại anh:

"Không! Em nào dám bỏ anh. Hi hi em vào đó xem có không khí ào thôi!"

Nhất Hàm nghe thấy thế vừa lòng nói tay ở eo cô, rồi hừ một cái. Đúng lúc này bỗng mọi người đồng loạt la hét ầm ĩ, Uyển Nhi quay sang xem có chuyện gì xảy ra thì Hạ Tuyết Nhi cô em họ của cô là người bắt được hoa cưới. Bó hoa hướng dương trong tay cô nàng mà tâm trạng cô lại vô cùng ngạc nhiên. Phương Kiều bước đến trêu chọc:

"Aiza... có phải tôi lại sắp được ăn cưới không ta?"

Hạ Tuyết Nhi ngượng ngùng đến đỏ mặt, khẽ quay sang nhìn Trần Khải. Uyển Nhi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà mỉm cười, Hạ Tuyết Nhi cô nàng mình tính cá tính, ngang ngược, mạnh mẽ mà cũng có ngày phải đỏ mặt ngượng ngùng. Đúng là khi con người ta yêu rồi sẽ không nhận ra chính mình nữa. Tất cả ai rồi sẽ cũng thay đổi khi yêu!

***LỜI NHẮN

Do máy tính Dương hồng nên mình không bảo chương đúng như dự tính được mọi người thông cảm!

Sang năm mới Dương chúc các độc giả thân yêu một năm mới bình an, vui vẻ, cố gắng thực hiện được những điều năm cũ mình chưa làm được. Các bạn con trai ngày càng đẹp trai hơn nha, con gái thì ngày càng xinh gái hơn nè.

Còn ai thức để đọc chuyện không nè? Mọi người có muốn mai Dương bảo chương không nè? Đủ 2k phiếu Dương sẽ bảo tiếp nha mọi người bỏ phiếu đi nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đám cưới kỳ thiên-phương kiều(2)

Mọi người đang vô cùng vui vẻ thì bỗng một anh chàng cảnh vệ chạy vào báo có người tặng quà cưới cho Phương Kiều và Kỳ Thiên. Nhìn thấy chiếc hộp giấy đỏ Uyển Nhi, Nhất Hàm cùng Hạ Tuyết Nhi, Trần Khải bà vợ chồng Kỳ Thiên đều biết là "hộp quà" tốt lành ai gửi tới rồi. Những con người vô tội không biết gì vẫn cứ thúc giục là phải mở quà xem có thứ gì. Chồng đối lại không được nên Phương Kiều chỉ biết mở ra. Khi "hộp quà" được mở ra ai ai cũng phải thoáng giật mình. Bên trong là bảo thai nhân tạo bằng đất sét bị nhuộm bằng một màu đỏ máu, nhìn vô cùng man rợ. Bên cạnh vẫn là một tờ giấy như bao lần khác. Mọi người đều đã sợ xanh người rồi nhưng Kỳ Thiên, Phương Kiều, Uyển Nhi, Nhất Hàm và Hạ Tuyết Nhi, Trần Khải vẫn thờ ơ như chuyện này đã quá quen thuộc rồi vậy. Phương Kiều cầm tờ giấy lên đọc, cô khẽ nhíu mày với nội dung cảnh cáo có chút đáng sợ từ "hắn":

"Chào Phương tiểu thư! Cô tỉnh lại rồi sức khỏe tốt chứ, mạng cô đúng là lớn thật đấy mới được con thuộc hạ không biết điều của tôi liều mạng mà cứu. Aiza... Bây giờ cô lại còn trở thành Bạch thiếu phu nhân rồi, cô đúng là đang làm khó tôi đây mà. Nhưng không sao, cô cưới rồi cũng sẽ có con mà tôi lại rất trẻ con thế nên tôi rất mong vào đứa con của hai người đó Bạch tổng và Bạch thiếu phu nhân!"

Kỳ Thiên đọc được bức thư cánh tay đang đặt trên eo của Phương Kiều cũng vô thức siết lại theo dòng cảm xúc của anh. "Hắn" thích con anh? Không được! Anh sẽ không cho hắn có thể làm hại đến người anh yêu nữa, càng không thể làm hại con của anh. Kỳ Thiên cố trấn tĩnh lại tâm trạng của bản thân rồi nhìn đồng hồ. Đã đến lúc anh và Phương Kiều đi hưởng tuần trăng mật. Lúc này ông bà Phương cũng đồng loạt ra. Nhìn bó hoa cưới trên tay Hạ Tuyết Nhi bà Phương khẽ cười rồi lại lên tiếng trêu chọc cô nàng:

"Hóa ra Tiểu Tuyết là người bắt được hoa cưới à? Chắc bác lại được ăn cưới tiếp rồi."

Hạ Tuyết Nhi một lần nữa bị trêu đến ngượng ngùng đỏ cả mặt. Trịnh Khải lần này liền chạy ra bảo vệ cô gái của mình:

"Vậy thì lúc đó bác phải chuẩn bị quà lớn vào đấy, cháu không có chê đâu."

Ông bà Phương cùng mọi người bật cười ha ha. Đúng lúc này chiếc xe Bugatti từ từ tiến tới. Phương Kiều quay ra nghẹn ngào nắm tay ông bà Phương nói lời tạm biệt:

Ba! Mẹ! Chúng con đi đây!"

Bà Phương khẽ cốc đầu con gái yêu của mình một cái trách móc:

"Cái con bé này! Bộ dạng con lúc này là sao hả? Đi một tuần mà con cứ làm như...."

Phuong Kiều mỉm cười. Nhờ trên đường có gặp bất trắc thì sao? Chỉ có một người từng chết đi sống lại như cô mới sợ và đa nghi như vậy. Kỳ Thiên nắm tay Phuong Kiều vui vẻ tiến đến bên chiếc siêu xe dưới bao tiếng hú hét của mọi người. Sau khi tạm biệt chiếc siêu xe Bugatti liền phóng đi hướng đến nơi hưởng tuần trăng mật. Nơi đó chứa đựng những kỷ niệm đẹp đẽ, là nơi chứng kiến tình yêu thật đẹp của Kỳ Thiên và Phuong Kiều.

Khi chiếc xe vừa rời đi cũng là lúc mọi người phải đi về. Hạ Tuyết Nhi và Trần Khải đang chuẩn bị trở về thành phố S thì Uyển Nhi bỗng lên tiếng hỏi:

"Sao nhận được hoa cưới rồi còn không chịu thông báo là bao giờ tổ chức đám cưới để mọi người chuẩn bị quà cho chu đáo à?"

Hạ Tuyết Nhi và Trần Khải liền đứng khựng lại trước câu nói đùa của Uyển Nhi. Trần Khải ôm eo Hạ Tuyết Nhi thân mật quay sang nhìn Uyển Nhi mà đáp:

"Đến khi nào cô ấy muốn em có thể tổ chức đám cưới như mong muốn cho cô ấy"

Hạ Tuyết Nhi quay sang nhìn Trần Khải với ánh mắt ngập tràn niềm yêu thương. Trần Khải muốn cưới cô khi lúc nào cô muốn. Cánh tay của Hạ Tuyết Nhi chủ động nắm chặt lấy đôi bàn tay của Trần Khải cùng anh đi về xe, cô sẽ cố gắng thu xếp lưu lượng công việc của mình lại. Cô muốn cưới anh thật sớm, muốn cùng anh xây dựng lên một mái ấm gia đình và có những đứa con thật đáng yêu.

Nhìn hình bóng hai người rời khỏi Uyển Nhi giật giật khóe môi, cô đang trêu chọc người khác cơ mà thế nào lại được ăn cầu lương no rồi. Bỗng nhiên lúc này cô bị bế thốc lên, đôi đồng tử đen láy của Nhất Hàm nhìn cô chăm chú rồi chậm rãi mở miệng:

"Nhìn cảnh người ta ân ái thế là đủ rồi, giờ đến lượt nhà mình!"

Nhất Hàm bế Uyển Nhi bước những bước dài đến chỗ chiếc xe Lamborghini màu vàng đang đỗ ở gần đó rồi nhanh chóng về nhà. Trong chiếc siêu xe gần đó, người đàn ông mang nét đẹp tà mị lại một lần nữa xuất hiện:

"Cứ hưởng thụ đi, rồi không lâu nữa đâu chúng ta sẽ gặp nhau mà thôi. Đến lúc đó cuộc chơi sẽ thú vị hơn nhiều.

###Câu chuyện nhỏ số 2

Lúc tung hoa cưới Hạ Tuyết Nhi cũng chẳng mấy hứng thú, cô cố tình đứng ở mép bên ngoài chứ không vào trong đám đông vì từ nhỏ cô đã không thích sự ồn ào và nơi nhiều người nên thường cô lập một mình. V ả lại cô nghĩ trò ném hoa cưới chỉ là một hành động hay một trò chơi trẻ con thôi chứ không có tin vào điều cứ nhận được hoa cưới là chuẩn bị cưới cả. Nhưng đang đứng thì bó hoa cưới cứ như vật về với chủ mà bay đến phía cô làm cô không thể nào mà không đón nhận. Cô đón nhận bó hoa cưới trong niềm hú hét của mọi người, nhìn bó hoa hướng dương nở rực rỡ dưới ánh mặt trời mà cô ngơ ngơ ngác ngác. Trách mà không được, phải chăng nó là định mệnh? Vậy là Hạ Tuyết Nhi có được bó hoa cưới trong tâm trạng vô cùng ngơ ngác, còn Phuong Kiều thì nhìn cô bạn mình tinh minh mới quen được bằng đôi mắt vô cùng sâu xa. Cô nở nụ cười khó đoán rồi tiến đến trêu chọc Hạ Tuyết Nhi. Vừa đi vừa thầm nghĩ trong đầu:

"Quả đúng là không bị bào mòn danh xưng đệ nhất mỹ nhân bóng rổ hồi đi học của mình mà!"

***Tiết lộ nho nhỏ

Couple Hạ Tuyết Nhi và Trần Khải chính là couple trong phần 3 của bộ hệ liệt của bộ này nha. Mọi người hóng không nào???

Cầu phiếu ạ, dạo này mọi người bỏ Dương lắm rồi nha chẳng còn bỏ phiếu ủng hộ Dương gì nữa cả. Dương buồn đấy(((

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Gặp lại cô bạn thân quen

Sau đám cưới Phuong Kiều, Uyển Nhi phải một mình phụ trách công ty. Công việc thì cứ chồng chất, lúc đó Uyển Nhi chỉ hận không thể có siêu năng lực mà bay sang đất nước xứ sở kim chi Hàn Quốc để bắt anh trai cô về. Đến trưa sau khi giải quyết xong một nửa số công việc Uyển Nhi quyết định đi shopping và tiện thể khảo sát luôn chi nhánh của công ty cô ở trung tâm thương mại. Đang đi dạo quanh trung tâm to lớn bỗng Uyển Nhi liền đứng khựng lại. Hình như cô vừa nhìn thấy bóng dáng ai đó trong quần áo trẻ con nhìn vô cùng quen thuộc. Hình như đó là Tô Tranh! Uyển Nhi liền vội vàng chạy qua đám đông để tiến tới được cửa hàng đó nhưng khi đến nơi lại chẳng thấy bóng dáng của Tô Tranh đâu cả. Là cô chậm một bước hay là cô hoa mắt người đó không phải là Tô Tranh? Uyển Nhi thật sự muốn có rất nhiều điều muốn hỏi Tô Tranh, muốn Tô Tranh giải đáp những thắc mắc của cô. Bây giờ người có thể cho cô biết toàn bộ sự thật chính là Tô Tranh. Dương phu nhân biết nhưng bà luôn úp mở chứ không nói rõ ràng cho cô biết sự tình. Uyển Nhi tiếc nuối quay về nhà. Lúc này vào shopp quần áo đó, cô mua một vài bộ cho Tiểu đưa bỏ với ý định mong muốn có thể khai thác thông tin từ cô nàng tiếp tân nào ngờ thông tin mà Uyển Nhi cần nhận lại chỉ là một câu nói "Thông tin của khách hàng bên chúng tôi không thể tiết lộ ạ"

Uyển Nhi lúc đó giận đến xanh mặt, thế mới nói đôi khi tuyển nhân viên chuyên nghiệp quá cũng là một cái rắc rối. Qua sự việc này trở về công ty cô sẽ không khắt khe quá với nhân viên của mình nữa. Vừa về đến nhà, Uyển Nhi điều chỉnh lại tâm trạng rồi vui vẻ xách những túi quần áo mà cô vừa mới

mua được vào nhà. Nhìn thấy hình bóng của Tiểu đưa bờ cô vui vẻ lên tiếng:

"Con trai, hôm nay mẹ có mua cho con vài bộ...."

Câu nói đột ngột dừng lại vì Uyển Nhi đang vô cùng bất ngờ khi thấy Tiểu đưa bờ đang ngồi lặng thầm một góc, tay thì cầm một chiếc cặp nơ màu hồng. Ngắm đi ngắm lại đôi khi còn tủm tỉm cười nữa chứ. Chuyện này là sao? Sao Tiểu đưa bờ lại có những chiếc cặp hồng mà lại còn say sưa ngắm đến nỗi không chớp mắt. Đây chẳng phải là dấu hiệu đang yêu đó sao. Uyển Nhi lặng lẽ tới gần, ngồi cạnh xuống bên Tiểu đưa bờ ngắm chiếc cặp nơ hồng cùng nhóc luôn. Trầm ngâm một hồi Uyển Nhi lên tiếng hỏi:

"Tiểu đưa bờ, chiếc cặp nơ của ai đó con?"

Tiểu đưa bờ giật mình khi nghe Uyển Nhi hỏi vậy, nhóc vội giấu chiếc cặp nơ ra sau lưng. Mặt nhóc ửng đỏ lên vì ngại ngùng, sau một hồi im lặng Tiểu đưa bờ mới dám hướng mắt lên nhìn Uyển Nhi mà hỏi:

"Mẹ! Mẹ có biết viết thư tình không? Mẹ viết hộ con với!"

Uyển Nhi nghe câu hỏi của Tiểu đưa bờ mà suýt nữa thì ngã ngửa. Con trai cô, con trai đáng quý của cô nó biết yêu! Nó chỉ mới ba tuổi đầu thôi mà biết yêu! Cái sự việc này quá sốc với cô luôn đi. Rốt cuộc là đứa bé nào tài giỏi mà lại có thể làm con trai cô yêu say đắm chỉ qua chiếc cặp nơ màu hồng? Uyển Nhi ôm ngực trấn an, rồi khó nhọc lên tiếng trả lời nhóc:

"Bạch Thuần Vũ, con làm cái quái gì thế hả? Thư tình thư tiếc gì ở đây? Ba cái tuổi ranh, yêu đương gì?"

Tiểu đưa bờ khẽ bĩu môi, đôi mắt khẽ híp lại nhìn chằm chằm vào Uyển Nhi. Uyển Nhi bị ánh mắt của Tiểu đưa bờ sắc lạnh nhìn mà căng thẳng khẽ nuốt nước bọt. Cái thẳng con trời đánh của cô lại tính làm gì mẹ nó nữa đây? Tiểu đưa bờ lúc này khẽ nhếch môi nhìn Uyển Nhi với ánh mắt coi thường rồi nhàn nhạt mở miệng:

"Không hiểu sao sau khi về nước mẹ lại có thể tán đổ được ba nữa. Đúng là bất hạnh cho tôi khi có một bà mẹ như này mà, vẫn là con trông cậy vào quyền bí quyết tán gái bạn con đưa cho thì vẫn hơn. À mà mẹ ơi, con tên là Dương Thuần Vũ rồi nhé, mẹ gọi cho đúng vào"

Uyển Nhi nghe Tiểu đưa bờ nói vậy vô cùng tức giận. Cái gì mà bí quyết tán gái? á! gì mà thư tình? Cái gì mà trình độ tán đổ bố? Con trai cô đang coi thường cô sao? Uyển Nhi tức giận mà quát to:

"Dương Thuần Vũ con đứng lại đó cho mẹ! Con biết con mới 3 tuổi không? Học hành thì không lo yêu đương cái gì? Còn thư tình các kiểu con muốn mẹ tức chết phai không thẳng trời đánh này?!"

Tiểu đưa bờ quay phắt lại, nhìn Uyển Nhi với ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nhóc quả giọng kiên quyết nói:

"Ba tuổi thì đã sao? Bà nội bảo bà già rồi cần có một cô cháu dâu, con chỉ thực hiện nhu cầu bình thường của con người và ý nguyện của bà nội mà thôi. Haizz....có người mẹ nào mà như mẹ không cơ chứ? Con trai muốn lấy vợ mà mẹ cứ ngăn cản ngộ nhỡ sau này con không lấy được vợ nữa thì sao lúc đó con ế à? Thế nên mẹ đừng nói gì nữa mẹ chỉ cần biết mẹ sắp có con dâu là được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tiểu đưa bờ thất tình

Tiểu đưa bờ để lại câu nói đó cho Uyển Nhi rồi nhanh chân chạy lên phòng. Sáng ngày hôm sau, Uyển Nhi thức dậy như thường lệ ghé qua phòng Tiểu đưa bờ để gọi nhóc dậy như thường lệ. Nhưng khi Uyển Nhi sang đã không còn thấy nhóc ở trong đấy nữa rồi. Uyển Nhi khó hiểu, thường lệ cô gọi nhóc đến mỗi cả mồm mà nhóc đâu có chịu dậy? Cái việc mỗi sáng Uyển Nhi gọi Tiểu đưa bờ dậy để đi học luôn là cái vở kịch tấu hài nhất cho mọi người trong nhà kể cả người giúp việc. Uyển Nhi trở về phòng chuẩn bị quần áo xong xuôi rồi đi xuống bếp để ăn sáng. Vừa xuống đến cửa bếp, cô liền phải hóa đá trước tình cảnh hiện tại. Không chỉ Uyển Nhi mà Nhất Hàm đang bận rộn xem tập tài liệu quan trọng đằng sau cô khi nhìn thấy cũng phải đứng khựng lại. Tiểu đưa bờ! Con trai yêu quý của cô, hôm nay mặc bộ comple chỉnh tề mà Nhất Hàm có mua cho nhóc hồi trước, trên tay còn cầm quyển "306 câu thính tán gái là đồ" cơ chứ. Uyển Nhi cảm thấy hơi nhức đầu với thẳng con bấu bờ của cô rồi đấy, mới sáng ngày ra mà nó làm cái gì vậy hả trời? Bên cạnh còn là chiếc hộp quà màu hồng phần trông rất dễ thương, cô đoán bên trong chắc là chiếc cặp nơ màu hồng hôm qua. Uyển Nhi và Nhất Hàm đồng thời bước đến quan sát Tiểu đưa bờ từ trên xuống dưới. Uyển Nhi ngồi xuống bên cạnh nhóc rồi nhẹ giọng nghi vấn hỏi:

"Con đừng nói với mẹ là hôm nay con tỏ tình con bé đó nhé?"

Tiểu đưa bờ vẫn đang đọc quyển bí quyết đó mà bình thản trả lời:

"Vâng! À... Mẹ! MẸ có biết từ đẹp viết như thế nào không? Nếu chưa biết mẹ hay đọc lại chữ đầu tiên trong câu nói của con!"

Uyển Nhi vừa đau tim vì sốc vừa ngại ngùng. Nhất Hàm bên cạnh mặt đã tức đến méo mó. Anh tức giận mà to giọng quát con trai:

"Thằng ôn con này, mày tính cướp vợ của cha mày đấy à?"

Những người giúp việc trong nhà đang làm việc đều phi cười trước câu nói đầy mùi dấm chua của anh. Uyên Nhi khẽ lườm cảnh cáo anh. Sao cô lại khổ như vậy chứ? Có được thằng con trai mồm mép khó trị rồi bây giờ lại còn mọc đầu ra ông chồng có cái tính trẻ con này nữa cơ chứ! Uyên Nhi bộ mặt nghiêm túc hỏi Tiểu đưa bờ:

"Con lấy cái câu này ở đâu ra đấy?"

Tiểu đưa bờ dơ quyển sách "bí quyết " trong tay lên mặt tươi cười tự hào đáp:

"Trong này đó mẹ! Ở đây có nhiều câu hay lắm mẹ có muốn con đọc cho mẹ nghe không? Haiz...cứ kiểu này bạn ấy sớm muộn gì cũng thuộc về con"

Uyên Nhi ôm đầu, cô sai rồi đáng lẽ cô không nên cho nhóc tự lập và học chữ quá sớm. Bây giờ lại để nhóc đọc những cái thứ này làm Uyên Nhi vô cùng hối hận trước việc làm muốn con tự lập từ nhỏ của mình. Uyên Nhi cướp lấy quyển sách từ trong tay Tiểu đưa bờ tức nghiêm mặt quát:

"Con làm cái gì thế này? Con mới ba tuổi thôi đó học hành còn chưa xong! Yêu với chả đưng ba cái tuổi ranh! "

Tiểu đưa bờ nhìn theo quyển bí quyết đang nằm dưới lưỡi hái "tử thần" mà khuôn mặt mếu máo. Nhóc phòng mồm tròn má với Uyên Nhi, người giúp việc cứ thế mà tùm tùm cười trộm trước màn tấu hài của hai mẹ con Uyên Nhi. Uyên Nhi tức giận liếc mắt sang nhìn Nhất Hàm mà chút giận:

"Hừ! Anh còn ngồi đó mà xem, còn không mau dậy lại con của mình đi kia."

Nhất Hàm chỉ nhếch môi rồi nhàn nhã uống café, anh nhìn thằng con trai đáng quý của mẹ đang lăm le quyển sách trên tay mẹ nó nhàn nhạt đáp:

"Con nó hưởng theo gen di truyền thông minh của anh, sao anh lại phải dậy lại nữa? Không phải nó chỉ có vợ sớm hơn thôi sao? Việc đó còn phải dậy nữa à, cái đấy anh chịu thôi. Bây giờ dậy con không được yêu con bé ấy nữa chẳng khác nào bảo anh không yêu em nữa. Xin lỗi, việc đó ba con anh không làm được với người phụ nữ mình yêu. Đúng không con trai?"

Tiểu đưa bờ gật đầu mạnh một cái rồi dơ tay cái biểu thị sự đồng ý, rồi nhóc lại quay sang nhìn Uyên Nhi thăm dò. Lúc này Dương phu nhân mới bê khay cháo gà ra cho mọi người và cất giọng nói để giải nguy tình hình:

"Được rồi! Tiểu đưa bờ cứ ăn đi rồi đến lớp xem bạn ấy có chịu không? Nếu có dất về đấy ra mắt mọi người được không nào?"

Tiểu đưa bờ nghe được câu nói vừa lòng mình nở một nụ cười tươi rồi vui vẻ ăn cháo. Uyên Nhi lườm Nhất Hàm cảnh cáo. Đúng lúc cần thì lại dở trò "phản quốc". Cô hết sống nổi mà. Ăn xong bữa sáng, Uyên Nhi cùng

Uyên Nhi cùng Nhất Hàm đưa Tiểu đưa bờ đi học. Trên đường nhóc cứ hỏi suốt về việc hôm nay nhóc có bánh không? Hay cứ ngồi thả thính cô rồi lại hỏi nếu con thả thính bạn như thế liệu bạn có đổ con không? Uyên Nhi ngồi trong xe nhìn thằng con của mình mà hết nói nổi. Cô nhìn cô chỉ hận không thể nhét nhóc vào lại trong bụng. Đúng là thông minh quá cũng là một cái tội. Đây chỉ mới là tán nếu yêu có khi nào 4 tuổi hai đứa nó lại dất nhau về nhà đòi cưới không hả trời? Lúc đó chắc cô đau tim mà chết mất. Cuối cùng cũng đến trường học của nhóc. Tiểu đưa bờ tạm biệt bố mẹ rồi vui vẻ cầm hộp quà vào lớp.

Sau một ngày làm việc vất vả, lâu lắm Uyên Nhi và Nhất Hàm không có thời gian riêng dành cho nhau nên cô và anh hôm nay quyết định sẽ cho nhau một bữa cơm lãng mạn. Khi trở về, hai người khoác tay nhau cười nói vui vẻ bước vào nhà. Nhưng lần này khi đi đến cửa phòng khách một lần nữa hai người lại đứng khựng lại sững người. Tiểu đưa bờ đang thần thơ trong một góc. Không còn vẻ ngật trần tình ý như hôm qua nữa mà gương mặt nhóc buồn rầu. Uyên Nhi và Nhất Hàm tiến tới bên nhóc hỏi han:

"Tiểu đưa bờ, con sao thế? Sao lại ngồi ở đây?"

Tiểu đưa bờ nghe thấy tiếng nói quen thuộc liền quay sang nhìn. Khi thấy Uyên Nhi và Nhất Hàm nước mắt của nhóc ứa giàn dụa tuôn ra, nhóc mếu máo nói trong tiếng khóc:

"Ba.. Mẹ đi đâu bây giờ mới về? Tiểu Vũ buồn lắm ba mẹ biết không? Hôm nay....tiểu vũ đi học....phát hiện bạn ấy chuyển trường rồi, không học nơi này nữa. Tiểu Vũ thất tình rồi!!!!"

Hóa ra là nhóc thất tình. Uyên Nhi buồn cười muốn cười lắm nhưng không được. Cô ôm nhóc rồi khẽ an ủi:

"Không sao! Con trai mẹ đẹp trai thế này sau này kiếm người khác cũng được!"

"Đúng...đúng!"

Dương phu nhân và Nhất Hàm cũng phụ họa nói theo. Tiểu đưa bờ liền ản mạnh Uyên Nhi ra tức giận chạy lên phòng đóng sầm cửa lại. Ở dưới nhà Dương phu nhân, Nhất Hàm và Uyên Nhi ngơ ngác không hiểu mình đã làm sai điều gì mà bị Tiểu đưa bờ giận.

Trên phòng, Tiểu đưa bờ ngồi trong phòng lặng nhìn chiếc cặp nơ màu hồng trong lòng bàn tay khe khẽ nói:

"Ái Ái!"

Kết thúc cuộc trò chuyện

Nhập tin nhắn...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Sự thay đổi của Tiểu đưa bỏ

Sau cái tối thất tình ngày hôm đó Tiểu đưa bỏ thay đổi hẳn. Nhóc không còn hoạt bát như trước nữa, mà trầm tĩnh và lạnh lùng vô cảm hẳn. Bình thường nhóc về sẽ đòi ăn là điều đầu tiên, ăn xong nhóc sẽ đi xem ti vi nhưng bây giờ khi nhóc về việc đầu tiên nhóc làm là lên phòng học bài. Sáng ra thì không đợi Uyển Nhi phải gọi nhóc đã tự giác dậy sớm rồi, Uyển Nhi và Nhất Hàm vừa mừng vừa lo trước sự thay đổi đột ngột của Tiểu đưa bỏ. Nhiều lần Uyển Nhi cũng cố bắt chuyện với nhóc, hỏi nhóc xem có buồn hay ổn không? Nhóc cũng chỉ lạnh nhạt nhìn cô mà trả lời:

"Mẹ thấy con có buồn không? Là một người đàn ông thì phải cố gắng nỗ lực để dành lại người con gái mình yêu chứ không phải ngồi đó mà buồn hay không mẹ ạ!"

Uyển Nhi khi nghe được Tiểu đưa bỏ nói thế liền bị ngớ người. Con trai cô đọc nhiều khả sách tâm lý học quá à? Hay qua cú sốc tinh thần do bị thất tình mà nó trưởng thành luôn rồi? Ôi con trai cô! Nó mới ba tuổi thôi mà! Hóa ra là nó yêu thật chứ không phải là cảm nắng của trẻ con! Uyển Nhi đau đầu rồi đi. Sau hôm hôm đó mọi chuyện diễn ra như đúng quỹ đạo của nó chỉ có Tiểu đưa bỏ là thay đổi. Hôm nay trong khi Uyển Nhi đang làm việc thì bỗng điện thoại đột ngột đổ chuông. Cô bắt máy thì liền nghe thấy tiếng cô giáo của Tiểu đưa bỏ xung quanh còn có những tạp âm khác như tiếng trò chuyện đùa nghịch của trẻ con.

"Dạ, chào chị! Có phải chị là mẹ của cháu Dương Thuần Vũ không ạ?"

Uyển Nhi vừa làm việc vừa đáp lại:

"Vâng đúng rồi! Sao vậy cô giáo, con tôi có chuyện gì sao?"

"À không ạ! Hôm nay em muốn gọi điện cho chị là muốn nói về một vấn đề mà chúng em đã quan sát mấy ngày qua. Cháu Tiểu Vũ đến trường bây giờ không còn hòa đồng như trước nữa, bây giờ cháu đến lớp không còn thân thiết với mấy bạn con gái nữa thậm chí là còn xa cách. Đối với con trai thì cháu có khả quan hơn chút. Bọn em muốn thông báo với gia đình để gia đình có thể kịp thời quan tâm cháu. Cho em nói thẳng gia đình nếu có chuyện gì thì có gắng nghĩ cho cháu, quan tâm cháu nhiều hơn ạ. Chứ bây giờ xã hội phát triển Tiểu Vũ mà cứ như này em sợ...."

Cô giáo đáp lại lời Uyển Nhi, đến cuối câu cô không nói hết mà để lửng ở đó nhưng Uyển Nhi đã hiểu cô giáo đang muốn nói gì! Chính cô cũng đang nghi ngờ điều đó. Không lẽ con trai của cô sau khi bị thất tình mất niềm tin về con gái quay sang thích con trai đó chứ? Uyển Nhi cố gắng trấn tĩnh bản thân rồi đáp lại cô giáo:

"Vâng, tôi biết rồi chúng tôi sẽ quan tâm đến cháu nhiều hơn. Vẫn mong cô giáo quan tâm đến cháu hộ chúng tôi"

Sau cuộc nói chuyện với cô giáo. Uyển Nhi trong phòng làm việc mà thấp thỏm không yên, cô thật sự rất sợ con trai cô mà nó bị thế chắc cô hối hận muốn chết. Rốt cuộc cái đứa bé gái đấy là ai mà khiến con trai cô yêu đến nỗi sống dở chết dở thế này? Cuối cùng cũng đến thời điểm được đón con trai mình về. Uyển Nhi lái chiếc xe Ferrari màu đỏ rực mà cô yêu thích đến đón nhóc. Nhìn Tiểu đưa bỏ cô lại nhớ đến điều mà cô giáo với cô đều đang nghi ngờ mà không thể yên lòng được. Uyển Nhi quyết định không đưa nhóc về nhà luôn mà đưa nhóc đi chơi trước. Đến công viên giải trí rù thế nào nhóc cũng không chịu đi mấy cái trò thú nhún hay nhà bóng gì cả. Nhóc khi nhìn mấy thứ trò chơi đó chỉ lạnh nhạt nói:

"Trẻ con!"

Uyển Nhi cảm thấy không ổn rồi cô dẫn nhóc sang quán nước gần đấy. Ăn uống được một lúc Uyển Nhi bắt đầu lên tiếng nhẹ nhàng hỏi:

"Tiểu Vũ, mẹ muốn hỏi con điều này. Ừm.. Sau khi con đánh mất bạn ấy con có buồn không?"

Tiểu đưa bỏ nhàn nhã ăn pizza tùy tiện trả lời:

"Không phải con nói với mẹ trước đó rồi sao? Sao mẹ lại hỏi nữa rồi? "

Uyển Nhi ngưng ngưng không dám hỏi thẳng vào vấn đề liên cổ tình lái sang chuyện khác. Vẫn là về nhà cùng Nhất Hàm hỏi thì vẫn hơn. Uyển Nhi cùng Tiểu đưa bỏ có một buổi chiều thật vui vẻ trong quán nước đến khi gần tối rồi mới chịu về.

Lúc về nhà đã thấy Nhất Hàm về rồi, anh đang ở ngoài phòng khách xem tài liệu. Uyển Nhi mừng thầm trong lòng, cơ hội đã đến rồi!!! Khi tiểu đưa bỏ chuẩn bị lên phòng Uyển Nhi nhanh chóng gọi với lại:

"Tiểu Vũ, con xuống đây ba mẹ muốn nói chuyện với con!"

Tiểu đưa bờ nghe vậy không nói gì đi xuống ngồi lắng nghe chuyện Uyên Nhi muốn nói. Nhất Hàm thấy thái độ cô như vậy cũng rời mắt khỏi tập tài liệu, những người giúp việc cũng biết điều mà tránh đi. Trong phòng khách bây giờ chỉ còn lại mỗi Uyên Nhi, Nhất Hàm và Tiểu đưa bờ mà thôi. Uyên Nhi nhìn hai bố con cứ đang ngóng trông lời mà mình sắp nói mà trở nên căng thẳng. Cô ấp úng mãi mới nói được:

"Tiểu đưa bờ, ừm....mẹ muốn hỏi con. Có...phải sau khi con bé đó rời khỏi con liền mất niềm tin với con gái mà quay ra....không?"

Tiểu đưa bờ và Nhất Hàm đồng thời nhú mày. Uyên Nhi lại càng căng thẳng hơn, đúng lúc này Tiểu đưa bờ đột ngột lên tiếng hỏi lại cô:

"Ý mẹ nói là con thích con trai?"

Uyên Nhi khẽ mừng rỡ vì Tiểu đưa bờ cu gx đã hiểu ý mình, nhưng cô cũng không khỏi lo lắng nhỡ nhóc giận thì sao? Uyên Nhi lấy can đảm gạt đầu đáp lại:

"Đúng...có đúng không con?"

Nhất Hàm thờ dài khẽ ôm đầu. Anh không lên tiếng như với thái độ này của anh cô biết cô đã hành động sai rồi. Quả nhiên tiểu đưa bờ có chút nổi giận. Nhóc đứng phắt lên nhìn cô và Nhất Hàm nói giọng đầy quả quyết:

"Không phải! Bây giờ con sẽ không gần ai ngoài bạn ấy, chứ không phải con thích con trai. Còn nếu bạn ấy không quay lại thì con thà độc thân cả đời chứ quyết không phụ hay phản bội bạn ấy cả. Thế nên mẹ đừng có nghĩ lung tung nhiều. "

Nói xong nhóc quay lưng rời đi. Uyên Nhi nghe được câu nói chắc nịch của nhóc thờ phào nhẹ nhõm. Cũng may là không phải rồi. Cô thấy ánh mắt của Nhất Hàm nhìn cô chăm chú cũng chỉ biết cười ngượng ngao. Khi lên phòng rồi, nhóc lại lấy chiếc cặp nơ hồng ra ngắm rồi lại tự nói:

"Ái Ái! Tớ sẽ thủ tiết như ngọc chờ khi cậu về. Tớ sẽ không yêu một người con gái nào khác đương nhiên cũng sẽ không phải lòng một thằng con trai nào. Tớ biết cậu sẽ về, vì cậu là của tớ!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Phương Kiều và Kỳ Thiên cãi nhau?!

Ngày hôm sau mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường lòng Uyên Nhi nhẹ nhõm hẳn cô chỉ sợ nhóc giận cô thôi nhưng thái độ của nhóc vẫn rất bình thường vậy là cô yên tâm rồi. Sau khi đưa nhóc đến trường học cô trở về công ty làm việc như thường lệ. Sau khi họp đề triển khai kế hoạch cho họp đồng sắp tới của công ty xong Uyên Nhi mệt mỏi trở về phòng. Đang nằm nghỉ bỗng thấy Phương Kiều đẩy cửa đi vào. gương mặt cô vô cùng không vui, hình như cô nàng đang có tâm sự. Uyên Nhi gượng dậy quan tâm lên tiếng hỏi han cô nàng:

"Kiều Kiều! Em sao vậy? Không khỏe trong người sao?"

Phương Kiều như tìm được người tâm sự với mình mà tủi thân lên tiếng trả lời:

"Hừ! Chị biết không? Em thật hối hận khi lấy anh ấy về làm chồng!"

Uyên Nhi khẽ nhú mày chẳng lẽ Phương Kiều và Kỳ Thiên cãi nhau? Trời ơi, thế là cô sẽ phải nghe Phương Kiều tâm sự, sẽ mất một buổi trưa để nghỉ ngơi? Không phải chứ sao lại nhẩn tâm vậy?

*

Cũng ở cùng thời điểm đó tại công ty của Nhất Hàm Kỳ Thiên khuôn mặt ủ rũ ngồi đối diện Nhất Hàm bắt đầu trải lòng kể lể:

"Nhất Hàm! Chú biết không? Đến khi cưới cô ấy về anh mới biết cô ấy trẻ con đến mức nào. Là người vợ thông cảm cho chồng một chút có gì sai? Tại sao cô ấy cứ phải làm gắt lên? Thật là không thể hiểu nổi cô ấy mà. Anh thật sự hối hận mà!!!"

Nhất Hàm ậm ừ đáp vài câu cho lấy lệ rồi Kỳ Thiên vẫn chưa chịu buông tha cho anh mà ngồi đó kể lể tiếp.

*

Trong phòng của Uyên Nhi. Phương Kiều cũng đang ầm ứ nói tội của Kỳ Thiên:

"Tại sao chứ? Chị có biết anh trai chị ích kỉ nào không? Nhưng vợ một chút có gì sai à? Sao lúc nào anh ấy cũng phải hơn thua với em? Em giận dữ cũng chỉ muốn ang ấy quan tâm em dỗ dành em thôi mà! Có gì sai sao?"

Uyển Nhi nghe mà mặt mũi đến nỗi day day mi tâm cô thật sự rất chán với cái bài ca giận dỗi của cô nàng Phuong Kiều này rồi. Bên kia Nhất Hàm cũng chán vô cùng, Kỳ Thiên cứ liên tục nói anh cũng chỉ ậm ừ đáp lại cho có lệ. Bên này thì Uyển Nhi nghe Phuong Kiều ậm kể lể cứ như được xuyên không về thời điểm đi học ngồi trong tiết Ngữ Văn mà ngồi nghe đến nỗi ngủ gà ngủ gật. Đúng lúc này điện thoại trong túi quần cô khẽ rung lên một phát. Là thông báo tin nhắn đến, Uyển Nhi lén lút rút điện thoại ra đọc. Là tin nhắn Nhất Hàm gửi đến:

"Uyển Nhi, anh trai em có tâm sự nhiều không đó?"

Uyển Nhi ngơ vờ. Chẳng lẽ Kỳ Thiên cũng tìm đến Nhất Hàm mà tâm sự. Uyển Nhi nhanh chóng nhắn lại:

"Anh cũng bị Kỳ Thiên tìm đến à? Bên em Phuong Kiều đang kể lể đây này."

Nhất Hàm thấy dòng tin nhắn của Uyển Nhi gửi đến liền quay sang nhìn Kỳ Thiên vẫn còn đang liến thoắng nói. Nhất Hàm ngơ vờ trong lòng. Rốt cuộc vợ chồng nhà này đang âm mưu cái gì? Anh nhanh chóng nhắn tin phản hồi lại:

"Đến trưa rồi hay hẹn hai người họ đi ăn cơm tiện thể cho họ làm hòa luôn chứ anh sắp ngủ rồi đây này."

"Vâng! Thống nhất vậy nhé! Em đợi anh ở quán cũ"

Uyển Nhi nhanh chóng đồng ý rồi thu xếp cho Phuong Kiều ra ngoài ăn. Bên kia Nhất Hàm cũng xong xuôi rồi. Tại nhà hàng 5 sao quen thuộc. Uyển Nhi và Nhất Hàm cùng Kỳ Thiên và Phuong Kiều ngồi đối diện nhau nhưng chả ai nói ai câu gì. Uyển Nhi lên tiếng gọi món cũng tiện thể phá vỡ bầu không khí ngại ngùng luôn:

"Phục vụ lên món chúng tôi đặt trước từ app đi. Kiều Kiều, anh trai hôm nay hơi lạnh em gọi hai xuất lẩu Uyên Ương đó ăn nhé?"

Phuong Kiều và Kỳ Thiên không nói gì cũng chính là sự đồng ý gián tiếp. Món ăn nhanh chóng được dọn lên, mọi người bắt đầu ăn. Đang ăn, Uyển Nhi lên tiếng hỏi vào vấn đề chính luôn:

"Phuong Kiều, Kỳ Thiên sao hai người lại giận nhau?"

Phuong Kiều và Kỳ Thiên đang vui vẻ ăn liền ngừng lại nhìn nhau, rồi lại bị đồng thời quay phắt đi. Uyển Nhi hết sức chịu đựng rồi, cô mất hết kiên nhẫn mà gắt lên:

"Hai người có nhanh lên được không hả? Em chịu hết nổi rồi đó! Ai lại trẻ con ở đây mà dỗi hai người mãi được. Hai người lớn được không hả?"

Phuong Kiều lúc này thấy Uyển Nhi bắt đầu có hiện tượng khó chịu thì mới lên tiếng ậm ừ trả lời:

"Tại anh ấy chưa không phải em. Anh ấy biết nhường thì đâu có ra cái chuyện em phải giận anh ấy"

Đến lúc này Nhất Hàm cũng hơi bực mình rồi, anh cũng bắt đầu khó chịu lên tiếng:

"Nhưng vấn đề quan trọng là tại sao hai người lại giận nhau?"

Lúc này đến lượt Kỳ Thiên lên tiếng giải thích:

"Chỉ vì mỗi chuyện sáng nay cô ấy vệ sinh cá nhân lâu ời là lâu, anh chỉ lên tiếng trách móc cô ấy vài câu rồi tự dưng cô ấy ấy nói anh không thương cô ấy nữa đó bây giờ em thấy ai trẻ con hơn ai?"

Uyển Nhi và Nhất Hàm khi nghe được lí do từ miệng Kỳ Thiên mà hai người vô cùng tức giận. Hai người hành cô và anh suốt từ buổi sáng chỉ vì cái lí do vô cùng nhảm nhí đó? Uyển Nhi và Nhất Hàm đứng phắt dậy đồng thanh tức giận nói:

"Tự tính tiền!"

Rồi liền rời đi để lại Phuong Kiều và Kỳ Thiên ở đó. Kỳ Thiên lần này chủ động bắt chuyện trước làm hòa:

"Thôi chúng ta làm hòa nhé. Hai nồi lẩu này chúng ta cứ đánh chén đi, hai đứa nó có ăn nữa đâu."

Rồi cả hai người vui vẻ bắt tay vào việc ăn hết hai nồi lẩu.

Kết thúc cuộc trò chuyện

Nhập tin nhắn...

***Lời nhắn

Chương này hơi xàm le nhĩ nội người? Tại hôm nay mình hơi tung tung mọi người thông cảm nha. Chuẩn bị có biến căng xảy ra với Uyển Nhi và Nhất Hàm của chúng ta rồi đóá, ai hóng nèo?

Dương tiếp tục cầu pphiếu nha mọi người, truyện sắp kết thúc rồi mọi người bỏ phiếu ủng hộ Dương với ạ. Cảm ơn nhiều!

Iu mọi người<333

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bình yên trước bão giông

Sau cái ngày mà Phương Kiều và Kỳ Thiên giờ chứng giận đối nhau vì ba cái lí do nhầm nhứ để hành xác Uyên Nhi và Nhất Hàm thì mọi chuyện đều trở nên bình yên tốt đẹp. Bình yên đến nỗi cũng trở nên đáng nghi. Những chiếc "hộp quà" mầu me với những lời cảnh cáo không còn được gửi đến nữa. Đây liệu có phải sự bình yên trước bão giông? Uyên Nhi và Nhất Hàm cùng với Kỳ Thiên và Phương Kiều vẫn điều tra về thân thế của mẹ Uyên Nhi. Thân thế của bà ngày một rắc rối nên tiến triển vô cùng chậm. Nhưng công ty Thiên Nhi bỗng phát triển mạnh một cách đáng nghi ngờ. Hàng loạt dự án lớn cứ lần lượt tìm đến công ty của Uyên Nhi. Doanh thu của công ty cũng theo đó mà tăng lên nhanh chóng, nhưng Uyên Nhi và Kỳ Thiên không cảm thấy vui vẻ trước việc công ty ngày càng thuận lợi như này. Không phải anh và cô thích bị ngược đãi mà là việc này quả thật không bình thường. Làm gì có cái chuyện mà hẳn buông tha cho cô và anh như thế trừ khi đang có âm mưu gì đó chờ đón cô. Uyên Nhi nhận thấy chuẩn bị có một cơn bão lớn sắp đến rồi. Hôm nay cũng như bao ngày qua lại có cuộc gọi từ người muốn hợp tác với công ty cô. Nhưng hôm nay có chút đặc biệt đó là một công ty được đầu tư từ nước ngoài. Bên đó muốn gặp cô nói chuyện. Uyên Nhi tuy có chút ngờ vực nhưng cũng đồng ý luôn.

*

Tại một nhà hàng sang trọng tại trung tâm thành phố.

Uyên Nhi và một người đàn ông với thân hình vô cùng cao lớn. Có lẽ anh phải cao tới gần 1m90. Anh sở hữu nét đẹp lai vô cùng cuốn hút với đôi đồng tử xanh nước biển đậm. Khuôn mặt anh vô cùng lạnh lùng, trầm tĩnh lên tiếng giới thiệu:

"Chào giám đốc Bạch, tôi là David đến từ công ty LKP"

Uyên Nhi nở nụ cười thân thiện đáp lại:

"Chào anh! Tôi là Bạch Uyên Nhi."

David chu đáo gọi món. Trong lúc đợi món ăn được đưa lên David có đưa cô xem tập tài liệu và hợp đồng, rồi anh lãnh đạm lên tiếng thuyết trình:

"Cô Bạch! Công ty chúng tôi là công ty tư nhân từ nước ngoài bây giờ muốn mở rộng lĩnh vực trong nước, nhận thấy Thiên Nhi quả có thể giúp đỡ công ty chúng tôi phát triển hơn nữa nên rất mong bên các vị có thể tạo điều kiện. "

Bạch Uyên Nhi khẽ nhíu mày trước phúc lợi của công ty đối phương đưa ra. Phải nói rằng công ty đối phương đưa ra ưu đãi vô cùng lớn. Uyên Nhi cũng ngờ vực trong lòng không có đời nào mà có công ty ưu đãi như vậy được. Cô quyết định lên tiếng hỏi:

"Tại sao công ty anh lại cho chúng tôi khúc lợi cao như vậy?"

David không hề tỏ ra lúng túng hay mất bình tĩnh, vẫn một vẻ trầm luân như thế có điều khóe môi vẫn hơi nhếch lên rồi mở miệng nhàn nhạt đáp lại:

"Công ty của cô cho chúng tôi danh tiếng để thuận lợi tiến vào thị trường trong nước, chúng tôi trả công cho cô tiền có gì sai sao? Và còn nữa, chúng tôi chỉ đang chu cấp cho công ty cô một ít tiền ngõ nhờ sau này chúng tôi thành công rồi công tmy cô lại rơi vào cảnh khốn khổ lúc đó lấy tiền đó ra mà cứu chữa. "

David không ngại gì hết ngạo mạn nói. Nhưng chính sự ngạo mạn, tự tin đó lại làm Uyên Nhi tin anh ta để rồi cô đã đưa ra sai lầm trong cuộc đời mình! Cô ký vào bản hợp đồng đó xong, David xem xét lại một lần nữa rồi mới đứng lên nói:

"Tính cách cô đặc biệt như tên công ty của chúng tôi vậy! Hợp tác vui vẻ. Thật xin lỗi cô bây giờ tôi lại có việc rồi nên không thể dùng bữa với cô được, tiền tôi đã trả chúc cô một bữa ăn ngon miệng! "

David nói xong cũng rồi đi luôn. Nghe anh ta nói Uyên Nhi cũng chỉ biết cười nhiet thành đáp lại. Nhìn bàn ăn với đầy đủ món, mà cô vô cùng mất nguyện và hạnh phúc. Tự nhiên có phúc ăn! Uyên Nhi với tâm thái thoải mái ngồi ăn nhưng mới ăn được một nửa cô bỗng khựng lại không ăn nữa. Có phải cô đã bỏ sót chi tiết nào không? Sao cô như có cảm giác mình đã bỏ lỡ một điều gì vậy nhỉ? "Tính cách cô đặc biệt như tên công ty của tôi?" Ý anh ta là sao? Đây đơn giản là anh ta thấy cô đặc biệt như công ty của anh ta hay thực chất là anh ta đang muốn nhắc nhở cô điều gì? LKP? Tên công ty của anh ta đang muốn ẩn chứa điều gì? Uyên Nhi nhúc nhủ khi nghĩ đến vấn đề này. Uyên Nhi không nghĩ nữa tập trung vào việc ăn uống.

Đúng là sau sự kí kết hợp đồng với công ty LKP đó công ty của cô có tiến triển mạnh mẽ

hắn. Uyên Nhi cũng bận rộn giúp công ty đó về lĩnh vực PR. Vì quá bận rộn mà Uyên Nhi hầu như quên băng đi sự việc lời khen "đặc biệt " của anh

chàng con lai đó. Cô tính là sau khi việc làm cho hợp đồng này ổn thỏa rồi cô sẽ điều tra về việc anh ta muốn nhắc nhở cô sau.

*

Tại một phòng làm việc với xung quanh là bóng tối. Người đàn ông với dung mạo đẹp hơn con gái kia lại một lần nữa xuất hiện, bên cạnh là một anh chàng người con lai với thần sắc lạnh lùng, trầm tĩnh. Đôi đồng tử xanh nước biển nhìn vào gương mặt của Uyên Nhi trên màn hình laptop lấp lánh tia hy vọng. Bỗng tiếng đàn ông trầm khàn lên tiếng:

"David! Ngày mai chúng ta có thể trả thù cho Miên thị một tay chúng ta gây dựng rồi. Haha...cô gái đó thật ngốc!"

David không nói gì chỉ lặng nhìn Uyên Nhi qua cái màn hình máy tính. Đến bao giờ cô mới chú ý đến lời nhắc nhở của anh? Lục Kinh Phong quả thật anh ta nói đúng! Cô ngốc, thật ngốc! Chắc lần này sẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời David anh không hoàn thành tốt nhiệm vụ mất!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Bạch Kỳ Thiên và Dương Nhất Hàm bị bắt

Sáng hôm sau vẫn như thường lệ Uyên Nhi và Nhất Hàm đều đến công ty riêng của mình làm việc. Công ty vẫn nhiều việc như thế, cả một buổi sáng cô cật lực làm việc nốt cho xong. Đến trưa đang mệt mỏi ngồi nghỉ ngơi trên ghế sofa bỗng Phuong Kiều hét ha hét hải chạy vào gấp gấp nói:

"Uyên Nhi! Không xong rồi, anh Thiên bị bắt rồi. Công an đến bắt anh ấy rồi! "

Uyên Nhi bàng hoàng trước lời nói của Phuong Kiều. Anh trai cô bị bắt? Sao anh trai cô lại bị bắt được cơ chứ? Uyên Nhi nhanh chóng đi cùng Phuong Kiều ra xem tình hình như thế nào. Đến phòng của Kỳ Thiên đã thấy rất nhiều cảnh sát ở bên trong lẫn bên ngoài. Họ đều đang lục và xem xét sổ sách. Bên cạnh là Kỳ Thiên đang hết sức tức giận mà chửi bới. Cô chưa từng thấy anh tức giận đến mức phải chửi người bao giờ chắc sự việc cũng rất nghiêm trọng. Uyên Nhi tiến tới hỏi một người cảnh sát đang đứng ở cửa phòng.

"Anh này! Tôi là Bạch Uyên Nhi giám đốc công ty. Cho tôi hỏi tại sao tổng giám đốc công ty chúng tôi tại sao anh ấy bị bắt không?"

Anh cảnh sát lạnh lùng quay sang nhìn tôi hờ hững đáp:

"Anh ta làm giả sổ sách, biển thủ công quỹ, buôn bán hàng lậu trái phép."

"Giả sổ sách? Biển thủ công quỹ? Buôn bán hàng lậu trái phép? Sao có thể chứ?"

Uyên Nhi kinh ngạc và vô cùng tức giận với câu trả lời của vị cảnh sát. Đến bây giờ cô đã hiểu tại sao mà Kỳ Thiên phải tức giận rồi. Toàn những cái tội mà anh không thể mắc vào. Biển thủ công quỹ? Từ trước đến nay anh luôn là người công tư phân minh tiền anh đầu tư vào công ty còn chưa đếm hết làm sao anh có thể biển thủ công quỹ? Buôn bán hàng lậu? Ha! Thật nực cười! Từ trước đến nay công ty của cô luôn được biết đến với sản phẩm từ công ty vô cùng chất lượng và đảm bảo. Mọi người đều tin tưởng sử dụng. Và hơn nữa anh và cô luôn là người theo chủ nghĩa không buôn bán hàng lậu bây giờ lại bảo anh bán? Đùa nhau chắc? Uyên Nhi xông vào phòng đứng đối diện với cảnh sát trưởng cô to gan lớn tiếng nói:

"Các anh làm việc kiểu gì vậy? Các anh đã điều tra kỹ chưa mà dám bắt người?"

Anh cảnh sát trẻ nhìn cô đầy trào phúng, rồi cầm tập tài liệu đưa cho cô nhận nhặt mở miệng đáp:

"Đây cô xem đi! Không lại vụ oan cho chúng tôi!"

Uyên Nhi dỡ tập tài liệu ra xem mà sững người. Đây chính là những tập tài liệu mà David đưa cô mà! Ha! Quả nhiên đây chính là một cái bẫy! Cô như một con ngốc mà dễ dàng xa vào lưới của bọn chúng mà không chút phòng bị. Sau khi thu thập chứng cứ họ bắt Kỳ Thiên đi, đi qua cô anh khẽ nói nhỏ:

"Là bẫy! Đi tìm Nhất Hàm đi!"

Nhìn bóng lưng anh bị áp giải đi mà lòng cô đau nhói ân hận vô cùng. Bạch Uyên Nhi cô đã năm lần bảy lượt mang lại cái tai họa to lớn cho gia đình này. Năm xưa cũng vậy mà bây giờ cũng vậy. Cô thật sự là kẻ vô tích sự mà!

Phuong Kiều khóc nức ở đằng sau lên tiếng năn nỉ Uyên Nhi cứu giúp:

"Uyên Nhi! Chúng ta phải làm sao đây, anh Thiên bị bắt đi rồi, chúng ta làm gì để có thể cứu được anh ấy đây?"

Bảo cô đi cứu ư? Lòng cô cũng rồi ren lăm chút. Cô cứu? Làm cách nào để cô cứu được đây? Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại của cô đột ngột reo vang. Uyên Nhi chán nản rút điện thoại ra nghe:

"Aloo. Ai đấy?"

"Cô bé, là tôi đây! Thế nào? Mất đi người anh trai có khó chịu không? Tôi khuyên em hãy dừng lại mọi việc trước khi quá muộn đừng để mọi chuyện đi quá xa. Đến lúc đấy em hối hận không kịp đâu! Việc của em làm sau này chỉ có thể chấp nhận, không thì những người xung quanh em, tôi không dám đảm bảo họ sẽ an toàn đâu."

Uyển Nhi chưa kịp đáp lại thì bên kia đã tắt máy rồi. Chuyện này là do hấn gây ra. Không được! Cô phải đến công ty của Nhất Hàm cô linh cảm có chuyện không hay xảy ra rồi.

Khi đến công ty của Nhất Hàm quả như cô linh cảm công anh lại vây quanh công ty anh. Uyển Nhi và Phương Kiều vội vã chạy vào, nhân viên ai ai cũng bất ngờ mà vây kín cả đại sảnh rộng lớn. Cô tiếp viên hay tiếp đón cô khi nhìn thấy Uyển Nhi liền lớn giọng hô to:

"Thiếu phu nhân!"

Ngay sau câu nói của cô tiếp tân đó là theo sau tất cả các nhân viên có mặt tại đại sảnh đồng loạt hô to theo, âm thanh vang vọng cả đại sảnh. Một lối đi thẳng hàng mà các nhân viên nhường cho cô, tất cả cảnh sát đều cũng phải

choáng ngợp trước sự quy củ hoành tráng của nhân viên công ty Nhất Hàm. Uyển Nhi và Phương Kiều nhanh chóng băng qua dòng người để đến tới phòng làm việc của Nhất Hàm. Mở cửa phòng ra thấy Nhất Hàm với khuôn mặt lạnh lùng vô cảm ngồi nhàn nhã ở sofa quan sát những anh cảnh sát. Uyển Nhi nhanh chóng chạy vào lòng anh mặc kệ có người lạ ở đây. Chỉ khi về với anh cô mới nhận thấy mình có được bình yên. Nhất Hàm cũng ôm cô vào lòng vỗ về an ủi, lúc này thanh âm của anh cảnh sát trẻ reo lên:

"Đây thấy rồi! Có tập tài liệu đã được làm giả và một số giấy tờ có khi số liệu về tiền lương không rõ ràng."

Uyển Nhi nghe vậy định ngóc đầu dậy nhưng lại bị cánh tay rắn chắc của Nhất Hàm đè xuống đảm ra cô chỉ có thể áp mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh. Khóe miệng của Nhất Hàm nhếch lên thành nụ cười nhạt lên tiếng:

"Cuối cùng cũng tìm được cơ hội rồi à mấy chàng trai cảnh sát trẻ?"

Anh cảnh sát trưởng không thêm nói gì, rút chiếc còng số 8 ra còng tay Nhất Hàm lại cương nghị nói:

"Dương tổng, anh đã bị bắt với tội biến thù công quỹ, làm giả giấy tờ! Mong anh hợp tác."

Lúc này Uyển Nhi mới có thể ngóc đầu dậy được. Cô quan sát anh chăm chú. Anh không lúng túng hay bất ngờ về sự việc này cả. "Cuối cùng cũng tìm được cơ hội rồi à?" chẳng lẽ anh đã biết trước sự việc sẽ có thể xảy ra? Nhất Hàm trước khi bị giải đi anh cũng để lại cho cô một câu nói:

"Bình tĩnh. Chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó. Không cần phải vội!"

Uyển Nhi và Phương Kiều một mình ở lại trong phòng. Anh bảo cô bình tĩnh nhưng sao có thể cô bình tĩnh được đây khi anh trai cô và anh đều đang bị bắt. Đầu óc cô mù mịt rồi, cô không thể nghĩ ra bất kì cái biện pháp gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Sự giúp đỡ nguy hiểm từ Lục Kinh Phong

Đang tuyệt vọng thì điện thoại của cô một lần nữa thông báo có cuộc gọi đến. Là Lục Kinh Phong! Anh ta gọi cô để làm cái gì? Uyển Nhi bắt máy giọng nói không cảm xúc hỏi:

"Anh gọi tôi có chuyện gì?"

Lục Kinh Phong im lặng một hồi lâu trước thái độ lạnh nhạt của Uyển Nhi. Mãi một lúc sau anh ta mới mở miệng nặng nề đáp lại:

"Uyển Nhi! Chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện không? Anh nghe nói chồng em và anh trai em đã bị bắt rồi!"

Uyển Nhi tức giận. Bị bắt thì sao chứ liên quan đến anh ta chắc? Cô còn đang nghi ngờ thân phận của anh ta đấy! Cùng hấn ra ngoài tâm sự nói chuyện? Cô đâu có rảnh!

Uyển Nhi đang định cúp máy thì Lục Kinh Phong một lần nữa lên tiếng:

"Anh có cách cứu chồng em và anh trai em ra ngoài!"

Uyển Nhi liền dừng động tác lại. Anh ta nói anh ta có thể cứu được Nhất Hàm và Kỳ Thiên? Cô nghi vấn đáp lại:

"Anh nói anh có thể cứu được chồng và anh trai tôi?"

"Ừm..."

Lục Kinh Phong nhỏ giọng trả lời. Nếu có đúng là như vậy thì cô sẽ quyết liều một lần. Cô là người gây ra rắc rối này cô sẽ là người giải quyết nó. Tuy trong lòng hơn bất an và ngờ vực thì Uyển Nhi vẫn cứ quyết định đến chỗ của Lục Kinh Phong đã hẹn mình. Đến nơi thấy anh đang ngồi chờ ở đó, ly cafe Capuchino mà cô thích đã được đặt sẵn chỉ đang đợi cô đến là vừa. Uyển Nhi lạnh lùng bước đến, Lục Kinh Phong cười thật tươi nhìn vào không hề cảm thấy nguy hiểm. Uyển Nhi ngồi xuống lạnh nhạt mở miệng đi trực tiếp vào vấn đề.

"Anh bảo anh có cách? Vậy cách gì?"

Lục Kinh Phong nhìn Uyển Nhi bằng ánh mắt đau lòng, nụ cười trên môi của anh cũng trở nên méo xệch. Cô có cần phải nhẫn tâm vậy không? Mỗi lần nói chuyện, nhẹ nhàng hơn thì có sao đâu cơ chứ? Cô thật sự khiến người khác phải đau lòng mà. Lục Kinh Phong âm điệu nặng nề đáp lại Uyển Nhi:

"Em không thể nói chuyện nhẹ nhàng hơn với anh sao? Anh xin lỗi vì hành động thiếu kiểm soát của mình trước đây khiến em phải sợ hãi. Nhưng anh thật sự không muốn làm hại hay làm tổn thương em. Anh nói thật đấy! Chúng ta có thể quay về như trước không? "

Uyển Nhi bật cười, tiếng cười đầy khinh bỉ. Lục Kinh Phong đã khiến cô buồn nôn và khinh bỉ anh ta chết đi được. Cái gì mà quay lại như cũ? Anh ta đang nói chuyện trẻ con ba tuổi với cô sao?

"Ha! Anh nói hay thật đấy! Quay lại như cũ? Tôi thật sự cảm thấy anh quá đáng sợ, đáng sợ đến nỗi tôi cũng cảm thấy anh thật đáng khinh bỉ. Nếu hôm nay anh gọi tôi ra đây chỉ để anh kẻ lè rồi xin lỗi hối hận thì xin lỗi tôi không có nhu cầu nghe! Tạm biệt!"

Uyển Nhi lạnh giọng quả quyết nói, đang định rời đi thì Lục Kinh Phong lên tiếng níu kéo:

"Được rồi! Em không chịu thì thôi vậy. Anh có quen vài người bạn có chức cao trong tòa án và làm việc ở bộ công an. Nếu..."

Uyển Nhi đôi mắt sáng ngời tràn đầy tia hy vọng, cô vui mừng lên tiếng:

"Thật sao? Vậy thì tôi nhờ anh mong anh giúp tôi với!"

Lục Kinh Phong khẽ nhói trong lòng. Cô vì hai người đàn ông mà hạ mình đến thế sao? Anh thật sự ngưỡng mộ hai người họ vì đã có sự quan tâm từ cô. Điều anh mong muốn từ cô đơn giản là sự quan tâm vậy thôi nhưng chưa chắc cô đã bỏ thí cho anh chút tình cảm đó? Đôi mắt cô sáng rực, cô còn chấp nhận vui mừng nhẹ giọng lại khi nói chuyện với anh chỉ vì mong muốn anh sẽ cứu hai người họ! Lục Kinh Phong đáng về bắt lực lên tiếng:

"Được rồi anh sẽ hỏi giúp em nhưng em biết rồi đấy không ai cho không ai điều gì đúng không nào?"

Uyển Nhi biết ngay rằng Lục Kinh Phong sẽ không rộng lượng đến nỗi mà chịu giúp không cô điều gì. Cô nhếch môi lạnh nhạt lên tiếng:

"Nói đi! Anh muốn gì?"

Lục Kinh Phong nghe được câu hỏi đúng ý của mình liền nở nụ cười thâm sâu, đôi đồng tử nâu phách hồ dán chặt trên người cô quan sát. Ánh mắt anh nóng bỏng đến nỗi làm Uyển Nhi bức bách và khó chịu vô cùng. Cô cũng rất lo lắng vì Lục Kinh Phong thật sự rất nguy hiểm, nhìn ánh mắt anh ta cô cảm thấy không hề ổn chút nào. Lục Kinh Phong lúc này lên tiếng nói ra yêu cầu của mình:

"Tôi muốn em làm tình nhân của tôi!"

Ngữ điệu này? Sao cô nghe thấy quen tai quá? Hình như cô đã nghe thấy ở đâu rồi. Đây không phải lần đầu tiên cô thấy âm điệu của Lục Kinh Phong giống một người nào đó nhưng cô thật

sự không biết rằng mình đã nghe thấy ở đâu. Không quan tâm đến cái ngữ điệu của anh ta nữa mà quan trọng là nội dung! Anh ta muốn cô làm tình nhân cho anh ta? Tuy có chút tức giận nhưng không thể không xét lại. Trong thời gian chơi với anh ta cô nhận thấy được anh ta quả thực toàn chơi với những người máu mặt nên việc anh ta có thể giúp cô là hoàn toàn có thể được. Và lại bây giờ anh ta gần như là người duy nhất có thể giúp cô. Nhưng làm vậy có lỗi với Nhất Hàm quá. Bỗng có một ý niệm lóe lên trong đầu của cô. Uyển Nhi cười nhạt trả lời yêu cầu của Lục Kinh Phong:

"Được thôi nhưng trong ngày mai hai người họ đều phải được thả."

Lục Kinh Phong hơi bất ngờ trước thái độ đồng ý nhanh chóng của Uyển Nhi nhưng niềm vui nhanh chóng lấn át lí trí của anh. Anh vui vẻ mừng rỡ đáp lại:

"Không thành vấn đề!"

Sau đó Lục Kinh Phong đưa Uyển Nhi về nhà. Nhanh chóng tạm biệt Lục Kinh Phong rồi đi vào nhà. Đứng trên gác nhìn bóng xe anh ta dần khuất khỏi tầm mắt Uyển Nhi khẽ nói nhỏ:

"Lục Kinh Phong cũng có lúc anh ngốc như này cơ à?"

***Lời nhắn

Dương tiếp tục cầu phiếu này. Chỉ hơn mười chương nữa truyện sẽ kết thúc mọi người hãy tích cực bỏ phiếu ủng hộ Dương với ạ. Dương cảm ơn

Iu mọi người<333

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Thân phận của mẹ Uyên Nhi?

Quả nhiên như lời Lục Kinh Phong đã hứa sáng hôm sau Uyên Nhi liền nhận được điện thoại từ công an đến báo lãnh Kỳ Thiên và Nhất Hàm trở về mới sau một ngày bị tạm giam mà hai anh đều gầy đi ít nhiều. Thần sắc không được tốt như trước nữa. Uyên Nhi nhìn thôi cũng cảm thấy vô cùng đau lòng. Nhất Hàm cố gắng hỏi cô tại sao anh và Kỳ Thiên được thả. Uyên Nhi không dám nói cuộc đánh đổi điều kiện của cô với Lục Kinh Phong mà chỉ ậm ừ đảo lại:

"À... Chắc họ điều tra lại thấy không phải đó thôi!"

Nhất Hàm và Kỳ Thiên thấy cô trả lời áp úng không như thường lệ liền chăm chú quan sát cô. Uyên Nhi hơi căng thẳng nhưng vẫn phải cố giữ nụ cười tự tin trên môi. Sau một hồi quan sát không tìm thấy bất thường của Uyên Nhi hai người mới chịu buông tha. Đang vui vẻ đi với Nhất Hàm và Kỳ Thiên điện thoại cô khẽ rung thông báo có tin nhắn. Uyên Nhi mở ra xem, nụ cười trên môi của cô không còn nữa. Tin nhắn từ Lục Kinh Phong! Thần sắc của cô cũng trời nện gợn gao. Uyên Nhi quay sang kiểm soát nói với Kỳ Thiên và Nhất Hàm:

"Hai anh đi ra xe trước đi em đi gọi cho bạn tí."

Uyên Nhi vội vàng quay lưng bước đi ra phía xa, ở đằng sau Nhất Hàm và Kỳ Thiên nhìn cô với đôi mắt bắt đầu ngờ vực. Cả hai cảm thấy mình tự dưng được thả là có vấn đề. Đây chính là một cái bẫy! Mà hai người dễ dàng thoát khỏi chiếc bẫy này thì chắc chắn Uyên Nhi đã chấp nhận một điều kiện gì đó từ đối phương. Nhưng điều kiện đó là gì? Nhìn thái độ và hành động của Uyên Nhi từ này đến giờ Nhất Hàm và Kỳ Thiên có thể dám chắc một điều rằng cô đã thỏa thuận với hắn ta!

Tại một góc cây cách chỗ Kỳ Thiên và Nhất Hàm đứng đó không xa Uyên Nhi đang mở máy đọc tin nhắn. Dòng tin nhắn của Lục Kinh Phong hiện trong máy điện thoại của cô, hàm ý của anh ta đang muốn nhắc nhở cô về vấn đề thảo luận hôm trước:

"Uyên Nhi chúng ta có thể ra ngoài uống cà phê rồi trò chuyện về vấn đề hôm trước được không? Tôi thật sự muốn gặp em. Chúng ta gặp nhau ở quán cà phê hôm trước nhé!"

Uyên Nhi hơi lưỡng lự nhưng sau đó cũng nhắn lại:

"Được!"

Sau khi đưa Hàm và Kỳ Thiên về nhà. Uyên Nhi vội vã thu xếp rồi đến thẳng quán cà phê mà cô hẹn gặp Lục Kinh Phong. Vừa mới đến cô đã nhìn thấy Lục Kinh Phong vui vẻ thường thức cà phê. Có vẻ hôm nay tâm trạng anh rất tốt. Uyên Nhi thần sắc vẫn lạnh lùng như cũ bước đến ngồi đối diện anh. Giọng nói vô cảm lạnh lùng trực tiếp đi vào vấn đề:

"Hôm nay anh gọi tôi ra đây có việc gì?"

Lục Kinh Phong thoáng bất ngờ trước hành động lạnh lùng của cô. Chẳng phải hôm qua cô đã đồng ý với điều kiện anh đưa ra rồi sao? Sao hôm nay thái độ của cô lại lạnh lùng như trước? Lục Kinh Phong khó hiểu lên tiếng thắc mắc:

"Uyên Nhi em sao vậy? Không phải em đã hứa với tôi rồi sao? Sao hôm nay em lại đối xử với tôi như vậy?"

Uyên Nhi im lặng một lúc, giọng nói có phần ôn nhu hơn trước lên tiếng trả lời:

"Kinh Phong! Em xin lỗi! Nhưng em không thể phản bội được anh ấy. Em yêu anh ấy em không thể làm việc có lỗi với anh ấy được. Em cũng cảm ơn anh vì anh đã giúp đỡ em trong lúc khó khăn, chúng ta có thể tiếp tục quan hệ bạn bè nhưng thứ lỗi khi làm tình nhân của anh em không thể làm được!"

Lục Kinh Phong khi nghe cô nói xong liền nở một nụ cười khinh miệt. Không phải anh đang khinh miệt cô mà là anh đang khinh miệt chính bản thân mình. Ngay từ đầu cô đã muốn lợi dụng anh nhưng anh lại ngu ngốc không nhận ra điều đó cứ cố chấp tin vào cái ảo tưởng mà mình đặt ra. Lục Kinh Phong anh thật sự quá ngốc. Ngốc vì tin tưởng và lời nói dối của cô vô điều kiện để bây giờ giờ anh đã trắng tay. Không có được yêu của cô. Mà lại còn thả hai con "sói" về rừng! Lục Kinh Phong khôi phục lại thần sắc lạnh lùng nhàn nhạt mở miệng:

"Thật đáng khen cho kẻ thông minh như em! Em đã lừa dối tôi để có được mục đích của mình. Bây giờ em vừa lòng rồi chứ? Em nói em yêu anh ta vậy tình yêu của tôi đối với em rẻ tiền hay sao? Hay chỉ là một thứ để em lợi dụng? Em dám lừa dối tôi dám lợi dụng tôi? Em chưa nghĩ đến hậu quả là gì

sao? Bạn bè? Xin lỗi tôi không cần thứ quan hệ đó với em. Thứ tôi muốn là tình yêu của em nhưng em đâu có thể cho tôi. Vậy nên bây giờ chúng ta không

Còn là gì của nhau nữa. Và em cũng phải trả giá cho cái việc em lừa dối tôi!"

Lục Kinh Phong nói xong lạnh lùng đứng dậy rời khỏi. Uyên Nhi hơi sợ hãi trong lòng. Có vẻ cô đã chọc giận anh rồi! Hậu quả? Liệu anh muốn trừng phạt cô như nào đây? Đang ngồi lặng yên suy nghĩ thì bỗng tiếng chuông điện thoại lại reo lên. Là Nhất Hàm anh gọi cô! Uyên Nhi bắt máy bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm của Nhất Hàm.

"Em về đi có điều tra mới rồi. Có vẻ mẹ em liên quan đến Lục gia!"

Uyên Nhi giật mình khi anh nhắc tới Lục gia. Bây giờ cô mới nhận thấy quả thực thân thế của mẹ cô có nhiều nét tương đồng với Lục gia thật. Hay mẹ cô chính là đứa con gái thất lạc từ năm 20 tuổi? Nhưng rồi ý nghĩ đó nhanh chóng bị cô gạt bỏ. Làm sao có thể chứ? Làm sao mà mẹ cô có thể liên quan đến Lục gia được chứ? Không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Dần dần đi đến ánh sáng!

Uyên Nhi nhanh chóng thu xếp rồi về nhà. Tiến vào nhà cô thấy Nhất Hàm và Kỳ Thiên đang chăm chú xem tập tài liệu. Cô tiến tới liếc mắt đọc được vài thông tin trong tập tài liệu. Trong đó có ghi con gái của Lục gia tên là Lục Lam Ngọc. Mẹ cô tên là Hạ Lam Ngọc! Trong đó có ghi năm 25 tuổi khi mẹ cô từng đến thành phố của Lục gia ở. Cái suy nghĩ mẹ cô chính là con gái của Lục gia cứ quanh quẩn trong đầu cô mãi. Cô thật sự không muốn tin nhưng mẹ cô và người con gái đấy có quá nhiều nét tương đồng. Kỳ Thiên nhìn cô lên tiếng:

"Bây giờ chỉ còn cách là đến thành phố S hỏi Hạ phu nhân mà thôi!"

Uyên Nhi mất sáng rực. Đúng! Chỉ cần hỏi Hạ phu nhân là xong sao? Uyên Nhi nhanh chóng rồi mau thu xếp để cùng Nhất Hàm, Kỳ Thiên và Phương Kiều nhanh chóng đến thành phố S cổ kính đó. Khi đến nơi Hạ phu nhân biết tin liền niềm nở ra đón tiếp. Sau khi tâm sự một hồi với bà, Uyên Nhi không vòng vo nữa mà trực tiếp đi hỏi vào vấn đề:

"Bác! Hôm nay cháu đến đây là có chuyện muốn hỏi bác. Có phải mẹ cháu không phải con ruột của Hạ gia và mẹ cháu còn liên quan đến Lục gia không?"

Nụ cười trên môi của Hạ phu nhân chợt tắt bà thoáng bất ngờ rồi sau đó khuôn mặt bà biến sắc giống y hệt lúc Dương phu nhân nghe cô nhắc đến Lục gia. Bà kinh ngạc thốt lên:

"Sao...sao con lại hỏi như thế?"

Cả Uyên Nhi, Nhất Hàm, Kỳ Thiên và Phương Kiều đều đồng loạt quan sát phản ứng của Hạ phu nhân. Bà quả nhiên là biết được điều gì đó. Kỳ Thiên đưa mắt gia hiệu với Uyên Nhi. Uyên Nhi khẽ gật đầu rồi quay sang làm bộ dạng năn nỉ với Hạ phu nhân:

"Bác! Bác giúp cháu đi mà. Bác biết được điều gì cứ nói hết đi bọn cháu chịu được mà bác! Đi mà bác!"

Hạ phu nhân khẽ gạt cánh tay của Uyên Nhi đang kéo cánh áo của mình năn nỉ. Bà giống y hệt Dương phu nhân quả quyết nói ra những lời bóng gió khuyên lơn:

"Bác không biết cháu vì sao lại biết được những điều này. Nhưng bác khuyên cháu sự việc năm đó đã quá rắc rối và mang đến cho tất cả mọi người sự khổ đau lắm rồi. Thế nên bây giờ các cháu hãy buông tha và đừng có điều tra sâu về sự việc này nữa. Không chỉ riêng bác mà ai ai cũng không muốn trải qua sự việc đáng sợ đến đau lòng đấy một lần nào nữa. Bác tin ngay cả mẹ chồng cháu Uyên Nhi ạ. Bà ấy cũng không muốn nhắc lại sự việc này đúng không? Chúng ta không muốn nhắc lại cũng không muốn cho các cháu biết là vì muốn tốt cho các cháu thế nên đừng có chấp làm gì nữa hãy buông tha đi. Lục gia vẫn còn hậu nhân thế nên các cháu đừng có động vào sự việc này nữa đừng lại trước khi quá muộn."

Uyên Nhi, Nhất Hàm cùng Phương Kiều và Kỳ Thiên thoáng giật mình chẳng lẽ sự việc này đáng sợ đến thế sao? Bà nói xong đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị bữa cơm cho mọi người. Bà có mời vợ chồng Nhất Hàm và Kỳ Thiên ở lại ăn cơm. Cả bốn người nhanh chóng đồng ý và cũng muốn biết thêm điều gì đó ở Hạ gia. Nhân lúc mọi người không chú ý, Uyên Nhi nhẹ nhàng bước lên lầu đi vào phòng của mẹ cô từng ở. Một bức hình đặt ở trên bàn làm việc vô tình lọt vào mắt cô. Uyên Nhi tiến tới cầm bức hình lên và chột lạng đứng nhìn. Trong hình là mẹ cô và một người đàn ông cười rất vui vẻ đang đứng ở ngoài vườn cam. Nhưng điều quan trọng ở đây đó chính là người đàn ông đó giống Lục Kinh Phong y như đúc. Nhưng cô biết đó không phải là Lục Kinh Phong, anh tuy sắc mặt cũng có chút lạnh lùng, mà mị nhưng người đàn ông bên trong tấm hình toát ra vẻ trưởng thành chừng chạc hơn anh rất nhiều. Và nụ cười ôn nhu ấm áp đó đó không hề giống nụ cười của Lục Kinh Phong. Vậy người đàn ông là ai? Tại sao lại chụp chung với mẹ cô? Bỗng toàn thân Uyên Nhi liên sơn da gà có vẻ cô đã gần như nhận ra được một điều gì đó mà điều đó cô không hề muốn tin! Điều cô đang nghĩ tới là một điều cô cảm thấy vô cùng đáng sợ. Đến bây giờ cô dần dần nhận ra những lời cảnh cáo từ Hạ phu nhân và Dương phu nhân là có cơ sở. Quả thật sự việc này quá đáng sợ, đây mới chỉ là bước đầu cô nghĩ vậy thôi nếu điều tra càng sâu những sự thật dần được hiện ra Uyên Nhi không dám tin là nó đáng

sợ như nào nữa. Bên dưới nhà đột ngột vọng lên tiếng gọi của Hạ phu nhân:

"Uyển Nhi cháu làm gì trên đó thế? Xuống đây ăn

com thôi. Uyển Nhi hơi giật mình, lấy lại được bình tĩnh cô lên tiếng đáp lại:

"Vâng cháu xuống ngay đây!"

Uyển Nhi nhanh tay lấy điện thoại ra vội chụp lại tấm hình. Khi cô xuống dưới nhà, Hạ lão gia nhìn cô với ánh mắt dò xét có vài tia nghi ngờ. Ông lãnh đạm lên tiếng:

"Uyển Nhi! Cháu ở trên đó làm gì vậy?"

Uyển Nhi trong lòng bối rối, ngay từ nhỏ Uyển Nhi luôn sinh ra lòng sợ hãi với ông bác này rồi. Ông ấy luôn nghiêm khắc, và rất khó gần gũi y như ba chồng cô vậy. Uyển Nhi viện một cái cớ đáp lại:

"Cháu lên đây đi vệ sinh thôi bác!"

Rồi Uyển Nhi cố nở một nụ cười thoải mái nhất, Hạ lão gia không cố gắng tra hỏi cô nữa mà chỉ nói với cô đúng một câu:

"Đôi khi biết càng ít càng tốt!"

Rồi ông quay sang nhân nhả ăn com như thể không có chuyện gì. Uyển Nhi cũng lặng lẽ ngồi xuống ăn com. Nhìn thái độ của Hạ lão gia và Hạ phu nhân còn cả bức hình kia nữa Uyển Nhi cảm thấy đang dần dần tìm đến ánh sáng của sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chiếc vòng cổ kì lạ

Rời khỏi thành phố S trở lại thành phố X đã là chiều tối muộn. Lúc trên xe Uyển Nhi luôn không ngừng suy nghĩ về bức ảnh. Nhờ suy nghĩ của cô là sao? Cô sẽ phải đối diện với Lục Kinh Phong như thế nào? Một hôm cô trở về phòng nằm. Không hiểu sao cô lại vô thức lấy chiếc vòng cổ mà cô mua hồi đầu giá ra ngắm. Dưới ánh đèn chiếc chiếc mặt ngọc của vòng cổ lấp lánh đẹp đến lạ thường. Nhưng đúng lúc này cô vô tình phát hiện trên mặt vòng cổ có xuất hiện có một vết rạn nứt. Nhưng vết rạn nứt này không xuất phát từ việc vô tình đánh rơi hay do từ tác động bên ngoài. Vết rạn nứt này có thể liên kết với một chiếc vòng cổ khác. Vết rạn nứt rất nhỏ có hình tròn, có lẽ sẽ cần một vật nhỏ như một chiếc cây chìa khóa cắm vào vào để mở được mặt của chiếc vòng. Bởi vì cô quan sát kỹ hơn thì nhận thấy mặt của chiếc vòng không hề bình thường nó có thể mở ra, và ở trong đó có thể chứa đựng một điều bí mật nào đó mà cô đang luôn tìm kiếm. Uyển Nhi cũng tự nhận ra rằng chiếc vòng này không chỉ có một chiếc, nó không phải là độc nhất vô nhị mà thật sự nó là có một đôi. Nhưng chiếc vòng cổ còn lại ở đâu? Chủ nhân hiện tại sở hữu nó là ai? Hai thực chất nó đã bị đánh mất ở đâu đó rồi? Bỗng trong đầu của Uyển Nhi hiện lên ký ức về buổi đầu giá. Đúng rồi cô chỉ cần đến tìm người tổ chức buổi đầu giá hôm đó là cô có thể tìm được chủ nhân và cũng như chiếc vòng còn lại rồi. Nghĩ là làm cô mở máy điện thoại ra ra gọi cho Phương Kiều. Rất nhanh chóng Phương Kiều đã bắt máy. Uyển Nhi lên tiếng:

"Phương Kiều hộ em đầu của chị một việc nhé? Chị điều tra hộ em thông tin người tổ chức đầu giá cái buổi em mua chiếc vòng cổ về. Tí em sẽ gửi cho chị ngày giờ cụ thể sáng mai chị đưa em luôn nhé!"

Bên kia vọng đến tiếng một hôm còn chút thờ gấp của Phương Kiều:

"Ok chị biết rồi.Thôi em ngủ sớm đi nhé!"

Ngay sau đó Phương Kiều nhanh chóng tắt máy. Nhận thấy gọi đã không đúng lúc gương mặt của cô trở nên đỏ ửng. Phương Kiều và Kỳ Thiên đang bận "công việc" mà cô lại vô duyên cắt ngang chắc anh trai cô tức lắm. Đúng lúc này Nhất Hàm từ trong phòng tắm bước ra, nhìn anh lúc này gọi cảm vô cùng. Nhìn anh cô lại nhớ đến tiếng thở dốc của Phương Kiều mặt mũi cô lại đỏ ửng hết cả lên. Nhất Hàm không nhận ra sự khác thường của Uyển Nhi. Anh như bao ngày đến nằm bên cạnh Uyển Nhi ôm cô vào lòng để ngủ. Sự tiếp xúc da thịt đột ngột khiến Uyển Nhi giật nảy mình đạp vội anh ra nhưng vô tình đạp trúng "cậu nhỏ" của anh. Mặt anh biến sắc vì đau, Uyển Nhi thấy vậy rồi rít xin lỗi:

"Em...xin lỗi. Em không cố tình đâu! Anh có sao không vậy?"

Đúng lúc này Nhất Hàm lật người của Uyển Nhi xuống. Thân hình cao lớn nằm đè lên người cô, tiếng nói trầm khàn đầy mỉa mai hoặc khe khẽ vang lên bên tai cô:

"Em muốn Tiểu Vũ không có em gái nữa sao? Đã thế hôm nay chúng ta sẽ tạo ra cho Tiểu Vũ một đứa em!"

Ngay sau câu nói đó một cuộc kích tình mặn nồng bắt đầu. Đêm đó Uyển Nhi bị Nhất Hàm dày vò trong cơn hoan lạc như thể muốn chết đi sống lại.

Mãi đến sáng sớm, cô mới được anh buông tha.

Khi cô tỉnh dậy anh đã đi làm rồi, mở điện thoại ra cũng thấy thông tin về người đầu giá được Phương Kiều gửi đến. Uyên Nhi vội vàng dậy vệ sinh cá nhân rồi hẹn người đó ra ngoài nói chuyện. Anh ta rất dễ dàng đồng ý gặp mặt. Điểm hẹn là một quán cà phê ở gần trung tâm thành phố. Khi Uyên Nhi đến đã thấy anh chàng ngồi ở đó sẵn rồi, cô tiên tới nở cười xinh đẹp khách sao nói xin lỗi:

"Thật ngại quá lại phải để anh chờ!"

Anh ta cũng cười khách sáo đáp lại:

"Không sao cũng vừa mới đến thôi cô Bạch ngồi đi!"

Uyên Nhi ngồi xuống, không vòng vo nữa mà trực tiếp đi vào vấn đề. Cô bắt đầu hỏi về vấn đề chiếc vòng cổ:

"Anh có thể nói cho tôi biết ai là người khi bán lại cho anh chiếc vòng cổ này không? Có nghĩa là chủ nhân của nó là ai?"

Uyên Nhi đưa chiếc vòng cổ của mình ra cho anh ta xem. Anh ta nhận ra chiếc vòng cổ suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời cô:

"Hóa ra là chiếc vòng cổ này à? Thật ra chiếc vòng cổ này lúc đầu không nằm trong buổi đầu giá của chúng tôi. Nhưng đang chuẩn bị tổ chức đấu giá thì có một người đàn ông mang sức vòng cổ đến nói với chúng tôi và

Yêu cầu chúng tôi bán bằng được chiếc vòng cổ này cho cô. Nếu không bán được thì phải cố gắng tạo điều kiện để cô cầm chiếc vòng cổ này về. Có nghĩa mục đích của họ chỉ muốn cô cầm chiếc vòng cổ này về."

Uyên Nhi nghe anh ta nói vậy dần nhận ra vấn đề. Ngay từ đầu chiếc vòng cổ này thuộc về đã là sẵn nằm trong kế hoạch rồi. Quả thật chiếc vòng cổ này đang chứa đựng một bí mật mà cô rất muốn biết. Uyên Nhi lại lên tiếng dò hỏi anh ta thêm một chút tin tức:

"Vậy anh có biết nhìn người đó trông ra sao không?"

Anh ta lại suy nghĩ như cố nhớ ra điều gì đó rồi mới trả lời:

"Anh ta hình như là con lai, Tôi chỉ nhớ anh ta có đôi mắt màu xanh nước biển vô cùng đẹp. Anh ta cao tầm khoảng gần 1m90."

Đôi đồng tử màu xanh nước biển? Cao 1m90? Chẳng lẽ là David? Nhưng với thân phận của David thì cô cô cảm giác có một người đứng sau giật dây David giống như là người điều khiển Tô Tranh. Và cô đang nghi vấn hai người họ là cùng một người. Người đó chính là kẻ đã đứng sau toàn bộ sự việc này. Kẻ đó quả thật rất đáng sợ qua sự việc vòng cổ này cô cảm thấy khi tất cả mọi chuyện mình đã trải qua trong những ngày tháng qua nằm trong sự kiểm soát và kế hoạch của hắn. Cô chỉ là một chú chuột nhỏ nằm trong ông cũi sắt số phận của cô đều được nằm trong sự tính toán của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Lục Kinh Phong tra nam

Sau khi biết được những điều mình muốn biết cô cáo từ anh tổ chức buổi đấu giá để đi về. Tâm trạng cô lúc này vô cùng nặng nề khi phát hiện tất cả cuộc sống của cô cô đều nằm trong sự kiểm soát và kế hoạch của người nào đó. Nhìn những dòng xe cộ lần lượt qua lại cô tâm trạng của cô chẳng khá khả hơn là bao. Bỗng điện thoại trong túi xách của cô lại rung lên từng hồi thông báo có cuộc gọi đến. Uyên Nhi khi nhìn thấy người gọi đến là Lục Kinh Phong cô toan định không nghe máy Nhưng rồi lại ngần ngại lại mà bắt máy.

"Uyên Nhi! Tôi đang ở gần chỗ của em! Em hãy nhìn sang phía đối diện bên đường. Tôi đang chờ em ở trong quán em sang nhanh lên nhé. Em có thể từ chối nhưng tôi không biết hậu quả của em em nhận lại là gì đâu!"

Lại không để cô trả lời hay phản biện Lục Kinh Phong nhanh chóng tắt máy, Uyên Nhi hướng mắt đến quán đối diện quả thật đang thấy anh ngồi uống cà phê ở bên trong đó. Uyên Nhi nhanh chóng sang bên quán của Lục Kinh Phong đang ngồi. Thấy cô đến anh chỉ nhếch môi cười nhạt. Không còn vẻ vui mừng chào đón như thường lệ. Anh vẫn như thế chu đáo gọi cho cô một ly Capuchino. Lần này là Lục Kinh Phong lên tiếng nói trước:

"Tôi cho em suy nghĩ lại về quyết định không làm tình nhân của tôi một lần nữa? Em có chắc chứ?"

Tim của Uyên Nhi cũng đập nhanh hơn, cô toát mồ hôi lạnh khi nghe câu nói của anh! Anh... đang đe dọa cô sao? Uyên Nhi thực sự có một chút sợ hãi trong lòng, nhưng có quả thật không thể làm điều gì sai trái gây tổn hại đến Nhất Hàm được! Cô kiên quyết nói:

"Đúng! Thật sự xin lỗi anh nhưng tôi không muốn làm tổn thương người tôi yêu. Tôi biết tôi rất xấu khi đã lợi dụng anh để đạt được mục đích yêu cầu riêng của tôi nhưng xin lỗi ta nên dừng lại tại ở mức bạn bè không nên đi quá xa."

Lục Kinh Phong bỗng bật cười trào phúng. Giọng điệu có chút coi thường khinh bỉ đáp lại cô:

"Bạch Uyên Nhi! Bây giờ em lại nói đi quá xa với tôi? Ha ha! Em không cảm thấy chính bản thân mình cũng đi quá xa đó sao?"

Uyên Nhi giật thót mình. Đi quá xa? Cô đi quá xa? Rốt cuộc hàm ý của anh là gì? Lục Kinh Phong lại nhàn nhạt mở miệng:

"Tôi đã cho em cơ hội cuối cùng nhưng em đã không chịu. Vậy thì đừng trách tôi tuyệt tình. Rất tiếc phải xin lỗi em vì tôi lại muốn tống cổ chồng và anh trai em vào trong tù nữa rồi. À à....Tôi quên mất! Trước khi vào tù tôi sẽ nói với anh chồng của em rằng: Tôi! Đã được ngắm trọn vẹn cơ thể của em, Em thử nói xem lúc đó sắp mặt của anh ta sẽ ra sao?"

Uyên Nhi vô cùng tức giận. Lục Kinh Phong! Anh ta đã bắt đầu sử dụng cái chiêu Ăn không được thì đập đổ đây mà! Uyên Nhi tuy hoảng hốt trong lòng nhưng vẫn cố nở nụ cười khinh miệt lên tiếng châm chọc:

"Lục Kinh Phong! Cuối cùng anh cũng lộ bản tính tra nam cận bã của anh ra rồi đấy à? Lúc đầu tôi nghĩ chúng ta có thể tiếp tục quan hệ bạn thân nhưng ngay từ giây phút anh nói ra câu nói vô si đó đó thì trong tôi đã không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với anh nữa rồi! Anh đừng có lấy ra cái lý do đó để uy hiếp tôi, anh cứ thử thử một lần nữa ra làm hại đến hai anh ấy xem Tôi đảm bảo với anh, sẽ chơi với anh đến cùng!"

Lục Kinh Phong bật cười lớn, nhìn cô với tia mắt hứng thú. Anh bình thản đáp lại:

"Ồ.... Trừng phạt? Em định làm gì? Mua xuân được về cho tôi uống để tôi không thể thỏa mãn như em từng làm với chồng em ba năm về trước? Cô bé à, tôi thật sự cảm thấy hơi sợ em đó!"

Anh ta đang đùa cợt cô? Uyên Nhi vô cùng tức giận đứng dậy hất thẳng vào mặt anh lạnh lùng nói:

"Nếu anh thích tôi có thể đáp ứng nhu cầu của anh. Tôi hứa sẽ mua lại mạng cho anh hành hạ anh đến mức liệt dương Yên tâm Tôi sẽ miễn phí cho anh một vài cô chân dài người mẫu đáng đáp cũng ổn lắm đó. À sau này xin lỗi tuy chúng ta không còn bạn bè gì nữa nhưng tôi sẽ cố gắng đến cùng để thực hiện ý nguyện của anh."

Nói xong Uyên Nhi liền quay người nhanh chóng rời khỏi để một mình Lục Kinh Phong ngồi lại ở quán. Anh nhìn theo bóng lưng cô rời khỏi mà khẽ nhếch môi cười gian tà:

"Cô bé! Em đã chọc nhâm vào ổ kiến lửa rồi. Em không ngoan thì đừng trách tôi tại sao phải ác và khôn nạn!"

Tối hôm đó sau khi ăn cơm Uyên Nhi lên tá

tắm xong cô quyết định ngồi đợi Nhất Hàm. Anh cũng nhanh chóng tắm xong, anh bước ra thấy bộ dạng cô ngồi nghiêm túc liền lên tiếng hỏi:

"Vợ! Em làm sao vậy? Sao hôm nay dờ chừng ngồi như tượng thế này?"

Uyên Nhi nhìn anh mà lòng nhói đau. Cô lưỡng lự mãi mới lên tiếng:

"Hàm! Thật ra em có chuyện giấu anh! Thật ra đợt trước em có mạo hiểm khám phá nhà Lục Kinh Phong một lần bị anh ta phát hiện và suýt bị cưỡng bức. Chỉ là suýt bị thôi, nhưng anh ta cũng đã nhìn thấy cơ thể của em. Em xin lỗi, thật sự là em không muốn vậy đâu nhưng hôm đó em đã làm anh ta ngất rồi nên không có cơ hội làm loạn đâu. Còn nữa, anh và anh trai em được thả là do em thỏa thuận là sẽ làm tình nhân với Lục Kinh Phong nhưng anh yên tâm hôm nay em đã cắt đứt mọi liên quan với anh ta rồi. Hàm! Em xin lỗi"

Uyên Nhi vừa dứt lời đã bị Nhất Hàm mạnh bạo hôn cô. Nụ hôn rất mạnh mẽ và cuồng nhiệt. Môi lưỡi dây dưa một hồi mới buông ra, anh không trách cứ cô mà còn lại quan tâm cô hơn:

"Em không sao là tốt rồi lần sau không được tự ý hành sự nữa!"

Thà rằng anh cứ cáu giận mắng nhiếc cô để cô không thấy tội lỗi chứ anh làm vậy cô càng thấy tội lỗi và dằn vặt hơn. Uyên Nhi quyết định muốn bù đắp cho Nhất Hàm mà ôm cổ khiêu gợi dục vọng của anh. Nhất Hàm thấy cô chủ động như vậy vui mừng khôn xiết chủ động tiếp đón cô. Uyên Nhi nở nụ cười mãn nguyện. Cô sẽ bù đắp cho anh! Cô sẽ hạ sinh một tiểu công chúa cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tô Tranh gặp tai nạn!

Sau một đêm mây mưa mặn nồng sáng nay Uyên Nhi và Nhất Hàm đã có một buổi sáng tràn đầy niềm hạnh phúc. Hôm nay anh có cuộc họp quan trọng nên không thể đi cùng với cô được, Uyên Nhi đành phải tự mình đi đến công ty. Vừa mới đến công ty, đập vào mắt Uyên Nhi là một bữa sáng cầu lương đầy ngọt ngào của Kỳ Thiên và Phương Kiều. Cô lại nhớ đến tiếng thở dốc đầy vị ái tình của Phương Kiều mặt Uyên Nhi bỗng chốc lại nóng ran, Uyên

Nhi đã cố gắng lảng tránh Phương Kiều và Kỳ Thiên. Nhưng không may vẫn bị Kỳ Thiên bắt được, Anh nhìn cô bằng tia mắt sắc lạnh, quả thật hôm qua cô đã làm phiền người ta rồi. Uyên Nhi cố ra một nụ cười gượng gạo. Kỳ Thiên lạnh lùng ôm eo Phương Kiều rồi nói:

"Lần sau gọi thì gọi vào sáng sớm chưa đừng cứ đến cái giờ đó mà quấy rầy! "

Uyên Nhi ngại ngùng chẳng biết nói gì chỉ biết nở nụ cười để xoa dịu tình hình. Kỳ Thiên không nói gì nữa cùng Phương Kiều lên làm việc. Mới sáng sớm mà! Sao lại đối xử với cô vậy được cơ chứ? Cô nản quá rồi! Uyên Nhi nặng nhọc cất những bước chân mệt mỏi lên phòng để bắt đầu một ngày vui đầu vào công việc.

*

Tại trung tâm thành phố X. Một cô gái với nhan sắc xinh đẹp đang tươi vui đi dạo phố. Cô mang một sức quyến rũ vô hình khiến bao nhiêu người đàn ông phải ngoái nhìn. Làn da trắng hồng, đôi mắt to mà sắc sảo cùng với đôi môi trái tim đã tạo nên một vẻ đẹp vô cùng sắc sảo. Cô vẫn vui vẻ hưởng thụ như thế mà không hề hay biết mình đã bị rơi vào tầm ngắm của một thế lực đáng sợ nào đó.

Phía xa xa trong một góc khuất một bóng hình cao lớn đang theo dõi cô một cách mờ ám rồi lên giọng báo cáo qua hệ thống liên lạc:

"Lão đại! Tô Tranh trở về thành phố X và đang xuất hiện tại trung tâm thương mại của thành phố!"

Không biết bên kia nói gì anh ta chỉ đáp lại một câu "Vâng!" rồi quan sát tiếp. Tô Tranh vẫn không biết là mình đang chuẩn bị gặp nguy hiểm. Cô mua sắm xong tiến ra khỏi trung tâm thương mại. Bỗng điện thoại cô đổ chuông, Tô Tranh nở nụ cười ngọt ngào rồi bắt máy:

"Aloo, bạn em cười nên phải về chúc phúc cho nó. Bây giờ em ra sân bay bây giờ đây anh đi đón Tiểu Ái về đi chắc tầm này con bé tan rồi. Hôm nay Tiểu Ái không phải đi học ca chiều!"

Ở đằng xa người đàn ông vẫn quan sát chưa hề có động tĩnh gì, trong ánh mắt anh ta hiện lên tia lưỡng lự. Tiếng thúc giục trong hệ thống liên lạc một lần nữa vang lên:

"David anh còn làm gì? Cô ta đang đi đến nửa đường rồi, có làm hay không đây? Anh không làm thì đừng kéo tôi theo, tôi không muốn bị lão đại xử. "

David lưỡng lự một hồi rồi mới nặng nề đưa ra quyết định:

"Ra tay đi!"

Ngay sau lời nói của anh. Thân ảnh vui tươi cười nói của Tô Tranh bị một chiếc xe ô tô lao vào húc thẳng bay lên trên cao rồi mới tự do ngã xuống đất. Bên đường mọi người chứng kiến tình cảnh đáng thương đó liền bất ngờ la hét. Tô Tranh đang nằm giữa đường, máu đã thấm đỏ cả bộ váy trắng tinh khôi của cô. Trên tay, cô vẫn cố gắng nắm chặt chiếc điện thoại cố nói ra những lời trăng trối:

"Hoặc Nhật Minh em xin lỗi. Em thấy lần này mình không xong rồi, vĩnh biệt anh và con. Hai người sống tốt nhé!"

Rồi Tô Tranh từ từ nhắm mắt, giọt lệ tiếc nuối, đáng thương cứ lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt cô. Khó khăn lắm cô mới tìm thấy người yêu thương mình thật lòng, người cô gửi gắm cả cuộc đời mình cho anh vậy mà cơ sao cô lại phải rời xa, phải sinh ly tử biệt một lần nữa. Đến bao giờ cô mới có được sự may mắn được trùng phùng với anh đây? David ở phía xa nhìn tình cảnh đáng thương khẽ thờ dài bất lực, anh lấy chiếc tai nghe bluetooth ở trong túi áo ra, cắt đứt liên lạc với Lục Kinh Phong. David kết nối với một bên khác, giọng nói anh nặng nề vang lên:

"Còn kịp, nếu anh mang sang nước ngoài cứu gấp. Xin lỗi, anh trai của tôi!"

Rồi David đứng dậy mang theo tâm trạng không được vui vẻ rời khỏi hiện trường. Xe cấp cứu cũng đã đến Tô Tranh nhanh chóng được mang lên xe.

*

Trong phòng làm việc của Uyên Nhi. Cô vẫn đang điều tra về thân thế của mẹ cô. Quả thật thân phận mẹ cô vẫn đang là dấu hỏi lớn, liệu mẹ cô có liên quan đến Lục gia hay không? Uyên Nhi bỗng dừng lại nhớ đến Tô Tranh. Đúng rồi! Chẳng phải chỉ cần cô gọi cho Tô Tranh,

cố gắng dò hỏi về thân phận của Lục gia là được sao. Uyên Nhi vui mừng liền lấy điện thoại ra gọi. Lúc đầu tiếng tút kéo dài trong vô vọng, đến cuộc thứ hai mới có người nghe máy. Nhưng không phải là Tô Tranh!

"Aloo, chủ nhân hiện tại chủ nhân của chiếc điện thoại này đang cấp cứu và trong tình trạng nguy kịch cô là người nhà bệnh nhân thì mau đến bệnh viện a"

Tô Tranh bị tai nạn? Uyên Nhi bất ngờ và vô cùng sốc. Không nghĩ rằng gì nữa cô liền thu xếp để đến bệnh viện liền

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Cùng chung huyết thống?

Vừa đến bệnh viện Uyên Nhi đã thấy các nhân viên y tá và bác sĩ đang chạy tới chạy lui trước phòng cấp cứu. Uyên Nhi tiến tới hỏi cô y tá gần ngay đây lo lắng hỏi:

"Tôi là người nhà bệnh nhân, cô ta làm sao rồi? "

Cô y tá thấy vậy liền vui mừng vội vàng đáp lại:

"Cô là người nhà bệnh nhân Tô Tranh? Cô ấy bị mất máu quá nhiều mà nhóm máu O của bệnh nhân hiện tại bệnh viện đã không còn nữa, cô hãy theo tôi để thử máu"

Uyên Nhi không hiểu gì nhưng vẫn đi theo y tá để lấy máu. Lượng máu bị rút quá nhiều khiến cô chóng mặt đến say sẩm mặt mày. Uyên Nhi mệt mỏi ngồi ở trước phòng cấp cứu.

*

Tại nước M. Hoắc Nhật Minh khi nghe Tô Tranh hấp hối nói ra những lời đầy hàm ý trước khi chút hơi thở cuối cùng anh vô cùng lo lắng. Hoắc Nhật Minh vội vàng đi đón Tiểu Ái rồi cùng con bé đến sân bay để về thành phố X gấp. Anh không thể mất cô một lần nào nữa, năm xưa cô đã đánh mất cô để cô phải sống trong những ngày tháng đau khổ anh đã thấy hối hận lắm rồi. Bây giờ được trùng phùng muốn bù đắp cho cô thì lại nhận được tin cô bị tai nạn. Chẳng lẽ anh muốn cùng cô có một cuộc sống bình yên và hạnh phúc như bao cặp gia đình khác là khó khăn lắm sao? Anh cứ ngỡ sau này sẽ có thể sống bình yên, hưởng mọi hạnh phúc bên cô nhưng bây giờ hạnh phúc ấy có phải quá mong manh không?

*

Tại biệt thự Lục gia

Lục Kinh Phong đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, bên cạnh là một con hổ nhỏ đang nằm yên cho anh vuốt ve. David bước từ ngoài vào cung kính báo cáo:

"Thưa lão đại! Tô Tranh đã được đưa đến bệnh viện và đang trong tình trạng nguy kịch. Còn nữa lão đại! Hoắc Nhật Minh trở về nước rồi!"

Lục Kinh Phong ngừng động tác vuốt ve chú hổ nhỏ nằm bên cạnh, đôi đồng tử đen nâu trở nên sắc lạnh, đôi môi khẽ nhếch lên. Anh nói lãnh đạm:

"Tô Tranh nhất định phải chết! Để xem Hoắc lão đại nổi tiếng lừng danh sẽ làm gì khi người phụ nữ của hắn ta bị giết."

Rồi Lục Kinh Phong ngồi đó bật cười lớn. Tiếng cười vô cùng khát máu như âm thanh địa ngục cứ vang lên điên cuồng trong căn biệt thự. David chỉ biết đứng đó nhìn Lục Kinh Phong với ánh mắt vô cùng kì lạ.

*

Tại bệnh viện, các bác sĩ và y tá vẫn cứ gấp gấp ra vào. Lòng của Uyên Nhi cứ như nặng nề theo. Tô Tranh nhất định phải sống! Cô còn rất nhiều thắc mắc, rất nhiều sự thật cô phải biết từ Tô Tranh! Lúc này cánh cửa được mở ra, bác sĩ từ bên trong bắt lực đi ra nhìn Uyên Nhi nặng nề nói;

"Cô ấy tuy đã qua cơn nguy kịch nhưng nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng. Chúng tôi không dám chắc cô có thể qua cơn nguy hiểm trong đêm nay không, nếu có thể chúng tôi khuyên cô hãy đưa em gái của mình ra nước ngoài để cứu chữa. Điều kiện y tế bên nước ngoài tiên tiến hơn."

"Em gái? Bác sĩ vừa nói gì vậy?"

Uyên Nhi vừa bật ngờ vừa buồn cười. Sao có thể bác sĩ lại tưởng lầm cô là chị gái Tô Tranh được cơ chứ? Ông bác sĩ thoáng bất ngờ trước phản ứng của Uyên Nhi, ông lại lên tiếng giải thích thêm:

"Dương thiếu phu nhân! Không làm được đâu ạ, cô ấy có căn máu và ADN trùng khớp rất cao nên hai người chắc chắn là chị em. Thiếu phu nhân yên tâm bảo mật thông tin của chúng tôi rất cao sẽ không bị rò rỉ thông tin ra ngoài đâu ạ!"

Đầu óc Uyên Nhi càng choáng váng. Sao có thể chứ? Tô Tranh lại là em gái cô! Đây không phải là sự thật đúng không? Cô ta và cô lại là hai chị em? Uyên Nhi bắt lực ngồi sụp xuống, cô không chỉ có một người anh trai mà còn có một người em gái! Tại sao lại như thế? Tại sao? Ông bác sĩ nhìn phản ứng Uyên Nhi như vậy chỉ khẽ thở dài rồi lại cất giọng nhắc nhở:

"Dù gì cô ấy cũng là em gái của thiếu phu nhân cũng là máu mủ ruột rà, nếu đêm nay cô ấy không qua khỏi phu nhân cũng nên chuẩn bị cho cô ấy một hậu sự đàng hoàng."

Ông bác sĩ rời khỏi, một mình Uyên Nhi ngồi trên dãy hành lang lạnh lẽo, nhìn vào bên trong phòng cấp cứu. Người phụ nữ nằm bên trong thật sự là em gái cô? Tô Tranh từng là bạn thân cô, rồi trở nên là kẻ thù của cô. Bây giờ đột nhiên lại trở thành em gái cô! Uyên Nhi mệt mỏi đứng dậy bước đi những bước chân nặng nề rời khỏi bệnh viện, cô cần phải bình tĩnh lại. Cô cần suy nghĩ lại sự việc này. Thật sự cô cảm thấy sự thật ngày càng mông lung, rắc rối và

khó kiểm soát. Rốt cuộc sự thật về những ân oán này còn có thể đáng sợ và bất ngờ đến như nào nữa. Ngồi trong chiếc siêu xe với tốc độ phóng nhanh trên đường nhìn cảnh vật xung quanh dần dần vụt qua tầm mắt, Uyên Nhi ngẫm nghĩ lại những sự việc hàng năm qua khi còn chơi thân với nhau. Quả thật có rất nhiều người bảo cô và Tô Tranh giống nhau như hai chị em. Lúc đó cô cũng chỉ nghĩ đơn giản là hai người chơi thân với nhau thì giống nhau thôi. Thật không ngờ là hai người chính là chị em cùng chung huyết thống! Cô thật sự không thể tin đây là sự thật mà. Về đến nhà Uyên Nhi lưỡng lự vô hồn bước lên trên phòng nhốt mình lại. Đến bữa cơm cũng không xuống dưới nhà, Nhất Hàm vô cùng lo lắng. Lên khuyên cô nhưng Uyên Nhi chẳng buồn trả lời cứ nhốt mình trong phòng. Dương phu nhân vẫn ăn cơm như thường lệ. Vì bà biết Uyên Nhi đã phát hiện ra được sự thật gì cô mới như vậy, bà chỉ thờ dài bất lực. Bà đâu phải chưa khuyên cô? Nhưng cô vẫn cố chấp muốn biết được sự thật thì cô phải đánh đổi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Phương Kiều mang thai

Ngày hôm sau, Uyên Nhi tỉnh dậy nhìn gương mặt tiêu tụy của mình trong gương cô cố gắng hít sâu lấy lại bình tĩnh. Bắt đầu trang điểm để che đi những mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt. Cô bước xuống nhà nhà tiến vào bếp thấy Dương phu nhân và Nhất Hàm cùng với tiểu đưa bỏ đang ngồi ăn sáng. Mọi người khi nhìn thấy cô không hề nói năng gì chỉ bảo cô ngồi xuống cùng ăn sáng. Trong ánh mắt Nhất Hàm hiện lên tia lo lắng. Anh chu đáo đưa bát cháo đến trước mặt cô. Uyên Nhi nở nụ cười rồi đón nhận lấy bát cháo và ăn. Cô biết không phải mọi người không quan tâm đến cô mà là mọi người không muốn hỏi cô để cô đỡ phải buồn thêm nữa. Cô thật sự rất cảm động trước sự quan tâm thăm lạng này. Uyên Nhi ăn sáng xong liền vội đến bệnh viện. Nhưng cô vừa đến bệnh viện đã nhận được tin Tô Tranh đã biến mất. Bác sĩ liền trả lời Tô Tranh đã được một người đàn ông nói là chồng cô ấy mang sang nước ngoài để chữa trị gấp rồi. Tô Tranh vẫn còn có tia cơ hội sống sót. Uyên Nhi vừa hụt hẫng nhưng cũng rất vui mừng. Tô Tranh không chết là được rồi. Nhưng người đàn ông mang Tô Tranh đi là ai? Liệu có phải kẻ đứng sau sự việc? Uyên Nhi liền tự trấn an mình rằng không phải. Tiếng điện thoại cô rung lên, cô mở ra xem thì thấy một đoạn video được gửi đến. Uyên Nhi khẽ nhíu mày nhưng rồi cũng bấm nút xem. Đoạn video bắt đầu được phát, thân ảnh Tô Tranh đang vui vẻ đi sang đường nghe điện thoại. Nhưng... Từ xa xa đang có một chiếc ô tô đang rình rập nhằm cơ hội để làm hại cô nàng. Đúng lúc Tô Tranh đi đến giữa đường chiếc xe ô tô đó như một con thiêu thân lao nhanh về phía cô rồi đâm mạnh. Tô Tranh bị hất lên cao rồi ngã xuống đất, màu máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả bộ váy trắng trông bi thương vô cùng. Vậy là có người cố tình muốn hãm hại Tô Tranh. Vậy người đưa Tô Tranh đi cũng có thể là người xấu. Uyên Nhi nhìn lên trời cao, cô chỉ biết cầu nguyện cho người em gái tuy cô không muốn nhận này còn sống mà thôi. Điện thoại của Uyên Nhi lại reo vang một lần nữa, nhưng lần này là do Kỳ Thiên gọi đến. Uyên Nhi liền vội vàng nghe máy. Qua điện thoại nhưng Uyên Nhi nghe giọng của anh trai mình đang vô cùng căng thẳng và vui mừng. Kỳ Thiên chẳng biết mở lời như nào chỉ biết cứ thờ dài rồi lại cười. Uyên Nhi sốt ruột liền lên tiếng trước:

"Làm sao? Anh bị sao mà gọi thì không nói song cứ đứng thờ với cười? "

Kỳ Thiên lại càng cười hơn, anh cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi nói trong vui mừng:

"Uyên Nhi! Phương Kiều... Phương Kiều có thai rồi! Anh được làm cha rồi!!!!"

Uyên Nhi nghe thấy Kỳ Thiên nói vậy vừa bất ngờ vừa vui mừng. Phương Kiều đã có thai rồi! Uyên Nhi không nén nổi xúc động mà gấp gấp lên tiếng hỏi:

"Thế hai người đang ở khoa sản à?"

"Ừ! Anh đang đưa Kiều Kiều đi siêu âm xem có phải không!"

Kỳ Thiên giọng điệu vui vẻ hạnh phúc đáp lại.

"Ừ, anh đang cho cô ấy đi siêu âm xem có phải có con hay không!"

Uyên Nhi không nói gì nữa liền cúp máy rồi chạy nhanh lên trên lầu, là khoa sản. Vừa mới đến nơi thì thấy vợ chồng Kỳ Thiên đang cầm tờ giấy kết quả đi ra. Kỳ Thiên chu đáo dìu Phương Kiều đi vẫn không quên ở bên cạnh mà thao thao bất tuyệt. Phương Kiều không hề tỏ ra khó chịu mà con vui vẻ kiên nhẫn nghe anh nói. Nhớ năm đó cô cũng biết là mình có thai nhưng Nhất Hàm đâu hay biết, về nhà lại được chứng kiến một màn hiếp dâm. Tiểu đưa bỏ nhà cô thật quá thiệt thòi. Uyên Nhi lấy lại tâm trạng vui vẻ bước đến phía Phương Kiều, vui mừng chúc:

"Chúc mừng hai người nha! Cuối cùng cũng có đứa cháu kế thừa gia nghiệp đây rồi."

Phương Kiều mặt mình đỏ ửng và hạnh phúc cùng nhau bước đi, rồi mới hạnh phúc đáp:

"Thôi không đùa đâu, cháu nó con gái sao dám giành lấy công ty của anh tiểu Vũ được cơ chứ."

"Con gái? "

Uyên Nhi nghi vấn hỏi lại lần nữa. Cả Phương Kiều và Kỳ Thiên đều nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo sắc lạnh. Uyên Nhi liền cười để xoa dịu tình hình.

"Em không có ý gì đâu! Thế đã đặt tên cho cháu gái của em tên gì chưa?"

Kỳ Thiên và Phương Kiều lại vui vẻ như bình thường, Kỳ Thiên lên tiếng trả lời Uyên Nhi:

"Đến lúc sinh con xem Kiều Kiều đẻ con bé như nào mới đặt tên chứ. "

Uyên Nhi bật cười lớn trước câu trả lời của Kỳ Thiên. Rồi sau đó

cả ba người cùng nhau vui vẻ ra về mà không biết mình đang bị theo dõi.

***Tại biệt thự Lục gia.

Lục Kinh Phong nhàn nhã ngồi ở ghế sofa quan sát tình hình của đám Uyên Nhi qua màn hình ti vi to lớn. Anh nở nụ cười vô cùng nguy hiểm khi nghe tin Phương Kiều có thai. David cung kính đi vào hỏi anh:

"Lão đại tìm tôi có chuyện gì ạ?"

Lục Kinh Phong vẫn nhìn màn hình rồi lãnh đạm lên tiếng:

"Gửi quà chúc mừng đến họ đi!"

David nhìn lên màn hình rồi anh nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Anh đáp lại:

"Vâng!"

Rồi David không nói gì nữa liền nhanh chóng rời khỏi.

*

Tại nhà của Kỳ Thiên và Phương Kiều. Mọi người đều đang vui vẻ mà hết mực chăm sóc cho Phương Kiều thì tiếng chuông cửa liền kêu vang. Kỳ Thiên liền vội vàng chạy ra xem có ai. Nhưng khi anh mở cửa ra không hề thấy ai mà chỉ thấy mỗi một hộp giấy đang được để ngay ngắn trước cửa. Kỳ Thiên khẽ nhíu mày nhưng rồi cũng mang chiếc hộp vào nhà. Phương Kiều và Uyên Nhi khi nhìn thấy chiếc hộp giấy liền hiểu ra vấn đề, khuôn mặt trở nên căng thẳng. Lý do cho Phương Kiều lên phòng nghỉ ngơi, Kỳ Thiên và Uyên Nhi dìu Phương Kiều lên phòng ngủ rồi mới mở hộp để tránh ông bà Phương phải lo lắng. Mở chiếc hộp ra, không phải cánh máu me như đợt trước mà chỉ là một bộ quần áo sơ sinh của con gái. Bên cạnh vẫn là một tờ giấy. Kỳ Thiên mở tờ giấy ra, lại là dòng chữ đỏ đó:

"Bạch thiếu phu nhân! Chúc mừng cô đã mang thai, tôi rất vui vì biết đứa bé là con gái. Tôi rất thích con gái đó, rất mong chờ một ngày nào đó có thể chơi với tiểu công chúa nhà cô!"

***Lời nhắn

Có lẽ mai sẽ full cả nhà ạ□□□

Có ai hóng không nè?

Mọi người bỏ phiếu đi nào□□□□!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tiến đến gần tới sự thật

Kỳ Thiên và Phương Kiều cùng Uyên Nhi khi đọc được bức thư đó liền có một sự sợ hãi len lỏi trong lòng. Kỳ Thiên ôm chặt Phương Kiều vào lòng. Anh nhất định phải bảo vệ cô thật tốt, anh không thể để mẹ con cô một lần nữa rơi vào nguy hiểm. Kỳ Thiên lấy điện thoại ra ấn số rồi gọi:

"Bảo vệ phu nhân 24/24 không thể để phu nhân gặp bất kì nguy hiểm nào. Không thì các anh coi chừng!"

Kỳ Thiên nhanh chóng cúp máy. Đưa Phương Kiều lên giường an ủi cô vài câu để cô yên tâm nghỉ ngơi.

Uyên Nhi cùng với Kỳ Thiên cùng nhau lui ra ngoài. Đứng trước cửa phòng Uyên Nhi lúc này mới dám thể hiện sự lo lắng sốt ruột hỏi Kỳ Thiên:

"Anh! Bây giờ phải làm sao? Hắn ta đã biết là Phương Kiều mang thai rồi, hắn ta nhất định sẽ không để yên đâu!"

Kỳ Thiên tuy cũng rất lo lắng nhưng không thể hiện rõ ràng ra ngoài mặt như Uyên Nhi. Anh cũng lo lắng lắm chứ, con anh mà sao anh không lo lắng, sốt

ruột cho được. Kỳ Thiên cố gắng lên tiếng trấn an Uyên Nhi:

"Không sao đâu, đã có người bảo vệ cô ấy rồi. Thôi em thử về nhà cũ, xuống nhà kho xem lại mấy cái tập tài liệu của công thức ba con sống cất ở đó hộ anh. Song rồi mang đến công ty nhá."

Kỳ Thiên nói xong cũng vội vàng rời khỏi luôn. Chiếc xe Bugatti nhanh chóng rời khỏi nhà hướng về phía trung tâm thành phố. Uyên Nhi đứng đó mà vô cùng buồn rầu. Đến bao giờ cô mới có thể biết được sự thật đây? Đến bao giờ mọi chuyện mới kết thúc đây? Cô thật sự rất mệt rồi, cô mong mọi chuyện kết thúc nhanh chóng. Cô không hề muốn phải chứng kiến bất kì ai xung quanh cô bị thương hay phải rơi vào vòng xoáy hận thù nguy hiểm này nữa.

Uyên Nhi trở về căn nhà cũ của Bạch gia để lấy đồ. Bước xuống căn phòng kho ở dưới tầng hầm cô hơi run lên. Ở đây quá cũ kĩ, mạng nhện đã bám đầy còn có những bức tranh vẽ mấy danh nhân thời xưa được treo xung quanh tường nhìn hơi rùng mình và đáng sợ. Cố gắng trấn áp sự sợ hãi trong lòng xuống, Uyên Nhi cố gắng bước lên phía trước. Xem xét vài tập tài liệu cuối cùng cô đã tìm ra được những tập tài liệu Kỳ Thiên cần. Đang chuẩn bị rời khỏi thì vô tình Uyên Nhi nhìn thấy một chiếc hòm cũ kĩ được để ngay gần trong góc nhà. Uyên Nhi tiến lại gần chiếc hòm mở ra. Cô thấy bên trong có một chiếc hộp nhỏ và bên cạnh chiếc hộp là một cuốn album ảnh. Uyên Nhi hiếu kì cầm hai món đồ này lên. Quan sát một hồi cô quyết định mang theo hai món đồ đó lên trên nhà. Cô bắt đầu với cuốn album ảnh trước. Mở ra lúc đầu chỉ là ảnh hồi nhỏ mình của mẹ cô. Nhưng sau này bắt đầu xuất hiện vài tấm ảnh mẹ cô chụp chung với một người đàn ông. Người đàn ông vừa lạ vừa quen đó lại một lần nữa xuất hiện. Đó chính là người đàn ông có gương mặt giống Lục Kinh Phong. Uyên Nhi tìm đập nhanh, cô lật hộp giờ sang trang tiếp theo. Nhưng đằng sau bức ảnh có những dòng chữ hơi nhòe nhưng vẫn có thể đọc được.

Bức ảnh này có lẽ là lúc ông ta mới về ở chung với mẹ cô một thời gian.

"Sau một thời gian ở với thằng em cùng cha khác mẹ này cũng nhận nó tốt tính. Lục Anh Quốc cũng không tồi!"

Sang bức ảnh tiếp theo, mẹ cô đang làm ngồi làm bánh còn nở nụ cười rất tươi và vô cùng vui vẻ đằng sau bức ảnh lại có một dòng chữ nhòe:

"Lục Lam Ngọc cuối cùng chị cũng cười rồi. Lắm sau chị cứ cười tươi như vậy nhé!"

Lục Lam Ngọc? Suy nghĩ cô đã đúng? Mẹ cô thật sự là con gái cùng cha khác mẹ với ông ta? Lật thêm một trang nữa nhưng lần này chỉ là ông ta với một cậu bé trai. Đằng sau tấm ảnh vẫn là dòng chữ:

"Lục Lam Ngọc! Nếu chị vẫn còn ở đây chắc chị cũng sẽ biết cháu chị thôi! Nó là Lục Kinh Phong đó chị!"

Lúc này Uyên Nhi liền giật thót mình đánh rơi cuốn album xuống đất. Cô đã nói chính xác Lục Kinh Phong anh ta chính là con trai của Lục Anh Quốc! Hậu nhân của Lục gia mà mọi người đang coi chừng. Quả thật anh ta là con người đáng sợ. Cứ ngỡ rằng anh ta là con người hiền lành ảm áp. Ai dè anh ta chính là con sói giả nai mà bấy lâu nay cô lầm tưởng anh ta chính là bạn. Cô đã biết được sự thật nhưng quả thật sự thực này quá đáng sợ. Và cũng đồng nghĩa là Lục Kinh Phong anh ta là kẻ đứng sau tất cả mọi sự việc này! Chính anh ta là kẻ chủ mưu, mà cứ giả thần giả quỷ suốt mấy năm qua. Uyên Nhi lặng thinh không biết

phải làm gì. Cô cúi xuống nhặt cuốn album lên xem tiếp bức ảnh tiếp theo. Bức ảnh này chỉ có một mình ông Lục Anh Quốc, ông ta gương mặt tiêu tụy đang ngồi làm bánh. Đằng sau bức ảnh lại là dòng chữ tượng trưng cho câu chuyện trong bức ảnh:

"Chị Lam Ngọc, nếu không vì tài sản, tiền của địa vị chắc chị cũng không bỏ nhà để lại em và ba chứ? Thật sự em rất nhớ chị muốn ăn bánh chị làm chắc đó là điều khó khăn lắm đúng không?"

Vì tài sản? Có nghĩa là mẹ cô vì mất tài sản không còn quyền thừa kế nên mới bỏ nhà ra đi? Để lại ba Lục Kinh Phong và ông ngoại cô? Rồi ông ngoại cô vì nhớ thương mẹ cô nên mới sinh ra bệnh rồi mất? Thế còn ba Lục Kinh Phong sao mà mất? Nhìn theo hướng chiếc USB đang để trên bàn cô liền lấy cầm lên tay nhìn chăm chăm. Cô sắp biết được sự thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ân ân oán oán

Cầm chiếc USB lên cắm vào chiếc Laptop của cô. Lần lượt xuất hiện trên màn hình lad các tài liệu lần lượt khác nhau. Nào là của công ty, tài sản riêng của mẹ cô. Cô lướt mãi, con chuột liền dừng lại ở tập tin có tên là: Lục Anh Quốc. Uyên Nhi mở ra xem, liền xuất hiện thêm một tập tin: Nhật ký. Uyên Nhi lại ấn vào mở ra xem một lần nữa. Những dòng nhật ký nhanh chóng hiện lên đầy màn hình.

"Hôm nay Lục Lam Ngọc chị gái tôi đã đi rồi. Chỉ vì chị ấy không còn được ba cho hưởng quyền thừa kế nữa mà chị ấy đã quyết định ruộng bỏ bỏ và tôi. Chị ấy thật quá đáng và ích kỷ! "

"Đã hơn 3 tháng kể từ khi chị ấy rời khỏi ngôi nhà. Bà ngày càng bệnh nặng hơn trước. Tôi sau khi được hưởng quyền thừa kế cái gia sản mà phải đánh đổi bằng việc bỏ nhà của chị tôi thì bố tôi lại không còn quan tâm tôi như trước. Những việc tôi làm đúng trong mắt bố chỉ là một việc dĩ nhiên và thường

tình nhưng việc tôi làm sai thì ba luôn trách móc nặng nề thậm chí còn đánh tôi như đứa trẻ mới lớn. Đến bao giờ người chị ích kỷ mới trở về để cứu vớt những ngày tháng tăm tối của tôi đây?"

"Hôm nay ba tôi đã mất rồi mà chị ấy vẫn không chịu về đưa tiễn cha trong đoạn đường cuối cùng. Vậy là bây giờ Lục gia sẽ còn là của tôi, chỉ của mình tôi thôi! Ba tôi, chị gái tôi đã bỏ đi hết rồi. Cái gia sản kếch xù này tôi cần gì nữa cơ chứ? "

"Dạo này chị tôi đã có động tĩnh rồi. Ha! Nhưng chị ấy đang muốn giết hại tôi để có được cái gia sản này. Thật sự đồng tiền đã biến đổi cả tính cách con người. Tôi thật sự không muốn cái gia sản tai ương này nữa. Tôi mệt lắm rồi."

"Chị ấy càng ngày càng độc ác, chị ấy không thể tha cho tôi, chị ấy luôn sai người sát hại tôi. Chắc tôi không thể bên cạnh con trai và vợ tôi, đến lúc Lục gia kết thúc rồi!"

"Ha! Cuối cùng ngày này cũng đến. Chị ấy cũng đã xuất hiện, chị ấy muốn sát hại Lục gia. Chị ấy đã cùng Bạch gia, Hạ gia, Dương gia, Hàn gia, Diệp gia lật đổ Lục gia. Chị ấy muốn tẩm máu hai thành phố này sao? Tuy biết tôi sẽ không thể bảo vệ Lục gia mãi mãi, nhưng thế thì sao chứ? Cùng lắm tôi cùng bọn họ đồng quy vô tận thôi mà! Có gì ghê gớm và đáng sợ? Hahahahaa!!!!"

"Hôm nay tôi đã sát hại vợ chồng em trai cùng cha khác mẹ của tôi xong. Lục gia đã sụp đổ rồi, cuối cùng thì mọi chuyện cũng có thể bình yên rồi. Tham của? Cái đó vốn thuộc về tôi nhưng chính nó đã là cướp lấy. Tôi không muốn làm vậy nhưng đây là tôi chỉ lấy lại những gì vốn thuộc về tôi. Nó sai! Nó đã sai khi nhận khối gia sản đó của ba tôi, đáng nhẽ nó không nên nhận thì tôi đâu có phải làm đến mức đường này. Nó phải trả giá cho việc làm ngu xuẩn của nó vậy thôi! Có điều đứa con trai của nó tôi vẫn chưa tìm được, nhưng không sao thằng bé đầy đặn nào nó cũng chết thôi. Nhỏ tuổi như vậy thì làm được cái gì? Thế nên tôi cũng chả lo lắng là bao! Lục Anh Quốc! Vĩnh biệt!"

Uyển Nhi vô cùng bàng hoàng trước những mẫu nhật ký được viết trong chiếc USB này. Quả thật cô không nên biết được sự thật ân oán oán từ đời trước này. Cô luôn nói NỢ MÁU THI PHẢI TRẢ BẰNG MÁU nhưng vốn từ đầu là ba mẹ cô đã nợ anh ta. Đúng! Anh ta nói quá đúng, cô chỉ nên chấp thuận chứ không nên chống trả. Bởi gia đình cô là người sai. Ba mẹ cô đã giết ba mẹ Lục Kinh Phong. Anh ta hận cô thì có gì sai? Anh ta giết ba mẹ cô để trả thù thì trách thế nào khi ba mẹ đã nợ anh ta hai sinh mạng? Bây giờ cô làm gì có tư cách gì để đối diện với anh ta nữa đây? Cô thật sự đã không còn thấy mình đủ can đảm để đối diện với tất cả những sự việc đáng sợ trước mắt này nữa rồi! Cô vô hồn bước ra khỏi Bạch thị. Trở về công ty đưa tập tài liệu cho Kỳ Thiên, anh nhận thấy sắc mặt cô không đúng liền lên tiếng hỏi han cô. Uyển Nhi mệt mỏi, bất lực ngồi sụp xuống. Những giọt nước mắt tủi thân từ lúc này cô cố kìm nén cứ lần lượt thi nhau rơi lã chã:

"Anh, là ba mẹ. Ba mẹ mình là người có lỗi. Mẹ là con gái của Lục gia, và cũng chính mẹ là người đã giết hại ba của Lục Kinh Phong là Lục Anh Quốc người đứng đầu Lục gia. Anh ơi! Chúng ta vốn là người sai rồi, ba mẹ nợ họ mạng sống họ vốn là trả thù chúng ta có lí gì đây?"

Uyển Nhi bất lực nói trong tiếng khóc. Kỳ Thiên vẻ mặt không tin tiến tới bóp chặt vai

vai Uyển Nhi đến đau, đôi mắt anh nhìn cô chăm chăm mắt bình tĩnh lên tiếng hỏi:

"Bạch Uyển Nhi! Em vừa mới nói cái gì? Gia đình ta nợ mạng Lục gia? Em ăn nói bậy bạ cái gì đấy? Sao ba mẹ lại có thể làm như thế được chứ? Em biết em đang nói cái điều rất vô lí không?"

Đôi mắt đầy những giọt lệ tủi hờn đến đáng thương của cô nhìn thẳng vào Kỳ Thiên, cô cắn môi không cam tâm. Cô cũng như anh đâu có muốn điều này, nhưng đây là sự thật. Sự thật không thể trốn tránh và cũng không thể phản đối. Cô gào lên trong tiếng khóc

"Nhưng đó là sự thật! Sự thật anh hiểu không? Ba mẹ quả thực vì tài sản, vì lợi ích cá nhân mà đã giết hai mạng người đó. Anh không tin? Vậy xem đi!"

Nói rồi cô ném thẳng cuốn album và chiếc USB vào người Kỳ Thiên rồi chạy ra ngoài. Cô thật sự mệt mỏi lắm rồi! Cô muốn được yên!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Uyển Nhi bị bắt cóc

Tại biệt thự Lục gia.

Lục Kinh Phong ngồi trong phòng làm việc vẫn rất nhàn nhã và thoải mái. Lúc này David vội vàng mở cửa rồi vội vàng đi vào bộ dạng lo lắng thông báo:

"Lão đại! Bạch Uyển Nhi biết được sự thật rồi!"

David cứ ngỡ Lục Kinh Phong sẽ nổi giận nhưng anh lại chỉ bình tĩnh nhếch môi cười. Điềm nhiên bình thản nhìn David rồi ra lệnh:

"Cũng đã đến lúc thu lưới rồi! Bắt cô ấy lại đi, nhớ không được làm tổn thương cô ấy!"

David nhanh chóng nghe theo lời anh sắp đặt rồi cùng những tên đàn em khác chuẩn bị đi bắt Uyển Nhi.

Uyển Nhi đang đi trên đường, cảm nhận những cơn gió buốt lạnh từ mùa đông cô mà lòng cô cũng lạnh theo. Ba mẹ cô, cô cứ tưởng ba mẹ cô sẽ là người ba mẹ hiền từ như bao người ba mẹ khác. Nhưng cô đã lầm! Để leo lên được vị trí cao như vậy tay ba mẹ cô cũng phải nhuộm máu. Hay cho câu bạch đạo! Tất cả các gia tộc lớn ép chết một gia tộc để xưng vương thì có khác gì là hắc đạo? Đúng là để đạt được cái thứ giá trị nào đó con người có thể đánh đổi được tất cả, kể cả lương tâm. Đúng lúc này đột ngột mũi miệng cô bị bịt chặt. Một thứ mùi không hề dễ chịu xộc thẳng vào mũi cô, Uyển Nhi cố gắng giãy giụa để thoát khỏi nhưng cô bất lực mà dần dần mất đi ý thức rồi rơi vào hôn mê

Trước khi ngất đi Uyển Nhi chỉ kịp nhận ra một điều là: Cô! Đã bị Lục Kinh Phong bắt cóc rồi!

Lúc Uyển Nhi tỉnh dậy đã là buổi chiều tối. Phát hiện cô đang nằm ở trong một căn phòng vô cùng rộng lớn và xa hoa. Ngược nhìn mọi thứ xung quanh, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ cô liền phát hiện đây là nước M. Cô đang ở nước M. Tại sao cô lại ở nước M? Đúng lúc này Lục Kinh Phong mở cửa bước vào, cô theo bản năng lùi mình vào góc giường nhìn anh cảnh giác. Lục Kinh Phong cười chua chát khi thấy Uyển Nhi có thái độ xa lánh anh như vậy. Lục Kinh Phong đau lòng mở miệng:

"Em tỉnh rồi à?"

Uyển Nhi không hề quan tâm đến sự lo lắng chu đáo của Lục Kinh Phong, cô thờ ơ mở miệng hỏi lại:

"Đây là đâu?"

Lục Kinh Phong quan tâm rót cho cô một cốc nước. Uyển Nhi cũng cảm thấy cổ họng mình có chút khô rát. Nên cô cũng không kiêng nể gì nữa đón nhận cốc nước từ tay Lục Kinh Phong. Dù gì bây giờ cô cũng đang ở trong tay anh rồi chắc anh cũng không giữ mấy cái trò hèn hạ như cho thuốc vào nước đâu. Nhìn Uyển Nhi uống xong cốc nước Lục Kinh Phong mới mở miệng trả lời:

"Đây là tổng bộ của Lục gia!"

Khi nghe thấy câu "Tổng bộ của Lục gia " Uyển Nhi sắc cả nước, ho dữ dội. Lục Kinh Phong hốt hoảng tiến tới xoa xoa lưng cho Uyển Nhi, cô ngược lên nhìn anh với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, miệng mấp máy lắp ba lắp bắp mãi mới nói được thành lời:

"Anh....anh nói gì? Đây...đây là tổng...tổng bộ Lục gia?"

Lục Kinh Phong gật đầu, Uyển Nhi khuôn mặt đã xanh xao giờ lại trở nên trắng bệch. Đây là tổng bộ Lục gia thì sao cô có thể trốn thoát được đây? Liệu Nhất Hàm và anh trai Kỳ Thiên có thể tìm thấy cô được không đây? Mà có tìm thấy được thì sao chứ? Đây là tổng bộ của Lục gia cơ mà. Lục Kinh Phong nhìn gương mặt thân của Uyển Nhi cứ lần lượt thay đổi sắc thái mà đôi đồng tử đen nâu khẽ híp lại. Tay anh bóp lấy mặt Uyển Nhi thật mạnh, ép cô phải đối mặt với anh, phải nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh của anh. Lục Kinh Phong hừ nhẹ, lạnh lùng nói:

"Em đừng có nghĩ ra phương án chạy trốn! Em không trốn thoát được đâu. Vậy nên, hãy ngoan ngoãn đi!"

Uyển Nhi đau đến đỏ cả mặt nhưng cô không hề kêu la, từ đầu đến cuối cô chỉ nhìn anh với đôi mắt lạnh lùng vô cảm. Lục Kinh Phong chán ghét ánh mắt đó của Uyển Nhi vô cùng, sự tức giận ngày càng lấn át lí trí của anh. Anh đột ngột tiến gần đến gương mặt của cô. Uyển Nhi thấy bức bách liền tránh mặt đi, nhưng lúc này cô lại bị giữ chặt gáy lại và Lục Kinh Phong đã cưỡng hôn cô. Nụ hôn vô cùng hung bạo còn xen lẫn một chút tính cách độc chiếm của Lục Kinh Phong. Uyển Nhi tức giận hai cánh tay cứ đánh và đẩy anh ra trong vô vọng. Lúc này cô quyết định cắn mạnh lấy môi của Lục Kinh Phong. Cô cắn mạnh đến nỗi có thể cảm nhận được vị máu tanh trong khoang miệng của mình. Nhân lúc này Uyển Nhi đẩy mạnh Lục Kinh Phong ra. Lục Kinh Phong nhíu mày nhìn cô, lấy trong túi áo comple ra một chiếc khăn tay đưa lên khóe

miệng thấm máu. Anh nhếch môi nở một nụ cười rồi cất giọng nói khàn khàn của mình:

"Cô bé, sao bây giờ em lại hung dữ quá vậy?"

Uyển Nhi chết lặng trước một loạt hành động lời nói của Lục Kinh Phong. Nụ cười này, giọng nói này, ngữ điệu này! Chẳng trách lúc cô chưa biết Lục Kinh Phong là người đứng sau tất cả mọi việc khản nào khi tiếp xúc với Lục Kinh Phong cô lại cảm giác thân quen thế. Đúng! Hoa bi ngàn, phòng với ánh đèn đỏ, hình nộm kì dị, bức ảnh bị phi tiêu đến nỗi không nhận ra hình dạng gì nữa, tất cả sự việc đều rõ ràng bày ra trước mắt cô như vậy mà cô lại không nhận ra, cô suốt ngày điều tra này điều tra kia mà sự thật đã bên cạnh cô từ buổi nào. Cô thật sự là đại ngốc mà!

"Em chuẩn bị đi rồi chúng ta sẽ ra đại sảnh tổng bộ! "

Lục Kinh Phong để lại cho Uyển Nhi câu nói đó rồi đem chiếc môi đau của mình rời đi. Uyển Nhi vẫn ngồi chết lặng ở đó. Đại sảnh tổng bộ? Ha! Cái kết cục kinh hoàng của cô sắp tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Uyển Nhi bị bắt cóc 2

Tại biệt thự Dương gia lúc bấy giờ. Thấy trời đã tối muộn mà Uyển Nhi vẫn chưa trở về, trong lòng Nhất Hàm hiện lên nỗi bất an. Nhất Hàm liền nhanh chóng gọi cho Kỳ Thiên hỏi xem cô có qua bên đó chơi không? Nhưng hồi đáp mà cô nhận lại được lại là câu nói lo lắng của Kỳ Thiên khi nghe Uyển Nhi mãi chưa về. Chứng tỏ cô không có qua đó, vậy thì cô đã đi đâu? Tại sao đến giờ này mà vẫn chưa về? Đúng lúc này cô anh chàng thư kí liền chạy vào thông báo:

"Boss, không hay rồi! Em đã làm theo lời anh bảo đi điều tra xem thiếu phu nhân đi đâu? Và phát hiện...thiếu phu nhân....bị bắt cóc rồi!"

"Bắt cóc?"

Cả Dương phu nhân, Nhất Hàm và Tiểu đưa bỏ đều đồng thanh ngỡ vực hỏi lại. Anh chàng thư kí khẽ gật đầu khẳng định, mặt Dương phu nhân trở nên trắng bệch. Lúc này, Kỳ Thiên từ bên ngoài chạy vào hét to:

"Cái gì? Cậu vừa nói gì? Em gái tôi bị bắt cóc?"

"Vâng! Theo như em điều tra đầu giờ chiều nay Dương thiếu phu nhân đã bị bắt cóc ở đường gần trung tâm thành phố. "

Kỳ Thiên mất bình tĩnh, liêng liên tục gào lên:

"Là Lục Kinh Phong! Là hần ta! Là hần đã bắt coca Uyển Nhi! Chính là hần!"

"Lục Kinh Phong? Hậu nhân Lục gia?"

Dương phu nhân đột ngột mở miệng. Tất cả mọi người đều hướng mắt về bà. Dương phu nhân khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn cố lắc lắc đầu ám hiệu đừng lo cho bà, vẫn là điều tra xem Uyển Nhi ở đâu thì hơn, có gì bà sẽ kể sau. Nhất Hàm và Kỳ Thiên không để ý đến bà nữa. Lúc này Nhất Hàm như nhớ tới một việc gì đó mà đôi mắt sáng bừng, gấp gấp lên giọng:

"Tiểu đưa bỏ, nhanh con đi lấy chiếc Ipad ở trong hộc bàn trên phòng cho ba. Nhanh lên!"

Tiểu đưa bỏ không chậm trễ, lật đật chạy đi kiếm chiếc Ipad mà Nhất Hàm nói rồi nhanh chóng mang về đưa cho anh. Anh nhìn định vị vị trí của Uyển Nhi trên tấm bản đồ hiện trên màn hình lên tiếng thông báo:

"Bữa trước vì đảm bảo an toàn cho Uyển Nhi mà trong chiếc áo, chiếc váy cô ấy mặc em đều gắn thiết bị định vị vào đó. Theo như định vị thì cô ấy đang ở nước M."

"Nước M?"

Kỳ Thiên lo lắng hỏi lại. Nước M? Sao hần ta lại đưa Uyển Nhi đến nước M? Không cần biết lí do là gì, trước hết phải cứu được Uyển Nhi đã! Anh quay sang nói với trợ lí của Nhất Hàm:

"Anh đi đặt hai chiếc vé bay sang nước M ngay trong đêm nay cho tôi! Anh chàng thư kí cũng vội vàng nghe lời mà đi chuẩn bị. Hiện tại ai ai cũng lo lắng và buồn rầu. Nếu Uyển Nhi có mệnh hệ gì chắc bọn họ cũng không thể sống tốt được mất."

***Tại nước M

Hiện tại nước M trời đã trở sáng, rất nhanh chóng Uyển Nhi được những tên đàn em đưa đến tổng bộ của Lục gia. Hóa ra sau khi hậu nhân của Lục gia là Lục Kinh Phong tiếp quản thì Lục gia đã trở thành bang xã hội đen SF. Trên đường bước tới đại sảnh tổng bộ, nhìn cảnh vật xung quanh thật khiến người ta sồn da gà và run sợ. Hai bên đường đều được trồng những cây hoa bí ngạn nhìn có cảm giác cô đang đi dưới Đường Hoàng Tuyền dưới âm phủ. Đã thế xung quanh vô cùng tối, thứ ánh sáng duy nhất chỉ là ánh đèn đỏ kì dị đang len lỏi trong con đường tối om. Đến được đại sảnh tổng bộ của Lục gia, Uyển Nhi khẽ bất ngờ khi không thấy mọi người xung quanh đâu mà chỉ có Lục Kinh Phong một mình trong không gian rộng lớn, lạnh lẽo đó. Anh đang yên vị trên chiếc ghế cao nhất, chiếc ghế dành cho người đứng đầu. Uyển Nhi đứng giữa trung tâm đại sảnh, hai đàn em áp giải cô vào giờ cũng lui ra ngoài. Bây giờ hi có Uyển Nhi và Lục Kinh Phong ở trong đại sảnh. Không khí rơi vào trạng thái im lặng đến căng thẳng, Uyển Nhi cảm thấy ngột ngạt khó chịu nên đã lên tiếng trước để phá vỡ tình hình:

"Ồm...mọi người không đến à?"

"Mai bọn họ mới đến nơi!"

Uyển Nhi bất ngờ. Mai mới đến nơi? Vậy hôm nay anh gọi cô đến đây để làm gì? Tâm sự nhân sinh? Đường như có thể đọc được suy nghĩ của Uyển Nhi, Lục Kinh Phong lên tiếng:

"Cũng gần như tâm sự nhân sinh!"

Rồi anh đứng dậy bước từng bước về phía Uyển Nhi. Uyển Nhi khó hiểu, tâm sự nhân sinh? Anh muốn tâm sự cái gì? Chưa kịp tỉnh ngộ tay cô đã bị anh kéo mạnh rồi ép cô ngồi trên một chiếc ghế gần đó, anh đứng quan sát cô từ trên cao. Đôi môi mím chặt như cô lấy can đảm để nói:

"Bạch Uyển Nhi, em từng có nghĩ rằng em có thể yêu tôi

không?"

Uyển Nhi ngồi dưới ngược nhìn anh. Đôi mắt trở nên lạnh lùng, vô cảm nói:

"Yêu anh? Ha! Anh đang biết mình nói gì không Lục Kinh Phong? Chúng ta có thể yêu nhau sao khi giữa chúng ta có một rào cản lớn như thế?"

Lục Kinh Phong mạnh mẽ lắc đầu, cánh tay rắn chắc của anh mạnh mẽ nắm lấy đôi vai của Uyển Nhi. Tiếng anh cất lên thật nặng nề:

"Uyển Nhi, chỉ cần em nói em yêu tôi, tôi sẽ bỏ hết những ân oán trước kia. Tôi sẽ bảo vệ em, yêu thương em, bù đắp cho em. Được không, Uyển Nhi?"

Uyển Nhi ánh mắt mang theo tia chán ghét nhìn anh, cô đứng dậy vô tâm gạt cánh tay của Lục Kinh Phong đang đặt trên vai mình, nhấn tâm tát anh một cái lạnh giọng giễu cợt:

"Lục Kinh Phong! Anh tỉnh táo lại đi! Ba mẹ tôi đã giết ba mẹ anh, anh lại còn giết chết ba mẹ tôi. Giữa hai chúng ta lại còn có quan hệ huyết thống và sự thâm thù đại hận như thế anh bảo sao tôi có thể nói "Yêu" anh đây hả Lục Kinh Phong? Chúng ta vĩnh viễn không thể được! Anh hiểu chưa?"

Lục Kinh Phong thần thờ đứng đó, nhìn Uyển Nhi với đôi mắt tuyệt vọng. Đúng giữa anh và cô còn có bức tường chướng ngại lớn vậy mà sao có thể mà với tới được cái tình yêu xa xỉ đó được cơ chứ? Anh sẽ quên nhưng liệu anh có làm được không đây. Lục Kinh Phong quay lưng rời khỏi đại sảnh, bóng lưng anh thật cô độc. Thấy David đang đứng ngoài, nhìn thấy sắc mặt của anh kém đi David nhủ mảy tỏ ra lo lắng. Lục Kinh Phong bước đến đứng ngang hàng với David rồi nhẹ giọng nói ra những khổ tâm xót xa trong lòng mình:

"David, tôi quá ngốc đúng không? Anh có hiểu được cái cảm giác lúc này của tôi không? Tôi coi cô ấy là cả thế giới, nhưng cô ấy nào có bằng lòng làm cả thế giới của tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hoắc Nhật Minh ra tay trợ giúp

David nhìn Lục Kinh Phong với ánh mắt thương hại. Không lên tiếng chỉ đưa tay vào trong túi áo lấy ra một bao thuốc lá, đưa cho Lục Kinh Phong một điếu. Đúng là thuốc lá chính là liều thuốc tốt nhất cho đàn ông trong lúc tâm trạng mà, mùi vị cay cay đắng đắng trong khoang miệng làm tê dại cả đầu óc. David lạnh nhạt nhìn Lục Kinh Phong rồi mở miệng:

"Hôm nay cho phép tôi mạo phạm bỏ hết quan hệ chủ tớ với cậu. Tôi thật sự khuyên cậu một câu trần thành. Hãy dừng lại tất cả mọi thù oán này lại, nó thật sự đã làm mất đi chính bản thân cậu rồi. Đừng cố đâm đầu vào cái truyện không có kết quả, Bạch Uyển Nhi thật sự không yêu cậu người đàn ông cô ta yêu là Dương Nhất Hàm! Cậu hiểu không? Cô ta vốn dĩ ngay từ đầu không hề yêu cậu, cậu và cô ta vốn chẳng có tương lai. Lục Kinh Phong ngay từ khi tôi biết được kế hoạch của cậu, tôi theo cậu tôi biết cậu thua rồi. Nể tình anh em, nể tình cậu đã cứu tôi, tôi khuyên cậu: Hãy rút lui đi trước khi sự việc không thể cứu vãn!"

Nói xong David vút điếu thuốc vẫn còn đang cháy dở xuống đất rồi cất bước đi. Lục Kinh Phong đứng đó nhìn hình bóng của David dần dần lu mờ trong màn đêm, lại nhìn điếu thuốc vẫn còn cháy tàn đỏ. Ánh mắt của anh bỗng híp lại hiện lên sự nghi ngờ. Đạo gần đây Lục Kinh Phong đã nhận thấy David có điều gì đó không ổn rồi, anh ta luôn thường nói những câu bóng gió khuyên anh dừng lại. Đúng! Có thể David muốn tốt cho anh, lo lắng cho anh nhưng ánh nhìn vừa nãy của David là có ý gì. David đang nhạo báng, coi thường và thương hại anh? Rốt cuộc David là như nào? Ngay từ đầu khi anh cứu David, thu thập David anh đã biết David vốn không hề đơn giản. Thu nhập David như nuôi một con mãnh hổ, nếu thuần phục tốt nó có thể là đối tượng cực kì trung thành và sẽ bảo vệ bạn suốt đời nhưng nếu không cẩn thận nuôi nhầm một con mãnh hổ hoặc đối xử với nó tệ bạc thì nó chính là mối nguy hiểm đầu tiên của bạn. Vậy rốt cuộc David là tốt với anh hay chính cánh tay phải đắc lực này lại là mối nguy hiểm to lớn?

*

Tại sân bay nước M.

Nhất Hàm cùng Kỳ Thiên đáp từ chuyến bay xuống ngay trong rạng sáng. Nhìn vị trí của Uyển Nhi trên tấm bản đồ định vị Nhất Hàm và Kỳ Thiên vui mừng vì Uyển Nhi cách hai người không còn xa. Nhưng thế lực của Lục gia ở đây vô cùng mạnh mẽ rằng hai người như anh và Kỳ Thiên cũng không thể chống lại. Ở đất nước M này ngoài Lục gia thì hắc đạo cũng có một gia tộc vô cùng lớn mạnh và từ lâu đã là kẻ thù lớn của Lục gia. Kẻ thù của kẻ thù chẳng phải chính là bạn hay sao? Nhất Hàm lấy điện thoại ra tìm một hồi rồi mới gọi vào một dãy số lạ. Rất nhanh đã được kết nối nhưng lại truyền đến một giọng nói của phụ nữ nghe vô cùng quen tai:

"Alo, xin hỏi ai đây?"

Nhất Hàm hơi bất ngờ và cũng vô cùng thắc mắc. Chẳng lẽ là sai số? Đưa điện thoại ra xem lại thì đúng số mà? Không lẽ tên này lại chơi gái? Nhất Hàm háng giọng rồi lên tiếng:

"Xin hỏi đây có phải số của Hoắc Nhật Minh không?"

"Đúng rồi, anh ấy đang tắm. Anh là ai vậy có gì muốn nói anh cứ nói với tôi, tôi sẽ truyền đạt lại với anh ấy."

Nhất Hàm nghe tới đây liền ôm chần. Đúng là tên này lại chơi gái rồi, cái tính nết xấu xa này vẫn không bỏ được. Đang định cúp máy thì tiếng đàn ông đột nhiên vang lên từ trong điện thoại:

"Vợ, ai gọi vậy?"

Vợ? Hân vừa gọi người phụ nữ đó là vợ? Hân cưới vợ rồi? Thăng bạn chết bầm này, cưới vợ dám không mời. Tiếng đàn ông vang lên rất lịch sự hỏi Nhất Hàm là ai. Nhất Hàm tức đến nổi nghiêng răng ken két. Anh tức giận nói to:

"Hoắc Nhật Minh thăng chết bầm này, dám quên cả tao. Được lắm, cưới vợ không mời mày còn điều gì mà giấu tao nữa không hả?"

Hoắc Nhật Minh bên kia vừa ôm Tô Tranh vừa bật cười. Tô Tranh lúc này đang nằm chơi điện thoại nhìn cô lúc này vô cùng đáng yêu khiến cho Hoắc Nhật Minh không thể không muốn "phạm tội". Anh bỏ hết việc đang nghe máy với Nhất Hàm mà cúi xuống hôn Tô Tranh. Bên kia Nhất Hàm nghe những âm thanh phát ra trong điện thoại mà tức giận vô cùng. Thăng bạn anh dám đóng show ân ái trước mặt anh. Nhất Hàm chịu không nổi nữa gào lên:

"Hoắc Nhật Minh mày dừng ngay cái trò đấy lại cho tao. Nếu không phải vợ tao bị Lục Kinh Phong bắt cóc ông

đây cũng không thèm nhờ đến thăng bạn chết bầm như mày!"

Ngay lập tức Hoắc Nhật Minh dừng lại nụ hôn đang dang dở. Anh lại ngồi thẳng dậy, khuôn mặt lạnh tanh như thể chưa có việc gì xảy ra. Cánh tay vẫn đang xoa xoa đầu Tô Tranh, cất giọng lạnh tanh đáp lại:

"Cậu nói cái gì? Bạch Uyển Nhi bị Lục Kinh Phong bắt cóc?"

Tô Tranh nghe thấy vậy liền vội ngồi dậy nhìn Hoắc Nhật Minh với ánh mắt lo lắng. Hoắc Nhật Minh khẽ vỗ vỗ tay Tô Tranh trấn an. Điện thoại lại vang lên tiếng trả lời của Nhất Hàm.

"Đúng! Anh ta bắt cóc Uyển Nhi đi rồi. Ở đất nước M này tôi chẳng có quyền thế gì nên phải nhờ vào ông bạn này của tôi rồi."

Hoắc Nhật Minh nhíu mày, hướng mắt ra phía Ipad. Tô Tranh nhanh chóng hiểu ý của Hoắc Nhật Minh liền chạy ra lấy Ipad rồi đưa cho anh. Đúng là có tin nhắn mật báo đưa đến.

"Lục Kinh Phong đã bắt cóc Bạch Uyển Nhi, cô ấy vẫn an toàn. Nhưng sắp bị đưa ra tổng bộ rồi, muộn nhất là đêm nay và sáng mai, chú định bao giờ hành động? Hành Động thì báo anh một tiếng!"

Ánh mắt của Hoắc Nhật Minh trở nên lạnh lùng không còn vẻ ấm áp như nãy nữa. Anh lên tiếng trả lời Nhất Hàm:

"Tôi gửi cho cậu địa chỉ của Hoắc gia. Cậu cứ đến chỗ tôi đi đã rồi chúng ta cùng nhau đi cứu vợ cậu. Dù gì tôi cũng đang còn món nợ cần thanh toán với Lục gia."

Nhất Hàm không nói gì nữa liền tắt máy. Hoắc Nhật Minh gọi một tên đàn em vào rồi ra lệnh:

"Bảo tất cả chuẩn bị đi. Tối nay thanh toán Lục gia!"

****Góc tâm sự nhỏ

Khá kịch tính đúng không nào? Chap sau sẽ càng kịch tính hơn nữa. Lí do vì sao đạo này Dương không thường xuyên up truyện.

Thứ 1: Tâm trạng cực kì không tốt.

Truyện của Dương đang bị reup khá nhiều. Các trang lớn như Truyện Full, Web truyện dù Dương có khá tức nhưng cũng không nói được gì. Nhưng lại có ngay một bạn reup truyện của Dương đăng lên Mangatoon. Thật sự không phải Dương khó tính hay gì cả mà reup thì có thể báo Dương một tiếng mà sao phải làm như thế? Đây là tâm huyết của Dương, công sức của Dương mà lại bị người khác lấy rồi hưởng lợi ai chịu được đúng không ạ? Biết là không có bản quyền thì không thể lên tiếng hay gì rồi nhưng đây đều là tâm huyết của Dương bỏ ra, nó có khác gì là "đứa con" tinh thần đâu ạ. Nên bây giờ cảm phiền ai muốn reup truyện của Dương có thể ib Facebook cho Dương ạ nó là lịch sự vốn có ở con người. Tắt rồi Dương không muốn nói nhiều.

À phiền các độc giả thân yêu của Dương qua bên Mangatoon đó report truyện của Dương mà bạn Công Hồng reup hộ Dương với ạ. Thank cả nhà ☐☐☐.

Thứ 2: Tết rồi Dương bận làm cô gái đảm đang việc nhà.

Tết rồi nên Dương phải làm việc nhà suốt nên không có thời gian viết truyện được mọi người thông cảm=)))

Mỗi chương truyện của Dương viết đều mang một nỗ lực và tâm huyết của Dương trong đó mặc dù nó có thể chưa hay. Nhưng Dương vẫn mong công sức và tác phẩm của Dương được tôn trọng! Thân!

Cuối cùng là tiết mục cầu phiếu quen thuộc. Đại gia đình độc giả của Dương hãy bỏ phiếu cho Dương nha. Iu thương mọi người ♥

Link Facebook và cả Instagram Dương sẽ để dưới phần bình luận. Ai muốn reup thì ib một tiếng nhé, còn độc giả nào muốn nói chuyện hay tâm sự nhân sinh sự đời với Dương thì dương hoan nghênh nè♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Kết thúc rồi!

Đến tối như kế hoạch, Hoắc Nhật Minh dùng với Nhất Hàm và Kỳ Thiên đi giải cứu Uyển Nhi cũng như thu tóm Lục gia luôn.

***Tại Biệt Thự Lục Gia.

Uyển Nhi và Lục Kinh Phong đang ngồi ăn cơm cùng với nhau, không khí trên bàn ăn vô cùng ấm áp. Lục Kinh Phong vẫn nhàn nhã ăn uống còn Uyển Nhi thì không sao ăn nổi dù chỉ một miếng. Trong đầu cô đang toan tính kế hoạch để trốn khỏi cái tên tâm lý vận vẹo nguy hiểm này. Coi không thể cứ thụ động ngồi chờ anh trai cô và Nhất Hàm đến cứu được. Đúng lúc này một tên đàn em hét hải chạy vào định báo cáo điều gì đó cho Lục Kinh Phong nhưng khi nhìn thấy Uyển Nhi thì lại dừng lại do dự không biết nên nói hay không? Lục Kinh Phong gạt đầu ra hiệu là anh ta cứ việc nói. Tên đàn em thấy được sự ngầm đồng ý của Lục Kinh Phong lên tiếng nhưng trong lời nói vẫn có sự ấp úng:

"Lão đại....Hoắc Nhật Minh mang đàn em đến náo loạn ở cửa. Hắn nói đến để đòi người là....là....Uyển Nhi tiểu thư ạ."

Lục Kinh Phong không hề mất bình tĩnh, nhàn nhã gấp một miếng thịt sống đưa cho con mãnh hổ đang nằm bên cạnh, nhếch môi cười rồi cao hứng đáp:

"Ồ....đến nhanh vậy sao? Hóa ra là nhờ Hoắc lão đại à? Quả thật không thể coi thường chồng em và anh trai em được Uyển Nhi à!"

Nói xong Lục Kinh Phong đứng dậy chỉnh trang lại quần áo rồi đi. Uyển Nhi ngồi trên bàn ăn vừa mừng vừa lo. Có thật là anh trai cô và Nhất Hàm đến cứu cô không? Nhưng mà Lục Kinh Phong vô cùng nguy hiểm liệu có thật sự an toàn cho anh trai cô và Nhất Hàm không? Đang vô cùng lo lắng thì tên đàn em đó đột nhiên tiến tới trói tay cô lại thô bạo đưa cô đến một căn phòng tối om. Uyển Nhi lo lắng liên hét to hỏi tên đàn em:

"Ê.....anh đưa tôi đi đâu? Sao lại đưa tôi vào đây. Anh thả tôi ra...."

Tên đàn em không thèm để ý tới lời cô nói, đóng sập cửa vào gấp gấp bước đi. Uyển Nhi tuy rất sợ hãi nhưng cũng phải cố gắng trấn an lại bản thân. Lúc này cô không thể mất bình tĩnh, cô không được sợ hãi cô phải mạnh mẽ. Uyển Nhi nhìn bao quát căn phòng phát hiện ra có một tia ánh sáng nhỏ hắt vào ở một góc phòng. Uyển Nhi tiến tới, quả nhiên ở đây có một chiếc cửa sổ nhỏ, ở đây có thể nhìn xuống sân nhà. Và Uyển Nhi cũng phát hiện ra cô đang ở tầng cao nhất của căn nhà rồi, nhìn xuống sân chỉ thấy một cảnh tượng vô cùng hoang vắng. Lục Kinh Phong cùng với rất nhiều đàn em đứng đối diện với hắn là Nhất Hàm và Kỳ Thiên cùng với một người đàn ông có thể là Hoắc Nhật Minh mà bọn họ nói. Lực lượng hai bên hùng mạnh không ai thua kém nhau, không khí vô cùng căng thẳng. Uyển Nhi chỉ biết đứng đó lo lắng nhìn, chỉ mong Nhất Hàm và Kỳ Thiên đều an toàn.

***Dưới sân nhà.

Không khí nồng nặc mùi thuốc súng, hai bên vẫn giữ im lặng. Im lặng một hồi Nhất Hàm liền lên tiếng đòi người phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch:

"Lục lão đại! Đường đường là một lão đại của tổ chức xã hội đen có tiếng vậy mà lại đi bắt cóc một người phụ nữ hơn hết lại là người phụ nữ có chồng, Lục lão đại anh làm vậy có đáng mặt người đứng đầu không?"

Lục Kinh Phong bật cười lớn, không hề cảm thấy có lỗi hay hối hận mà lại còn vô si đáp lại:

"Ồ Dương tổng còn muốn đàm phán với tôi làm sao đáng mặt đàn ông, đáng mặt người đứng đầu ư? Năm xưa là ai đã bỏ cô ấy để cưới bạn thân của chính vợ mình. Rồi khi bị phát hiện là mình bị đồ vô lại quay ra tìm lại người con gái mà mình đã từ bỏ năm xưa rồi lại không biết xấu hổ nói ra một chữ 'Yêu', vậy xin hỏi Dương tổng đó có đáng mặt đàn ông và là người đứng đầu một công ty không? "

Không thể chịu được nữa Kỳ Thiên liền tức giận mà lên tiếng phản bác lại câu nói vô si của Lục Kinh Phong:

"Lục Kinh Phong hôm nay đến đây chúng tôi không nói nhiều. Anh thả Uyển Nhi ra, việc đàn ông thì mình đàn ông giải quyết hà có gì lại phải kéo một cô gái vào? Hôm nay chúng ta có ân oán gì thì giải quyết một thể không cần phải dờ cái trò hèn hạ thế"

Lục Kinh Phong nghe Kỳ Thiên nói vậy mà cười khẩy một tiếng, khinh thường nhìn Kỳ Thiên mà châm chọc:

"Bạch tổng anh nói chúng ta giải quyết ân oán? Giải quyết kiểu gì, tôi hại ba mẹ anh, ba mẹ anh sát hại ba mẹ tôi. Tôi bắt cóc cháu trai anh với mưu đồ hãm hại, rồi lại không buông tha cho công ty anh. Giải

quyết thế nào? Tôi chết cho anh xem à? Hôm nay không nói nhiều, một là vượt qua tôi để cứu cô ấy hai là tôi cùng cô ấy sống hoặc cùng lắm là tôi đồng quy vô tận cùng cô ấy thôi"

Hoắc Nhật Minh nghe câu nói này của Lục Kinh Phong không khỏi mà bật cười thành tiếng, cuối cùng cũng chịu lên tiếng:

"Đồng quy vô tận? Cùng sống cùng chết? Lục lão đại quả thật vẫn hay chữ tốt! Việc anh làm với Tô Tranh vợ tôi, tôi còn chưa tính toán làm gì có chuyện mà đề anh cùng sống cùng chết cơ chứ, phải không Lục lão đại? Nếu anh đã muốn giải quyết việc bằng cách động thủ Hoắc Nhật Minh tôi nào dám từ chối ý tốt của anh!"

Lục Kinh Phong không nói gì lặng nhìn Hoắc Nhật Minh. Cả hai cùng đồng thời dơ tay lên ra hiệu khai chiến. Đồng loạt các đàn em đều dơ súng lên, hòng súng đều chĩa vào những người đứng đầu. Trên các tòa nhà gần đó còn có những tay súng bắn tỉa của cả hai bên đang đứng chờ sẵn chỉ đợi thời cơ để hành động. Bỗng một tiếng súng bỗng vang lên, một tên đàn em của Lục Kinh Phong trợn tròn mắt kinh ngạc, dòng máu đỏ từ trên trán từ từ chảy xuống gương mặt hiện rõ lên vẻ bất ngờ của anh ta. Cơ thể anh ta từ từ ngã xuống, Lục Kinh Phong hiện lên rõ vẻ phần nộ ra hiệu cho đàn em xông lên trả thù. "Bòm....bòm....bòm....." lần lượt tiếng súng cứ vang lên, những thi thể cứ từ từ ngã xuống. Cả một sân hiện rõ lên cảnh tượng máu me, Uyển Nhi đứng đó nhìn cảnh tượng trước mắt mà sợ hãi đến rùng mình. Có phải vì cô nên những con người đó mới phải chết không? Có phải vì cô nên cảnh tượng máu me chết chóc này mới diễn ra không? Uyển Nhi liếc nhìn xung quanh một điều kì lạ là các căn hộ xung quanh không hề có ra tò mò hay hoảng hốt gì cả. Vẫn khung cảnh tĩnh mịch, những căn nhà vẫn đèn tối, đóng cửa kín mít như thể cảnh tượng này đã vô cùng quen thuộc. Uyển Nhi chạy về phía cửa phòng định tìm cách trốn thoát nhưng cánh cửa đã được mở ra. Tên đàn em lúc trước đi vào, cả thân hình hần nhẩy nhụa máu me, mùi hôi tanh bốc lên khiến Uyển Nhi buồn nôn. Hần nắm lấy tay của Uyển Nhi thô bạo kéo đi. Đến sân, nhìn thấy Nhất Hàm và Kỳ Thiên đứng đó cô không thể nén nổi xúc động, chỉ muốn lao qua dòng người để xả vào lòng của người đàn ông mà cô yêu nhất, nghe thấy câu của trách đáng yêu mà người anh trai đáng quý của cô. Nhưng lúc này cô lại bị Lục Kinh Phong giữ lại, hòng súng lạnh toát đặt trên thái dương của cô. Hồn chiến liễn ngừng trước hành động này của Lục Kinh Phong, hần ta ngửa mặt lên trời mà điên rồ cười lớn:

"Hahaha.... Hay lắm Hoắc Nhật Minh, anh lại dám giết đàn em của tôi. Đẳng nào thì hôm nay tôi cũng bại dưới tay anh, tôi quyết sẽ kéo cô ấy đi cùng."

Dứt lời Lục Kinh Phong định bóp còi, Uyển Nhi nhắm mắt đón nhận thì bỗng"cách" một tiếng ròn tan vang lên. Sau đó không gian trở nên im lặng đáng sợ, Uyển Nhi từ từ mở mắt nhìn Lục Kinh Phong. Anh ta đang vô cùng kinh ngạc, hóa ra súng không hề có đạn. Lúc này Hoắc Nhật Minh lạnh lùng nhìn Lục Kinh Phong mà nói:

"Lục Kinh Phong, anh thua rồi!"

Đúng lúc này David đứng bên cạnh, lấy từ trong túi ra chiếc còng số 8 còng tay anh ta lại. Bị bắt lại, Lục Kinh Phong thoáng kinh ngạc, trong mắt anh ta còn hiện lên cả tia đau lòng. Quả thật anh ta có biết David thân phận không đơn giản nhưng anh ta không hề ngờ rằng David lại là cảnh sát! Trò đùa này quả thật quá nực cười! Bỗng nhiên tên đàn em lúc này áp giải Uyển Nhi ra cầm súng lên chĩa thẳng vào Uyển Nhi mà hét lớn:

"Nộp mạng đi!"

"Bòm" một tiếng súng lạnh toát vang lên, Uyển Nhi giật mình nhắm chặt mắt lại. Chẳng lẽ cô vừa thoát chết lại tiếp tục phải rơi vào hoàn cảnh phải xa người thân nữa sao. Nhưng sao mãi không thấy điều gì xảy ra. Uyển Nhi từ từ mở mắt ra, tên đàn em lúc này đã nằm trong vũng máu từ lúc nào. Hóa ra đúng lúc hần ta chuẩn bị nổ súng, Hoắc Nhật Minh đã kịp thời nổ súng bắn chết anh ta cứu sống cô một mạng. Lục Kinh Phong chứng kiến cảnh này bật cười lớn, tiếng cười mang theo sự điên dại của anh. Tiếng cười của Lục Kinh Phong càng trở nên điên dại hơn khi tiếng còi hú cảnh sát dồn dập vang lên. Hàng loạt cảnh sát từ từ bước xuống, áp đến áp giải những tên đàn em của Lục Kinh Phong lên xe. Lục Kinh Phong vừa bị áp

giải đi vừa bật cười lớn. Uyển Nhi đang ở trong lòng của Nhất Hàm nhìn cảnh tượng xung quanh mà không thể tưởng tượng nổi. Mọi chuyện kết thúc rồi sao? Thật sự kết thúc rồi sao? Cuộc sống của cô có thể trở nên bình thường rồi sao. Nhìn Lục Kinh Phong đang dần trở nên điên loạn bị áp giải đi mà trong lòng trở nên khó chịu. Người bạn của cô sao lại trở nên thế này? Lục Kinh Phong quay đầu lại nhìn Uyển Nhi, ánh nhìn mang theo nỗi bi thương cùng cực đau xót nói:

"Uyển Nhi tại sao, tại sao lại như vậy. Anh yêu em vậy mà? Tại sao em lại làm thế với anh? Tại sao?"

Câu nói cuối cùng mà Lục Kinh Phong để lại cho cô luôn là nỗi ám ảnh trong lòng của Uyển Nhi. Đến sau khi mọi việc kết thúc rồi cô vẫn không quên. Nếu ba mẹ cô không sát hại ba mẹ Lục Kinh Phong, cô và anh vẫn còn có thể có cái duyên làm bạn. Nhưng việc yêu anh ta là không thể! Lúc này nằm trong lòng người đàn ông cô yêu, ngắm nhìn cảnh bình minh, đôi bàn tay nắm chặt cảm nhận được tình yêu của nhau cả Uyển Nhi và Nhất Hàm đều cảm thấy bình yên. Sóng gió qua rồi, mọi chuyện kết thúc rồi, cô và anh có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc bên nhau rồi!

Bỏ phiếu, bỏ phiếu đi nào. Năm mới rồi lì xì Dương đề□□□

Bỏ phiếu chưa? Chưa bỏ thì bỏ đi nhé♥

Bỏ chưa? Bỏ rồi thì----->sang trang đọc tiếp đi nào□(Ai chưa bỏ thì bỏ đi rồi đỡ tiếp nhé□)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Happy ending

Sau lần đó cuộc sống của Uyên Nhi và Nhất Hàm trở nên bình yên và vô cùng tươi đẹp. Hóa ra Hoắc Nhật Minh và David là anh em. Hoắc Nhật Minh không phải là lão đại gì cả, anh ta và David chính là cảnh sát ngầm. Truyện này Nhất Hàm mang tiếng bạn thân của Hoắc Nhật Minh cũng không hề biết. David sau lần phản bội Lục Kinh Phong luôn cảm thấy áy náy, trở về cơ quan cảnh sát luôn tìm cách giảm án cho Lục Kinh Phong. Anh ta còn rất nhiều lần tìm đến cô, mong Uyên Nhi làm đơn giảm án cho Lục Kinh Phong. Dù gì Lục Kinh Phong không phải là người trực tiếp sát hại ba mẹ cô với cả chính gia đình cô có lỗi với anh ta trước. Hơn nữa anh ta cũng từng là bạn thân của cô và anh ta cũng có quan hệ huyết thống với cô nữa nên Uyên Nhi quyết định làm đơn giảm án cho Lục Kinh Phong. Nên anh ta chỉ ở tù 10 năm mà thôi. Còn về phần Tô Tranh, cô ta cũng không chịu việc phải trốn tránh việc làm xấu mà mình gây ra. Cô ta đã quyết định ra đầu thú. Nhưng Uyên Nhi cũng không kiện cô ta, cô cũng làm đơn giảm án cho cô ta. Với cả Tô Tranh cũng đang mang thai, Hoắc Nhật Minh cũng có công trong vụ án này nên cô đã được tại ngoại không cần đi tù. Chỉ cần bồi thường kinh tế cho Uyên Nhi là được. Cuộc sống sau này của Tô Tranh và Hoắc Nhật Minh cũng trở nên vô cùng hạnh phúc, bây giờ Tô Tranh cũng đã thành lập công ty thời trang riêng và làm ăn cũng vô cùng phát đạt và có tiếng.

Còn Kỳ Thiên và Phương Kiều cũng rất hạnh phúc. Tiểu công chúa của Kỳ Thiên vẫn đang mạnh khỏe lớn dần trong bụng của Phương Kiều. Ngày nào Uyên Nhi tan làm cũng mang một đồng đồ sang bồi bổ cho mẹ con Phương Kiều. Nhìn Kỳ Thiên hạnh phúc bên Phương Kiều và có cả một tiểu công chúa đang sắp chào đời Uyên Nhi cũng trở nên ấm lòng. Chỉ mong cuộc sống cứ bình yên và hạnh phúc trôi qua từng ngày thế này mà thôi. Nhiều lần Nhất Hàm cũng vô cùng ghen tị với Kỳ Thiên, cũng muốn Uyên Nhi sinh cho mình một tiểu công chúa như thế. Nhiều đêm Uyên Nhi thật sự bị anh hành gần như muốn chết, nhiều lần trong cơn mê man Uyên Nhi nói đùa rằng:

"Anh mà cứ hung bạo thế này thì Tiểu đưa bờ sẽ có một tiểu đệ đệ chứ không phải tiểu muội muội đâu"

Nào ngờ chính vì câu nói đùa vô ý của mình cô lại chuốc họa vào thân. Nhất Hàm không những dừng lại mà lại cong đê cô ra làm tiếu, anh nở nụ cười gian tà mà vô sỉ nói với cô rằng:

"Uyên Nhi, lần này anh nhẹ nhàng thì có phải là có Tiểu đưa bờ sẽ có thêm tiểu muội muội rồi đúng không? "

Quả như lời anh nói, thật sự rất nhẹ nhàng. Và một đêm mặn nồng lại diễn ra một lần nữa. Từ đó về sau ngày nào cô cũng bị Nhất Hàm hành đến sáng sớm, cô tìm có lẽ 'bà d' đến thăm, Nhất Hàm không nói không rằng liền tự mình kiểm chứng. Phát hiện cô nói dối, đương nhiên rồi đêm đó cô bị anh hành hạ đến ngất lịm đi. Từ đó về sau khi nhìn thấy Kỳ Thiên chăm sóc Tiểu công chúa của mình hết mực, không chỉ nguyên Nhất Hàm mà cả Uyên Nhi cũng rất muốn có một Tiểu công chúa. Nhất Hàm là mong có con, còn cô mong có để không bị anh hành nữa.

Hôm nay trong lúc đi làm Uyên Nhi, Nhất Hàm và vợ chồng Kỳ Thiên đều nhận được thiệp đám cưới từ Hạ Tuyết Nhi và Trần Khải. Cuối cùng hai đứa này nó cũng quyết định cưới. Trần Khải mà không cưới Hạ Tuyết Nhi nhanh chắc Uyên Nhi cùng mọi người phải tiếp tục ngày nào cũng phải gửi những phương pháp tán đổ crush; tất tần tật sơ yếu lý lịch của Trần Khải; hay là danh sách người yêu cũ, người yêu thầm của Trần Khải. Hôm nay nhận được thiệp cưới đối với mọi người đây không chỉ là thiệp cưới mà đây còn là 'thánh chỉ miễn chết' của Hoàng thượng. Rất nhanh chóng đã đến lễ cưới của Trần Khải và Hạ Tuyết Nhi. Hôm đó Hạ Tuyết Nhi vô cùng xinh đẹp, nở nụ cười hạnh phúc nhất bên Trần Khải. Phương Kiều dù bầu bí to tướng nhưng cũng quyết phải đi đến dự đám cưới của Hạ Vi và Trần Khải. Trong đám cưới ai ai cũng mang một nụ cười hạnh phúc nhất, rạng rỡ nhất. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Uyên Nhi cảm tưởng như tất cả sự việc sóng gió mà cô trải qua nó chỉ là một giấc mơ. Lại là tiết mục bắt hoa cưới, lần này người bắt đầu lại là Hạ Băng Nhi! Cô gái này còn chưa đủ 18 tuổi! Ồ.... Mọi người rất mong chờ vào đám cưới của cô bé này đây.

Thời gian thấm thoát qua

nhanh chẳng mấy chốc đã đến tết. Đêm 30 tết, Dương phu nhân, bà Phương và Uyên Nhi đang tấp nập chuẩn bị mâm cơm gia thừa. Nhất Hàm, Kỳ Thiên và Phương Kiều cùng với ông Phương và Dương lão gia đang vui vẻ ngồi xem chương trình cuối năm. Không biết xem đến đoạn gây cười như nào mà Phương Kiều cười dữ dội, Kỳ Thiên ngồi bên cạnh cố gắng khuyên bảo cô nàng đừng cười nữa. Anh trai yêu quý của cô, ông chồng thông minh của Phương Kiều đã rất giỏi giang khi lấy lon CoCa đưa cho Phương Kiều uống để cô nàng khỏi cười nữa. Phương Kiều đang buồn cười, uống CoCa vào không khống chế được mà sặc CoCa ho khan dữ dội. Và kì tích đêm 30 xảy ra, Phương Kiều ôm bụng kêu đau dữ dội. Cả nhà nháo nhào lo lắng đưa cô đến bệnh viện. Và đúng thời khắc giao thừa năm đó, pháo hoa bắn rực trời thì cũng là lúc Tiểu công chúa nhà họ Bạch ra đời. Sau khi một hồi tranh luận, qua bao nhiêu cái tên đóng góp của mọi người thì tiểu công chúa cũng đã có một cái tên cố định là Bạch Lộ Lộ. Tên gọi ở nhà là CoCa vì Phương Kiều sặc CoCa Lộ Lộ mới ra đời.

Vài năm sau, lúc này Tiểu đưa bờ đã 6 tuổi và CoCa đã 3 tuổi. Nhìn hai đứa trẻ vui đùa trên sân Uyên Nhi và Nhất Hàm cùng Phương Kiều, Kỳ Thiên đều cảm thấy yên lòng hẳn. Sóng gió qua rồi, bây giờ sẽ là cuộc sống bình yên và hạnh phúc. Qua những sóng gió, trong lòng Uyên Nhi cũng như mọi người đều nhận ra rằng:

Cuộc sống không phải lúc nào cũng bình yên nó cũng có cả những sóng gió. Nhưng điều đáng quý để nói là chúng ta đang làm gì, sẽ làm gì, và phải làm gì để có được sự bình yên sau bão dông. Cuộc sống là như vậy có thăng có trầm nhưng sau những sóng gió đó bạn sẽ nhận thấy cuộc sống tốt đẹp hơn rất nhiều. Vậy nên cứ đi đi đừng sợ bóng tối, đừng sợ thử thách vì bạn sẽ gặp được ánh sáng của cuộc đời mà thôi."

- -----End-----

***Câu chuyện nhỏ cuối cùng.

10 năm sau khi đó Bạch Lộ Lộ đã học lớp 8 còn Dương Thuần Vũ(Tiểu đưa bờ)đã học lớp 11. Cả hai người cùng họ chung trường họ đều được mệnh danh là cặp thanh mai trúc mã, cặp tiên đồng ngọc nữ đẹp của trường. Nhưng cả hai đều biết rằng họ không thể dành tình cảm cho nhau. Hôm ấy Dương Thuần Vũ về nhà bỗng chiếc cặp nơ màu hồng trong túi bỗng rơi ra, trong lòng cậu như có linh cảm rằng người con gái cậu thương trở về rồi!

Tại sân bay thành phố X.

Hệ thống vang lên thông báo: Chuyến bay từ nước M đã hạ cánh thành công vào lúc 12:30'.

Từ cổng sân bay đi ra, một cô gái mang thân hình nhỏ nhắn và dễ thương. Cô nàng nhìn khung cảnh xung quanh mà khẽ mỉm cười nhìn lên bầu trời cao khẽ nói:

"Tớ về rồi, cậu còn đợi tớ không?"

Hí hí còn 4 chương ngoại truyện nữa có ai hóng không này. Truyện đã kết thúc rồi, haiz... Luyến tiếc mọi người quá. Thôi năm mới truyện mới mong mọi người sẽ luôn ủng hộ Dương. Có ai hóng phần 2 không nhĩ?

Dương lựa chọn đúng giao thừa để update cho mọi người đó ạ? Không biết còn có ai đọc không nữa.

Thôi năm mới tết đến xuân về Dương chúc mọi người sang năm mới tràn đầy niềm vui, học hành phát đạt và đạt được ước mơ nguyện vọng của mình. Và chúc mọi người thêm xinh trai đẹp gái và thoát kiếp FA. Còn không thoát được, không sao về đây với Dương. Cuối cùng nhớ ủng hộ Dương nữa nhé.

Happy New Year

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Ngoại Truyện: Lục Kinh Phong(1)

Trong đêm tối tĩnh mịch, Ánh Trăng Hiếu hết chiều qua những song sắt của ô cửa sổ. Một người đàn ông với thân hình nho nhac, gương mặt tiêu tụy ngồi co ro trong một góc tối. Nước mắt của anh lăn dài trên gương mặt điển trai, cơ thể cứ rung lên từng hồi. Những âm thanh yếu đuối Cứ bực bạch vang lên trong màn đêm tĩnh lặng:

" Uyên Nhi, quả thật bây giờ anh mới nhận thấy: Có những thời điểm,có những người, có những tình yêu, giống như loài hoa quỳnh chỉ nở trong thời gian ngắn ngủi. Giá như ngày đó anh không cứu em thì có lẽ anh sẽ không phải rơi vào hoàn cảnh đến tư cách làm bạn em cũng không có như bây giờ. Đôi Khi có những thứ ta thà không biết còn hơn. Ha! mẹ anh nói đúng đôi khi ngốc cũng có phúc của ngốc! Bây giờ anh chỉ có thể chúc em hạnh phúc!"

***Một vài năm về trước.

Tại thủ đô của nước M sầm uất. Một cô gái trên người bộ quần áo đồng phục của một trường đại học lớn có tiếng. Gương mặt cô vô cùng xinh đẹp nhưng lại mang một sự sắc sảo, lạnh lùng và trưởng thành. Trên tay cô đang cầm đôi giày cao gót. Đôi chân trần đang cố rượt đuổi theo tên cướp lấy mất đi chiếc túi xách đắt tiền của mình. Cô vừa hết sức đuổi theo vừa la to:

" Cướp! Bắt cướp!"

Lục Kinh Phong lúc đó ngồi trong chiếc Maybach màu đen sang trọng được đỗ gần đấy, nhìn bóng hình một cô gái nhỏ bé đang cố gắng đuổi theo một tên cướp nên anh bỏ ngay chiếc điện thoại xuống mặt cho tiếng chuông rửa vẫn cứ tiếp tục phát ra từ đầu dây bên kia của điện thoại. Hôm nay, anh quyết định sẽ làm "người tốt" vậy. Lục Kinh Phong bước ra khỏi xe nhưng anh không gấp mà vẫn cứ nhàn nhả đứng tựa người ở đầu chiếc xe theo dõi cảnh "mèo bắt chuột". Đến khi tên cướp đã chạy gần đến chỗ anh rồi nhưng lúc này đồng thời có một chiếc xe tải nào lao nhanh tới về phía cô gái ấy. Lục Kinh Phong mặt biến sắc không suy nghĩ gì nữa ra liền nhanh chân chạy tới phía tên trộm một cú đá hạ gục luôn hắn rồi linh hoạt nắm lấy tay cô gái kéo mạnh ôm trọn cô vào lòng mình. Chiếc xe tải nhưng không đạt được mục đích là nhìn qua chỗ 2 người rồi mất hút Trong dòng xe cộ tấp nập. Lúc này cô gái ấy đang nằm trọn trong lòng của Lục Kinh Phong, Hai người bốn mắt nhìn nhau không gian xung quanh như ngưng đọng nhường lại thế giới riêng cho 2 người. Hai người cứ duy trì tư thế như vậy đến tầm một phút, chỉ đến khi tiếng còi xe dục tin hỏi cả hai người mới buông nhau ra. Lục Kinh Phong háng giọng lên tiếng xoa tan bầu không khí ngưng ngưng:

"Ủm...cô tên là gì vậy? "

Cô gái ngây ngô nhìn Lục Kinh Phong, ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt điển trai của người đàn ông trước mặt lấp ba lấp bắp trả lời:

"À...Ừ.....Tôi tên Bạch Uyên Nhi!"

"Bạch Uyên Nhi? "

Lục Kinh Phong nở nụ cười trào phúng nhìn Uyên Nhi với ánh mắt lạ lùng. Uyên Nhi không nhận ra ánh mắt kì lạ của anh Mà vẫn còn ngây thơ ngẩn ngơ. Rồi Uyên Nhi cứng nhắc gờ tay lên nhìn đồng hồ. Cô bỗng giật mình, hoàn toàn thoát khỏi sự mê của sắc đẹp bởi vì cô nhận ra: Cô đã muộn giờ

rồi! Uyên Nhi nhanh chóng nói lời tạm biệt với Lục Kinh Phong:

"Thôi, cũng cảm ơn anh về việc hôm nay đã giúp đỡ tôi. Bây giờ tôi muộn giờ rồi, nếu có duyên gặp lại tôi sẽ trả ơn cho anh."

Uyên Nhi nhanh chóng chạy đi. Đằng sau lục bình phong nhìn Uyên Nhi rời khỏi mà nhếch môi cười đầy ý tứ sâu xa. Sau lần đó Lục Kinh Phong về điều tra thân thế của Uyên Nhi. Vì anh đã phát hiện anh đã phải lòng cô nàng này rồi. Anh luôn cố gắng tìm "cơ hội tình cờ" để tiếp cận cô nhưng mỗi lần muốn tiếp cận cô thì lại luôn bị cô lảng tránh. Ánh mắt cô nhìn anh như một người xa cách anh cảm thấy tổn thương vô cùng, lúc nào cũng đi theo sau cô nhìn cô vui vẻ cười đùa với mọi người, nhìn cô với những người bạn bạn đi chơi sau khi tan tầm lòng anh vừa nhói đau vừa hạnh phúc. Có lẽ cô đã quên anh rồi. Anh luôn tự an ủi bản thân rằng yêu một người dù ở phía sau nhưng thấy họ bình yên, hạnh phúc cũng là đủ rồi. Nhưng sau đó, khi biết cô đã trở về nước, tính chiếm hữu trong anh đột ngột tăng cao. Đánh mất cô rồi anh mới nhận ra cuộc sống của anh không thể nào sống thiếu cô! Anh ở lại học nốt những năm du học cuối cùng của ngành y học mà anh luôn

mơ ước. Sau khi du học xong anh trở về nước. Anh cứ ngỡ rằng thẳng anh sẽ có thể theo đuổi lại được cô nhưng thứ anh nhận được là gì? Lại là tin tức cô đã tìm được người đàn ông mà cô yêu. Nhưng nhân duyên lại cho anh gặp lại cô một lần nữa cứu cô khỏi những nguy hiểm. Nhưng bây giờ giờ cô lại không hề nhớ ra anh. Khi tỉnh lại cô nhìn anh với ánh mắt xa lạ, cảm ơn anh một cách khách sáo. Dẫu biết rằng người đàn ông cô yêu đã làm tổn thương mình sâu sắc nhưng cô vẫn một mực trở về bên hắn. Bạch Uyên Nhi! Cô ấy Vốn Dĩ Chẳng Thể Thuộc Về Anh cho dù nó là quá khứ, hiện tại hay tương lai. Ngay từ khi bắt đầu nó đã kết thúc luôn rồi, tình cảm này vốn không có kết quả. Cô lại một lần nữa rời khỏi anh.

"Kéttttt"

Tiếng cửa sắt vang lên thật chói tai nhưng cũng đã giúp Lục Kinh Phong trở về thực tại. Ánh Sáng của đèn pin bỗng chiếu rọi thẳng vào mặt anh. Lục Kinh Phong nhú mồm, nhắm chặt mắt lại trước sự xâm nhập đột ngột của ánh sáng. Ánh sáng tiến tới với anh ngày một gần, ánh mắt anh cũng dần dần thích nghi được với ánh sáng. Lục Kinh Phong từ từ mở mắt ra. Khi nhìn thấy gương mặt đằng sau ánh sáng của chiếc đèn pin, Lục Kinh Phong sửng ngore. Đó chẳng phải là cô sinh viên ở Học viện Cảnh Sát một chiều hạ gục anh và nặng nề đòi đưa anh tới đồn cảnh sát vì nghi ngờ anh có hành động muốn cưỡng dâm một cô bé gái sao? Hôm đó anh phải mất một buổi chiều để giải thích với cô. Là cô! Thật sự là cô! Anh còn chưa tính sổ với cô nữa cơ mà, ông trời thật có mắt khi cho anh một lần nữa gặp lại cô để trả lại mối duyên oan gia ngõ hẹp này! Nữ cảnh sát không hề nhận thấy gương mặt của Lục Kinh Phong có chút biến sắc và hình như cũng chẳng nhận ra anh. Giọng nói lạnh lùng rời xa cách của cô vang lên:

"Lục Kinh Phong? 4337? Đi theo tôi đến phòng thẩm vấn!"

Rồi cô cũng quay lưng bỏ đi. Lục Kinh Phong như có sức mạnh mà vội vàng đứng dậy. Dáng vẻ tràn đầy sức sống chứ không phải bộ dạng bi thương như lúc này nữa. Hình như anh lại muốn ở mãi trong tù rồi vì ở đây có thứ thật thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngoại truyện Lục Kinh Phong(2)

Đi theo cô gái đó đến phòng thẩm vấn hai người ngồi đối diện nhau. Lúc này đã đầy đủ ánh sáng nên anh có thể thấy rõ hết vẻ đẹp của cô. Cô là người mang vẻ đẹp đặc trưng của người phụ nữ Châu Á. Đôi mắt đen láy, sống mũi cao thẳng, nước da trắng hồng, gương mặt toát lên vẻ đẹp khá ái nhưng thần thái cô toát ra lại trái ngược hoàn toàn. Cả người cô chỉ có sự lạnh lùng, cương nghị không còn là dáng vẻ nữ sinh ngày đó nữa rồi cô lãnh đạm tra hỏi anh:

"Lý do? Tại sao anh lại làm vậy?"

Lục Kinh Phong ngả người về phía sau giọng nói đùa bỡn:

"Khoan hãy thẩm vấn! Cô bé em không nhớ ra anh à? Tên em là gì vậy?"

Cô gái Nhìn Lục Kinh Phong với ánh mắt nghi ngờ. Anh nói cô không nhớ ra anh? Cô và cái tên tội phạm nguy hiểm này từng gặp qua nhau sao? Cô lên tiếng thắc mắc hỏi lại:

"Tôi có từng gặp qua anh sao? Mà anh nói là không nhớ?"

"Em tên là gì?"

"Ừm.... tôi là Thẩm Nhược Giai. Mà tại sao anh lại nói tôi không nhớ anh?"

Lục Kinh Phong khẽ nhắm lại ba chữ "Thẩm Nhược Giai" một lần nữa. Như thể anh đang cố khắc ghi thông tin gì đó quan trọng. Lục Kinh Phong tiệm sát đến gương mặt của Thẩm Nhược Giai, ngắm nhìn gương mặt, vẻ đẹp của cô rõ hơn. Cô bé năm 20 tuổi cứ đòi phải đưa anh đến đồn cảnh sát bây giờ đã quyến rũ như thế này, thật là một sự thách thức lớn của những tên tội phạm như anh mà. Thẩm Nhược Giai bị ánh mắt nóng bỏng của anh chiếu trên người mình với ý tứ không được tốt đẹp nên gương mặt cô trở nên hèn dỏ ngượng ngùng, giọng nói lắp ba lắp bắp:

" Anh... làm cái gì đấy? Anh nghiêm túc lại cho tôi!"

"Ồ.... Thật sự không nhớ rồi"

Lục Kinh Phong lại ngã người về phía sau, ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng ngại ngùng của cô mà nói bóng gió. Thảm Nhược Giai nhìn Lục Kinh Phong cứ vòng vo mãi không thèm đi thẳng vào vấn đề bản tính tò mò trẻ con trong cô lại nổi dậy. Cái tên chết tiệt này thách thức giới hạn của cô sao? Thảm Nhược Giai đứng phắt dậy túm lấy cổ áo của Lục Kinh Phong tức giận quát to:

"Lục Kinh Phong! Rốt cuộc anh muốn nói cái quái gì? Anh nói nhanh đi, tôi thật sự còn rất nhiều việc phải làm. Không phải cứ ngồi với anh chơi cái trò "bí mật bất mi" này mãi được"

Nụ cười trên môi Lục Kinh Phong càng ngày càng sâu hơn. Cô gái nhỏ này có chút đáng yêu! Để tránh cô tức giận thêm, anh đành phải mở miệng nói sự thật:

"Haiz.... em chả còn là cô gái 20 tuổi cứ ôm chân anh đòi đưa đến đồn cảnh sát vì tội cưỡng dâm đứa bé gái năm ấy cả! Em bây giờ nóng tính hơn rồi!"

Thảm Nhược Giai ngẩn người. Cô bắt đầu lục lại mọi ký ức về thời điểm trước đó, gương mặt cô bắt đầu chuyển sang đỏ ửng, đỏ vì tức giận. Cô đã nhớ rất tất cả mọi chuyện rồi.

Là 5 năm về trước. Trong lúc cô đang đi từ siêu thị về thấy một gã đàn ông tầm 23 tuổi đang nói chuyện với một bé gái. Bé gái đó khóc rất nhiều trên người còn có những vết bầm tím, quần áo thì vô cùng xộc xệch mà cái gã đó gương mặt giống y một tên háo sắc. Cô là một sinh viên đại học Cảnh sát nào có thể trơ mắt nhìn? Thảm Nhược Giai lao về phía đó định đánh cho gã đó một trận nào ngờ tay nghề của cô còn quá non, chưa đánh được hắn đã bị tên đó tung ra vài quyền vô cùng mạnh hạ gục cô trong chớp lát. Cô chỉ còn cách kéo đứa bé ra xa rồi ôm chân hắn đòi đưa hắn đến đồn Cảnh Sát. Chiều đó là nhằm đánh lạc hướng hắn để cho bé gái đó chạy đi nhưng giằng co một hồi mà cô nhóc đó không thèm chạy đi, cứ nhìn cô và cái tên háo sắc đó mà khóc mãi. Mãi một lúc kêu than với cái tên đó, Thảm Nhược Giai cảm nhận cơn đau từ gáy rồi bỗng ngất lịm đi, đến lúc tỉnh lại đã không thấy hắn và cô bé gái đó nữa rồi.

Thảm Nhược Giai nhìn Lục Kinh Phong đang cười nham nhở, cô tức giận đập bàn chỉ thẳng tay vào mặt hắn quát to:

"Lục Kinh Phong! Thằng cha này! Năm đó anh đưa cô bé đó đi đâu và làm gì rồi? Nói mau!"

Lục Kinh Phong không tức giận khi có người dám chỉ thẳng tay vào mặt mình. Anh khẽ nắm lấy ngón tay cô, một lực mạnh kéo cô vào lòng. Thảm Nhược Giai hoàn toàn bất ngờ trước hành động của Lục Kinh Phong cô giãy giụa nhưng lại càng bị anh giữ chặt lại. Anh khẽ nâng gương mặt cô lên, những ngón tay vuốt ve ngang dọc gương mặt xinh đẹp, anh nhẹ nhàng hỏi cô:

"

" Chẳng lẽ trong mắt em anh là kẻ thích cưỡng dâm lắm à?"

"Đúng! Anh chính là tên háo sắc! Tên cầm thú!"

"Ồ... Vậy em có muốn thử không?"

Thảm Nhược Giai vừa hoảng sợ vừa tức giận trước câu nói vô sỉ của Lục Kinh Phong. Cái thằng cha khốn nạn này... muốn giờ trò cưỡng dâm cô? Mơ đi! Thảm Nhược Giai tay nắm chặt lại một quyền thức vào bụng của Lục Kinh Phong. Lục Kinh Phong đau điếng người nói lỏng tay. Thảm Nhược Giai lợi dụng thời cơ thoát khỏi vòng tay của tên "sói già". Chưa dừng ở đó cô tiếp tục tặng cho Lục Kinh Phong một cú đá vào bụng khiến anh bay ra xa. Thảm Nhược Giai nhìn Lục Kinh Phong nằm ôm bụng ở đó mà phì cười. Cô hắng giọng, khôi phục lại trạng thái lạnh lùng bình thường của một nữ cảnh sát, cao giọng nói:

"A Bình! Vào áp giải tên 4337 này đi! Thảm vẫn xong rồi!"

Rồi cô cũng quay lưng lạnh lùng bước đi Lục Kinh Phong ôm bụng đằng sau nhìn bóng lưng cô rời đi mà nghiêng răng nói:

"Thảm Nhược Giai, em được lắm! Sau này tôi sẽ khiến em phải hối hận vì đã chọc tức tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngoại truyện Lục Kinh Phong(3)

Sau ngày bị Thảm Nhược Giai đánh, Lục Kinh Phong lâm loạn trong trại giam luôn. Cơm không phải cô đưa anh không ăn, hôm lao động cải tạo không phải cô quản, anh không thèm làm từ tể. Nói chung không đích thân do Thảm Nhược Giai tự mình động tay Lục Kinh Phong sẽ không làm từ tể. Mà mỗi khi anh lâm loạn sẽ là loạn vô cùng, nhiều người cũng đã nói cho anh nếu cứ như thế này, anh sẽ tăng thời gian ở tù dài dài nhưng đó. Nhưng Lục Kinh

Phong không hề tỏ ra sự lo lắng hay ăn năn hối cải mà anh lại còn vô xin mà trả lời đám người đó rằng:

"Không sao, tôi muốn còn hàng được đây này dù gì trong này cũng có thứ thú vị!"

Không thể tình trạng kéo dài được như thế này, cảnh sát đành phải "đầu hàng" trước tội phạm. Cấp trên thấy Lục Kinh Phong sẽ có thể không dễ yên và dù gì anh cũng là một tên tội phạm nguy hiểm nên đành cho Thẩm Nhựt Giai đặc biệt quán thúc anh. Thẩm Nhựt Giai dù không muốn nhưng cũng phải ngậm ngùi làm theo vì người đề ra ý kiến này không ai khác chính là ba cô!

Từ khi Thẩm Nhựt Giai quán thúc Lục Kinh Phong "ngoan" hẳn nhưng Thẩm Nhựt Giai tức vô cùng vì cô đã bị tên chết tiệt này cưỡng hôn! Nhớ ngày hôm đó....

Hôm đó Thẩm Nhựt Giai cũng quán thúc Lục Kinh Phong như hàng ngày. Thời tiết hôm đó cũng khá nắng, dưới ánh mặt trời oi bức Lục Kinh Phong làm việc quần quật bê những tảng đá nặng đi. Gương mặt điển trai của hắn lúc này cũng đã tràn đầy mồ hôi, lúc đó Thẩm Nhựt Giai bỗng xúc động lòng thương liền lấy khăn ra lau đi những giọt mồ hôi trên trán hắn. Lục Kinh Phong trước hành động yêu thương đột ngột của Thẩm Nhựt Giai động tác anh dừng lại. Anh đứng thẳng người dạy lặng người chăm chú nhìn cô. Thẩm Nhựt Giai bỗng trở nên căng thẳng dưới ánh mắt của anh. Hai người đang đứng riêng biệt một góc, mọi người đang chăm chú làm việc nên không ai để ý đến thế giới riêng của hai người. Lục Kinh Phong đột nhiên ẵm mạnh Thẩm Nhựt Giai vào bờ tường trong góc khuất. Nụ hôn đầu của Thẩm Nhựt Giai cô cứ thế đột ngột diễn ra. Lục Kinh Phong hôn rất mạnh bạo, cuồng nhiệt. Trong nụ hôn của anh cũng mang theo một loại cảm xúc đó là anh đang rất vui! Chẳng lẽ anh ta vui vì hành động nhỏ nhặt này của cô sao? Nhưng nụ hôn đầu của?! Anh ta đã cướp mất rồi! Thẩm Nhựt Giai kháng cự đẩy mạnh anh ta ra, mở miệng hét lên. Nhưng sau khi hét cô phát hiện ra đây là một hành động vô cùng ngu xuẩn! Chẳng những không cứu được ngược lại còn nổi giận cho giấc! Lục Kinh Phong thừa thế mà tiến hành nụ hôn sâu và cuồng nhiệt hơn. Môi lưỡi dây dưa với nhau không dứt, càng ngày càng nóng bỏng, cuồng nhiệt. Đến khi Thẩm Nhựt Giai thấy bức bách vì bị mất hết đường khí anh mới buông tha. Lục Kinh Phong nắm chặt lấy bả vai cô nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh đẹp đến thuần khiết ấy mà quả quyết nói:

"Anh nhất định sẽ cải tạo thật tốt để sớm được tự do! Sớm lấy vợ về!"

Thẩm Nhựt Giai khó hiểu. Anh ta lấy vợ về là việc của anh ta liên quan gì đến cô? Việc quan trọng bây giờ là nụ hôn đầu của cô bị anh ta cướp lấy rồi. Tuy rất áy náy nhưng cô vẫn giữ phép lịch sự đáp lại:

"Ừ...vậy chúc anh cải tạo tốt! Hôm đó nhớ mời tôi nhé!"

Lục Kinh Phong nhìn Thẩm Nhựt Giai đang ngây ngốc không hiểu mà buồn cười. Cô gái này bao giờ mới hết ngốc đây? Anh cố gắng lấy lại sự nghiêm túc trả lời:

"Một lời đã định!"

Đúng là sau hôm đó anh đang nghiêm túc cải tạo thật. Hôm nay anh đang nằm suy nghĩ thì Thẩm Nhựt Giai bước vào thông báo:

"Lục Kinh Phong! 4337! có người tới tìm anh!"

Lục Kinh Phong nghe vậy đứng dậy lạnh lùng bước qua cô. Thẩm Nhựt Giai không hiểu sao khi anh lạnh lùng bước qua ngực cô đau nhói đến lạ từ sau ngày hôm anh cưỡng hôn cô và tuyên bố anh sẽ cải tạo tốt để lấy vợ thì chưa lần nào nói chuyện với cô nữa. Anh cũng hôn cô! Cướp mất nụ hôn đầu của cô! Rồi làm như không có chuyện gì?! Anh lạnh lùng với cô? Cô thực sự rất khó chịu!

Trong phòng nói chuyện với người thân. Khi Lục Kinh Phong bước ra thấy Dương Nhất Hàm và Bạch Uyển Nhi đang vui vẻ hạnh phúc diễn show ân ái. Lúc này bụng của Bạch Uyển Nhi cũng to lắm rồi chắc cũng sắp sinh cho Dương Nhất Hàm một tiểu công chúa sớm thôi.

Lục Kinh Phong nện cho hai người một ánh nhìn ghét bỏ rồi ngồi xuống. Bạch Uyển Nhi mở miệng nói trước:

"Dạo này tôi thường xuyên làm đơn giam án cho anh và cũng nghe đồn được rằng dạo này anh rất "ngoan"! Có động lực gì à?"

Lục Kinh Phong nhếch môi nghĩ về cô gái ngốc nghếch nào đó của anh mà hạnh phúc đáp:

"Tìm thấy một đứa trẻ rất ngoan!"

Uyển Nhi và Nhất Hàm khẽ cười, Uyển Nhi nhẹ nhàng báo lại tin mừng cho anh:

"Ồ...đứa bé này thật lợi hại! Lục Kinh Phong! Chúc mừng anh nhé anh chỉ còn 5 năm ngồi tù thôi!"

Lục Kinh Phong hạnh phúc. Anh chỉ còn 5 năm ngồi tù. Anh sắp có thể lấy vợ được rồi? Quả thật công sức anh bỏ ra là không uổng!

***5 năm sau.

Sau khi Lục Kinh Phong ra tù nhờ có sự giúp đỡ nhiệt tình từ Dương Nhất Hàm và Bạch Kỳ Thiên anh quyết định gây dựng một công ty. Chỉ trong một năm công ty anh đã là một trong 3 công ty bắt đầu sản xuất lớn nhất thành phố X và nắm giữ tầm ảnh hưởng kinh tế quan trọng của quốc gia. Hôm nay nhân ngày đẹp trời. Anh cầm theo một bó hoa hồng đỏ đến trước đồn công an đứng đợi. Đến đúng giờ tan tầm khi nhìn thấy bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc đi ra Lục Kinh Phong tiến tới tặng bó hoa cho cô và nói:

"Thảm Nhược Giai! Sắp tới anh tổ chức đám cưới mong em có thể đến dự!"

Lục Kinh Phong mỉm cười đứng đợi câu trả lời. Nhưng cái anh nhận được đó chính là một cái tát! Đôi mắt của Thảm Nhược Giai đọng đầy những giọt lệ tủi thân và ảm ức cô nghẹn ngào trong tiếng khóc mà đáp:

"Lục Kinh Phong anh là một tên khốn khiếp! Anh cướp mất nụ hôn đầu của tôi! Sau đó anh lạnh nhạt với tôi, sau khi anh ra tù 1 năm nay anh chỉ biết đến công việc làm nhớ đến người quản giáo này. Bây giờ anh mời tôi đi đám cưới? Tôi là trò đùa của anh chắc?"

Lục Kinh Phong đau xót, lúng túng Anh không nghĩ trò đùa của mình lại làm cô khóc. Ai bảo năm xưa của lại ngốc đến thế chứ? Anh đau lòng ôm chăm lấy cô thì thảm nói nhỏ bên tai:

"Đồ ngốc này! Anh mời em đến làm cô dâu của anh đó! Năm xưa em chẳng bảo là phải mời em còn gì? Bây giờ còn chửi anh là anh tên khốn khiếp. Một năm qua anh quần quật làm việc không phải để danh chính ngôn thuận đến bên em sao? Bây giờ em lại còn trách!"

Thảm Nhược Giai lại càng khóc lớn hơn nhưng lần này cô khóc trong hạnh phúc! Sau khi anh hôn cô rồi lạnh nhạt với cô. Thảm Nhược Giai mới nhận ra cô đã yêu anh tội phạm này rồi! Nhưng sao anh lại có thể lạnh lùng thờ ơ với cô trong lúc ở trong tù? Nghĩ đến đây Thảm Nhược Giai lại ảm ức hỏi:

"Vậy tại sao sau lần đó lúc trong tù anh lại lạnh nhạt với em?"

Lục Kinh Phong im lặng hồi lâu rồi ngập ngừng đáp lại:

"Anh sợ... không kiềm chế được dục vọng với em! Nếu lúc đó anh còn nói chuyện với em, anh sợ anh lại phải ngồi tù tiếp vì tội cưỡng dâm cảnh sát thì làm sao?"

Thảm Nhược Giai ngai ngừng gương mặt đỏ ửng như trái táo chín môi cô nở nụ cười hạnh phúc mạnh dạn đáp lại câu nói của anh:

"Vậy bây giờ thì thoải mái mà làm với vợ nhé!"

Lục Kinh Phong im lặng hồi lâu mãi mới nhận ra ý trong lời nói của cô. Cô đồng ý rồi đồng ý! Đồng ý làm vợ anh rồi! Anh ôm cô chặt hơn. Anh thật sự yêu cô vợ ngốc của anh chết mất!

Sau khi được bố mẹ Thảm Nhược Giai chấp nhận. Hôn lễ của hai người nhanh chóng được tổ chức dưới sự chúc phúc của bao người. Thảm Nhược Giai sau một năm đã hạ sinh cho Lục Kinh Phong một cô công chúa rất đáng yêu. Cô bé được đặt tên là: Lục Y Y

Sau bao thăng trầm, cuộc đời của Lục Kinh Phong đã được kết thúc bởi một cuộc hôn nhân viên mãn và có được công ty ổn định, trong cuộc sống của anh cũng đã xuất hiện một cô tiểu công chúa. Cuối cùng anh cũng đã tìm được cho mình Bến đỗ hạnh phúc!

* Câu chuyện nhỏ: Truyện Xương Sườn

Sau khi tổ chức đám cưới với Lục Kinh Phong 1 tuần Thảm Nhược Giai đến cơ quan làm việc như bình thường. Hôm đó cô đang làm việc, Thảm Nhược Giai bỗng nhiên nghe đồng đội của mình nó to rằng:

"Những người đàn ông tên phong thủy rất nguy hiểm!"

"Tại sao? "

Cô liền thắc mắc mà hỏi lại ngay cô đồng nghiệp. Cô đồng nghiệp đưa cho cô cuốn tiểu thuyết có tên là "Nụ Hôn Của Sói" rồi chỉ cho cô vào 1 trang và giải thích:

"Chị Thảm, chị thử đọc đi chị nữ chính này có tên là Tư Đồ Thuần sau khi làm "việc đó" với anh nam chính có tên là An Dĩ Phong rồi thành ra như thế này này! Haiz... đáng thương!"

Thảm Nhược Giai đánh dấu trang sách đó lại rồi hỏi cô đồng nghiệp xem có mượn về được không. Vì đang trong giờ làm việc nên cô không thể đọc sách được. Cô đồng nghiệp cũng vui vẻ đồng ý cho cô mượn cô quay trở lại tiếp tục với công việc.

Tối hôm đó khi đang nằm trên đùi của Lục Kinh Phong mãi mê đọc sách. Sau khi cô đọc được đoạn mà cô đồng nghiệp chỉ cho mình xong cô liền thốt lên:

"Thật đáng sợ!"

Lục Kinh Phong đang xem tivi khi nghe cô thốt lên liền cúi xuống nhìn cô anh nhìn cuốn sách có đáng đọc rồi mở miệng hiếu kỳ hỏi:

"Em đang đọc gì đấy? "Nụ Hôn Của Sói"? Lần đầu tiên anh thấy em đọc mấy thể loại sách này!"

Thảm Nhược Giai bất ngờ ngồi thẳng dậy, khoanh chân nghiêm túc nhìn Lục Kinh Phong rồi nói:

"Em nhận ra rồi! Những người tên Phong quả thật rất nguy hiểm. Hay là....chúng ta ly hôn đi!"

"Cái gì? Em nói cái gì đấy? Thẩm Nhược Giai! Ly hôn? Em nhầm nhí cái gì đấy? Đùng hòng! "

Sau đó anh liền bế thốc cô lên đi vào trong phòng ngủ rồi đóng sập cửa lại. Đêm đó đã có một người bị giày vò.

Sáng hôm sau cập nhật ra mang quyển sách đến trả cô đồng nghiệp rồi mở miệng trách móc:

"Hừ..cô đang khuyên cho tôi đọc cái gì đấy? Làm gia đình tôi tan nát!"

"Tan nát? Là sao ạ?"

Cô đồng nghiệp thắc mắc hỏi lại. Thẩm Nhược Giai âm ức giải thích:

"Chồng chị tên là Lục Kinh Phong, sau khi đọc đoạn em báo chị ấy. Cái cô Tư Đồ Thuận gì đó bị gãy xương sườn hay sao ấy chị sợ quá nên đòi li hôn với anh ấy. Kết quả bị anh ấy phạt!"

Cô đồng nghiệp há hốc mồm trước sự ngốc nghếch của Thẩm Nhược Giai lên tiếng hỏi lại:

"Chị đọc mỗi đoạn đó thôi xong chị đòi ly hôn? Mà anh ấy phạt? Không nhẽ xương sườn của chị...? "

Thẩm Nhược Giai cười trừ ngượng ngùng đáp:

"Chị không sao nhưng xương sườn của anh ấy bị chị đánh gãy rồi!"

Cô đồng nghiệp chỉ biết ghen ngào lắc đầu:

"Ôi chị Thẩm, em thấy thương chồng chị quá!"

***Trong bệnh viện

Lục Kinh Phong nằm trên giường bệnh, bên cạnh là Dương Nhất Hàm đang gọt táo. Lục Kinh Phong nhìn Dương Nhất Hàm mà oán than hết to:

"Hàm! Cmm... Tao muốn bỏ vợ!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.